

Bro
Sis

Görevimiz Alışveriş

CARMEN REID

@psilon®

“Yazın her şeyden
kaçmak için okunan
kitapların vardığı en iyi
nokta!”

*Jill Mansell,
Britanyalı çok satan yazar*

“Moral için yapılan pahalı
bir alışveriş turundan
çok daha yürek ısıtıcı.”

The Daily Mail

Görevimiz
Alışveriş

GÖREVİMİZ ALIŞVERİŞ

Yazarı: Carmen Reid
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Öznur Başat
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş
Düzenleme: Dilara Kavaklıoğlu

1. Baskı: Temmuz 2017

ISBN: 978-605-173-287-9

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 34590

© 2007 Carmen Reid / Epsilon Yayınevi Tic. San. A.Ş.

Türkçe Yayın Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayınevi Tic. San. A.Ş.

Baskı ve Cilt: Vizyon Basımevi
Deposite İş Merkezi. A6 Blok Kat: 3
No: 309 Başakşehir / İstanbul
Tel: (0212) 671 61 51
Fax: (0212) 671 61 52
Sertifika No: 28640

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Tic. San. A.Ş.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/4-5 Taksim / İstanbul
Tel: (0212) 252 38 21 Faks: (0212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Görevimiz Alışveriş

CARMEN REID

Çeviri: Öznur Başat

epsilon®

Birinci Bölüm

Ekrana çıkarken Annie'nin üstündekiler:
Mor - beyaz elbise (Mango'dan)
Tahta dolgu topuklu mavi sandalet (Chloe'den)
Bej bacak korsesi (Spanx'ten)
Kemer? Taksam mı, takmasam mı? Kararsızım (Topshop'tan)
Uzun süre etkili deodorant (Mitchum'dan)
Uzun ömürlü parlama giderici pudra (Clinique'ten)
Uzun ömürlü saç spreyi (Elnett'ten)
Tahmini toplam tutar: 530 sterlin

"Bence buna bayılacaksın..."

"Pekâlâ, işte bugünkü hedef çalışma programımız," dedi Amelia elindeki şık beyaz dosyayı açıp, sıkış tıkış daktilo edilmiş, birbirine düzgünce zımbalanmış iki dosya kâğıdını çıkararak.

Amelia'nın süet dolgu topuklu pembe ayakkabısı, şifon bluzu ve kısa paça kot pantolonuyla gece kulübüne gitmek üzereymiş gibi bir hali vardı belki ancak Annie'nin gördüğü en işinin ehli yönetici asistanıydı ve elbette bu Hinkley Ya-

pıncılık'ın patronu ve yapımcısı Tamsin Hinkley'in onu işe alma sebebiydi.

Hedef çalışma programımız!

Annie bu sözleri duyduğu zaman hâlâ bir nebze içinin titrediğini hissediyordu. Televizyona çıkmak hâlâ olağan bir şey değildi; yavan, sıradan ya da tekdüze bir iş gibi gelmiyordu hâlâ.

Annie Valentine, The Store adlı, herkesin gitmeye can attığı, Londra'nın en görkemli modaevlerinden birinde yıllarca kişiye özel alışveriş danışmanı olarak çalışmıştı. Tığ gibi incecik olmasa da, otuz yaşını geçmiş olsa da, zengin bir yapımcıyla evli değilse de, alışveriş hayatını televizyon sunuculuğuna döndürmeyi bir şekilde başarmıştı. Yani evet, tabii ilk sunuculuk işi fuzulî yere beş kuruş almadan çırpınmak olmuştu ancak şimdi... şimdi *Nasıl Alışveriş Yapılmaz*'nın ikinci sezonunu çekiyordu.

Altı bölümlük ilk sezon, Channel 4'un sürpriz bir bombası olmuş, reyting tablosunda istikrarla tırmanarak çarşamba akşamının en gözde programları arasına yerleşmişti.

İkinci bir on bölümlük sezon için anlaşılmıştı; kabarık ücreti daha da iyileştirilen Annie, kendini artık gerçek, kanlı canlı bir televizyon yıldızı gibi hissetmeye başlamıştı. Hayranlarından elektronik postalar alıyordu, sokakta insanlar selam veriyorlardı ona! Taksi şoförleri, "Sizi televizyonda ya da bir yerde görmüş olabilir miyim?" diye soruyorlardı.

Alışverişten Sakınma Yolları, tıpkı sunucusu gibi genç kız işiydi, fakat çarpıcı, uçarı hem de heyecan doluydu. Program sohbet havasındaydı ama kız kıza akşam oturmalarını renklendiriyordu.

İzleyiciler programı yalnız başlarına evde izlemezlerdi pek. Kız kardeşlerini, kız arkadaşlarını arar, bir şişe şarap açar, ortaya bir kâse patlamış mısır getirir ve Annie'yi beraber izlerlerdi.

Annie, gösterisinin içeriğinde ayarlamalar yapmıştı, evet

ama hep özel bir numarası da vardı: Eski kocanızın düğününde ne giyilir; terfi isterken ne giyilir; muslukçuya berbat iş yaptığını, ona para ödenmeyeceğini söylemek için ne giyilir...

Annie'nin orta halli mağazaların en makbul ürünlerini seçmesi sayesinde program makul alışveriş akımını da ön plana çıkarmıştı. Bunun yanında Annie "Kadınlar ve Para" isimli küçük bir kısım da hazırlayıp seyirciyi düşünmeye sevk edecek işler çıkarıyordu. Sırf kadınları güçlkle kazandıkları paralarından olmalarına yöneltmek için televizyona çıkmak istemiyordu Annie, paralarını dikkati ve akıllıca harcamalarını da istiyordu.

Televizyondan kazandığı cömert aylık hariç, kazandığı her kuruş için emek veren, dahası harcadığı her kuruş için pazarlık eden biri olan Annie, programın bu kısmında ona eşlik eden Svetlana Wisneski gibi, paranın ne anlam ifade ettiğini kavramaya çalışmıştı. Birden fazla evlilik yaşamış bir milyoner olan Svetlana, ücreti abartılı bir kıyafet ve ortalama bir maaşın on katı değerindeki takılarıyla televizyonda süzülür, boğuk sesiyle giriş yapardı: "Pek bilinen bir Rus deyişi vardır: 'Harcaması kısa, kazanması uzun sürerr.' Paranızı savurmayın şekerlerim, ayağınızı yorrganınıza göre uzatın."

İngiltere'de yirmi yıldan uzunca bir süre sonunda Svetlana "r"leri aşırı vurgulamamayı öğrenmişti ancak hâlâ tam olarak kurtulabildiği söylenemezdi.

Annie program yapmak üzere kontrat imzaladığından beri bir dizi radikal değişim geçirmişti. Bir zamanlar onu Annie yapan parlak sarı atkuyruğu, narin hatlarını, güler yüzünü ve cana yakın gözlerini bambaşka haliyle belirginleştiren, suratını çepeçevre saran, kısa ve dağınık bir kesimle yeniden biçimlenmişti. Annie moda meraklı olmuştu hep, üstelik etkileyici biçimde giyinirdi ancak şu an daha çok akıllıca gizlemelere yönelik çabalar içindeydi. Onun istediğinden her zaman daha kıvrımlı olan vücudu artık kırk bedenin üstüne

çıkması, tehlikeli moda sınırı olan kırk iki beden sınırına ve ötesine doğru gidiyordu. Onu yeniden tanımlayan değişimin, çarpıcı farklılıkların en büyüğü, bunun da ateşleyicisiydi: İki çocuk anneliğinden dört çocuk anneliğine terfi etmişti.

Annie hem böyle yorgun hem böyle meşgul olmak nasıl bir arada oluyordu, hâlâ anlamış değildi. Babalık iznini uzatmış olan, aile hayatının hemen her yönüyle uğraşan eşi Ed olmadan, Annie'nin kendi televizyon programının yıldızı olmasına imkân yoktu.

O an Ed alt katta on üç aylık ikizler Michael ve Minette'e, ya da Annie'nin on üç yaşındaki oğlu Owen'in onların isimlerini duyar duymaz taktığı lakaplarla Micky ve Minnie'ye kahvaltı ettirebilmek için takdire şayan bir çaba sarf ediyordu.

"Pekâlâ, televizyonda ne giyeceğiz bugün?" diye sordu Amelia, Annie'ye.

Annie gözlerini düşünebilmesini sağlasın diye değil, makyöz kız Ginger'ın far, kalem ve sonrasında rimeli özenli bir şekilde uygulamasına müsaade edebilsin, stüdyo görüntüsüne faydası dokunsun diye kapadı.

"Ayakkabılar bunlar. Bence bayılacaksın," diye karşılık verdi. Amelie'nin arkasındaki tahta dolgu topuklu bir çift kalın çizgi ve kurdelelerle bezenmiş ayakkabıyı işaret etti. "Çok kıskanacaksın, çoook."

"Ah, nefes kesici..." diyerek onayladı Amelia. "İyi de elindekinin hepsi bu mu?"

"Kırmızı elbise mi?" diye sordu Annie umutla.

"Hayır!" diye karşılık verdi Amelia kıyafet takvimine gelece kadar dosyasını hızla karıştırırken. "Zaten dört kez giymiş; kıyafetlerini üst üste giymenin harika olduğunu düşünen izleyiciler bile sıkılmaya başlayacak."

"O elbiseyi seviyorum, öyle hoş duruyor ki," diyerek iç çekti Annie, sonra atıldı: "Turuncuya ne dersin?"

"Kırmızıyı fazla andırıyor." Amelia'nın hükmü buydu. "Mavi bir şeylere ne dersin ya da mor? Dolaba bakayım mı?"

Annie olmaz demek istedi çünkü Amelia gibi zeki insanların bile özenle seçilmiş eşyalarını kurcalamasını istemiyordu. Ancak bu onun “ofis” dolabıydı. Program için kıyafete ayrılmış bir bütçe vardı. (Annie’nin Ed’e sürekli hatırlattığı üzere. Evet, Annie yine de bütçeye destek veriyordu elbet, Ed’in Annie’ye sürekli hatırlattığı gibi.)

Annie’nin masasının üstün duran elinin altındaki Blackberry telefonu çalmaya başladı. Aslında titremeye, vızıldamaya, biplemeye, ileri doğru atılmaya başlamıştı; çünkü Annie telefonunu evde ve stüdyoda onu rahatsız edebilecek her türlü gürültüye rağmen duyabilmek için her türlü yüzeye yerleştirebiliyordu... Aslına bakılırsa fazla arayan da olmazdı zaten.

“Selam!” diye neşeyle açtı telefonu kız kardeşi Dinah’nın ismini ekranda görünce. “Nasıl gidiyor? Affedersin, bayağıdır...”

“...tam bir hafta geçti bana hemen geri dönüş yapacağını söylediğinden beri.” Dinah beklenmedik bir şekilde donuk bir sesle konuşmuştu.

“Çok yoğunum,” diye karşılık verdi Annie. “Televizyon, bebekler...”

“Annie Valentine, gayet iyi biliyorsun ki tam zamanlı çalışan, melek gibi eşin günün yirmi dört saati, dadı gibi iş başında, bu yüzden ‘Bebeklerle çok meşgulüm,’ kısmında ısrarcı olma,” dedi Dinah pat diye.

“Üzgünüm, daha önceden aramalıydım,” diye özür diledi Annie.

“Evet, aramalıydın.”

Annie konuyu değiştirmekte karar kıldı. “İş nasıl gidiyor?”

“Seni bunun için aramıştım. İşten çıkarıldım ve tükenmiş haldeyim...” diye başladı Dinah.

Ne var ki bu sözler olması gerektiği gibi Annie’nin dikkatini pek de çekememişti çünkü tam o esnada Amelia elinde devasa bir parlak mor şal tutuyordu. Annie bunu sarhoşken

ya da gözleri güneşten kamaşmış olduğu bir zamanda almış olmalıydı; nasıl bir açıklaması olabilirdi başka? Derken arama bekleme sinyali kulağında biplermeye başladı.

“Hayır, hayır, olmaz. Olamaz!” diye haykırdı Annie, bu sözler Dinah için yerindeydi; ancak Annie aslında, Amelia’ya kıyafetten bahsediyordu.

“Bir dakikacık hatta kalır mısın, tatlım? Benim için yapar mısın? Lütfeeennnn. Patronumdan telefon bekliyorum, her an arayabilir,” dedi Dinah’ya.

Bir tuşa bastı.

“Annie!” dedi en iyi arkadaşı Connor McCabe’in iç gıdıklayan tok sesi.

“Merhaba canım,” diyerek selamladı onu.

“Bu öğlen yemek yiyecektik,” diye hatırlattı Connor.

“Biliyorum, biliyorum, korkunç bir haldeyim. Şimdiye kadar kaç kez oyaladım seni?”

“Üç kez. Bir kez daha reddedersen seni rehberimden si-
leceğim galiba.”

“Connor! O kadar hukukumuz var ama... Geçmişin hiç mi hatırı yok?”

“Yani... yok.”

“Sen ünlü değilken tanıştık biz,” diye hatırlattı Annie ona.

“Şimdi ben de sana aynı şeyi söyleyebilirim,” diye hatırlattı Connor da.

“Ünlü değilim ben,” diye itiraz etti hemen Annie, çünkü esasında ünlü olmak fikri ürkütücüydü.

Annie televizyon şovu yapmayı seviyordu, programın giderek artan başarısından memnundu, ama şovu The Shop’un soyunma kabiniinde hep yaptığı iş gibi düşünmeye çalışıyordu: kıyafetlerin nasıl kullanılacağına dair faydalı öğütler vermek. Sadece şu anki daha büyük bir kitleydi... son izlenme rakamları iki milyona yaklaşmıştı.

Annie meşhur olmak istememişti. Süpermarkete gitmek üzereyken üstünüz başınız köpek kılı ya da bebek kusmu-

ğuyla kaplıyken flaş patlatmak üzere ön kapınızın önüne dikilmiş fotoğrafçıları düşünsenize. Dedikodu sütunlarında hakkınızda ileri geri yazıldığını ya da bir dergi kapağında bikinili fotoğraflarınıza tahammül etmek zorunda kalmayı? Düşüncesi bile mide bulandırıcıydı.

Annie meşhurmuş gibi davranmazsa, metroya binmeye devam ederse, eskiden yaptığı gibi yine aynı yerlerde aynı insanlarla takılırsa, belki bu şekilde meşhur olmayacağı hükmünü vermişti. Ünlü olmak, yakalanmak istemediği, çetin ve gudubet bir hastalıktı.

Para ise... Gelgelelim bu tamamen başka bir meseleydi. Annie elde edebileceği paranın hepsini istiyordu, çünkü para onun için güvenlik demekti. Yeterli sayılabilecek kadar miktara sahip olmamıştı orta yaşına kadar ve her nedense gayet iyi kazanmasına rağmen yine de yeterince kazanmış gibi bir hali yoktu.

Masasında dergilerin karalama kâğıdı parçalarının bütün diğer döküntülerin altında, Annie'nin bu ayki hesap özeti kâbus gibi merhaba diyordu. Masrafı sadece giyim değildi: ev kredisi, okul masrafları, market alışverişi, vergi borçları, spor salonu üyelik aidatı... hayatın getirdiği bir dizi gider. Sıkı çalıştığından, aynı şekilde sıkı sıkıya harcamaya mecburdu. Belki de spor salonu üyeliğini iptal etmeliydi... Oraya en son adım atışının üstünden beş ay geçmişti.

"Peki, ne zaman yemek yiyoruz? Bana randevu vermen gerek," diye üsteledi Connor. "Olağanüstü havalı bir yere gitmek ve son zamanların sansasyonel televizyon yıldızı Annie V'nin en eski ve biricik arkadaşım olduğunu herkese ama herkese göstermek istiyorum."

"İşte bu, demek durumun benimle ilgisi yok, tamamen seninle ilgili," dedi Annie.

"Hep benimle ilgili!" dedi Connor ona. "Bunu bilecek kadar uzun zamandır tanıyorsun beni."

"Doğru..." Annie hâlâ Amelia'nın kıyafet seçimlerine iti-

raz etmek için başını iki yana sallıyordu. Aynı zamanda artık allığı pudralayan Ginger'ın talimatıyla yanaklarını içe çekti.

“Önümüzdeki perşembeye ne dersin?” diye teklif etti, gözleri takvimini arayarak fakat nerede olduğunu bulamadı. “O gün öğle vaktinde yapılacak bir şeyim olduğunu sanmıyorum; bir iki saatliğine uzaklaşabileceğimden eminim. Nereye gidelim?” Masasında yapışkanlı not kâğıdı ve ayrıntıları karalamak için tükenmez kalem bulmayı başardı.

“De Soto'ya gitmemiz lazım bence; Londra'nın önemli simaları şu günlerde oraya gidiyor. Yer orası olsun. Kodaman mekânı.”

“Pekâlâ, masayı ayırıyorsun ve önümüzdeki hafta perşembe günü öğlen birde seninle buluşuyorum. Randevudan yana bir sorunum olursa hemen arayacağım seni. Sevgiler,” diye ekledi Annie.

Connor telefonu kapadı ve Annie, Amelia'ya “Evet! Bu parça ayakkabılarla iyi gidecek; hemen ele alalım bunu, içine beyaz atlet, çok canlı, tam da yaz yoldayken,” diye talimat verirken Dinah'nın çağrısına tekrar dokundu.

“Şubattayız,” diye hatırlattı Amelie ona.

“Biliyorum tatlım fakat biz insanlara umut vermeliyiz. Umut bizim var oluş sebebimiz.”

Telefona doğru konuştu: “Dinah, tatlım?”

Hat kesilmişti.

“Ah olamaz,” dedi Annie yüksek sesle.

★

Annie, Dinah'yı hemen geri arayabilirdi, parmağı açık yüreklilikle tekrar arama tuşuna basabilirdi ancak tam o esnada Ed başını kapıdan uzattı ve odadaki bütün faaliyet aniden ke-sintiye uğradı, çünkü Micky ve Minnie kollarının arasındaydı.

“Merhaba bebeklerim,” diyerek coştı Annie.

“Selam şekerler.” Amelia dâhil olmak zorundaydı.

“Ayyyyy,” diye ekledi Ginger.

Micky ve Minnie muhteşemlerdi. Tombullardı, keyifleri yerindeydi ve salya akıtıyorlardı. Emekliyor, kıpırdanıyorlardı, bez değiştirme vaktinde keyifle salladıkları topak topak, leziz yağ katmanları vardı bacaklarında.

Seyrek koyu kahve saçları büyük kafalarının üstünde toparlanmıştı ve her gülümseyişte göz kırpan inci beyazı dişleri vardı. Minnie, Ed'in ışıldayan mavi gözlerini almıştı; Micky'nin haleli yeşil kahve gözleri vardı. Bu tek farklılıktan başka aile bireyleri için bile ikizleri ayırt etmek güçtü, gerçi haliyle kız ve erkek kıyafetleri giydirilmişlerdi.

Bebeklerin giyimi de biraz 'tartışma konusu' idi. Aslında bebeklerin uyku ve yeme alışkanlıkları, bebeklere okunacak şeyler, bebeklerin beslenmeleri, beşiklerinin yeri, ötesi ve berisi: Hepsi Annie ve Ted için ufak tartışma konularıydı.

Annie daha önce iki kez anne olmuştu: Owen ve on yedi yaşındaki Lana. Ed bu oyunda tamamen yeniydi. İlk kez baba olan Ed, fazlasıyla pimpirikliydi, hâlbuki zamanının büyükçe bir kısmını televizyon kariyerine teslim eden Annie rahat davranmaya daha yatkındı. Hatta bazen biraz fazlaca yatkındı.

Kollarında Micky ile uyuduğu ve onu kanepeden köpek Dave'in üzerine düşürdüğü zaman gibi. Ya da buzluktan çıkarılıp çözündürülmüş anne sütünü tekrar ısıtıp Minnie'nin zehirlenmesine sebep olduğu gibi. Hatta köşedeki dükkândan bebek arabası olmadan eve gitmesi, dahası bunu çay için su ısıtıcısını çalıştırıp sonra beşiklerindeki bebeklerine bakmak için yukarı çıkana kadar fark etmemesi gibi. İşte *bu*, hiç unutamayacağı bir andı.

"Annie," diye sordu ona Ed. "Bir dakikan var mı?"

"Hmm..."

Makyajı bitmişti ancak Amelia'nın olur verdiği mor beyaz ipek elbisesi iliklenir iliklenmez, törpülenmesi ve oje sürülmesi gereken tırnakları vardı sırada.

"Sanırım inşaatçı işini baştan bir kez daha konuşmamız gerek," dedi Ed gözlerini küçülterek, kaygılı olduğu zamanlarda yaptığı gibi.

Ona yakışan bir şekilde karmakarışık duran, kahverengi kıvrıkcık saçlarını geri yatırırsa Annie bilirdi ki Ed hakikaten huzursuzdu.

“İnşaatçı iyi çıkacak, gerçekten becerikli...” dedi Annie, onu teskin etmek için yerinden fırlayıp. “Adamın çalıştığı başka iki kişiyle daha görüştüm ve her ikisi de son derece emin.”

“Öyle ama bu işi gerçekten yaptırmamız şart mı?” diye sordu Ed. “Sanki yeterince işimiz gücümüz yok gibi. Hem çok da pahalı.”

Sabrı tükenmiş bir halde baktı Annie ona. “Hepimiz yepyeni, rüya gibi bir banyonun keyfini çıkaracağız. Söz veriyorum sana.”

“Evet,” dedi Ed, geri adım atmaya hazırdı, “peki ama mutfağın yeni devasa pencereleri?”

“Daha fazla güneş alacak,” diye karşılık verdi Annie hemen, “hem üç kat korunaklı, yani daha büyüklerse bile oda daha sıcak olacak.”

“Hmm...” Ed’in sesi hâlâ şüpheli geliyordu. “Peki ya kubbe? Tamir ettirmek için dünyanın parasını harcadığımız tavanın orta yerinde bir kubbeye ihtiyacımız yok elbet.”

Ah, kubbe. Kubbenin tartışmaya girmek için çok daha sıkı bir konu olduğunu kabul etmek zorundaydı Annie; bir taraftan kaskatı, sıktıran kocaman korsesini sıyrırken, sonra da Amelia’nın ona uzattığı elbiseyi takiben yeleğini giyerken.

“İnşaatçıları eve almışken,” diye başladı, “yaptırmak istediğimiz her şeyi hep birden yaptırabiliriz. Bütün karışıklığa ve keşmekeşe tekrar maruz kalmamıza gerek yok.”

“Geçen sefer de böyle demiştin,” diye hatırlattı Ed ona. “Evin baştan sona ‘şekle girmesinin’ üstünden sadece üç yıl geçti.”

“Giriş karanlık ve kasvetli ama; birkaç pencere daha ekleyerek daha fazla ışık girmesini sağlarsak...”

Birkaç pencere... Bakır kubbeli bir kümbetten söz ediyor-

du, yani işin büyüklüğünü fena halde azımsıyordu ama bu da Annie'nin küçük şımarıklığıydı işte. Hamilelikten henüz çıkmıştı ve inanılmaz derecede çok çalışıyordu, doğumdan iki ay sonra stüdyoya dönmüştü. Kubbeyi hak etmişti.

“Birkaç pencere daha eklersek,” diye devam etti, “salonu aydınlatmak üzere tasarruf edeceğimiz parayı düşünsene.”

“Tavana bir çukur açıyoruz, Annie,” diyerek hiddetle baktı Ed, “fazladan ısıtmayı düşünsene!”

“Ama gayet iyi izole edilmiş,” diyerek itiraz etti Annie. “Güneş enerjisini içeri çekmek üzere tasarlanmış.”

“Bu gerçekten çok iyi,” diyerek araya girdi Amelia neşeyle, “belki de kalın bir kemerle?” Ailevi anlaşmazlığı dikkate almıyor gibi görünüyordu ancak aslında o ve Ginger her sözcüğü kafalarına kazıyorlardı.

“Evet, bunun için iyi bir kemerim var,” diyerek hemfikir oldu Annie, Ed’e bir kez daha dönmeden önce. Kocaman, en teskin edici gülümsemesiyle, “Bebğim, bence biraz yorgunsun. Öğleden sonra döner dönmez bebekleri alacağım, sen de kestirirsin. Biraz uykunu alınca daha iyi hissedeceksin kendini,” dedi.

Ben de iyi hissederdim kendimi ama buna kesinlikle ihtimal yok, çünkü bu karın ağrısı bebekler dünyanın gelmiş geçmiş en kötü uy-kucuları diye sözlerine ilave etmedi Annie.

“Pekâlâ, pekâlâ,” diye geri adım attı Ed, kendisi kollarında bebeklerle, Annie ise yanında yardımcı ordusuyla. Annie ile bu şekilde konuşmaya çalışmak boşunaydı.

Saatine bakmak üzere her iki bebeği sarsmadan eğildi: “Gidip üstlerini değiştirmem gerek, bebekler için Mozart’a yarım saatimiz var.”

Her bir kolunda bir bebek olmasına karşın, Ed dışarı çıkarken ayağıyla kapıyı çarpmayı başardı bir hışımla.

Kapının çarpışıyla odada esen rüzgâr, Annie'nin masasının üzerindeki kâğıtları dağıttı ve istiflenmiş *Vogue* dergilerinin ardına sabitlenmiş küçük sarı yapışkanlı kâğıdı masanın kenarından yere düşürdü.

İkinci Bölüm

Televizyon patronu Tamsin'in giysileri:
Merinos yünü pembe gömlek (Whistles'dan)
Mor saten etek (Miu Miu'dan)
Diz üstü mor çizme (Russell & Bromley'den)
Pembe külotlu çorap (John Lewis'den)
Altın parçacıklı kolye (Tiffany'den)
Tahmini toplam tutar: 1780 sterlin

"Sana yeterince maaş vermiyor muyuz?"

"Ah. Aman Tanrım... Yeni, gelişmiş, iş görüşmesine girmeye hazır Rachel hakkında ne düşünüyoruz? Onu beğendik, çok beğendik, değil mi?" dedi Annie kameraya gözlerinin içi gülerek bakarak.

Gülümsemesi titreyen Rachel, ardından Annie'ye ve devasa kameraya doğru yöneldi; kablolar ve teller üzerinden dikkatle atlarken stüdyo ışıklarının sıcak ısıltısında eskisi gibi gergin görünmeye devam etti.

Rachel daha önce kendi seçtiği bir iş görüşmesi kıyafetiyle filme alınmıştı: gösterişsiz, gri bir pantolonlu takım ve beyaz bir bluz, omuzlarına dökülen dağınık sarı saçlar.

Şimdiyse Annie'nin onun için seçtiği iş görüşmesi kıyafetini giyiyordu: vücuda oturan siyah bir kazak, çelik gri, lame ve siyah desenli güzel bir ipek etek, bir çift siyah süet çizme. Saçları arkada gevşek biçimde toplanmıştı ve altın-siyah karışımı, şık bir kolye takmıştı.

"Böyle görünürken kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Annie ona.

Ürkek bir gülümsemenin ardından, "İyi," cevabı geldi.

"Profesyonel tarz fakat akılda kalıcı, oldukça da özel," dedi Annie hem kameraya hem de Rachel'a. Elini Rachel'ın koluna koydu ve onun nazıkçe kameraya çevirdi. "Takım elbisenin kötü yanı, işe talip her kişinin takım elbise giyecek olmasıdır; aklınıza gelen her türlü şaşırtıcı şeyi söylemeniz de ayırt edilmeniz zordur. Fakat bu," diye işaret etti Rachel'ın sevimli yeni takımını, "eşsiz, farklı ve kadınsı."

"Pekâlâ, ekran başındaki çalışan kızlar için en iyi tüyolarım şunlar." Annie gözleri ısıltı ısıltı parlayarak kameraya gülümsedi. "Elbet kimliğinizi evde bırakmanız şart değil, işyerinde biraz olsun *kendiniz* gibi olmanız harikadır. Son derece şık pantolonlu takımlar ve dağınık saçlar için delirdiğim yok. Daha ziyade yakışık alır biçimde giyinmenizi yeğlerim ancak saçlarınızın bakımlı olduğundan emin olun. Böylesi çok daha şık ve profesyoneldir. Ağır renkler iyi gider fakat bunlar yine de elbisenin ya da eteğin rengi olabilir, kimse size sürekli takım elbise giymenizi söylemiyor. Michelle Obama, Kraliçe'yi karşılamak üzere hırka giymişti. Işıltılı, beyaz kaşmirdendi, evet ama yine de hırkaydı.

"Teninizi ne kadar gösterirseniz gücünüz o denli azalır. Şayet en üst katta bir ofis odası hedefliyorsanız, sandalet, göğüs çatalını gösteren kıyafetle, hatta yakasız bluzlar, uzak durulması gereken kıyafetlerdir," diye devam etti Annie. "Elbette moda sektöründe ya da yaratıcı sanatlarda çalışıyorsanız çekici olan ne varsa giyebilirsiniz. Ve üniformanız varsa -striptizcilerin bile üniforması var- aksesuar en iyi dostunuzdur."

Annie bu mesajın etkisi geçsin diye duraksadı, sonra tekrar seyircilerine döndü: “Önümüzdeki hafta Flinn Power insan kaynakları ajansının müdürü Katy Flinn’i ağırlayacağız, bize işe giderken ne giyeceğimizi anlatacak. Çünkü bu çok ilginç! Kurallar sürekli değişiyor. İş sürekli değişiyor. Silkenin kızlar!

“Pekâlâ, Rachel, bizim için kendi etrafında bir dön bakalım. Ah, nasıl da şık görünüyor, değil mi ama? Öyle...” Kamera Annie’nin yüzünü yakından çekti. “Hoşça kal deme vakti neredeyse geldi ancak elektronik postalarımı biraz vakit ayıracam.” Yardımcılarından biri Rachel’ı dışarı yönlendirirken, Annie tam sağında, masanın üzerine oturtulmuş bir dizüstü bilgisayara döndü. “Derby’den Petra.” Annie ekrana başını salladı. “Petra, Petra,” dedi azarlarcasına. “Petra anoraklara ve pratik ayakkabılara soğuk baktığımı düşünüyormuş.” Annie kaşlarını kameraya kaldırdı, hafifçe gözünü kırptı, sonra yüksek sesle okudu: “ ‘Ülkenin nemli ve yağmurlu bir kısmında yaşıyorum. Anorak şart! Heyecan verici bir görüntüleri olmayabilir ama onlara ihtiyacımız var. Ayrıca mecbur kalsam tepelere tırmanmamı bile sağlayabilecek, rahat, pratik ve su geçirmez ayakkabılar giyiyorum. Bunda yanlış bir şey yok. Lütfen kadınlara eften püften kıyafetler giyip ayaklarını işkence aletlerine tıktırarak etrafta kuğu gibi salınmalarını söylemeyin. Bunlar tamamen palavra.”

“Petra...” Annie gözlerini kameraya kaldırıp kafasını tekrar iki yana salladı. “Bu iş sadece en kötü ihtimale hazırlıklı şekilde giyinmekten ibaret değil. Emin ol. Bunun eğlencesi nerede? Bir eşin var mı? Eşin anorakları ve pratik ayakkabıları seviyor mu? Her neyse, eğer merak ediyorsan, ben, The Store’a giden bir kadın gibi sekiz santimlik topuklular ve üstümde bir elbiseyle, elimde çok şık bir çanta taşıyarak bir tepeye tırmanabilirim. Kolayca. Egzersiz...” diye ekledi Annie, sonra da masasının arkasından çıkıp yüksek tahta dolgu topuklu ayakkabılarını kameraya gösterdi ve hafifçe sekerek ilerledi.

“İnanın bana,” dedi ekranı ikna edercesine, “topuklularım olmadığında kendimi giyinmiş hissetmiyorum. Kendimi şişman, ufak tefek, rüküş bir kadın gibi hissediyorum. Entresan ayakkabılar giymediğim sürece başıma heyecan verici hiçbir şey gelmeyeceğine kendimi ikna etmiş durumdayım. İşte bu kadar!” Dilini şımarıkça dışarı çıkardı.

★

“Evet, gözden geçirme zamanı,” diye başladı Tamsin. Sandalyesinde arkasına yaslandı ve Annie’ye baktı. Şovun yapımcısı ve sunucusu, sorunları tespit edebilmek, reyting artırıcı fikirlerini paylaşmak ve aralarındaki bağları güçlendirebilmek için çekimler sırasında düzenli olarak buluşurdu.

Annie, Tamsin’i içtenlikle severdi ve ondan birçok şey öğrenirdi; Tamsin de Annie’yi gerçekten severdi ve o da ondan hayli fazla şey öğrenirdi.

“Olan bitene biraz fazla mı odaklandık yoksa?” diye Annie lafa doğrudan daldı. “Bu hafta Rachel’in iş görüşmesi kıyafetini yaptık; haftaya da Katy Flynn var. Biraz fazla mı yükleniyoruz?”

“Hayır, sanmıyorum...” diye güven verdi Tamsin. “Önümüzdeki haftanın diğer konuları, her beden için seksi iç çamaşırları ve internetteki en iyi indirimli moda siteleri, yani yeterince gösterişsiz. Ama Svetlana’yı arayıp bir daha onu ne zaman programa çıkarabileceğimizi öğrenebilir misin? O çok popüler. Bu arada bir de,” diye ekledi Tamsin, “çok yorgun görünüyorsun. Ginger kapatıcıyı suratına kürekle süreceksin.”

“Artık iyice pestilim çıktı,” şeklinde yanıt verdi Annie. “O bebekler yakında uyumayı öğrenmezlerse öleceğim. Yorgunluktan ölmek mümkün mü?” diye sordu merakla.

“Yani, evet,” dedi Tamsin onu uyarırcasına, “o korkunç minivanını bir tuğla duvara sürüp Annie Valentine Şov’un ve ileride yapabileceğimiz kârlı yan şovlarımızın sonunu getireceksin.”

“Hiç minivan falan deme,” dedi Annie keyifsiz bir sesle. Dört çocuk sahibi olmanın tek kötü tarafı buydu. Annie’nin ona uzun yıllar boyunca harika hizmet eden, güvenli siyah cipi, devasa ve çok pratik bir minivan için satılmıştı. Araba yedi kişilikti! O şeyin direksiyonuna geçtiğinde kendini bir otobüs şoförü gibi hissediyordu.

“Ama şu kârlı yan şovlardan bahsetmişken,” diye devam etti Tamsin, “artık sana kişisel işler hazırlayan bir menajerin olduğunu biliyorum da... Şu Annie Valentine moda hattı hakkında kulağıma gelenler neyin nesi?”

“Yo, yo, öyle bir şey değil,” dedi Annie hemen. “Merak etme, Kanal Dört’ü reklamcılarını üzecek bir bağlantıyla küçük düşürecek değilim.”

“Nedir peki bu ilginç dedikodunun kaynağı?” diye sordu Tamsin, uzun saçlarını omzunun arkasına atıp Annie’ye ciddi gözlerle bakarak.

“Eee...” Annie o an kendini biraz gergin hissetti. Menajerlerle, aracılarla ve pazarlama bölümü başkanlarıyla senaryolar yazmak bir şeydi, Tamsin’in bembeyaz ve kız işi fakat profesyonel görünümlü ofisinde ruhunu nasıl satmayı planladığını itiraf etmek zorunda kalmak, insanı endişelendiren bambaşka bir şeydi. “Şey... Senin için sorun olmayacaksa, bir el çantası şirketiyle işbirliği yapacağım,” diye durumu kabullendi Annie. “Bazı tasarımları inceledim ve ‘Annie V’ adlı bir çantaya ismimi vereceğim.”

“El çantası mı? Sorun olmaz gibi duruyor.” Tamsin uysal görünüyordu. “Ama hoşuna gittiğinden emin ol, yoksa kendini aptal gibi hissedersin.”

“Elbette!” diye onayladı Annie, el çantasıyla ilgili planları o an itiraf ettiğinden daha fazla ilerlemiş olduğu için rahatlayıp.

“Sana yeterince para vermiyor muyuz?” diye sordu Tamsin merakla.

Soru, Annie’nin zihnini kurcaladı. Geçen gün Ed de aynı-

sını sormamış mıydı? O da bir menajere veya el çantası sponsorluğuna neden ihtiyacı olabileceğini anlayamamıştı. Televizyon programından kazandığı para ona yetmiyor muydu?

“Kazanılabilecek daha çok para varken neden yetenle tatmin olayım?” diye sormuştu Ed’e.

Ed de kafasını iki yana sallamış ve bu işin Annie’nin ne kadar zamanını alacağını düşünmesini istemişti.

Annie, Tamsin’in gözlerini üzerinde hissetti. Kazandığı paranın kendine asla yetme hissi vermeyeceğini açıklamak zor geliyordu. Her zaman daha fazlasını isteyecekti. Hem ayrıca daha fazlasının peşinde koşmadıktan sonra hayatın tadı neredeydi ki?

“Ücretten memnunum... şimdilik,” diye yanıt verdi Annie, Tamsin’e göz kırparak, “ama tüm gelirim tek işten olmasını istemiyorum. Daha önce iki kez işten atıldım ve bençe insanın bir güvencesinin olması güzel.”

“Belki de güvence için paramı kenara koymalısın, Annie, o harika evini parçalamak yerine.” Göz kırpma sırası Tamsin’e gelmişti.

“Yaktın canımı,” diye yanıt verdi Annie.

“Evet... Şu tepelere tırmanma işi? Onu gerçekten olduğu gibi bırakacak mıyız?” diye sordu Tamsin.

Annie ona boş gözlerle baktı.

“Hani Derby’den Petra var ya?” Tamsin hafızasını zorladı. “Anoraklar, pratik ayakkabılar, senin topuklularla ve el çantanla tepelere tırmanabileceğini iddia edişin...”

“Yapabilirim gerçekten!” diye ısrar etti Annie.

“Ama bak uyarayım, seni bir çift Manolos topuklusuyla tepe yürüyüşüne çıkarmak için bir kampanya başlatabilirler.”

“Hodri meydan!” Annie gülümsedi. “Reyting getirebilir.”

“Hmmm...” Tamsin masasındaki gümüş dizüstü bilgisayara bir göz atıp kaşlarını çattı. “Bazı endişe verici haberlerim var. Geçen haftaki izlenme oranları iyi, hâlâ iki milyona yakın. Kanal Dört bizi üçüncü sezon için de istiyor gibi konuşuyor,” dedi dikkatlice, “ama...”

Annie, Tamsin'in gözlerine endişeyle baktı. "Ama?" diye sordu, kalbinin ağzına geldiğini hissederken. Belki aptallık ve sorumsuzlukla ihmal etmiş olabilirdi ama şovunun üçüncü sezonunun olamayabileceğini bir an bile düşünmemişti. Sonu olmayan bir yükselişte olduğunu, büyük bir başarı hikâyesine sahip olduğunu düşünüyordu.

"Bazı söylentiler var, Annie... Söylentiler, şovu uzatacakları ama seyirciyi iyice çekebilmek için senin yerine çok daha ünlü birini getirecekleri yönünde. Myleene Klass da belli ki 'ilgileniormuş'. Ama kanalın parasının ona yeteceğinden şüpheliyim ve ben elimden geleni yapacağım..."

Ama Annie bundan sonra Tamsin'in ağzından çıkan güven verici sözleri neredeyse hiç duymadı. *Nasıl Alışveriş Yapılmaz*'ın olduğu gibi ama onsuz devam etmesi fikri... aklına gelmemişti bile! Tam bir yerlere geldiğini düşünürken "yerine başkasının getirilmesi"... Bu berbat bir şeydi. Yıkıcıydı. Ve ayrıca öyle olursa Annie o zaman ne yapacaktı?

"Sezonun son iki bölümü için," diyordu Tamsin o sırada ona, "akılları baştan alacak bir şeyler düşünmemiz lazım, insanlar görünce delirmeli! Finali yaptığımızda seyircilerin hepsi seni geri almak için yaygara çıkarıyor olmalı. Bu bizim görevimiz, kızım."

"Tabii," dedi Annie, kelimeyi ağzından ancak bir fısıltı şeklinde çıkarabilirken. Kusabilirmiş gibi hissediyordu kendini.

Üçüncü Bölüm

*Svetlana'nın ofisinde giydikleri:
Vücudu tam saran Kobalt mavisi elbise(Issa'dan)
Koyu yeşil ve mavi iğne topuklular(Prada'dan)
2.4 karat elmas yüzük (sonuncu eski kocadan)
22 karat altın zincir kolye (aynı şekilde)
3.5 karat elmas küpeler (vefat eden ilk kocadan)
İpek iç çamaşırları (La Perla'dan)
Tahmini toplam tutar: 78,400 sterlin*

"Adam 'hayır' diyor!"

"Evet. Harika fikir. Değil? Ben çok para koydum, Harry para koydu ama hâlâ para lazım, ondan seni düşündüm. Sen büyük, akıllı, zengin adam..." Svetlana Wisneski, en büyüleyici ve ikna edici sesiyle telefonda konuşuyordu.

Bu günlerde sürekli telefonda idi, çünkü kızı Elena onu çok çalıştırıyordu.

Svetlana Wisneski aslında bir yılı aşkın süre önce Svetlana Roscoff adını almıştı. Ama hâlâ bir önceki kocasının soyadını kullanmaktan hoşlanıyordu, çünkü onun sayesinde biraz ünlüydü ve bu da hoşuna gidiyordu. Igor Wisneski dünyanın

en zengin Ruslarından biriydi: bir doğalgaz baronu. Svetlana hâlâ onun iki çocuğunun, yani adamın hâlihazırdaki oğul ve veliahtlarının hepsinin annesiydi. Kamudan hiç gizlenmeyen bir şekilde gerçekleşen boşanmasına rağmen, önce davadaki avukatı, sonra da dördüncü kocası olan Harry Roscoff'la birlikte Igor'un suyunu sıkarak yedi rakamlı bir boşanma anlaşması elde etmeleri olumlu bir nokta olmuştu.

Eh, ama dün dündü, bugün bugündü. Kredi krizi ve borsa çöküşü sonrası, Igor'un servetinin milyarlardan milyonlara indiği ortaya çıkınca, Svetlana'nın anlaşması gereği alması gereken para ve aylık harçlığı da aynı oranda küçülmüştü. Neredeyse bir yıl boyunca, Svetlana eski kocasından daha fazla para alabilmek için etrafa öfke saçmış, her yolu denemişti.

Meteliksiz kaldığı da söylenemezdi. Bundan çok ama çok uzaktı. Mayfair'deki muhteşem dört katlı evi hâlâ onundu: Boşanma Anlaşması, Yedinci Satır. Harry de şüphe götürmeyecek biçimde zengindi. Ama Svetlana eskiden *aşırı zengindi*. Bir sterlin milyarderinin eşiydi. Sınırsız bir nakit okyanusuna, hayatın sunabileceği tüm lükslere ve herhangi bir şeyin tutarını düşünmemeye alıştı.

Eski kocasından daha fazla para aşırılamayacağını anladığında, müthiş zeki kızı Elena'yla birlikte başka bir fikir geliştirmeye başladılar.

Telefon hâlâ kulağındayken, Svetlana kedilerinkilere benzeyen gri gözlerini Elena'ya çevirdi. Kızı bilgisayar başında, zarif elleriyle sürekli klavye tıkırdatıyordu. Svetlana telefonda konuşmaya ne kadar bayılıyorsa Elena da e-posta ile iletişime o kadar bayılıyordu. Sürekli e-postalar gönderiyor, gün boyu internette dolaşarak, ipuçları arıyor, bilgi topluyor, veritabanını genişletiyordu. Annesininkine olağandışı bir şekilde benzeyen o sarışın, güzel kafasının içinde, bilgiye ve başarıya aç, büyük bir beyin vardı.

Önceki yılı işletme okulunda geçirmişti. Evet, o zamana

kadar mühendislik okumuştı ama işletme derecesine sahip olmanın onu iyi bir pozisyona getireceğine inanıyordu.

Svetlana'yla Elena'nın ilişkisi pek de umut vaat eden bir şekilde başlamamıştı. Svetlana bu geliş plansız ve uygunsuz kızı yirmi üç yıl önce, Ukrayna'da doğurmuş, Elena'yı yetiştirmeleri için uzaktan akrabalarına ödeme yapmıştı. Sonra, yirmi iki yaşına geldiğinde, Elena habersizce annesinin kapısına dayanmış ve kabul edilmeyi talep etmişti.

Başta, Svetlana dehşete düşmüştü ama artık anne-kız ilişkisi ikisinin de beklentisinin ötesinde geliyordu.

Birbirlerini gerçekten seviyorlardı. Anlaşıyorlardı. Aynı şeylerden hoşlanıyor, aynı amaçları taşıyorlardı. Svetlana, korkulacak kadar bağımsız bir karakteri olan kızından bir sürü şey öğreniyormuş gibi hissediyordu kendini. Elena'yla tanışmadan önce, Svetlana çok paraya sahip olmanın, kendini ve çocuklarını güvence altına almanın en iyi yolunun zengin bir adamla evlenmek olduğunu düşünmüştü (bunu zaten dört kez yapmıştı). Artık, Elena'nın para kazanmaya yönelik girişimci fikirleri onu gizliden gizliye çok etkiliyordu. Ama ürettiği son fikir, en büyüğü ve tartışmasız en iyisiydi.

Svetlana da tüm birikimi ve hevesiyle onun yanındaydı.

“Evet,” dedi Svetlana tekrar, küçük gümüş telefona, “kızım ve ben, işin başında bizzat duracağız ve başaracağız. Evet, biraz riskli. Ama zaman da riskli. Değil? İgor sadece eziklerin başarısızlıktan korktuğunu söyler hep.”

Svetlana, yaptığı çıkışa verilen cevabı dikkatle dinledi, sonra da hayal kırıklığı içinde aramayı sonlandırdı.

“Adam ‘hayır’ diyor,” diye bilgilendirdi kızını. “Hah!” diye bağırды, pahalı eşyalarla döşeli, küçük ofisinde yüksek topuklularıyla birkaç kez volta attı.

Evdeyken bile, Svetlana şık giyinmeyi seviyordu. Belki de daha önce tam zamanlı olarak sahip olduğu “kocayı elde tutma” işinden dolayı, evde şık olmayı özel olarak seviyordu. Ama Elena o sırada iş yaptıkları için, masasında süssüz kı-

yafetlerle oturuyordu. İş yaparken profesyonel görünmekten hoşlanıyordu.

Elana başarısızlıkla sonuçlanan telefon görüşmesi hakkında herhangi bir soru sormak için hiç duraksamadı, yalnızca masasındaki listeye baktı, beşinci ismi işaret etti, “Sonraki,” dedi.

“Ya o adamdan emin değilim... Onu sevmiyorum,” diye yakındı Svetlana ismi görünce. “İşe yarayacağını sanmıyorum...”

“Anne,” dedi Elena, sanki Svetlana’ya hayatı boyunca öyle demiş gibi bir rahatlıkla, “on üç bin sterline daha ihtiyacımız var. O kadar. Bankada zaten altmış iki bin var. Parayı toplar toplamaz tamam olacağız. Bu harika işi başlatabileceğiz. Ara sen! Listedeki biri elbet evet der. Zengin erkeklere evet dedirme konusunda bayağı iyisin,” diye annesini övdü, “bu yüzden sana bu işi veriyorum, başaracağını bildiğim için! Hadi şimdi telefonun başına.”

Svetlana telefonunu tekrar açar açmaz bir arama geldi.

“Aa, Annah arıyor!” dedi Svetlana heyecanla, ekranda yazan ismi okuyunca. “Belki benim için televizyonda başka işleri de vardır.”

Elena gözlerini devirdi: “Üç yüz elli sterlinlik bir program daha, değil mi? Böyle büyük para kazanılmaz!”

“Annah!” diye cıvıldadı Svetlana, Elena’nın sözlerini duymazdan gelerek, “Annah, şovun nasıl gidiyor, ben bir daha ne zaman çıkacağım?”

Annie ona büyük bir keyifle Tamsin’in Svetlana uygun olur olmaz onunla bir çekim yapmak istediğini söyledi.

“Evet! Ne yapacağımızı da biliyorum: Adına ‘Kızlar için sermaye toplama’ diyeceğiz. Şimdi, benim yeni işim için yatırım yapabilecek paran var mı?”

“Ne?” şeklinde yanıt verdi Annie bu soruya. Svetlana’nın son iş planlarıyla ilgili hiçbir şey duymamıştı.

“Aa unuttum, senin hiç paran olmaz, sen hep harcarsın,” dedi Svetlana bunun üzerine.

Uf! Annie içinden böyle geçirdi. Maddi kaynak olarak sırtını yalnızca erkeklere dayamış olan bir kadından gelmesi, bu sözleri biraz sert kılıyordu.

“Yeni iş fikrin nedir?” diye sordu Annie.

“Elena ve ben, bir moda markası yaratacağız,” diye anlattı Svetlana. “Sadece elbiseler. Güzel malzemelerle her sezon iki ya da üç klasik stil hazırlaması için bir tasarımcıyla anlaşacağız. Her kadının üstünde güzel duracak elbiseler, Annah. Her şeyle birlikte giyebileceğin şeyler: elmaslar, topuklular, çizmeler, kot ceket... Hayat çok karışık, kadınlar hem güzel hem kolay şeyler istiyor. Ha, bir de, kirlendiği zaman maki-neye atabiliyorsun – Elena’nın fikri.”

“Vay be.” Annie etkilenmişti. Svetlana zevkli biriydi; eğer kıyafetler güzel diyorsa güzel olmamaları mümkün değildi. Elena harika bir işletmeciye dönüşmek üzere gibi duruyordu.

“Ne kadara mal olacaklar?” diye sordu Annie, kendi içindeki işletmeci artık önemli soruyu sordurduğunda.

“İki yüz sterlinin biraz altına. Ya da ipek istiyorsan iki yüz altmış.”

“Kulağa gerçekten çok güzel bir fikir gibi geliyor. Başarılabilir! Markanın adı ne olacak?”

“Mükemmel Elbise Şirketi, çünkü tam olarak öyle olacak!” dedi Svetlana.

“Bence işe beni de katın, şöyle...” Annie gerekli parayı hangi bütçesinden ayırması gerektiğini düşündü. El çantası anlaşması yapılacaktı, yani birkaç hafta içinde oradan biraz para gelecekti... Ama müteahhit de malzeme almak için biraz kapora istemişti sahi. Ayrıca ne olur ne olmaz diye kenara para koyması gerekmez miydi... Tamsin’in bahsettiği berbat ihtimale karşın.

“Üç bin sterlin,” diye karar verdi.

“Harika!” diye yanıt verdi Svetlana. “Daha büyük bir ortak olmak istemediğine emin misin?”

“Henüz değil. Belki biraz daha ileride,” diye yanıt verdi Annie.

“Tüm sermayeyi topladığımızda, derhal ilk elbiseleri yaptıracağız, sonra da Paris’te –yok nerede olacaktı- ticari defilelerde boy göstereceğiz,” diye anlattı Svetlana.

“O gösteriler bu ayın sonunda değil mi?” diye sordu Annie.

“Evet. Para lazım! Önümüzdeki iki gün içinde on bin sterlin daha bulmalıyım. Yalnızca üç bin vermek istediğinden emin misin?” diye sordu Svetlana.

“Evet. Beni de katın. Borçluyum size... Peki bankadan isteyemiyor musunuz?” diye sordu Annie.

“Hayır. Elena bankalar kötü diyor, çok kötü. Yeni hiç kimseye borç vermiyorlarmış ve kısa sürede çok fazla parayı geri istiyorlarmış. Ben kendim bulacağım parayı,” dedi Svetlana kararlılıkla. “İşi Paris’te başlatacağız ve sen geleceksin, Annah, kamerayla ve televizyon programıyla ve herkese yeni bir moda markası yaratılırken kamera arkasında olanları göstereceksin.”

Svetlana kızına bir göz attı. Bu fikri daha önce konuşmamışlardı ama çok iyi fikirdi. Annie’nin şovunun onlar için sağlayacağı ücretsiz şöhret ve reklamı düşünsenize. Ayrıca, Elena bir sürü gazete ve dergiyi arayıp onlara bu heyecan verici yeni marka hakkında yazmaları gerektiğini, çünkü televizyonda çıkmak üzere olduklarını söyleyebilirdi. Elena ona gülümseyerek fikre onay verdi.

Hattın diğer ucunda, Annie bunun dâhice bir fikir olduğunu düşünmekten kendini alamadı. Sezonun çok kritik son iki bölümü için hazırlanması gereken akılları baştan alacak fikirlerden biri bu olabilirdi. Sonra, Paris’e gidecekti... defilelere! Sonunda moda dünyasının girdabında bir rolü olacaktı, daima, daima arzu ettiği bir şeydi bu.

Kendini hemen şatafatlı partilerde şampanya içerken, Dolce & Gabanna’yla omuz omuza, Chanel Evi’nde özel bir

tur atarken hayal etti. Paris'e gitmeyeli yıllar olmuştu. Moda dünyasının içinde olmak ve o muhteşem dünyaya kendi gözleriyle bakmak...

"Harika bir fikir," dedi Svetlana'ya. "Hemen Tamsin'i arayacağım."

Dördüncü Bölüm

Ed'in ev kıyafetleri:

Eski, soluk ragbi forması

(St. Vincent Kilisesi'nin kayıp eşya kutusundan)

Eski, soluk kot pantolon (Levi's'tan)

Eski, soluk mavi çoraplar (bilinmiyor)

Hırpalanmış koyun günü terlik (eski bir Yılbaşında)

Sade deri kayışlı saat (Timex'ten)

Tahmini toplam tutar: 65 sterlin

"OWEN! Bir nanosaniyen var mı?"

Ed'in bir programı vardı. Saatine baktı ve gecikmediğini gördü. Bu güzeldi. Bebeklere bakmak için işinden bir süre ayrılmaya karar verdiğinden beri, programa bağlı kaldığı sürece günlerin çok daha pürüzsüzce akıp gittiğini görmüştü.

Dürüst olmak gerekirse, bu belki de günlük işinin akşamdan kalmalıydı. Öğretmenlik tamamen programlı hareket etme işiydi. Derslerinize tam vaktinde gitmeliydiniz. Ziller düzenli olarak çalıp size günün hangi zamanında olduğunu haber verirdi. Dürüst olacaksa, Ed okul zillerini ve programlı yaşamayı hayli huzur verici bulduğunu itiraf etmek zorundaydı.

Artık ikizler biraz daha büyüdükleri için ve minik, hareketleri kestirilemeyen bebeklere bakma işinin sisi sonunda dağılıyor olduğu için, Ed yeni çocuklarının gerçekten keyfini çıkarıyordu, aynı zamanda programının ve birçok ekstra şeyin daha: öykü okuma, oyun kartları, bebek yogası, bebek Mozart'ı... Ed mükemmel baba olmak için kararlıydı. Bu çocuklar gelmiş geçmiş en zeki, en yaratıcı ve en yetenekli çocuklar olacaktı.

Kahvaltı (ne yazık ki) sabah 6.30'daydı. Aylardır böyle olmasına rağmen, saat hâlâ suç derecesinde acımasız geliyordu ona. Atıştırmalar 9.15'teydi. Birinci şekerleme 9.30 ile 11 arasındaydı. Öğle yemeği 12'deydi. 2 ile 4 arasındaki ikinci şekerlemeden önce bir atıştırma daha vardı. Saat şimdi 5'ti ve Ed çocuklar için yemek yapmayı planlıyordu. İkizler yemeklerini yedikten sonra banyo yapacaklar, 7'de de yatacaklardı. Ayrıca ailenin kalanının yemeğini de hazırlamaya başlayacaktı. Onlar daha sonra, 7.30'da yiyeceklerdi.

Program buydu.

Ne yazık ki bebekleri besleme, yıkama ve yataklarına yatırma, üstelik bu sırada bir de yemek yapmakla uğraşma, akşamları Ed'in artık tek başına başarılı olamadığı nokta oluyordu.

İyi haber şuydu ki üst kattaki yatak odalarında takılan, Annie'nin iki büyük çocuğu Lana ile Owen, bebekleri besleme ve giydirme, tencere karıştırma, yemek malzemesi ekleme ve başka bir sürü konuda yardımcı olabiliyorlardı. Kötü haberse genelde somurtkan ve gönülsüz olmalarıydı. Ödevleri olduğu, müzik provaları yapmaları gerektiği, arkadaşlarının misafirliğe geleceği ya da "okul işleri" ile "çok meşgul" oldukları gibi bahaneler uydurup duruyorlardı. Sürekli sızlanıyorlardı. Hediyeler, rüşvetler talep ediyorlardı ve açıkçası, Ed bazen bu ikisiyle uğraşacağına tüm işleri tek başına yapmayı tercih ediyordu.

Owen aslında Lana kadar kötü değildi. Bazen, Ed kendi-

ne kısa bir vakit ayırabildiğinde, Lana'nın yeni kardeşleriyle doğru bir şekilde bağ kuramadığını düşünüyordu. Ama esas olarak, Ed bir sonraki işi ve bebeklerin o sırada istedikleri konuları haricinde bir şeyden endişelenemeyecek kadar fazla meşgul oluyordu.

“OWEN!” diye bağırdı merdivenlerden yukarı. “Bir nanosaniyen var mı? Çok küçük bir iş.”

Sessizlik oldu. Sonra Ed iki kat yukarıda, tavan arası zemininde bir kapının açıldığını duydu.

“Aaaah...” şeklinde geldi yakınma. “Milo şimdi buraya gelecek.”

“Sorun değil,” dedi Ed, mümkün olduğunca sabırlı davranmaya çalışarak, “sadece birkaç dakikalık bir iş.”

Owen bir tartışma yaşamamanın olumlu ve olumsuz taraflarını tartarken bir duraksama oldu. Oğlan sonra muhtemelen değmeyeceğini düşündü ve basamakları en aşağı gelene kadar ikiye ikiye indi.

“Beni mi aramıştın?” dedi Ed’e şakayla.

Ed ona gülümseyerek karşılık verdi. İkizler iki kolundaydı. Owen artık bu manzaraya alıştı: Ed çoğu zaman kollarında en az bir ikizle olurdu.

Ed, Owen’ın biraz fazla ergence görüldüğünü düşündü hafifçe yalpalayarak. Çocuğun yaşına göre boyu uzundu ve omuzları neredeyse bir gecede genişlemişti, yani artık çelimsiz bir sırtık gibi görünmüyordu. Açık kahverengi, gür saçları darmadağınaktı ama berbere düzenli olarak gitme fikrine gülüp geçiyordu. Onun yerine tepesindeki paspas misali kıl yumaklarını sürekli gözlerinin önünden çekmeye çabalıyordu (ve başarısız oluyordu).

“Bebeklerden bağımsız tam on dakikaya ihtiyacım var,” diye Owen’ı bilgilendirdi Ed, “çünkü tavuk güveciyle ilgilenmem gerekiyor. Sonra onları memnuniyetle geri alıp banyolarını yaptıracağım... belki o sırada Lana’yla ikiniz de patates soyarsınız?” diye önerdi iyimserlikle.

“Lana mı?” Owen kaşlarını kaldırdı. “O konuda sana iyi şanslar. Hadi, ver şunları.” Kollarını bebek kardeşlerine açtı.

“Güzelce tuttun mu?” dedi Ed endişeyle. “Üst kata mı götüreceksin?” dedi endişesi devam ederken. “Emin misin? Merdivenlerde dikkatli ol, tamam mı? Aman düşürme, dikkat et. Yerlerden Lego falan alıp ağızlarına atmasınlar, tamam mı?”

“Evet, evet, tamam, evet, tamam...” şeklinde, kayıtsızca cevap verdi Owen bu sorulara.

Micky ve Minnie onula güvendeneydi. Merdivenin köşesini döndü ve annesinin çalışma odasına bir uğramaya karar verdi. Burası çevreden bağımsız, güzel bir yerdi, kapıyı kapatabilirdi, bebekler etrafta emeklerken onlara göz kulak olur, bir yandan da resmi Annie V internet sitesine bir göz atabilirdi.

Annesinin internet sitesinden Owen sorumluydu ve bununla gurur duyuyordu. Annie, güncel olayları yayınlaması, karışık olmayan e-postalara basit yanıtlar vermesi ve daha karışık istekleri işaretleyerek ona bildirmesi konusunda, oğluna güveniyordu.

Owen bilgisayarı açıp siteye girerken bir yandan da odanın zemininde keşfedilecek ilginç şeyler arayarak emekleyen Micky ve Minnie’yi yarım gözle takip etti. İtiraf etmesi gerekirdi ki tüm bu sorumluluktan hoşlanıyordu.

Daha on üç yaşında, iki küçük bebeğin ve bir internet sitesinin kontrolü ondaydı. Bu durum göğsünü kabartıyor ve bir çeşit güç hissi veriyordu.

On civarı kısa e-postayı bilgisayara indirdi, “Annie, şovunu çok seviyorum,” temalı bu mesajlara annesinin nazik ama standart cevaplarını verecekti. Bir de bileziklerinin programda kullanılmasını uman bir mücevher tasarımcısının isteği vardı; Owen bunu annesinin kişisel e-posta adresine yönlendirecekti.

Sonra da, annesinin e-posta adresini kullanarak çok tanınan bir kaliteli kampçılık-tırmanışçılık ekipmanları dağıtım-cısına kendi mesajını ilettili.

İki kutup tulumu, kuş tüyü bir kaban, bir adet taşınabilir kamp ocağı, su geçirmez bir pantolon ve 40 numara yürüyüş botları. Şirketten bunları talep etti, onlara şovda doğanın içinde bir kısım hazırlamayı “düşündüklerini” ve “karşılaştırma” yapmak için çeşitli kampçılık şirketlerinden örnekler “rica ettiklerini” yazdı.

Owen tam bilgisayarı kapatıp Micky ve Minnie’nin oynamaları için radyatörün altında keşfettikleri toz yumaklarından daha iyi bir şey bulmak üzere yerinden kalkmak üzereyken, gelen kutusuna bir e-posta düştü.

“Hayır!” diye uyardı Owen, küçük işaret parmağıyla yerdeki toz yumağını kaldırıp ağzına atmaya yeltenen Minnie’yi.

Owen’ın dikkatini bir kez daha bebeklerin sorumlulugundan öteye çeken e-posta şöyleydi:

“Sevgili Annie Valentine,

Umarım kabalık etmiyorumdur ama şovunuzun dev bir hayranıyım ve size yalnızca birkaç soru sormak istiyorum. Doğum gününüz ne zaman? Kaç yaşındasınız? Nerede doğdunuz? Anne-babanız hâlâ hayattalar mı? Hangi okullara gittiniz? Yalnızca merak ediyorum.

Cevabınızı dört gözle bekliyorum,

Vickie P.”

Owen cevap verip vermemek konusunda fazla düşünmedi. Yalnızca “Yanıtla” seçeneğini tıkladı ve yazmaya başladı.

“Selam Vickie P, mesajın için teşekkürler. Doğum günüm temmuzda. Otuz küsur yaşıdayım diyelim. Bow’da, doğu Londra’da doğdum. Annem, Fern, hâlâ hayatta. Babamı hiç bilmiyorum. Hackney’deki bir okula gittim, on dört yaşımdan sonra da dört yıllık lüks bir yatılı kız okuluna devam ettim. Sorduğun için teşekkürler.

Sevgiler,

Annie

xx”

Ve Owen “Gönder”e tıklattı.

“Micky!” diye seslendi. Koltuktan kalktı ve bebek kardeşi-ne bakmaya gitti. “O ne?” diye sordu ve Micky’nin ağzından çıkan sarı şeyi parmaklarıyla almayı başardı.

Eline gelen şey çok ıslak, iyice çiğnenmiş bir kâğıt köşesi-ydi. Bir yapışkanlı not kâğıdının kalıntısına benziyordu; Owen emin olamıyordu ama kâğıdın rengi ona benziyordu.

O not kâğıtlarından biriye, o zaman üçte ikisi gitmiş-ti, üstünde yazan veya yazmayan her neyse onunla birlikte. Aman, neyse. Owen omuz silkti; eğer yerdeyse, o kadar da önemli bir şey olamazdı.

Kalan parçayı çöpe attı ve Micky’yle Minnie’yi tekrar ku-cağına aldı. “Hadi bakalım, gelin de yatakta zıplamaca oyna-yalım.”

İki bebek de oyunun heyecanıyla kıkır kıkır gülmeye baş-ladı.

Beşinci Bölüm

*Lana odasındaiken üstündekiler:
Siyah dar kot pantolon (Topshop'tan)
Siyah beyaz çizgili uzun gömlek (Warehouse'tan)
Siyah dolgu topuklular (Dune'dan)
Boncuk bilezik (Greta'dan ödünç)
Tahmini toplam tutar: 75 sterlin
"Bir poşet lanet patates işte..."*

Lana, gelen kutusuna düşen mesajın çıkardığı *ping* sesini duydu ve son on dakikadır okuyor numarası yaptığı tarih kitabını elinden bıraktı.

Gülümsemeye başlamak için e-postayı açmasına gerek yoktu, çünkü göndereni hemen görmüştü: Andrei.

Lana, Andrei'den haber almaktan her zaman memnuniyet duymuştu. Ayrılmalarının üstünden çok geçmiş olmasına, Andrei'nin artık üniversitede olmasına rağmen, bazen hâlâ onu *gerçekten* anlayan tek insanın Andrei olduğunu düşünüyordu. Son zamanlarda, ona en çok zaman ayıran insan da o olmuştu. Artık bütün ailesi ikizlerin etrafında toplandığı için, üstelik en yakın arkadaşı Suzie de Jules ve Greta'yla ge-

zip kafayı sınavlarla bozduğu için, yakın çevresinde Lana'nın dertlerine Andrei gibi yaklaşan biri yok gibi duruyordu.

Lana'nın hissettiği tek endişe, Andrei'nin sık sık bahsettiği şu kızdı, Sophie. Lana acaba Sophie hakkında bir şeyler anlıyor olması gerekip gerekmediğini düşündü. Bu kız Andrei'nin kız arkadaşı mıydı? Öyleyse, bu, Sophie için bir sorun muydu? Sorun etmemesi gerektiğini biliyordu, sonuçta Andrei'yle işini uzun süre önce bitirmişti... ama sorun edebileceğinden kuşulanıyordu.

Yani Andrei'nin bunu dillendirmemesinin nedeni belki de buydu. Sophie'den ara ara bahsediyordu, onu gizlemek istermiş gibi ama Lana'nın kafasına kakmaktan da kaçınıyordu... lafin gelişi.

Nasılslın (*diye başlıyordu Andrei'nin e-postası*)? Dün çok mutlu değildin. Fransızca dersi iyi miydi? Makalenin notu belli oldu mu? Kesin hiç fena değildir! Biz burada bir şeyler yazmak için haftalar boyunca süre alıyoruz ama herkes, tanıdığım her öğrenci işi son geceye bırakıyor. Sonra makale deliliği başlıyor, gecenin 3'üne kadar oturuluyor ve ertesi gün tamamen çöp bir metin teslim ediliyor. Buradan kim, nasıl mezun oluyor, hiçbir fikrim yok!! Yakında konuşuruz, A. xx

Lana mesajı birkaç kez okudu. Andrei'nin Londra'ya bir daha ne zaman gelebileceğini merak etti. Onu son görüşünün üzerinden çok zaman geçmişti. Son gelişinde farklı görünüyordu, büyümüştü. Sanki üniversiteye gidip orada bir zaman makinesine konulmuş gibiydi: Bir dönemlik gitmişti ama iki yaş büyümüş gibi duruyordu.

Bunun tam olarak nasıl bir şey olduğuna karar veremiyordu; belki de onu artık okul üniformasıyla görmüyor oluşuyla ilgiliydi, yalnızca tişört ve deri ceketten ibaret olan üniversiteli tarzıylaydı. Ayrıca araba kullanmayı öğrenmişti ve küçük, hurda bir arabası vardı.

Bunlar, Lana'nın sınıfındaki oğlanlarla kıyaslanınca çok yetişkin, çok daha havalı duruyordu. Lana artık okulun zir-

vesindeydi. Bu yaz mezuniyet sınavlarına girecekti. “Bu yaz” diye düşününce sanki hâlâ çok zamanı varmış gibi geliyordu. Halbuki mart olmuştu bile ve sınavlar mayıs sonunda başlıyordu.

Zeki Andrei, Cambridge’e girmeyi başarmıştı ve Lana sanki ne kadar çalışırsa çalışsın, onun yanına gidemeyecekmiş gibi bir his duyuyordu... ama umudunu korumalıydı. Bu yüzden zamanının çoğunu odasında, ders kitaplarını baştan sona ezberlemeye çalışarak geçiriyordu. Ama bunun pek de eğlenceli olduğunu söyleyemezdi.

Ed’in alt kattan ona seslendiğini duysa da onu tamamen duymazdan geldi ve Andrei’ye cevap yazmaya başladı.

Annesiyle Ed’in ondan bu kadar fazla yardım beklemelerine inanamıyordu. O bebekleri yapmaya karar verenler onlardı sonuçta, değil mi? Lana’ya kesinlikle danışılmamıştı. Danışılmış olsaydı, Lana bunun deli saçması olduğunu söylerdi. Annesi neredeyse kırk yaşındaydı, televizyon kariyeri tarafından yutulmuş haldeydi. İkiz bebeklere ne demeye ihtiyaç duyuyordu ki?

Ed’in bu işte tam bir acemi olduğunu herkes görebiliyordu. Adam sürekli saatini kontrol ediyor, önce hangi bebeğin neresine bakması gerektiğini düşünüp duruyordu.

Lana bebekleri inanılmaz bir sıkıntı olarak görüyordu. Bir de gecenin ortasında uyanıyorlardı! Lana’nın mümkün olduğunca çok uyuması gerektiğini anlamıyorlar mıydı? Sınavlarından harika notlar almak istiyordu.

Yeni mesaj ekranını açtı ve Andrei’ye yazması gerekenler hakkında uzun süre düşündü.

“Selam Andrei,” diye başladı sonunda Lana.

Fransızca fena değildi. Makale notum iyiydi. Hâlâ bir sürü sıkıcı derse çalışmam gerekiyor, bir sürü sıkıcı sınavdan geçeceğim. Hepsinin bitmesini dört gözle bekliyorum. Sonra ne yapacağımı hâlâ bilmiyorum ama sanırım hâlâ seçim yapmak için yeterli zamanım var. Yardım et! Eğer üniversi-

teye gideceksem, biraz para biriktirmem için annemin benim bir sene çalışmamı isteyeceğini biliyorum. Çalışma fikri hoşuma gidiyor. Aman beni televizyon işine sürüklemesin de... Ondan daha kötü bir şey düşünemiyorum. Çok komik: Sınıfımdaki herkes ünlü olmak istiyor ama annem artık televizyonda olduğu için, ben fikre bile katlanamıyorum! Şu magazin dergilerinden birinde çıkmasını bekliyorum artık. “Annie V bugün saçlarına özen gösterememiş”... Ama ben çalışırken evden çıkmama izin verecek mi? Ben onu merak ediyorum. Burada kalıp sıkıcı bebekler için onlara yardım etmekten daha sıkıcı bir şey düşünemiyorum. Hâlâ, her gece uyanıyorlar ve ağlaya ağlaya evi yıkıyorlar. Bıktım usandım! Artık gitmem lazım, babamın koridorda bana seslendiğini duyabiliyorum. Acaba şimdi nasıl angaryalar bekliyor beni?

L xx

Lana “gönder”e tıkladı ve Ed’e bağırarak yanıt verdi.

Ama alt kata inmeden hemen önce, yapmak istediği bir şey daha vardı. Annesinin internet sitesine girdi ve bir sonraki programın tarihine baktı. Okulda dalga geçilmeye hazırlanması gerekiyordu. Bir defasında hiçbir şeyden haberi olmadan, bir kahkaha patlaması içinde bulmuştu kendini.

“Ergen çocuğunuzla alışverişe çıkmak,” diye okumuştur kızlardan biri, Annie’nin program rehberinden. “Her annenin en büyük kâbusundan kurtulmanın yolları.”

“Uuu, Lana, bu bölümün yıldızı sen misin?” Sataşma dolu sorular günün kalanında peşini bırakmamıştı.

Sonraki programın içeriğini tarayan Lana’nın gözüne potansiyel bir mayın tarlası çarpmadı: İş için giyinme, abiye çanta seçimi, cadde dükkânlarının en iyileri... Ah, hayır... Buradaydı işte, haftanın kalanında sınıf arkadaşları bundan bahsedeceklerdi: “Âdet öncesi gerilim sırasında alışveriş: tehlikelerden kaçınmanın yolları”.

Annesi neden bu işleri yapmak zorundaydı? Neden The Store’daki işinde kalamamıştı ki? O yeterince utanç verici

olmamış mıydı; St. Vincent'teki arkadaşlarının anneleri de dahil olmak üzere, kadınların giysi seçmelerine yardımcı olmak?

Anneler şüphesiz ki bu abartılmış mağaza çalışanının, çocuklarını nasıl Londra'nın en pahalı özel okuluna gönderebildiğini merak etmişlerdi. Ama tabii Lana'nın annesinin hem gün içindeki işinde hem de yan işlerinde ne kadar sıkı çalıştığı konusunda herhangi bir fikirleri yoktu.

“LANA!” diye bağırdığını duydu Lana, merdivenin dibindeki Ed'in.

“Tamam, tamam,” diye seslendi o da. Masasından kalktı, hemen kapıya gitti.

“Bir poşet lanet patates işte...” diye söylendi kendi kendine. Ha şimdi soymuştu ha on beş dakika sonra, ne fark ederdi ki?

Altıncı Bölüm

Bebeklerin banyo sonrası kıyafetleri:

Çevrede geri dönüşebilen bebek bezleri (Oko'dan)

Bir tabaka bebek nemlendirme kremi (Green People'dan)

Kırmızı organik pamuk bebek tulumları (Piccalilly'den)

Mavi beyaz organik uyku tulumları (Green Baby'den)

Tahmini toplam tutar: 49 sterlin

Yediye on kala, ön kapının önünde bir hareketlenme oldu. Hızla içeri giren Annie, kendini hemen elindeki yüklerden kurtardı: dizüstü bilgisayar; şov için düşünülen örnek malzemeler, modeller, denemelerle dolu poşetler. Ölümcül derecede rahatsız ayakkabılarını çıkardı, fazla yüksek topuklularından kurtulur kurtulmaz, ağrıyan aşıl tendonlarını ovdu ve hızla, önce Lana'yı öpüp ona selam vermek için mutfığa, sonra da ailenin kalanını görmek için üst kata yöneldi.

"Owen, selam!" dedi tavan arası merdivenlerinden Owen'ın odasına doğru. "Birazdan görüşürüz, önce bebekleri yatırayım."

"Tamam!" diye neşeli bir sesle geldi yanıt. Owen endişeli değildi. Odasında o sırada kendi başına yapması gereken şey-

ler vardı: hayali gitar çalmak, pis çamaşır dağlarını saklamak için yeni yerler bulmak gibi.

“Bebeklerim!” diye bağırdı Annie, yatak odasına girip görüş açısındaki herkese sarılarak, onları öperek.

Ed, Minnie ve Micky, bir sevgi seline kapılmışlardı.

“Özledim sizi,” dedi Annie, temiz ve pijamaları giydirilmiş bebekleri Ed’in kollarından kendi kollarına alarak. “Özledim sizi, çok özledim!”

Bebeklerin tombul yanaklarını öptü ve onları göğsüne bastırdı. İkizler onu gördükleri için zaten sevinç içindelerdi. Küçük çocuklar hakkındaki en güzel ama en güzel şey buydu: Sizi gördüklerine her zaman çok seviniyorlardı. Bebekler gelmeden önce, Annie bu saf memnuniyeti neredeyse tamamen unutmuştu. Öteki çocukların akıllarında başka şeyler, başka dertler, başka konular vardı ama küçük çocuklar yalnızca annelerini görmek istiyorlardı ve bu onlar için heyecan verici bir şeydi. Bir nimetti. Daha güzel bir şey yoktu.

Annie bebekleri güldürmek için çenelerinin altını dişlemekten kendini alamadı.

“Heyecanlandırma şunları,” diye uyardı Ed, “uyku zamanları.”

“Merak etme,” diye yanıt verdi Annie, “onları sabaha kadar daha çok göreceğimden eminim.”

“Hiç bilemiyoruz,” diye yanıt verdi Ed, belki de o gecenin sonunda şu efsanevi şeyin olup bebeklerin “deliksiz bir uyku” çekecekleri sihirli gece olacağından ümidini kesmeden.

“Deliksiz uyku” meselesine fena takmıştı. Kutsal Kâse gibi, gökkuşağının altındaki altın küpü gibi bir şeydi; bunun gerçekten var olduğuna, gerçekleşebileceğine inanmamaya başlamıştı ama bunu hayal ediyordu, bunu diliyordu, sihirli bir dokunuşla, belki de rüyasının gerçek olabileceğini hissediyordu.

Uykusuzluğunun verdiği bitkinlikle, Annie bir sürü kez

“bebekleri ağlamalarına terk etmek” konusunda tehditler savırmıştı ama Ed bunların hepsini yok saymıştı. Çocukları adanmış bir sevgi ve saygı dışında bir şeyle karşı karşıya bırakmayacaktı. Eğer babalarına ihtiyaçları varsa, gecenin ortasında ağlıyorlarsa, onlara her zaman ama her zaman karşılık verecekti. Başka türlüşünü düşünemezdi.

“Babaya iyi geceler deyin,” dedi Annie bebeklere, “o yemek yapacak ve ben de sizinle birlikte uzanacağım.”

Micky ve Minnie, Ed ve Annie’nin yatağının ucundaki büyük karyolayı paylaşıyorlardı. Annie bunun sorunun bir parçası olduğundan emindi; bebeklerin kendi karyoları ve kendi odaları olmalıydı. Bunun herkese daha iyi bir gece uykusu sağlayacağından emindi. Ama Ed buna kulak asmıyordu. Onun ebeveynlik anlayışı sevgi, sıcaklık, paylaşım ve sarılmaktan ibaretti. Ne kadar yufka yürekli bir babaya dönüşüyor, diye düşündü Annie kendi kendine gülümseyerek. İkizler onu parmaklarında oynatacaklardı. Yapmaya başlamışlardı da.

Kollarında birer bebekle, Annie çift kişilik yatağa uzandı ve onlara nazikçe ninni söylemeye başladı. Çok eski şarkılardı bunlar, annesinin ona söylediği ve onun da daha önce Lana’yla Owen’a söyledikleri. Sözleri hatırlayamadığında uyduruyordu, ikizlerine sessizce mırıldanmaktan bile mutluydu.

Tombul vücutların kollarında ağırlaşmasını, sakinleşmesini, gözlerinin dalgınlaşmasını ve uzaklara dalmasını izlemeyi çok seviyordu. Bebekler şimdi ağırlaşan gözkapaklarıyla anlık bir mücadeleye girmişlerdi ama sonra gözlerini kapadılar, uzun kirpikleri yanaklarının üstünde kıvrıldı.

Hâlâ ninni söylemeye devam eden Annie, ikisini de karyolaya koydu, bebekleri hafifçe okşadı ve odadan sessiz adımlarla çıktı.

Mutfakta, Ed havuç doğrarken Lana da patates soyuyor-

du. Kız bu angaryaya isteksizce başlamıştı ama Ed şimdi okulu hakkında onunla konuştuğu, son dedikoduları duymaya sabırsızlandığı için bunu fazla takmadı.

“Ee, şu Paskalya konserini anlatsana,” diyordu Ed ilgiyle. “Neler yapmayı planlıyorlar?”

Müzik bölümü başkanı olarak, Ed genellikle Paskalya konserinin planlanması işinin hayli içinde olurdu.

“Şey, bir tek Suz’dan duyduklarım var,” diye lafa girdi Lana, “ben tabii işin içinde değilim ama sanırım *The Messiah*’tan ve *Jesus Christ Superstar*’dan bölümler olacak.”

“*Jesus Christ Superstar* mı? Vay vay vay!” diye haykırdı Ed. “Pinkie herhalde iyice üşüttü, ha?”

“Pinkie kim?” Lana sormak zorundaydı.

“Ee... evet. Bay MacPherson’a ben özel olarak öyle diyorum. Bunu duymaman lazımdı, tabii St. Vincent’taki hiç kimsenin duymaması lazım.”

Ama Lana kıkırdamaya başlamıştı bile. “Güzelmış,” dedi Ed’e, “adam bayağı pembe çünkü. Hatta hep pembe. Ya teni güneşte yanmış oluyor ya da bir şeye çok kızmış oluyor.”

“*Jesus Christ Superstar*! St. Vincent velilerine, ha?” Ed hâlâ haberi hazmetmeye çalışıyordu. “Bunu Ketteringham-Smith’e danıştı mı?” diye sordu, müdürün adını zikrederek.

“Ne bileyim,” diye yanıt verdi Lana.

“İki hafta kaldı sadece... Pinkie’yi uyarmam lazım. Utanç verici, iğrenç bir şey olabilir; sepetleyebilirler onu.”

“*Jesus Christ Superstar* için mi?”

“Ketteringham-Smith dehşete düşecek. Konser boyunca ilahi ister o. St. Vincent’in geleneği bu. Yaz konserinde müziği biraz renklendirebilirsin, hatta Noel’de bile ama Paskalya töreniyle oynamak... Bunu hiç sevmeyecek. Bana bunu neden Owen söylemedi ki? Owen’ın hiç o şarkıyı çalıştığını duymadım.”

Bu sözcükler ağzından çıkar çıkmaz, Ed aslında Owen’ın

haftalardır keman çalıştığını duymadığını fark etti. Hatta, Owen'ın odasından kulağına gelen sesler, Owen'ın müzik çalarından gelen bangırtılardan veya Annie'nin ona Noel hediyesi olarak aldığı o kahrolasica elektrogitarın gürültüsünden ibaretti.

Hatırlayamadığı zamanlardan beri Owen'a keman çalışmasının nasıl gittiğini sormaya niyetliydi ama bebekler o kadar çok zamanını ve enerjisini soğuruyordu ki bunu hatırlamayacak kadar meşgul ya da yorgun oluyordu.

"Owen konserde, değil mi?" diye sordu Lana'ya.

Lana patateslerine geri döndü ve omuz silkti, kardeşini herhangi bir şey için ele vermemeye kararlıydı. "Ona sorman lazım," dedi.

Ed hemen koridora çıktı ve tam Owen'a aşağı inmesi için seslenecekken bebeklerin henüz uykuya daldıklarını hatırladı. O an kapı hafifçe çalındı ve bunu küçük, çevik, aşırı gürültülü aile köpeği Dave'in nöbet bilinciyle tüylerini savurarak koşuşturması takip etti.

"Şşş!" Ed köpeği yakaladı ve yapması gerekeni göstermek için ağzını kapadı. "Havlamak yok," dedi ama Dave neredeyse sağır olduğu için, söylediğinin pek bir etkisi olmadı.

Dave iki-üç kez kısaca havlarken, Ed de Annie'nin annesi Fern'ü içeri aldı.

"Yemek vakti mi?" diye sordu Fern neşeyle.

"Evet," diye onayladı onu Ed, "gel, otur. Neredeyse hazır."

Fern neredeyse iki aydır Ed ile Annie'nin evinin bodrum katındaki dairede yaşıyordu. Bir yılı aşkın süre önce, demansın erken safhalarında olduğu teşhis edilmişti ve hastalık düzensiz bir biçimde ilerliyordu. Kadının zihni bazen tamamen açık oluyordu, günler hatta haftalar boyunca yeterli ve normal kalıyordu ama stresli ya da duygusal olduğunda, bir karışıklık bulutuyla karşı karşıya kalabiliyordu. Bu sersemletici durum hem Fern'ü hem de etrafındaki herkesi etkiliyordu.

Hastalığını sınırdan tutmak için yeni yeni bir ilaca başlamıştı ve Annie de annesini tedavinin işe yaradığından emin olmalarına kadar bodrum katlarında kalmaya ikna etmişti.

Fern'ün onlarla birlikte yaşamaları, Ed ve Annie için hiç sorun değildi; bunu gerçekten sorun yapan kişi Fern'dü. Her gün, eve dönme konusunda Annie'yle konuşmaya çalışıyordu ve her gün, Annie bundan kaçınmak için elinden geleni yapıyordu.

Ed yanında Fern'le birlikte mutfığa doğru yürüdü. Onu kontrol etmek için aramasının üstünden henüz saatler geçmiş olmasına rağmen, yine de sordu: "Nasıl hissediyorsun kendini?"

"Ah, iyiyim," dedi Fern ona, "şeyi bütün akşamüstü arayıp durdum... Lana!" diye kendi lafını böldü sonra. "Siyah beyaz çizgili mi o?" Lana'nın üstündeki bluzdan bahsediyordu. "Eline bir poşet al, yüzüne de maske tak da tam hırsıza dön bari."

"Sağ ol, büyükanne," dedi Lana gülümseyerek. "Sen de bir baston alıp plastik külot giyersen tam ihtiyara döneceksin."

Ed bu yüz­süzce yorum karşısında donakaldı ama Fern kahkahalara boğuldu.

Birkaç dakika sonra, Annie ve Owen alt kata indi ve çok geçmeden tüm aile akşam yemeğine oturdu.

"Nic'ten haber var mı?" diye sordu Annie annesine, öteki kız kardeşini kastederek.

"Nic, evet..." Annesi duraksadı, çatal dolusu tavuğu havada asılı kaldı. "İlk fırsatta gelip bizi görecekmiş, Tara'yı da yanında getirecekmiş. Bugün çok güzel bir gün oldu bu arada," diye ekledi. "Hiç beyaz sis yoktu... yani, ben fark etmedim en azından; tabii bahçeye çıkıp iç çamaşırımı çalıların üstünde falan bulursanız başka türlü olduğunu anlarız. Şeyi arıyorum ben..." Sesi yavaşça kısıldı, lafı orada kaldı.

Saniyelik bir duraksama oldu. Fern'ün aradığı şeyi hatır-

layamadığının herkes farkındaydı ama paniklememeye çalıştılar. Bu ille de korkulacak bir şey değildi.

“Aman, boş verin,” dedi Fern sonunda, “hatırlarım sonra. Televizyon dünyasında bugün neler oldu onu anlatsana sen bize.”

Masadaki herkes onun sayesinde geçindiği için altında bulunduğu tehditten hiç bahsetmeden, Annie gününü anlattı. Lana ve Owen’ın okul ücretleri; Ed’in ödenmeyen maaşı; hâlâ bodrumdaki dairede yaşayan Fern... Eğer Annie işini kaybederse, herkes fena etkilenecekti. Çalışmaya devam edip bunu kendine saklaması daha iyi olacaktı. Şu son iki bölümü büyüleyici kılmaya odaklanmalıydı.

Ağzı salatayla dolu olan Owen, bir mücevher tasarımcısının Annie’ye e-posta gönderdiğini ve şovda yer almak istediğini söylediğini bildirdi.

Annie yanıt veremeden önce, Fern gözlerini kaldırdı ve atıldı: “Hah! Mücevher! Bütün akşamüstü şey yaptım... şey...” Yine lafını karıştırmıştı; önünde parıldayan kelime veya fikir her ne idiyse yine kaybolmuştu. “Aman!” diye bağırdı hayal kırıklığı içinde. “Hatırlayamıyorum doğru dürüst yahu.”

Yüzünü tekrar tabağına indirirken, hem Annie’nin hem de Fern’ün gözlerinde yaşlar olduğu Ed’in gözünden kaçmadı.

“Owen?” dedi Ed, konuyu değiştirmek isterken hatırlayarak: “Keman nasıl gidiyor? Paskalya konserinde nasıl bir rolün var?”

“Eyvah,” şeklinde yanıt verdi Owen. Artık konuyu değiştirmek için başka bir konu bulmaya çalışan oydu. Aklına gelen ilk konuya atıldı: “Peki annemle ikiniz ne zaman evleniyorsunuz?”

“Eyvah...” şeklinde tepki verdi Annie.

Yedinci Bölüm

*Annie yatmaya hazırlanırken üstündekiler:
Dökümlü pijama altı (La Senza'dan)
Dökümlü beyaz atlet (M&S'ten)
Pembe tüylü terlikler (Agent Provocateur'den)
Kaş arası çizgi giderici bantlar (Boots'tan)
Creme de la Mer gece kremi (eBay'den)
El kremi ve pamuklu beyaz eldiven (Barielle'den)
Tahmini toplam tutar: İki yüz yetmiş sterlin*

Ah hayır, gerçekten bunu düşünüyor olamazsın...?”

Annie loş ışıklı yatak odasına parmak uçlarında girerken, Ed yatağın ona ait kısmından ona bir göz attı. Kaşlarını çat-tı, sonra Annie'nin (belli ki) “el kremine turbo güç vermek” için giydiği beyaz eldivenleri fark edince sırtıtmaya başladı.

“Ah, hayır,” diye fısıldadı, yatağın ucundaki ikizleri uyan-dırmamaya çalışmış gibi, “pantomim şovu olmasın...”

“Çok çalışan ellerim için,” diye bilgilendirdi Annie onu, o da fısıldayarak. Bebekler odanın içindeki küçük, patlamamış bombalar gibilerdi; her an infilak edebilirlerdi.

Annie yatağın etrafından dolanıp kendi tarafına geçmeye çalışırken, Ed onun bir krem tabakasıyla kaplı yüzüne ve sözde kırışıklıklarını düzleştirmek için her gece alnına yapıştırdığı plastik şeritlere baktı. En azından botoks yaptırmayı bırakmıştı... yani, Ed'in bildiği kadarıyla. Ara sıra gizlice orasını burasını düzelttiriyor olması Ed'i şaşırtmazdı.

Annie başını dikkatle yastığa yerleştirdi, krema tabakası ve şeritler yukarı bakacak şekilde, sonra eldivenli ellerini karyolanın tepesine yerleştirdi.

"Ne kadar rahatlatıcı bir görüntü," dedi Ed ona. "Şimdi de hemen dalıp gideceksin, değil mi? İstersen diş beyazlatma tepsini de kucağına al, daha rahat dalarsın - nasıl?"

"Ed, o kadar yorgunum ki şelale tepesinde bir su yatağında olsam da..." Duraksadı. Bebekler gibi uyuyacağını söylemesinin anlamı yoktu, çünkü yatağın ucundaki ikizler iki saatte bir uyanıp ortalığı inletiyorlardı.

"Kütük gibi uyurdun," dedi Ed, Annie'nin cümlesini bitirmek adına.

Annie gözlerini kapadı ama dirsekleri üzerinde doğrulmuş olan Ed ona şefkatle bakmayı sürdürdü.

"Uyu," dedi Annie ona.

"İstemiyorum," diye fısıldadı Ed ve Annie'nin omzundan düşen askıyı tekrar yerine kaldırdı.

"Yo, hayır... Aklından yoksa...?" diye başladı Annie.

"Onu hep düşünüyorum... Düşünmekte bir zarar yok," dedi Ed ve parmaklarını nazikçe Annie'nin omuzlarında gezdirdi ama bu hareketi görünüşe göre Annie'nin tenindeki tüyleri diken diken ediyordu.

Kadının boynuna da aynı kibarlıkla, aynı iç gıcıklayıcı okşamayla dokundu.

"Hiçbir şey yapmıyorum," dedi Annie ama Ed'in elini üzerinden atmak için bir girişimde de bulunmadı.

"Ben de," diye yanıt verdi Ed ama eli hâlâ onun teninin üstünde, yatık tüyleri okşuyor, hassas sinir uçlarına dokunuyor ve oraları karıncalandırıyordu.

Annie'nin atletinin V yakasını aşığı kaydırıp memesini açtığıında Annie hareket etmedi, gözleri kapalı ve tamamen hareketsiz halde yatmaya devam etti.

"Yalnızca meme ucunu öpüyorum," diye fısıldadı Ed, "aklına başka bir şey gelmesin. Başka yerlere çekmemi bekleme..."

Ama o anda Annie onun kirli sakalının sertliğini ve ıslak, sıcak dilini üzerinde hissetti. Meme ucu hemen dikkat kesildi ve Annie kanının karnından aşığı, bacaklarının arasına hücum ettiğini hissetti.

Ed'in parmakları karnının üstündeki deride gezindi, sonra aşığı indi.

"Sadece karnını öpüyorum," diye fısıldadı adam. "Aklına başka bir şey gelmesin. Başka bir..."

Ama parmakları ustaca dokunuyordu, teni ayırıp... en doğru yeri buluyordu.

Annie hareket etmek istemiyordu ve bu yalnızca yüz kremi, plastik şeritler, pamuk eldivenler yüzünden değildi. Hiçbir şey yapmadan uzanmak, Ed'in ve onun gıdıklayıcı dokunuşunun üstünde kayıp durmasına izin vermek istiyordu. Üstünde akıp gitsin istiyordu.

Ama o anda artık dayanamayacak noktaya geldi ve hem şeritleri hem de Creme de la Mer'i pamuk elleriyle silip yere atmaya başladı. Atletiyle pijama altı da onları izledi ve artık çıplak halde, işin niyetine girmişlerdi.

Ed yatağın kenarına oturdu, Annie bacaklarını açıp onun üstüne geldi, Ed'in elleri onun kalçalarını kavradı, Annie'nin memeleri aşığı yukarı hareket ederek Ed'in göğsüne süründü. Amaçlarına ulaşmışlardı, tüm engelleri aşmanın büyük mutluluğı içindeydiler: patlamayan bebek bombaları, güzellik kremleri, çekim programı, üçüncü sezon sıkıntısı ve ikisinin de içini kemiren o saf bitkinlik.

Bir bebek kıpırdandı.

Bir bebek kesinlikle kıpırdandı.

“Durma,” diye fısıldadı Annie, Ed’in kulağına.

“Durmayacağım,” diye güven verdi Ed ona.

Odaklandılar –bu, uzun haftalar boyunca yaşayabilecekleri tek cinsel deneyim olabilirdi- iyi iş çıkarmaları gerekiyordu. Çok mutlu bir an olarak hafızalarında parlamalıydı; tekrar kalkışılmaya kesinlikle değecek bir şey olmalıydı.

“Evlilik meselesini gündeme getirmek için doğru bir zaman mı?” diye fısıldadı Ed, Annie’nin kulağına.

“Hayır!” dedi Annie. “Kesinlikle değil. Owen’ı keman çalışmasına ikna ettin diye sırf, bu gece şanslı gecen olacak değil.”

“Lütfeeeen...” diye şansını zorladı Ed.

“Bebekler, şimdi olmaz,” diye fısıldadı Annie. “Şşşş...” Bunun kıpırdanan bebeği yatıştırmasını umdu.

Tekrar yatağa döndüler ve mümkün olduğunca ses çıkarmadan uzandılar. Annie, Ed’in kalp atışlarını kendininkinin üstünde, nabzını ise içinde hissediyordu.

Annie kalçalarını kımıldattı, Ed’in hareketliliğini bir daha hissetmek istedi. Buna *ihtiyacı vardı*.

Ed onun boynunu öptü, omuzdan kulağa uzanan yavaş, sıcak öpücüklerle ve Annie zevkle ürperdi.

“Eğer bu gece biri bağıracaksa,” diye fısıldadı Ed, Annie’nin kulağına, “senin bağırmanı istiyorum...”

Sekizinci Bölüm

Amelia'nın iş kıyafeti:
Parlak rengârenk yarasa kol tunik (Topshop'tan)
Yırtık beyaz kot pantolon (Whistles'dan)
Beyaz tahta topuklu sandalet (New Look'tan)
Turuncu oje (Mac'ten)
Pembe göz farı (Miss Selfridges'den)
Tahmini toplam tutar: 170 sterlin

“Sen fena uykusuzsun, kızım.”

“Tak tak,” dedi Ed, Annie'nin çalışma odası kapısının dışında. Elinde sipariş edilen içecekleri taşıdığı tepsi olduğu için kapıyı çalamıyordu.

“Gel,” dedi Annie ona, dingin bir sesle.

Ed kapıyı omzuyla açtı ve tepsiyi içeri soktu, Annie'yle Amelia'nın bir kez daha planlama yapmakla uğraştıkları masanın üstüne bıraktı.

Annie alnını ovalıyor, hemen ardında oluşmaya başlayan, bitkinlik kaynaklı baş ağrısı üzerinde bir çeşit etki bırakmaya çalışıyordu. Ed'in mutfaktan getirdiği kahve demliği, iki

kupa, süt sürahisi ve şeker kâsesini görünce gözleri parladı, gözle görülür şekilde canlandı. “Heh! Şimdi her şey çok daha güzel olacak. Ed, acaba... öteki şey de var mı?” diye sordu göz kırparak.

“Bence bunu kullanmamalısın gerçekten, hele kahvenin yanında. İyice gerileceksin.” Bunu demesine rağmen pantolonunun cebinden ince, soğuk bir kutu enerji içeceği çıkardı.

“Sen fena uykusuzsun, kızım,” diye bilgilendirdi Amelia, Annie’yi.

“Ya, bunu bir de Micky’yle Minnie’ye anlatmaya çalış.” Gözlerini kaldırıp Ed’e bakınca onun gözlerinin altında da lacivert halkalar olduğunu gördü.

“Peki.” Ed kafa salladı ve odadan çıkmak üzere döndü, çünkü bu konuşmanın devam etmesini istemiyordu. Lafın nereye gideceğini biliyordu; “uyku çalışması”, “uyku klinikleri” ve “uyku kuralları... Bunları bilmek istemiyordu.

“Şimdi, bugün” –Amelia, Annie’nin dikkatini tekrar önündeki kâğıtlara çekti- “seni stüdyoya götüreceğim, sabah birkaç çekim yapmamız gerekiyor, ondan başka yapılacak bir şey görünmüyor – ‘Cadde Turu’ dışında. Yarın, Cuma, tabii bütün gün deli gibi çekim yapacağız. Herhalde akşama kadar sürer. Şehir dışına çıkıyoruz. Hatırladın mı?”

“Evet.” Annie hatırlamıştı ama gözü o günün öğle yemeğindeki boşluğa takılmıştı ve bunun nedenini merak ediyordu. Herhangi bir boş zaman ayırdığını hatırlamıyordu. “Yani bu öğleden sonra caddedeki dükkânları inceleyeceğim, öyle mi?” diye sordu.

“Şey... kendi zamanında, bir sakıncası yoksa. Resmi bir şey yok.”

“Perşembe?” dedi Annie dışından. “Bugün başka bir şey yapacağımı sanıyordum.”

“Orada yazan bir şey yok,” dedi Amelia ona güven vermek isteyerek. “Kişisel ajandana yazmış olabilir misin?”

Annie günün sayfasını açtı ama yazan bir şey yoktu. “Perşembe...” Kaşlarını çattı. Bir şey vardı ama...

Connor, Annie'yle randevusu için De Soto'ya neredeyse yirmi dakika erken geldi.

Özenle giyinmiş ve taksiye binmişti, çünkü yolda kiminle karşılaşacağınızı bilemezsiniz. De Soto'daysa herkesle karşılaşmak isterdiniz. Buraya gelmenin amacı buydu zaten.

Bara doğru ilerledi, bir tabureye oturdu ve misket limonlu bir gazoz söyledi: "Bol buzlu olsun lütfen." Barın arkasındaki aynada, kendine bir göz attı ve karşısında ona bakan yakışıklı, bakımlı adamdan memnuniyet duydu.

Connor son beş yılı bir televizyon, sinema ve tiyatro oyuncusu olarak yakaladığı büyük başarıyı kabullenmeye çalışmakla geçirmişti. Son beş ayda kabullenmeye çalıştığı şey ise, yani... "başarısızlık" kelimesini kullanmaktan hoşlanmıyordu. "Durgunluk" kelimesi her zaman daha tercih edilesiydi.

Connor'ın başına aynı anda üç korkunç şey gelmişti. Dayanağı hâlihazırda tek bir film olan kariyeri Los Angeles'ta tutmamıştı; *The Manor*, yani Connor'ı ünlü yapan, onun tüm faturalarını ödeyen, Connor'ın kariyerinin omurgası olarak gördüğü televizyon dizisi, onsuz da devam edebileceğine karar vermişti; son olarak da, tuz biber olsun diye, erkek arkadaşı Hector, sayısız yeteneğine Connor'dan çok daha fazla değer veren biriyle tanışmıştı.

Connor'ın berbat günler geçirdiği kesindi. Her sabah uyanıp hayatının ne kadar berbat durumda olduğunu hatırlıyordu; sonra kafasını toparlayıp yataktan çıkıyor, duş alıyor, güzelce giyiniyor ve telefonunu eline alıp o günün her şeyin düzelmeye başlayacağı gün olmasını diliyordu. Çoğu zaman korku dolu bir ayrıntı olan kariyerini zihninin arka köşelerinde saklamayı başarıyordu. Ama günde en az bir defa ve geceleri ortalama üç kez, akli fikri bu oluyordu.

Menajeri onu mümkün olduğunca çok oyuncu deneme listesine sokmaya söz vermişti.

“Tiyatro, televizyon, film... ne olursa!” demişti Connor ona. “İşin ucunda bir çek varsa, ben de varım. Reklamlar olur mu peki? *The Manor*’un neşeli polis memurunun ürününü tanıtmaması isteyen yok mu?”

“Ee, orası biraz zor,” diye itiraf etmişti menajeri. “Hâlâ dizide olsaydın-”

“Hâlâ dizide olsaydım,” diye onun sözünü kesmişti Connor da, bezginlikle, “bu konuşmayı yapmıyor olurduk! Hâlâ yatağında uzanıyor olurdum, bankamdaki parayı nasıl harcamam gerektiğini düşünüyor olurdum.”

“Ben sana kaç kere dedim paranın büyük kısmını kenara at diye?” diye atılmıştı menajer de. “Oyunculuk öngörülemez bir kariyerdir. Kaç kere söylemem lazım?”

Barda oturan Connor, bu yoruma ne kadar kaba bir yanıt verdiğini düşünmemeye çalıştı.

Boş verin, o gün güzel bir gündü, en sevdiği Armani süveterini ve ceketini giymişti, saçları harika görünüyordu ve Channel 4’ün revaçtaki yeni yıldızlarından biri olan çok sevgili yakın arkadaşı Annie Valentine tarafından kendisine yemek ısmarlanacaktı.

“Selam, Connor!” Sırtına sertçe bir şaplak atıldığını hissetti ve döndüğünde karşısında fi tarihinden beri karşılaşmadığı bir televizyon yapımcısı arkadaşını gördü. “Nasıl gidiyor?” diye sordu Jay, Connor’ın yanındaki tabureye oturarak, birkaç dakika onunla sohbet etmeye hazırlandığı belliydi.

“Ee... ıı... iyiyim,” diye başladı Connor, lafın orada bitmeyeceğinden emin şekilde.

“Ee, nedir seni *The Manor*’dan söküp alan büyük proje?” diye sordu Jay, çünkü belli ki mesleki çevrelerde Connor McCabe’in pazar gününün en sevilen programından kesik yediği duyulmamıştı.

Zor bir durumdu. Connor gerçeği saklayabilirdi. Bunun büyük bir sır olduğunu, henüz tek kelime edemeyeceğini

söyleyebilirdi. Öte yandan, Connor'ın yeni bir şeyler aradığını Jay'in de bilmesi faydalı olmaz mıydı? Yakınlarda doğabilecek bazı fırsatlardan haberi olabilirdi.

"Yeni bir şeye ihtiyacım vardı," diye başladı Connor dikkatlice. "Yıllardır *The Manor*'da çalışıyordum... Bir sürü insanla konuşuyorum ama henüz doğru işi bulamadım. Yani şimdilik sabrediyorum, çünkü sonraki işimin benim için kesinlikle doğru bir proje olmasını istiyorum."

"Ya!" Jay gülümsedi.

Connor bu gülümsemeden yüzde yüz mutlu olmadı. Bu gülüşte bir şeylerden bir iz vardı. Zafer miydi? Acıma mı? Alışık olmadığı bir şeydi bu. O, insanlara her şeyin harika olduğunu ve karşısındakilerin kıskançlığını yutmalarını, kendisine iyi dileklerini iletmelerini izlemeye alıştı.

"Senden ne haber?" diye ekledi Connor hemen.

"Daha henüz BBC Four'a yeni bir dizi yapmam için gönderildim," dedi Jay, barmenin dikkatini çekebilmek için elini hafifçe sallarken. "Çok havalı bir şey değil, senin alışık olduğun kadar parası da yoktur, eminim. Ama başrol oyuncusunu hâlâ bulamadık, büyük de bir isim istiyoruz."

"Öyle mi?" Connor sesinin fazla hevesli çıkmamasına özen gösterdi, hatta özen göstermese nefesi kesilecekti. "Ne hakkında bu dizi?"

"Kostümlü drama..." diye başladı Jay.

Connor doğruldu. "Hadi ya!" Eski moda ceketler, gömlekler ve dar pantolonların ona çok yakışacağını çok iyi biliyordu. O pantolonların içini doldurabiliyordu.

"Eski bir filmin yeni, çok daha gerçekçi ve derinlemesine bir yorumu..."

"Yaa... ee?" Connor adamı cesaretlendirdi. Kulağa hoş geliyordu; kendini o kıyafetlerle salınarak yürürken, biraz da gösteriş yaparken hayal etti. Acaba türü polisiye miydi? Kendine haydut rollerini hep yakıştırmıştı.

"...*Fil Adam*'ın yeni bir uyarlaması," dedi Jay.

Connor'ın misket limonlu gazozu neredeyse burun deliklerinden fırlayacaktı. *Fil Adam* mı?

"Eyyvah eyyvah," demek zorunda kaldı Connor, "o role uygun aktörü bulmak bayağı zorlayacak sizi."

"John Hurt oynamıştı daha önce," diye hatırlattı Jay.

"Yine de... Buraya kimle buluşmaya geldin peki?"

"Başka bir yapımcıyla," dedi Jay ve Connor'ın tanımadığı birinin ismini zikretti. "Seninle de tanışmak ister, eminim," diye ekledi sonra da.

"Sağ ol, bir selam versem çok mutlu olurum," dedi Connor coşkuyla.

"Sen peki?" diye sordu Jay. "Biriyle buluşmaya mı geldin?"

"Eh" -Connor, diyaloglarının en azından bu kısmından zevk alacaktı- "eski bir arkadaşım... Annie Valentine," dedi büyük keyifle.

"Uuuu! Annie Valentine." Jay etkilenmiş görünüyordu. "Şovu bayağı iyi gidiyor, değil mi? Aşırı kız işi bir şey tabii," diye ekledi kindarca, "ama tam bir reyting hazinesi."

"Hey! O şov hakkında kötü konuşma!" Connor hemen Annie'yi savunmaya koşmuştu. "Bayılırım ben o şova."

"Beyefendi?" Bir garson ona yaklaştı. "Saat 1 oldu. Size masanıza kadar eşlik edeyim mi? Misafirinizi orada bekleyebilirsiniz."

"Harika olur, teşekkürler."

Connor restoranın tam ortasındaki masasına götürüldü. Geniş, dört koltuklu bir masaydı ama iki kişilik hazırlanmıştı. Connor rezervasyonu yaptırırken hem Annie'nin hem de kendi ismini verdiğini hatırlıyordu sanki.

Şef garson belli ki büyük bir Connor McCabe hayranıydı (veya belki de, kendine itiraf etmek durumundaydı ki, büyük bir Annie Valentin hayranıydı) yemek odasının tam ortasındaki bu masayı şüphe uyandıracak şekilde onlara ayırdığına göre.

Birkaç dakika sonra, Connor kol saatine bir kez daha göz attı. Yakında burada olurdu kesin... değil mi?

Dokuzuncu Bölüm

Kılıksız Jane:

Kırmızı ince manto (Debenhams indiriminden)

Lacivert süveter (kız kardeşinden)

Açık krem rengi keten pantolon (Gap indiriminden)

Bağcıklı ayakkabılar (Clarks'tan)

Toplam Tahmini Tutar: 105 sterlin

"Siz Annie Valentine'sınız!"

Soho'dan millerce uzaktaki Annie, Hobbs mağazasının bir şubesindeydi ve giysileri dikkatle inceliyordu. Askıları askılıktan alıyor, materyalleri dokunarak inceliyor, etiketlere göz atıyor ve kesimlere, renklere bakıyordu, tıpkı profesyonelliğinin gerektirdiği üzere.

Elinde spiralli bir not defteri vardı, spiralin içine de bir kurşun kalem yerleştirmişti. Sıkı sıkıya bağlı olduğu ölçütlerine nadiren uyan parçaları defterine yazıyordu. Sonra Amelia ana merkezi arardı ve stüdyoya kırk iki beden bir numune gönderilirdi ve bu kıyafet belki, bir ihtimal, hiçbir söz ya da garanti verilmeksizin, şovda giyilebilirdi.

Programa elbette yeni sezon ürünleri önden gönderiliyordu ama Annie işleri bu şekilde yapmayı da seviyordu: Son moda ürünleri satmaya pek de odaklanmayan, şehir dışındaki mağazalara bizzat gidip oradaki askılıklarda kadınların beğenisine sunulan şeyleri canlı görmek.

Mağaza çalışanlarından biri Annie'nin yanına gelip sordu: "Yardımcı olabilir miyim?"

"Gerek yok, sağ olun, yalnızca bir göz atmak istedim. Herhangi bir şey denemek istersem haber veririm."

"Peki." Çalışan gülümsedi ve ona normalden biraz daha uzun süre baktı.

Annie bu bakışlara alışmaya çalışıyordu. Artık bunlarla daha sık karşı karşıya geliyordu. İnsanlar ona bakıyorlardı ve neden bu kadar tanıdık geldiğini anlamaya çalıştıklarını Annie fark ediyordu. "Sizinle tanışmış mıydık?" diye soruyordu bazıları ve Annie bu soruya, göz kırparak, "Hayır ama bazen televizyona çıkıyorum," diye, mümkün olduğunca mütevazı bir şekilde cevap veriyordu.

"SİZ ANNIE VALENTINE'SİNİZ, DEĞİL Mİ?"

O an onu fark ettiğinde Annie'yi ürküten kadın, doğrudan onun üstüne koşuyor ve avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

"OSUN! ANNIE'SİN SEN!" diye devam etti kadın. "Sokakta seni gördüğümü sandım ve seni buraya kadar takip ettim."

Annie biraz afallamıştı. Fark edilmekle kalmamış, bir de takip edilmişti. Kadın tamamen normal görünse de bu biraz tuhaftı.

"Evet," dedi Annie, hayranına gülümseyerek. "Fark etmeniz ne kadar hoş," diye ekledi, bunun kadını sakinleştireceğini umarak.

Ama sanki mağazanın içinde bir kıpırdanma başlamıştı bile. Çalışanlar ve birçok müşteri, kadının dediği şeyi duymuşlardı.

"Bana yardım etmek zorundasınız!" diye haykırdı kadın ve Annie'nin koluna iki eliyle yapıştı.

“Nasıl yardım edebilirim, canım?” diye sordu Annie ne-
şeyle, bu tavırların ona ne kadar tuhaf bir his verdiği konu-
sunda endişelenmemeye çalışarak.

“Halime bakın!” dedi kadın hemen. “Yardımaınıza ihtiya-
cım var. Eğer yardım etmezseniz, ne... ne yapacağımı bile-
miyorum!”

Annie kadına yakından baktı. Kırk beşle elli beş yaşları
arasındaydı. Koyu renk, bakımsız, fazla uzamış, küt kesim
saçlarının arasında beyaz teller vardı. Üzerindeki kırmızı, bi-
çimsiz trençkotun düğmelerini sonuna kadar kapamıştı ki bu
üst, o tombul yüzüne yakışmıyordu.

“Nasıl bir yardım istiyorsun?” diye sordu Annie en dingin
sesiyle.

“Alışverişte bana yardım etmenizi istiyorum!” diye ciyak-
ladı kadın. “Ben hiç beceremiyorum. Bana neyin yakışacağını
bilemiyorum, neyin neyle kombin olacağını bilemiyorum...
Ayrıca bu kızlar da” –elini havada gezdirerek mağazayı gös-
terdi- “beceremiyorlar. Bana hiç yardım etmiyorlar.” Aniden
kadının omuzları düştü ve sesindeki tüm korkutuculuk yok
oldu.

“Sorun değil,” dedi Annie ona hafifçe gülümseyip güven
vererek, “biraz vaktim var, birlikte bakınabiliriz.”

Kol saatine bir göz attı. Biri çeyrek geçiyordu neredeyse.
Bu kadına bir saat vakit ayırmaması için hiçbir neden yoktu.

★

Connor saatine bir kez daha göz attı. Artık ensesindeki
tüylerin kabardığını hissedebiliyordu, çünkü iki masa arka-
sında oturan Jay ve onun yapımcı arkadaşı tarafından izlen-
diğinden emindi.

Annie on altı dakika gecikmişti. Tam olarak on altı. On
dakika sorun olmazdı. Ama on altı dakika geciken birinden
bir mesaj, bir arama, her şeyin yolunda olduğuna dair bir ara-
ma beklerdi.

Telefonunu ceketinin cebinden çıkardı ve tekrar kontrol

etti. Tek bir mesaj, cevapsız arama ya da herhangi bir yerde herhangi birinin Connor McCabe'i bugün bir saniyelğine dahi olsun düşündüğüne dair bir işaret yoktu.

Üzerine bir eziklik hissinin çöktüğünü hissetti ve bu his-ten kurtulmak için sert hareketlerle telefonunu kurcalamaya başladı.

Annie'yi aradı ve çalma tonunu duymaya başladı.

Telesekreter devreye girdiğinde biraz rahatladığını his-setti. Annie yolda olmalıydı. Belki de metrodaydı. Belki bir yerde bir şekilde takılmıştı. Evet, aslında onun için endişe-lenmesi lazımdı, ona kızması değil.

Ama şu gözler artık ensesini delip geçecek hale gelmişti. Jay ve yanındaki, ünlü yemek davetlisine ne olduğunu çok merak ediyor olmalıydılar.

Connor sırf şansını denemek için Annie'ye bir mesaj attı: "Geciktin!! Ne zaman geliyorsun? Connor."

Sonra arkasına yaslandı ve bir çeşit cevap gelmesini ya da kaldırımında telaşla ilerleyerek kapıdan içeri girmek üzere olan Annie'yi görmeyi bekledi.

★

"Ee, adın ne?" diye sordu Annie kadına. "Sen benim adı-mı biliyorsun, adaletli olalım."

"Ben Jane. Kılıksız Ama Zeki Jane," diye ekledi kadın sahte bir kahkahayla. Üstündekileri sergilemeye çalışıyormuş gibi kollarını iki yana açtı ve şöyle dedi: "Nedeni belli, değil mi? Okulda bana böyle derlerdi, sonra da bir şekilde üzerime yapıştı. İstekiler de artık öyle diyorlar."

"Aa, olur mu," dedi Annie yakınlık göstermek isteyerek, "ayıp etmişler."

"Evet."

"Eh, yani 'zeki' kısmı güzelmiş. 'Kılıksız' meselesi... On-dan kurtulmak için bir şeyler yapmamız lazım," dedi Annie ona.

Jane umutlu bir yüzle gözlerini kaldırdı. Halinde bir şey

vardı, Annie'nin hoşuna gitmeyecek kadar muhtaç bir hava. Annie'nin temkinli ilerlemesi gerekiyordu.

"İş için mi kıyafet arıyorsun?" diye sordu. "Çalışanlardan birinden yardım rica etmeliyiz."

"Yo, hayır." Jane kafasını iki yana salladı. "Sadece sizi istiyorum ben. Diğer herkes çok kaba. Ama siz, şovunuza çıkan herkese çok tatlı davranıyorsunuz."

"Çok naziksin gerçekten, Jane, teşekkür ederim," dedi Annie ama sonra, "İstedğim zaman cadalozun teki de olabiliyorum gerçi," diye itiraf da etti.

Jane gülümsedi.

"Ama senin her alışverişinde yanında olamayacağım, biliyorsun, yani buradakilerden de yardım istesek iyi olacak diyorum," dedi Annie, "çünkü buraya sonraki gelişinde onu isteyebilirsin. İşleyen bir müşteri-çalışan ilişkisi kurmanıza, onlardan yardım almaya alışmana çalışacağım. Sana yardım etmek istiyorlar, gerçekten. Ben de yıllarca mağazalarda çalıştım, Jane, iyi bilirim."

★

Connor telefonunu kurcalıyordu. Hiçbir şey olmuyordu. Cevap yoktu.

"İçeceğinizi tazeleyeyim mi?" diye sordu dirseğinin dibindeki garson. "Aynısından? Ya da başka bir şey?"

"Eee..." Connor iyice düşündü. Çok içmemeye çalışıyordu. Hayatının bazı dönemlerinde fazla içmişti, yakın zamanlardaysa hiç içmemişti. O sıralarda bunun bir dengesini bulmaya çalışıyordu. Hayatında olan biteni kendini içkiye vurarak hafifletemezdi; bunun felaket getireceğinin bilincindeydi. Bu şekilde hiçbir şeyi yoluna koyamazdı.

Öte yandan, içki karışıklığı da çok fena, lanetli, eğlencesiz bir angaryaydı. Özellikle de her günü stres dolu geçirdiği zamanlarda.

"Küçük bir bardak tonik alayım..." dedi ve sonra ekledi: "...içinde duble cin olsun lütfen."

Annie, Jane'i kıyafet kabinine sokmayı başarmıştı. Trençkotunu çıkaran kadının üstündeki bej pantolona ve lacivert kazağa bakıyordu.

Halledemeyeceği bir şey yoktu.

Annie'nin el çantasındaki telefon biplemeye başladı.

"Bir saniyecik bekleteceğim," dedi Jane'e ve mesaja bakmak için arkasını döndü.

"Geciktin!! Ne zaman geliyorsun? Connor."

Annie harflere birkaç saniye baktı.

Mesajın hiçbir anlamı yoktu. Gecikmiş miydi? Neye gecikmişti? "Ne zaman geliyorsun?" *Nereye?* Connor mı?

Connor...

Connor!

Aniden zihnindeki sis dağıldı ve Annie telefon konuşmalarını, restoran rezervasyonunu, yapışkanlı kâğıda aldığı nottaki detayları mutlak bir berraklıkla hatırladı.

"Lanetler olsun!" diye sövdü dışından.

Jane o kaygılı haliyle ona baktı. "Gidecek misin? Lütfen gitme! Bunu sensiz yapamam!" diye yakardı.

"Bu mesaj..." Annie açıklamaya başladı. "Saat birde Soho'da öğle yemeği için çok, çok yakın bir arkadaşım ile buluşmam gerekiyordu. Öldürecek beni."

"Kalmazsan ben de kendimi öldürürüm!" diye ciyakladı Jane ve el çantasını açıp iki paket parasetemol çıkardı. "Bunu haftalardır düşünüyorum. Ancak sizi gördüğümde bana yardım edebileceğinizi düşündüm... belki bugün yapmam dedim."

Annie kalakalmıştı. Yüzündeki dehşet ifadesini gizlemeye çalışırken şimdi ne halt etmesi gerektiğini düşündü.

Giyinme kabininin etrafında dolanan mağaza çalışanı neye uğradığını şaşırmış haldeydi.

"Jane, ben bir yere gitmiyorum," diye yatıştırdı onu Annie, "seninle doğru düzgün konuşacağız. Yalnızca arkadaşımı

arayıp ögle yemeğini başka bir zamana almam için bana izin ver.”

Jane kafa salladı.

Annie giyinme odasında Jane'inkinin yanında bir sandalyeye oturdu ve Connor'ı aradı.

“Annie!” diye bağırdığını duydu Connor'ın. “Neredesin? N'oldu-”

“Connor,” diye lafa girdi Annie gergin bir sesle, “Nasil söyleyeceğimi bilemiyorum ama-”

“Ne?” diye atıldı Connor hemen. “İyi misin?”

“İyiyim. Ama... şey... yani, hatırlatman lazımdı! Aklımdan uçup gidince şimdi Brent Cross'a geldim, ögle yemeğine Soho'ya hayatta yetişemeyeceğim. Sen... senin hatırlatman lazımdı!” diye tekrar etti, bunun onun değil, Connor'ın hatası olmasını isteyerek.

Şoka uğramış Connor bu bilgiyi hazmetmeye çalışırken bir duraksama oldu.

“Connor?” diye yokladı Annie bir süre sonra. “İyi misin?”

“Unuttun mu?” diye feryat etti Connor telefona, tüm restorana bir hayret dalgası yayarak.

Sonra aklına Jay, onun yanındaki yapımcı arkadaşı ve orada olması muhtemel, onu fark etmiş ya da etmemiş, televizyon dünyasından insanlar geldi.

Bir yandan yüzünün kızardığını hissederken, bir yandan da durumu toparlayabilmek için telaşla bir şeyler bulmaya çalıştı. Unutulduğunun kimse tarafından bilinmesini istemiyordu, berbat bir şey olurdu bu. Dedikodu hızla yayılırdı: “Geçen gün De Soto'daydım, kim vardı biliyor musun? Ne dediğini de biliyor musun? Evet, gerçekten! Adam bitti artık, tamamen bitti. Şu sözde ‘eski arkadaşı’ Annie Valentine bile onunla görüşmek için gelmeye zahmet etmemiş.”

Bu düşünce Connor'ın kulaklarının yanmasına, gözlerinin sulanmasına neden oluyordu.

“Baban hakkında yani...” dedi birden. “Peki, yani... Anlıyorum.”

“Connor? Ne diyorsun sen öyle yahu?” diye sordu tamamen şaşkına dönen Annie. “Babamın lafını sakın etme! Ne bana ne başka birine, özellikle de öyle kalabalık bir restoranda.”

“Yo, sorun değil tabii... olur öyle,” dedi Connor cazibe yüklü bir sesle.

Annie o an Connor’ın bir dinleyici kitlesine oynadığını fark etti. Restoranda konuşmaya kulak kabartan birileri vardı ve Connor küçük düşmek istemiyordu.

“Ya çok, çok üzgünüm,” dedi Annie ona, “gerçekten aşırı üzgünüm. Beni affedebilecek misin? Yanıma gelmek ister misin? Başka bir güne öğle yemeği ayarlayalım mı? Nasıl yapsak en iyisi olur acaba? Bunu sana nasıl telafi edebilirim?” Soruları gerginlikle ardı ardına sıraladı.

“Hayır, hayır,” dedi Connor neşeli ama tuhaf bir sesle, “tabii ayarlarız. Lütfen, sakın kafana takma. Herkese sevgiler.”

“Connor, ben de şu sıra sıkıntılar yaşıyorum,” diye ekledi Annie, “üçüncü sezonda benim yerime başka birini getirmeyi düşünüyorlar. *Başka birini!*” diye tekrar etti öfke dolu bir fısıltıyla.

“Bebeğim, bu işte herkes acımasız, hem de ölümüne acımasız,” diye fısıltıyla yanıt verdi Connor da ona. “Sağlam dur.” Sonra da telefonu kapadı.

Annie telefona inanamaz gözlerle baktı ama o an Connor hakkında endişelenemezdi; gidip Jane’le konuşması gerekiyordu.

Jane’in bölmesinin perdesini açtığı anda, kadının aynada kendine baktığını, parasetemol paketlerinin hâlâ ellerinde olduğunu gördü. “Jane?” dedi kibarca.

“Evet?” Jane arkasına döndü. Gözleri nemlenmişti, her an ağlayacakmış gibi.

“Sana gerçekten çok güzel bir elbise seçecektim. Şu ‘kılıksız’ sıfatından kurtulman için gardırobunda olması gereken

ilk şeyin o olması gerektiğini düşündüm. Elbiseler harikadır” –yavaştan konuya girdi- “doğru olanı bulduğunda üstüne geçiriverirsin, altına güzel ayakkabılar giyersin, rujunu sürer-sin, bir kolye takarsın ve hazırsın. Bebek işi.”

Jane ona hafifçe gülümsedi.

“Gardırobunda güzel bir kıyafet var mı?” diye sordu Annie merakla.

“Hayır.” Jane kafasını iki yana salladı. “Kız kardeşimin baş nedimeliğini yaptığımdan beri kıyafetim yok. O gerçekten çok, çok güzel görünüyordu. Harika bir krem rengi elbise giymişti. Benimki koyu yeşildi. Çirkin bir kurbağaya benzi-yordum. Sanırım o rengi beni kötü göstermek için özellikle seçti.”

“Peki,” dedi Annie nazikçe, “ama bugün alışveriş yap-mayız.”

“Beni bırakacaksın, değil mi?” dedi Jane, kaşlarını sertçe yukarı kaldırarak. “Herkes bırakır. Seninle alışveriş yapmak istiyorum... Beni şovuna çıkar istiyorum!”

“Hayır. Hayır, bırakmayacağım seni. Sadece çok önemli bir kuralım var benim. Moralin bu kadar bozukken alışve-riş yapamazsın, çünkü yanlış kararlar verirsin. Birçok insan morali bozuk olduğu zaman alışveriş yapar, ben de bazen böyle yaptığımı biliyorum,” diye itiraf etti Annie. “Kıyafetle-rin kendimizi daha iyi hissetmemizi sağlayacağını, bizi koru-yacağını, kollayacağını sanırız. Ama tersi doğrudur. Bakıma ihtiyacı olan, kıyafetlerdir.

“Kıyafetleri eve götürürsün, gardırobuna yerleştirirsin ve bundan sonra bakıma ihtiyaç duymaya başlarlar. Yıkınma-ları, ütülenmeleri gerekir. Onlarla birlikte güzel görünecek şeylerle eşleştirilmeleri gerekir. Aksesuarlarla süslenmeleri, dışarı çıkarılmaları ve bir yerlere giderken giyilmeleri gere-kir. İstekleri bitmek bilmez!”

Jane ginyinme kabinindeki sandalyeye çöktü ve hafif hafif ağlamaya başladı.

“Bugün senin alışveriş yapabileceğin bir gün değil,” dedi Annie, kolunu Jane’in omzuna atarak. “Bugün senin ilgiye ihtiyaç duyduğun bir gün. Sana bu ilgiyi en iyi şekilde gösterebilecek insan kim, Jane?”

“Annem,” diye yanıt verdi Jane. Ağlamaya başladı. “Ama geçen hafta öldü.”

“Ah hayır!” Annie çömeldi ve Jane’in elini tuttu. “Jane, senin için kimi arayalım, tatlım?”

Jane’in yüzü bacaklarının üstüne düştü ve sonunda kadın kendini salıverip serbestçe ağlamaya başladı. “Bilmiyorum,” diyebildi sonunda.

★

Connor telefonunu elinde tuttu. Cin toniğinden büyük bir yudum aldı, sonra da mesajını yazmaya başladı. “Sana çok kızgıyım. Bu kadar.” Ekrandaki gönderme butonuna tıklamasıyla, mesaj Annie’nin telefonuna doğru yolculuğa çıktı.

İçkisinin son yudumunu aldıktan sonra Connor ayağa kalktı. Hesabı ödeyecekti. Gitmesi lazımdı. Bu mekânın ortasında oturup tek başına yemek yemesi mümkün değildi. Kariyer intiharı olurdu bu.

Döndü ve Jay ile yemek arkadaşının ona doğru baktıklarını gördü. Onlara gülümsedi ve hafifçe el salladı.

Sonra onların masasına gidip açıklama yapmaya karar verdi.

“Olağandışı bir şey oldu,” diye başladı. “Annie’nin babası yıllar önce kaybolmuştu, o zamandan beri ondan haber alınamıyordu. Ama şimdi Annie ondan bir çeşit haber almış. Söylemiyor da... ama sanki tekrar ortaya çıkmış.” Connor hafifçe omuz silkti. “Ögle yemeğiniz böyle bir şey yüzünden mahvolunca sesinizi çıkaramıyorsunuz.”

“Eh tabii,” dedi Jay destek çıkarak. “Connor, arkadaşım Rob Kane.”

İki adam el sıkıştılar. Rob Kane aşırı yakışıklıydı, Connor elinde olmadan fark etti.

“Connor, neden bize katılmıyorsun?” dedi Jay, ikisinin arasındaki bakışmayı fark ederek.

“Seve seve...” Connor bir sandalye çekti. “Evet... Demek *Fil Adam*, öyle mi?”

★

Bitişiklerindeki masada, haftalık magazin dergisi *Pssst!*’ta bir köşe yazarı olan Vickie Plumridge, çok tanınmış bir halkla ilişkiler uzmanı tarafından ısmarlanan öğle yemeğini yiyordu. Bu uzman tuvalete gitmek için izin istediğinde, yazar telefonunu açtı ve kendine kısa bir not aldı: “Connor McCabe, Annie V tarafından ekildi. Annie V’nin babası! Connor McCabe, Jay Wetherford ve Rob Kane’le.”

Bunların hepsi çok ilginçti. Vickie birkaç gündür Annie V’nin babasının gizemi üzerinde çalışıyordu, bu yüzden Connor az önce büyük kadehine doldurulan şarabın tadını çıkarırken yanına gidip kendini tanıttı.

Onuncu Bölüm

Stüdyonun şoförü:

Jilet gibi mavi kumaş pantolon (Army Store)

Jilet gibi beyaz gömlek (M&S'dan)

Çapraz çizgili kravat (Regiment'tan)

Siperli kep (Army Store'dan)

Harika cilalanmış siyah ayakkabılar (Army Store'dan)

Kulakta bluetooth cep telefonu (Motorola'dan)

Tahmini toplam tutar: 140 sterlin

'Arzunuz benim için bir emirdir, hanımefendi.'

"Yani Svetlana ve güzeller güzeli kızı Elena en kısa sürede bu markayı Paris'te piyasaya sürmeye hazırlanıyorlar... ve biz de orada olabiliriz."

Kulağındaki telefonda, Annie hızla Tamsin ile konuşuyordu. Saat neredeyse akşamın 7.30'uydu ve uzun bir çekim gününün ardından arabasıyla evine dönüyordu.

"İşe yarayabilir," dedi Tamsin ona temkinli biçimde, "gerçekten işe yarayabilir. Ama yalnızca halka ilişkiler olarak değil, gerçek bir sahne arkası işi olmalı. İhtişamın ardında-

ki emeği, bir moda gösterisi hazırlamanın ve kendi markanı yaratmanın gerçeğini istiyoruz. Svetlana'nın terlediğini görmek istiyoruz. Yo, ciddiym, hoşuma gitti ve bence seyircinin de hoşuna gidecek. Ne zaman olacakmış bu iş?"

"Şey... daha bilmiyorum," diye yanıt verdi Annie. "Yatırım hedefine ulaşır ulaşmaz, bir hafta içinde ilk elbiseleri yaptıracağını söylüyor. Diğer tüm gösterilerle birlikte Paris'te olmak istiyor, dalgayı yakalamak için. En azından tüm moda basını orada olacak."

"Çok büyük reklam yapacak, ki zaten ünlü... izleyicimiz de ona bayılıyor," diye ekledi Tamsin.

"Evet," dedi Annie, kıskançlık duymamaya çalışarak. Bazen kendi yıldızı ne kadar parlarsa parlarsın Svetlana'nınkinin daha ışıltılı olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu. Artık Annie gibi yalnızca televizyonda değildi, yo, hayır. Hızlanarak bir adım daha ileri gidip kendi markasını oluşturmak zorundaydı çünkü. Kadın muhtemelen sonraki Donna Karan olacaktı, uzun yıllar boyunca inanılmaz paralar kazanacak ve ününe ün katacaktı. Mylene Klass, Annie'nin yerini aldığı anda da muhtemelen Svetlana özel misafir olarak programa dahil olmaya devam edecekti.

"Yani umuyoruz ki bir-iki hafta içinde." Tamsin elindeki not defterinin üstünde ritim tutuyor, planlarını gözden geçiriyordu. "Paris'e tüm ekibi gönderemeyiz, aşırı pahalı olur. Bu bölümlerde bütçeyi doldurmamak istiyorum ki hem herkesi etkileyelim hem de kâr payını yükseltelim. Sen, Bob ve kamerası, bir de belki Amelia -çünkü ikinizin icabına bakamadığınız hemen hemen her şeyin icabına bakar Amelia- iki günlüğüne Paris'e gidip bize bir sürü heyecan verici çekim getirmelisiniz. Alışveriş sapığı olayının şokunu atlattın mı bari?"

"Aman, pek de sapık sayılmazdı," diye itiraz etti Annie.

"Sana koruma tutsak kaç patlar diye bir fiyat aldım," diye ekledi Tamsin.

Annie buna bir şaşkınlık homurtusuyla karşılık verdi, sonra da, “Şaka, değil mi?” dedi.

“Hayır. O olaydan sonra, artık bizim için mağazaları gezirken bence yanında biri olmalı – ama kendini belli etmemeli. Şoför Joe olabilir mesela, o eski asker. Ama bunun için ücret ödeyeceğiz. Tabii sen boş zamanında ne yapmak istediğine karar verirsin.”

“Hayır!” Annie şoka uğramıştı. “Svetlana’nın bile bir koruması yok, zengin olmasına rağmen.”

“Evet ama sen televizyon yıldızısın.”

“Değilim.”

“Öylesin,” diye ısrar etti Tamsin, “sen artık bir ünlüsün. İntihara meyilli kadınla olan bitenler korkutucuydu. Çantasında ya haplar yerine bir mutfak bıçağı taşıyaydı?”

“O zaman *Pssst!*’ın kapağına kesin çıkardım,” diye espri yaptı Annie.

“O da olacak galiba yakında,” dedi uyaran bir dille Tamsin.

“Kılıksız Ama Zeki Jane zararsızdı, yalnızca morali bozduktu,” dedi Annie, “ve benim ona yardım edebileceğimi düşünmesi bana çok dokundu.”

Annie aklına yine o rahatsız edici giyinme kabini sahnesini getirdi. Mağaza çalışanıyla birlikte gergin gergin bakışıp ne halt etmeleri gerektiğini düşünürlerken, Jane’in telefonu çalmıştı. Jane’in yanıt verecek hali olmadığı için Annie telefonu kendi açmaya karar vermişti.

Arayan Jane’in kız kardeşiydi ve Annie ona Jane’in nerede, nasıl bir halde olduğunu anlatır anlatmaz, kız kardeş işini gücünü bırakıp onların yanına gelmişti.

Kız kardeşin gelmesine kadarki kırk dakika boyunca Annie orada beklemişti, Jane’i “çirkin bir kurbağa” gibi giydiren narin, tam zıt insanı merak etmişti.

Kız kardeş de ondan daha güzel değildi ki bu Annie’yi pek de şaşırtmamıştı. Birçok kardeş rekabeti zaten aslında bom-

boş temellere dayanmıyor muydu? Ama anne-babadan birinin çocuklardan birinin saçına, gözlerine, bacak boyuna dair bir olumlu tercih göstermesiyle iş işten geçebiliyordu.

“Benim için endişelenme,” diye Tamsin’e güvence verdi Annie. “İşler iyice kötüleşirse, halkın içine siyah perukla çıkarım artık. İçimdeki gotiği keşfetmenin zamanı geldi sanırım.”

Tamsin’in araması sonlanır sonlanmaz, Annie bir sesli mesajı olduğunu gördü. Mesajı açıp kafası karışık halde dinlemeye başladı.

“Selam, ben Everest Camping’den Christine. Paketin güvenle size ulaştığını düşünüyoruz. Elbette ki örneklerimizi kullanmanızı umuyoruz ama aksi takdirde sizin için en uygun zamanda iade edilmesini talep ediyoruz.”

Annie bandı bir kez daha dinledi, telefonuna şaşkınlıkla baktı ve bunun yanlış numara olması gerektiğine karar verdi. Kamp malzemesi mi? Öyle bir sipariş vermediğinden emindi.

Pencereden dışarı baktığında gördüğünü biraz geç anladı. Lana’ydı bu, Annie emindi; kız, saçlarını gevşek bir atkuyruğu yapmış, düşünceli bir yüzle, uzun adımlar atarak ilerliyordu.

“Ah! Kenara çekebilir miyiz?” diye sordu şoföre, camı kirbarca tıklatarak.

“Arzunuz benim için bir emirdir, hanımefendi,” dedi adam, geniş steşşını yolun kenarına düzgünce kaydırırken.

Annie kapısını hızla açıp seslendi: “Lana! Seni bırakayım mı, tatlım?”

Lana, yüzü şaşkınlık içinde gözlerini kaldırdı. “Merhaba, tatlım,” diye karşıladi Annie onu, sonra da öptü ve sarıldı.

“Selam, ne güzel oldu ya!” Lana kendini ve çantalarını lüks deri koltuklara yerleştirdi.

“Eve şık bir şekilde gidelim de bana gününü anlat bakalım,” diye komut verdi Annie.

Lana da öyle yaptı. Okuldaki haberlerle başladı, çalışmalar ve ödevlerle ilgili yakındı.

“Öf, çok çalışıyorsun sen!” dedi Annie anlayışla. “Düşünüyorum da acaba bunların etkileyici, yakışıklı bir delikanlıyla mı alakası var acaba, şu an Cambridge’de olan hani?”

Bu lafla Lana’nın yüzüne tuhaf bir kırmızılık yayıldı. “Ee... şey... yani,” diye lafı geveleyerek başladı konuşmaya, “birkaç e-posta attı... ama bir süredir görmedim onu.”

“Görmelisin,” diye cesaretlendirdi Annie onu.

“Ben onunla çıkarken çocuğa pek de iyi davranmıyordun ama,” diye hatırlattı Lana.

“Şey, evet, biliyorum. Ama o zamanlar çok küçüktün,” diye savundu Annie kendini. “Belki de hatalıydım. Hayır, *kesin* hatalıydım... ama bir de Ed ve yatağın altı meselesi vardı.”

Annie kızına bakmak için döndü; Lana da bakışlarına karşılık verdi. Birbirlerinin yüzlerindeki ifadeleri gördüler ve aniden kahkahalara boğuldular. Bu, hâlâ Lana’nın yaptığı en utanç verici şeydi: Annie’yle Ed’in yatağının altında, Andrei’yle birlikte... evet, yarı çıplak halde Ed’e yakalanmak.

“O çok uzun zaman önceydi,” diye hatırlattı Lana.

“Evet.” Annie onunla aynı fikirde olmak zorundaydı. “Ama, Lana, biliyorsun ki Cambridge’e giremeyebilirsin...”

“Evet, evet, elbette, saçmalama,” dedi Lana hemen, parmakları saçlarına doğru giderken.

“Sorun da olmayacak Cambridge’e gidememen, hatta başvurmadan bile,” diye ekledi Annie. “Andrei harika bir çocuk ama ona dayanarak kendi hayatın hakkında büyük kararlar alamazsın, buna izin vermem. Hatta, bence artık ulaşılması zor kızı oynama zamanının geldi. Bu her zaman işe yarar, emin ol.”

Lana annesine tarafsızca gülümsedi. İkna olmuş gibi görünmüyordu. Yine de arabanın arka koltuğuna oturmuş, annesiyle yalnız kalabilmiş olması güzeldi. Böyle baş başa kalıp on dakika sohbet edebildikleri son zamanı hatırlayamıyordu bile.

Ama o an Annie'nin telefonu tekrar canlandı.

Arayana bir göz atınca, Annie bunun kız kardeşi Dinah olduğunu gördü. Annie'nin uzun özür mesajını almış olmalıydı.

"Annie," diye başladı Dinah.

"Özür dilerim," diye onun lafını böldü Annie, "seni çok daha önce aramalıydim, işine çok üzüldüm ve ben ailesini böyle yüz üstü bırakmaması gereken biriyim. Sana da uyarıya bu akşam gelip seni görmek istiyorum."

"Aman, boş ver, aslında senin yakında işsiz kalacak kardeşini aramayacak, kalpsiz bir pislik olmadığını biliyorum," dedi Dinah. "Az önce bir gazeteci aradı, bana seninle ve ailemizle ilgili sorular sordu. Garipti."

"Kimmiş?" diye sordu Annie şaşkınlıkla.

"Vickie diye bir kadın... ee... Plummer falan olabilir mi? Bana babam hakkında neler bildiğimi sordu."

"Babam mı?" diye tekrar etti Annie, dehşet içinde. "Onu kim, ne halt etmeye sorar ki?"

"Yani, bu bir aile sırrı... aile skandalı, değil mi? En azından gazeteciler için."

"Sen ne dedin?"

"Eh, hiçbir şey söylememeye çalıştım," dedi Dinah, gönülsüz bir ses tonuyla.

"Çalıştım ne demek?"

Lana sorunun ne olduğunu merak ederek annesine baktı.

"Telefonu kapamaya çalıştım ama çok ısrarcı bir kadın."

"Dinah, kadına babamın ismini verdin mi?"

"Annie, ismini biliyordu kadın zaten, doğum tarihini de biliyordu, son kredi kartının kayıtlı olduğu adresi de."

"Şaka yapıyorsun."

On Birinci Bölüm

*Ed bitap düşmüşken üstündekiler:
Yırtık ragbi tişörtü (St Vincent's'ın kayıp eşya kutusundan)
Bol eşofman (nereden olduğu belli değil)
Çoraplar (Hackett'ten, Annie tarafından)
Ekose terlik (Noel hediyesi)
Tahmini toplam tutar: Sıfır sterlin*

"Hayır! Bence o iyi bir fikir olmaz..."

"Evde ortalık biraz dağıldı." Lana annesini arabadan çıkarırken uyarmanın daha iyi olacağına karar verdi. "Akşamları eve geldiğinde her zaman gördüğün gibi değil. Bu yüzden yürüyüşe çıktım. Biraz uzaklaşmak için."

"Aa!" Annie heyecanını sesinden zorlukla esirgedi. "İnşaatçılar işe başladı yani, öyle mi?"

"Tabii, başladılar!" şeklinde alaycı bir karşılık verdi Lana. "Başlamazlar mı."

"Banyodan mı başladılar?" diye sordu Annie sabırsızlıkla. "Mutfaktaki pencerelerden mi yoksa?"

"İkisine de aynı anda başlamaya karar verdiler diyelim," diye cevap verdi Lana.

“Harika! Böyle çok daha çabuk bitecek.”

“Hmmm...”

Artık evin n kapısına gelmişlerdi. Annie kapıyı açtığında gözüne hemen iki şey çarptı: tuhaf koku ve bunaltıcı dağınlık.

Bütün giriş zeminini, beyaz alçı tozları ve kahverengi çamur karışımı gibi duran ayak izleriyle kaplıydı. Farklı birkaç ayak izi evin arka tarafından önüne geliyor, sonra da banyoya çıkan halıyla kaplı basamaklara sapıyordu.

İyice ufalanmış alçı tozları havada asılı kalmıştı, yere dşemeyenler görünürdeki her şeyin üstünü örtmüştü. Merdiven, tırabzanlar, sprgelikler, zemin ve hatta duvarlarda bile toz yüzünden normalden daha gri bir ton vardı.

Ama Annie’nin gözleri ayak izlerine döndü. İzler, özenle taşlanmış ve cilalanmış giriş koridoru zeminine iyice yayılmış ve onun güzelim çizgili merdiven halısının üstünü kaplamıştı.

“Muşamba kullanmamışlar mı?” diye bağırdığını duydu kendi sesinin. “Akıllarına gelmemiş mi yerleri kaplamak, banyo duvarını kaldırıp-”

“Mutfak duvarını yıkarken.” Lana annesinin cümlesini tamamladı.

“Mutfak duvarında delik de açtılar mı hemen?” Annie kızına şaşkınlıkla baktı. “Ama buna hazır değildik. Mutfağı toparlamamıştık. Yok canım...”

Annie hızla mutfağa doğru ilerlemeye başladı.

Mutfak kapısını açar açmaz, gözleri hayretle büyüdü. “şaka yapıyorsunuz! şaka olmalı bu!” diye haykırdı.

Mutfak duvarlarından birine, yeni pencereler için fazla büyük olduğu kesin olan, devasa bir delik açılmıştı. Sivri kenarlı, üstünden sıva parçaları sarkan, pürüzlü, kocaman bir delikti. Odanın kalanı neredeyse normal görünüyordu, tabaklar, çanaklar, tavalar, raflar, tepsiler, tencereler, atal bıçak takımları ve hatta kurutma tahtasındaki bulaşıkların bile kalın bir alçı tabakasıyla kaplı olması dışında.

Ed'in elbette işçiler gelip duvarın bir kısmını aşağı indir-
meden önce hiçbir şeye dokunacak zamanı olmamıştı. Kah-
valtı gevreği kutularının bile bir kenara kaldırılamadığını
gördü Annie inanamayarak. Kutular mutfak masasının üs-
tünde bir sıra halinde duruyorlardı, üstlerine sanki gri spreyci
sıkılmış gibi bir halde.

Odada serin bir rüzgâr esti ve toz kaldırdı, çünkü burayı
atmosfer şartlarından koruyan tek şey, deliğin dışına gevşek
şekilde örtülmüş mavi bir muşamba parçasıydı.

“ED!” diye seslendi Annie boğazının tüm gücüyle. “Ne-
rede bu adam?” diye Lana’ya yöneldi.

Lana omuz silkti. “Belki üst kattadır,” dedi.

“ED!” diye tekrar etti Annie, pis koridora çıkarken.

Alçılı basamakları ikişer ikişer çıktı ve banyoyu gördü-
ğünde şaşkınlık içinde duraksadı. Burası artık duvarlarından
bakır boru parçaları çıkan, sıvalarından arındırılarak tuğlaları
çıplak bırakılmış haldeydi. Borulardan biri yere su damlatı-
yordu ve kirli bir bez, suyu emmesi için yere bırakılmıştı.

Annir büyük yatak odasında bebeklerden birinin ağladığı-
nı duyabiliyordu, bu yüzden gürültünün geldiği tarafa yö-
neldi.

Kapıyı açar açmaz, işlerin sakince ilerlemediğini gördü.

Yatak odası kaos içindeydi. Merdivenden gelen çamur,
buradaki açık renkli halıya kadar gelmişti. Yatak toplu değildi
ve üstünde bebek giysileri, pamuk parçaları, bebek tulumları,
iki tane de içi su dolu kâse vardı.

Karyolasının içinde ayakta duran Micky’nin yüzü ağla-
maktan kıpkırmızı kesilmişti. Altı değiştirilen Minnie de ya-
taktaydı, o da gözyaşları içindeydi.

“Eyvah eyvah...” diye tepki verdi Annie.

Ed dönüp ona baktı ve Annie onun da ne kadar kızardığını
gördü. Saçları normalinden de fena dikelmışti. Ah, Tanrım!
Saçları... *bir gecede* mi bu kadar beyazlamıştı? Bu nasıl olmuş-
tu? Annie neden fark etmemişti? Ed’e yaklaştıkça, onun sa-

çının üstündekilerin de alçı tozu olduğunu görüp rahatladı.

“İlginç bir gün geçirmişsindir kesin,” diye lafa girdi Annie.

Ed kafasını iki yana salladı, havaya ince bir toz bulutu yaydı. “Hiç sorma,” diye yanıt verdi, sonra ekledi: “İkisi de ishal oldu, bir de Micky’nin poposu... kocaman bir yangın mahalli.”

“Ah canım,” dedi Annie üzgün bir tonla ve gidip Micky’yi kucığına aldı, Minnie de ona ulaşmak için bağırmasına rağmen.

“Evet, farkındayım,” dedi Annie, Micky’yi kollarına alır almaz Minnie’ye yönelerek, “seni de kucaklayacağım ama baban altını bitirsin. Evin hali...”

“Farkındayım,” dedi Ed, bir kez daha kafasını iki yana sallayıp, “hiçbir şey söylemene gerek yok.”

“Aa, bence var,” dedi Annie, “bence Al’i hemen cep telefonundan arayıp suratına haykırmam lazım. Hem de çok fena. Sanırım bunu yapmazsam sakinleşemeyeceğim.”

“Görünüşe göre buldozer bir gün erken geldi,” diye başladı Ed. “Al eğer aracı yarın gelmesi için gönderirse dört yüz sterlin daha masraf çıkacağını söyledi.”

“Ona çıkacak masraf!” diye çıkıştı Annie. “Buldozeri yanlış gün yönlendiren o değil mi?”

“Evet. Ama biliyorsun bu durumları, o dört yüz sterlin gizemli bir şekilde son faturamıza yansır, o yüzden ben de iyi dedim, buyurun, dağınıklıkla biz ilgileniriz. Ama etrafın bu kadar berbat görüneceğini tahmin edememiştim. Yani-”

“Yahu deprem olmuş gibi her taraf!” diye bağırdı Annie. “O mutfakta bir ay yemek yiyemeyiz. Kafa sallamayı da kes artık,” diye terslendi Ed’e, “Minnie’yi tozluyorsun. Peki yerler?”

“Evet.” Ed buna hiçbir şey diyemezdi. “O beni de şoke etti.”

“Bir şey dedin mi?”

Ed mahcup gözlerle baktı. “Tuhaf bir durum. Adam iyi biri, Annie, ona etrafı nasıl dağıttığını nasıl anlatacağımı bilemedim.”

“Tuhaf mı?” diye tekrar etti Annie. “Merdiven halımın halini gördün mü sen? Onu temizletip bir daha kullanabilir miyiz, hiç bilemiyorum.”

Ed başını eğdi.

“Hemen arıyorum adamı,” diye ekledi Annie öfkeyle.

“Hayır,” diye atıldı Ed, “bence iyi etmezsin. Sanırım iş telefonunu akşamları kapıyor zaten... sonra pişman olacağın bir mesaj attığınla kalırsın.”

“Pişman mı? Pişman! Benim pişman olduğum tek şey, bu andavalı içeriye almadan önce evin bütün zeminlerini bantla kaplamamak! İşin yapılsın istiyorsan kendini yapacaksın zaten!” diye bağırdı.

“Annie,” –Minnie’yi ona verip Micky’yi aldı- “Annie, gel şimdi bir pizza söyleyelim, bir şişe de şarap açalım, belki kendimizi daha iyi hissederiz.”

Ön kapı zılının gürültülü şekilde çalışı, bu düşünceyi böldü. Annie kolunda Minnie’yi taşımaya devam ederek merdivenlerden aşağı indi. Eğe gelen Al’s’e, diye düşünmeden edemedi, ağzının payını verecekti.

Ön kapının donmuş camının ötesinde, mavi bir inşaatçı tulumu içinde bir siluet olduğunu görebiliyordu. Oydu. Ağzının payını verme düşüncesiyle kalbi normalden biraz daha hızlı çarpmaya başladı. Yapacaktı ama. O halının hali neydi böyle?

Kapıyı ardına kadar açtı ve kalakaldı: Karşısında uzun zamandır gördüğü en yakışıklı erkek vardı – belki de *hayatı boyunca* gördüğü en yakışıklı erkekti.

Adamın üstünde mavi iş tulumu vardı ve tişörtünün kısa kolları, adamın kocaman bronz pazılarının yarısında duruyordu. Sivri, gamzeli çenesini Annie’ye doğru döndü, mükemmel beyaz dişlerini göstererek gülümsedi ve selam verdi.

Üstlerinde gür siyah kaşlar olan kahverengi gözler Annie’ni yüzüne kilitlenmişti, belli ki bir cevap bekliyordu. Adam bir soru mu sormuştu? Annie, tıpkı Minnie gibi, mutlak bir sessizliğe gömüldüğünü fark etti. Hatta, kendisine söylenen şeyi algılayamamıştı bile, pek anlaşılmaz ve beklenmedik bir aksanla konuşmuştu adam.

“Ben Janucek, Al ile çalışıyor, aletler burrrda durmuş. Evden geri almak olur mu?” diye tekrar etti Janucek.

Pisliklerle ilgili nutuk çekme, alçı tozuyla çamurun cilalı zeminlerle yün halılara neler yaptığını gösterme gibi düşünceler, Annie’nin kafasının içinde duyduğu bisküvi reklamı melodisiyle birlikte tamamen unutulmuştu.

“Evet... tabii,” diye mırıldandı, “içeri gel.”

On İkinci Bölüm

*Akşam yemeği için giyinen Harry:
Pembe gömlek (Turnbull&Asser'dan)
Pembe-gri V yaka baklava desen süveter (Pringle'dan)
Gri pazen pantolon (Gieves&Hawkes'tan)
Marka desenli kadife terlikler (Shipton&Heneage'dan)
Tahmini toplam tutar: 620 sterlin*

“Seninle tanıştığım günün şerefine.”

Svetlana eve geldiğinde, içeriyi arabasından arardı. Anahtarla uğraşmazdı. Anahtarlar, evlerine elleri boş gelen kadınlar içindi.

Parlak siyah ön kapısına gelmeden önce içeriyi aradı, böylece saniyeler içinde hizmetçisi Maria kapıyı açmış, onu karşılıyor ve mantosuyla poşetlerini, çantasını alıyordu.

“Diğerleri başladı mı?” diye sordu Svetlana, ailesinin kalınının yemek odasında olacağını bilerek.

“Hayır, daha yeni oturdular,” dedi Maria ikna edici bir tonla, “sizi bekliyorlar.”

Svetlana ferahlamak için en yakındaki banyoya girdi. Ora-

da ellerini yıkadı, çekici sarı yelelerini taradı, yakın zamanda şişirilmiş dudaklarındaki ruju tazeledi ve biraz daha parfüm sıktı. İşte ancak şimdi ailesinin karşısına çıkmaya hazırdı.

Yemek odasının kapısını açtığında, bu küçük ama hari-ka manzaranın hakkını verebilmek için duraksadı. Tüm aile aynı masada yemek yemeleri sık yapabildikleri bir şey değildi ve Svetlana yemeğin her anının tadını çıkarmak istiyordu.

Oğulları Petrov ve Michael genellikle daha önce mutfakta Maria'yla birlikte yerlerdi ama şimdi orada, şıkır şıkır giyinmiş, bakımlı bir halde oturmuş, ciddi suratlarını annelerine döndürmüşlerdi.

Svetlana'nın son kocası Harry de işten normalden erken çıkmıştı. Petrov'un yanında, üstünde iş ciddiyetinden tamamen uzak, pembe çiçekli bir takımla, yüzünde geniş bir gülümsemeyle oturuyordu.

“Oley!” dedi Harry, karısını görür görmez ayağa fırlayarak. “Biz de hepimiz seni bekliyorduk, tatlım. Tebrikler!” dedi ve Svetlana'nın haberini duyar duymaz Maria'ya buza koymasını söylediği şampanyayı işaret etti.

“Muhteşem!” dedi Elena sırtarak. “Harikaydın, anne, biliyordum başaracağını.”

Svetlana, öğleden sonraki iş toplantısı biter bitmez evi aramıştı.

Gerekli olan parayı artık tamamen toplamıştı. 75.000 sterlinin tamamı, haftanın sonunda Mükemmel Elbise'nin banka hesabına yatırılmış olacaktı. Şampanyanın mantarı patlamak üzereydi, çünkü artık gerçekten, cidden, Svetlana ve Elena iş kurmuşlardı.

Svetlana ailesinin her ferdinin yanına uğradı, sıkıca sarıldı, onları öptü.

“Haa-rika!” dedi, “r”yi fazla uzatmamaya dikkat ederek. “Tek kelime, haa-rika.”

“Yani şimdi babam kadar zengin mi olacaksın sen de?” dedi Michael.

Bu soru, masadaki tüm yetişkinleri güldürdü. Çünkü İgor baba, borsa çakılmasından sonra bile, hâlâ bir multimilyonerdi.

“Elbette, tatlım,” diye cevapladı Svetlana tereddütsüzce, “ve seni gururlandıracağım, değil?”

Harry uzanıp şampanyayı buzların içinden çıkardı. Dikkatlice mantarı gevşetti, sonra da masadaki üç ince kristal kadehi doldurdu.

Kadehini havaya kaldırdı ve Svetlana’ya bakıp meşhur lafını etti: “Seninle tanıştığım günün şerefine, benim güzel kızım.”

Maria elinde başlangıçlarla dolu tepsiyle içeri girerken Svetlana da tam o sırada Harry’yle ve Elena’yla kadeh tokuşturdu. Şampanyayı bir süreliğine burun deliklerine tuttu, o ferah ve iç gıcıklayıcı kokuyu çekti. Şampanya, şampiyonların içkisi. *Değil?*

“Evet,” diye lafa girdi Elena, sebzeli ördek yahnisi servis edilir edilmez konuya girme ihtiyacı duyarak, “Patrizio’yla konuşup gösteriyi oluşturmaya başlamamız lazım, değil mi? Patrizio diyor ki eğer çabuk hareket edersek, on beş gün içinde düzgün bir iş çıkarıp moda gösterisi sezonunun sonunu hâlâ yakalayabilirmişiz.”

“Evet,” diye onayladı onu Svetlana. “Onu aradım bile, yarın gelecek, buluşacak bizle.”

“Ee, kim bu adam?” diye sordu Harry ilgiyle. Yeni karısı onun için hâlâ bir cazibe merkeziydi.

“Çok önemli bir etkinlik organizatörü,” diye cevap verdi Svetlana, yükte de ağır gümüş bıçağını kaldırıp tabağındaki ince dilimlere çatalını batırarak. “Çok, çok önemli moda gösterileri yapmış.”

“Bize mekân ayarlayacak, modelleri bulacak ve tüm organizasyonumuzu halledecek,” diye devam etti Elena. “Bizim yalnızca kıyafetlerle birlikte Paris’te görünmemiz yetecek.”

“Evet, diyor ki her şeyi halledecekmiş. Bizim vizyonu paylaşmak istiyor,” diye ekledi Svetlana.

“Fransız mı?” diye sordu Harry.

“Hayır, galiba İtalyan. Sen biliyor musun, Elena?”

“Onunla hiç konuşmadım, hep sen konuşuyorsun,” diye yanıt verdi Elena.

“Peki nereden duydunuz bu adamı?” diye sordu Harry.
“Nasıl irtibat kurdunuz?”

“Sen söyledin, değil?” dedi Svetlana, Elena’ya doğru bakarak.

“Hayır,” dedi Elena.

“Sen değil?” Svetlana çatalını ağzına götürdü ve düşünceli düşünceli çiğnemeye başladı. Lokmasını yuttuğunda tekrar konuştu: “Sen değil... Kim söyledi onu bana, hatırlamıyorum o zaman. Ama mesele değil.” Omuz silkti. “Haa-rika biri. Müthiş başarı olacak her şey.”

On Üçüncü Bölüm

*Fern evde;
Bej örgü etek (John Lewis'den)
Krem bluz (Mulberry marka, Annie'nin)
Bağcıklı pratik ayakkabı (Ecco'dan)
İnci kolye (kendine altmışıncı doğum günü hediyesi)
Parfüm bulutu (Chanel No 19)
Pembe ruj (Estée Lauder'den)
Tahmini toplam tutar:390 sterlin*

“Konuşmamız lazım...”

“Kimmiş?” diye seslendi Ed alt kata.

“Al'in elemanı. Aletlerini unutmuş,” diye seslendi Annie de, Janucek'in ziyaretinin üstüne toparlanmaya çalışırken. “Pizzaları sipariş et, ben de Micky'yle Minnie'yi anneme indireyim. Acaba onun odalarına da sığradı mı alçı tozları?”

Merdivenin tepesinde beliren Ed şaşkın görünüyordu, sanki Annie'nin annesi o gün aklına ilk kez gelmiş gibi.

“Annem iyi mi?” diye sordu Annie, bu bakışı tanıyarak. “Onu göreceğ fırsatın olmadı mı bugün?”

“Kahvaltıdan beri göremedim,” diye itiraf etti Ed.

“Yoktur bir şeyi,” dedi Annie ikisini de rahatlatmak için. “Hadi, ver Mickey’yi bana.” Sonra, bebekleri kollarında, ön kapıdan dışarı çıktı ve annesinin dairesine inen basamaklara yöneldi.

Zili çalarken, Annie biraz gerildiğini hissetti. Kimse ona dikkat etmezken Fern’e bir şey olmuş olamazdı herhalde, değil mi? İnşaat ustası bahçede dolanmıştı, buldozer izleri de yeterince açıklayıcı olmuş olmalıydı. Eğer Fern herhangi bir sorun yaşamışsa, Ed’in yanına gidiverirdi ya da inşaatçılardan yardım isterdi, değil mi?

Ama ya dışarı çıktıysa? Saatler önce? Vê kimse fark etmediyse? Ya kaybolduysa?

Annie kapıya kulak kesildi ve bir an panikledi. Bir şey duyabildiğini düşünmüyordu.

Kapının öteki tarafından ayak sesleri geldi.

“Selam, anne!” dedi Annie rahat bir nefes alarak, Fern’ün silüetini kapının küçük penceresinde görerek. “Nasılsın?” diye sordu kapı açılır açılmaz.

“İyiyim, iyiyim,” diye yanıtladı Fern ama yüzünde biraz panikli bir ifade vardı. “Gel, getir o güzeller güzeli bebeklerimi de geç içeri. Şeyi arıyordum ben de...” Arkasını döndü, dairenin içine doğru yöneldi ve sözcükleri havada asılı kaldı.

Annie minik giriş koridorunda ilerleyip sıkışık mutfığa girdi, sonra da annesini takip edip küçük, alçak tavanlı oturma odasına girdi ve bebekleriyle birlikte kanepeye oturdu. O oturur oturmaz, ikizler artık hareketsiz olmak istemediler ve zıt yönlerde emeklemeye başladılar.

Bu oda artık güzel görünüyordu. Bir zamanlar, buradaki sınırlı sayıdaki oda –mutfak, bahçeye açılan kapıları olan küçük yatak odası ve bu oturma odası– eski annesinin evinin altında Ed’in dairesiydi. Buralar o zamanlar izbe, küflü, renksiz ve rutubetli odalardı, Ed’in eşyaları ve dağınıklığıyla bunalmıştı. Ama artık Annie onu ve ona miras kalan evi

kontrolüne aldığı için her şey çok değişmişti. Odalar hâlâ küçüktü ama artık düzenli ve rahatlardı. Duvarları çürüten küf ve rutubetten artık eser kalmamıştı. Onun yerine beyaz bir badana, yeni ahşap zemin, bir şömine ve beyaz dolaplı, uzun ipek perdeli bir açık yeşil yatak odası gelmişti.

“Ne arıyorsun?” diye sordu Annie usulca. “Sürekli bir şey arıyor gibisin. Her neyse evdedir, anne, senin evindedir. Yanında fazla bir şey getirmedi, unuttun mu? Hafta sonu gidip istediğin şeyleri buluruz, buraya getiririz.”

Derin bir yorgunluk belirten iç çekişiyle, Fern kızının-kinin karşısındaki koltuğa oturdu: “Ver bebeklerden birini,” diye komut verdi, Annie’nin ikisiyle birden uğraşırken zorlandığını görerek. “Böylece ikimiz de bir tanesini eğlendiririz.”

Annie, Minnie’yi ona uzatırken, “Bileziğimi arıyorum,” dedi Fern. “Hani şu örgülü, altın bilezik, çok güzel olan. Onu da getirmiştin yanımda, biliyorum. Biliyorum işte. Onu hayatta evde bırakmış olamam. Çok özel bir şey. Annem vermişti onu bana. Gerçekten her tarafa baktım. Aklıma gelen her yere baktım,” dedi, gergin ve bezgin bir sesle.

“Annie, bir de,” diye devam etti, “benim eve dönme işimi konuşmamız lazım. Senin konuşmak istemediğini biliyorum, sürekli duymazdan geldiğinin farkındayım ama sonunda konuşmamız lazım.”

Annie annesine büyük bir sevgi ve korku karışımıyla baktı.

Fern kucığında torunuyla birlikte koltuğunda otururken çok normal görünüyordu, güzelce giyinmiş ve kendine yetebilir haldeydi. Söylediği her şey çok mantıklıydı ve derdini gayet net bir şekilde anlatabiliyordu. Ama sorun şuydu: O bilezik otuz yıl önce kaybolmuştu.

Annie bu hikâyeyi biliyordu. Bileziği babası Mick almıştı, aile evinden aldığı birçok değerli eşyayla birlikte. Belli ki bu eşyaları rehin bırakıp yeni bir girişime atılmayı, sonra da iş

büyüyünce aynılarını yerine koymayı planlamıştı. Ama bu, Fern'ün ve Annie'yle kız kardeşlerinin babalarını son görüşleri olmuştu. Artık kocasının yalanlarından, aldatmalarından ve kandırmacalarından bıkmış olan Fern bu hırsızlığı fark ettiğinde ona bir daha dönmemesini söylemişti.

Annie, Dinah'nın o gazeteciyle yaptığı konuşmadan annesine bahsetmeyecekti. Bu konuyu düşünmeyecekti bile. Eğer annesi, babasıyla ilgili düşünceleri kafasından tamamen atabilirse, düşünceler uzaklaşacak ve babası da onlardan uzak kalacaktı. Geçmişte de hep böyle olmuştu.

Annie yaşların gözlerinde birikmeye başladığını hissetti. Annesiyle artık her şey böyle mi yürüyecekti? Annesinin beynine sanki bir bilgisayar virüsü girmişti ve sistemin geri kalanı kusursuzca çalışırken veri dosyalarını yavaş yavaş bozup silmeye başlamıştı.

“Sorun ne?” diye sordu Fern, kafasını yana doğru eğip Annie'ye endişeli gözlerle bakarak.

“Ah anne!” diyebilirdi Annie başta yalnızca. “Kendini iyi hissedebiliyor musun? Bugün iyi bir günün mü?”

“Su gibi berrak bir gün, canım,” diye verdi Fern ilk cevabını.

“Ama o bilezik, anne...” Annie duraksadı; Fern'e gerçeği söylemeli mi söylememeli mi bilemedi. Bu onu üzer miydi? Fern hatırlar mıydı? Annie'nin saçmaladığını düşünür müydü?

“Evet?” dedi Fern merakla. “Biliyor musun nerede olduğunu?”

Annie kafa salladı: “Mick aldı onu, yıllar önce. O zamandan beri de görmedik onu. Geri getirmedi.”

Bir süre, Fern hiçbir şey söylemedi. Sonra uzaklara baktı, Minnie'nin tepesini öptü ve sessizce konuştu: “Ya, evet. Aptal kafam.”

Annie bundan sonra ne demesi gerektiğini bilemedi ve bu, annesi kadar onu da üzdü, çünkü daha önce, bu berbat...

bilgisayar virüsünden önce, annesiyle hep çok yakın bir ilişki içinde olmuştı, onunla gülüp şakalaşmışlardı, Annie onunla neredeyse her konuda konuşuyordu, ona sığınabiliyordu ve ona gerçek bir arkadaş gibi davranıyordu. Şimdiyse sanki adımlarını dikkatle atması gerekiyormuş gibi bir his duyuyordu, çünkü annesine en ufak bir zarar vermek, onu biraz bile olsa üzmemek istemiyordu.

“Evet gitmem lazım,” dedi Fern ona.

Annie’nin itiraz etmesine fırsat tanımadan, Fern elini havaya kaldırdı ve devam etti: “Endişelendiğini biliyorum, gitmemi istemediğini de biliyorum. Ama benim gitmem *lazım*. Bu beyaz sis yüzünden. Aşağı iniyor, etrafımı sarıyor, sonra yine dağılıyor. Zihnim berrakken eve dönüp bakım yardımı alma işini nasıl yapabileceğimi düşünüyorum. Neredeyse tasarlardım işi.” Durup Minnie’nin tepesini tekrar öptü. “Ben artık tamamen beyaz sisin içinde olduğumda, tatlım, o zaman beni buraya getirmene de iznin var istediğin yere koymana da. Ama şu an, günümün çoğu berrak olsa da, evimde olmak istiyorum, kendi şöminemi temizlemek istiyorum, kendi çiçeklerimi sulamak istiyorum, kendi komşularıma el sallamak istiyorum. Ben oraya aitim,” dedi net bir dille. “Ben on beş yıldır o evde yaşıyorum. Ücretini tamamen ödedim, benim yerim orası. Orada olmak istiyorum.”

“Beni her hafta gelip görebilirsin,” diye ekledi, “çocukları da getirebilirsin; hâlâ zamanım varken hepinizle olabildiğince vakit geçirmek istiyorum. Ben ipin ucunu kaçıncı birimiz birlikte olmaktan keyif almayacağız.”

Annie gözlerinin ucundan yaşların dökülmeye başladığını hissedebiliyordu. Elinin tersiyle, mümkün olduğunca hızlı bir şekilde sildi yüzünü. “Anne,” dedi sakın bir sesle, “bunu nasıl yapabileceğimizi bilemiyorum. Sen nasıl-”

“Ben biliyorum,” diye lafını böldü Fern, “bir plan üzerinde çalışıyorum. Bir şeyler bulacağım, tamam mı? Sen çok meşgul bir kıvgın. Herhangi bir şey için endişelenmeni istemiyorum.”

Ama Annie fena halde endişelenmeye başlamıştı bile.

On Dördüncü Bölüm

Elena isteyken üstündekiler:

Siyah keten düğmeli elbise (Banana Republic'ten)

*İnce kahverengi timsah derisi kemer (Svetlana'nın
dolabından)*

Siyah topuklu, bağcıklı sandalet (Nine West'ten)

Küçük altın yaka iğneleri (Accessorize'dan)

Kaplumbağa kabuğu kışkaçlı toka (Accessorize'dan)

Tahmini toplam tutar: 170 sterlin

"Ben peşin ödemem."

"Şimdi, Maria ne getirsin istersin, söyle lütfen. Çay? Kahve? Maden suyu? Yoksa erken kutlamak istiyorsan daha güçlü bir şey?"

Svetlana bunu dedikten sonra, boğazından gelen bir sesle kıkırdadı, eğildi ve Missoni tasarımı dekoltesini öne çıkarak doğrudan Patrizio'nun görüş açısına sundu.

Patrizio cömertçe gülümsedi.

O da krem rengi deri kaplı sandalyesinde öne eğildi. Gözleri, Svetlana'nın oyma yüz hatlarından etrafı süsleyen harika dekorasyona kaydı.

Kadının Mayfair'deki muhteşem evinin alt katındaki oturma odasına alınmıştı ve üst katta bu odadan çok daha lüks ve şatafatlı bir resim odası olduğundan emindi.

Ama burası da yeterince gösterişliydi: mermer şömine, cilalı parke zemin ve... şuradaki... duvardaki gerçekten de küçük boy bir Warhol yağı mıydı? Svetlana'nın omzunun hemen arkasında.

Patrizio daha yakından bakmak için iyice eğilirdi ama Svetlana'nın yumuşak ve hoş kokulu eli dizindeydi ve dikkatini rica ediyordu.

"Anlat bakalım ne ayarlayabileceğini," diye sordu Svetlana.

Mesele Svetlana'nın Patrizio'dan hoşlanması değildi, sadık kocasını aldatmak aklının bir kenarından bile geçiyor değildi, sadece kendilerinden bir beklenti duyduğu erkeklere bu şekilde davranıyordu. Hep böyle yapmıştı. Sonuçlar da almıştı –genellikle olumlu- ve bu yüzden bu tekniği kullanmaya devam ediyordu.

"Tanıdıklarım en sağlam insanlar. Size Le Carrousel du Louvre'da bir yer ayarlayabilirim hâlâ," diye başladı Patrizio. "En iyi gösteriler, zirvedekiler burada yapılıyor. Kendi sahneniz olacak, kendi tiyatronuz olacak Louvre çadırlarında–"

"Çadırlarında?" diye araya girdi Svetlana. Louvre iyiydi, güzeldi de çadır neydi? Çadırlar kulağa pek göz kamaştırıcı gelmiyordu.

"Evet, çadırlar," diye devam etti Patrizio, Svetlana'nınki kadar belli olmayan bir yabancı aksanıyla. Onunki yumuşak bir Akdeniz aksanıydı, belki İtalyan, belki... Svetlana emin olamıyordu.

"Louvre'da gösteri zamanında yaptıkları şeyler harika," diye devam etti Patrizio. "Cam piramidin etrafı harika beyaz çadırlarla dolu. Çadırlar rüzgârda salınır, her yer güzel kızlarla, modellerle, üstünde nefis kıyafetler olan moda insanlarıyla kaplıdır. Bayılacaksınız, Svetlana, orada kendini tam evinde hissedeceksin."

“Milano’da Versace’nin gösterilerine davet edilmişim,” diye hatırlattı Svetlana ona.

“Evet, elbette... tabii bu şovlar büyük tasarımcılarınkilerden biraz farklıdır. Ama yine de harika bir şey ortaya koyacağız. Senin için beş tane inanılmaz kız ayarladım,” diye ekledi Patrizio. Sandalyesinde arkaya yaslandı ve esnek deri ceketinin iç cebine uzandı.

Adamın zayıf bir çenesi vardı, Svetlana elinde olmadan fark etti bunu. Kısa kesilmiş sakalıyla bunu gizlemeye çalışıyordu adam ama çenesi küçüktü. Böyle zayıf çeneler Svetlana’nın hoşuna gitmiyordu. Çok çabuk katlanıyorlardı. Svetlana bunu biliyordu. Dört kocasından üçünün başına bunun geldiğini görmüştü.

Patrizio iPhone’unu çıkardı, birkaç resim bulup Svetlana’ya birer birer gösterdi. “Hepsi çok güzel, değil mi?” dedi kızlar için.

Maria elinde porselen fincanlar ve tabaklarla, buharı tüten gümüş bir kahve demliği, onunla takım olan bir süt sürahesi ve şekerlikle dolu bir tepsiyle içeri girerken, Patrizio da ilk Mükemmel Elbise gösterisi için yapacağı “basit basit” ayarlamaların üstünden geçti.

Söyledikleri gayet düz geliyordu kulağa. Elena ve Svetlana, örnek bedendeki kıyafetlerle Paris’e geleceklerdi. Akşamüstü 4’te mekânda olup modellerle prova için buluşacaklardı ve o saatten itibaren orada kalacaklardı.

“Tüm gösteriler 3’te bitecek,” diye açıkladı Patrizio, “yani mekânı istediğiniz gibi düzenlemek için uzun saatlere sahip olacaksınız.”

Adam çiçek siparişi vereceğini söyledi. Prova ve gösterinin kendisi için bir DJ tutmuştu bile.

“Yalnızca kıyafetleri getirip tüm dünyayı oraya davet etmek kalıyor size.” Svetlana’ya kocaman gülümsedi, bronz teniyle tezat oluşturan beyaz dişlerini göstererek.

“Peki ne kadar mal olacak tüm bunlar?” diye sordu Svet-

lana, kızlar, prova zamanları, DJ ve diğer her şey onu memnun edecek şekilde yanıtlandıktan sonra.

“Sandığın kadara değil,” diye rahatlatı Patrizio onu. “Ben çok, çok insan tanıyorum. Özel arkadaşlarım için iyi bir anlaşma yapmayı bilirim.”

Svetlana gülümsedi; kötü haber için yumuşatıldığını düşünüyordu.

“Yirmi iki bin euro...” diye başladı Patrizio.

Dehşete düşen Svetlana’nın nefesi kesildi. “Provayla bir saatlik gösteri için mi? Çadırın içinde beş kız için, yarım gün!”

“Bekle!” dedi hemen Patrizio. “Bu resmi fiyat, yani normal maliyet. Ama senin için, özel arkadaşım, sadece on altı bin.”

Bu hâlâ çok paraydı.

Devasa bir paraydı.

Ama... Le Carrousel du Louvre.

Güzeller güzeli beş manken. Amatör telefon kamerası pozlarında bile kızlar büyüleyici görünüyorlardı.

Svetlana her şeyin bu kadar hızlı ve... bu kadar çabukça yoluna girebilecek olmasından dolayı elinde olmadan heyecanlandı.

“Parayı gösteriden önce almam lazım,” diye devam etti Patrizio, “o fiyatı bu şekilde aşağı çekebiliyorum.”

“Anladım,” dedi Svetlana, rahatlamak için kahve fincanından bir fırt çekerek. Zaten en güzel anlaşmalar, ödeme peşin yapıldığında olmuyor muydu? “Bankadan havale uygun mu sana?” diye sordu.

“Elbette,” dedi Patrizio ona. “Eğer parayı hemen geçebilirsen” –eliyle telefon işareti yaptı– “organizatöre yerini ayırtmasını ve kızları işe almasını söyleyeceğim.”

Svetlana telefonuna uzandı ama bankasını aramasından hemen önce, o önemli soruyu sormak için Patrizio’ya döndü: “Belgelerin hepsi yanında, değil? Faturalar, isimler, adresler, telefon numaraları?”

Bu kısmı Elena'dan öğrenmişti. İşin içinde hep belgeler vardı. Olmalıydı. Belge yoksa iş de yoktu.

Bu kısım Svetlana için çok sıkıcıydı. Evrak işleri, iş kurmanın kesinlikle eğlenceli tarafı değildi. Büyük fikirler sahibi olmak, fikirleri hayata geçirmek: Yapmaya bayıldığı şeyler bunlardı. Bir süre, Paris'te, Louvre'da ortaya koyacakları harika gösteriyi, manzaranın şatafatını düşündü.

Svetlana ile Elena'nın Mükemmel Elbise'si Louvre'da!

Patrizio ayaklarının dibindeki evrak çantasına döndü. Svetlana içi kâğıtlarla dolu dosyaların çantadan çıktığını görünce telefonunu alıp bankanın numarasını tuşladı.

“İş hesabımdan bir para transferi yapmak istiyorum,” dedi hattın ucundaki sese.

Patrizio'ya parayı geçmesi gereken hesap numarasını sormak üzereyken, adam ona küçük, beyaz bir kartvizit uzattı. Arka tarafında uzun, on üç rakamlı bir hesap numarası vardı.

“İsim yok mu?” diye sordu Svetlana.

“BCI Bank, İsviçre, sonra da bu hesap numarası,” dedi Patrizio rahatça.

Bodrumdaki küçük çalışma ofisinde, Elena her zamanki gibi bilgisayarının başındaydı. Saçları düzgünce toplanmıştı ve koltuğunda baston yutmuş gibi dimdik oturuyordu. Her zamanki gibi, bir sürü e-postayla uğraşıyordu.

Önceki gün ilk örnek elbiseler için siparişi vermişti ve şimdiden iki aksaklık çıkmıştı bile.

Svetlana'yla birlikte seçtikleri kumaşlar artık müsait değildi ve yeni kumaşlardan örneklerin gönderilmesi de en az bir haftayı bulacaktı.

“Neredeler?” diye yazdı ve e-postayı gönderdi.

“Hong Kong,” diye geldi cevap, neredeyse anında.

Oraya mı gitmeliydi? Kumaşların gönderilmesini beklemektense Hong Kong'a kendisinin uçması daha hızlı ve uygun maliyetli olurdu?

Eğer kumaşları yarın Hong Kong'da görebilirse... onay verirse... sonra kıyafet imalatçılarına gönderirse, kıyafet teslim tarihinden on gün gibi bir süre kısabilirdi. Elena, böyle bir kararın ucunda olduğu için avuçlarının terlediğini hissetti. Ama okuduğu her işletme gurusunun kitabında, karar verme süreci, *liderler* ve *başarılıları* diğerlerinden ayıran, hayati bir ayrıntıydı.

Gelen kutusu, yeni e-postayla ısıldıyordu: “Başlangıç gösteriniz için bir tarih, mekân, saat belirlediniz mi? Modacılar hevesle bekliyor. Anneniz hayatını anlatan bir röportaj ya da program yapacak mı? Sevgilerimle, McKenna.”

Elena bunu okuyunca dikkat kesildi, doğruldu.

McKenna, çok önemli bir moda muhabiriydi. Eğer gösteriye gelip Svetlana'yla röportaj yaparsa, Mükemmel Elbise, ancak binlerce sterlinlik masrafla elde edilebilecek bir reklam yapardı.

Bu e-postanın gerektirdiği cevabı tam kafasında tasarladığı sırada, Svetlana oda kapısından içeri girdi.

“Gösteriyi ayarladım, Elena!” dedi Svetlana, kocaman gülümseyerek. “Gerçekten yapıyoruz bunu!”

“Ayarladın mı?” diye sordu Elena ve kaşlarını çatı, alnında bir kırısklık oluşmasına neden oldu. *Bunu yapmamalı!* diye düşündü Svetlana otomatik olarak, bunu şimdi yapmazsa, ileride o kası botoksle düzelttirmesine gerek kalmazdı.

Peh! Botoksmuş! Elena kırısmaya başladığı zamanlar muhtemelen o uygulama çoktan tarihe karışacaktı. Kadınları sonsuza kadar genç tutmak için o zaman kim bilir neler icat edilecekti.

“Evet,” diye onayladı kızını Svetlana, “ayarladım. Harika bir anlaşma oldu. On altı bin euro ama bu anlaşmayı yapmak için parayı peşin ödemem lazım, bu yüzden banka havalesi yaptım.”

Elena'nın ağzı hayretle açıldı.

Bir-iki saniye boyunca, bir şey söylemeye çalıştı ama kelimeleri bulamadı.

“On altı bin euro mu?” diye tekrar etti, konuşma yetisine tekrar sahip olabildiğinde. “Başlangıç gösterisi için? HAYIR! Bu çok fazla, çok, çok fazla ve ödemeyi yaptın bile. Banka havalesi? Peşin!” Mutlak bir çaresizlik içinde haykırdı: “ANNE!”

Ama Svetlana hemen yanına gidip onu yatıştırdı. “Elena! Her şey harika olacak! Le Carousel du Louvre’da harika gösteri yapacağız, çok güzel kızlar bulduk. Patrizio mekânı ayırttı, provayı, DJ’i, modelleri ayarladı, çiçekleri bile. Bütün detayları o halletti, biz sadece kıyafetleri alıp oraya gideceğiz. Tatlım, iş yaparken bazı sorumlulukları devretmeyi öğrenmen lazım. İgor söyledi bunu bana. Patrizio bize harika hizmet etti.”

Elena hiç sakinleşmiş gibi görünmüyordu. Sakince ama gayet sert şekilde, annesine döndü: “Bana sormadan, paramızın bu kadar büyük bir kısmını harcayışın ilk ve son olsun. Merdivenleri hemencecik inip bana sorabilirdin. Ben senin ortağınım. Yüzde elli yüzde elli ortağız. Ben peşin ödemem, anne. Ben teslimatta öderim. Hayır!” diye düzeltti hemen kendini. “Teslimattan haftalar sonra öderim, satışı yapıp kârımı ettiğim zaman.”

On Beşinci Bölüm

*Annie'nin Paris'e yolculuk kıyafeti:
İpek, menekşe moru bluz (ufak bebek kusmuğu iziyle) (Chloe'den)*

Krem rengi kalem etek (Prada'dan)

Kobalt mavisi konforlu topuklular (L.K. Bennett'tan)

Bej rengi bacak korsesi (Spanx'ten)

*Siyah ve altın rengi rugandan timsah derisi çift saplı çarpıcı bir
el çantası (MiuMiu'dan)*

Siyah çek çek valiz (Samsonite'tan)

Tahmini toplam tutar: 1,600 Sterlin

"Hâlâ neden endişeleniyorsun?"

Ed, Owen'la banyo kapısında buluştu; inşaatçıların eve gelişlerinin üstünden artık on beş gün geçtiği için, herkes sabahın erken saatlerinde, evde çalışan tek banyonun önünde karşılaşmaya alışmıştı. Bir de çamurlu, pis ya da tabana acı verebilecek bir şeye basmamak için evin her yerinde dayanıklı ayakkabılar giymek zorundaydılar.

"Annene veda etmen lazım," diye hatırlattı Ed, Owen'a.

“Görünüşe göre Paris’e gidiyor. Bir de... saçlarını ıslatsan, acaba...” diye öneride bulundu, Owen’ın devasa bir paspasa benzeyen kafasındaki saçları düzene sokabilmek için bir kuaför ordusuna gerek olsa da.

“Tabii, evet,” diye mırıldandı Owen, sonra da yorgunca esneyerek banyo kapısının ardında kayboldu.

Ed, Annie’nin Paris’te geçireceği iki gün hakkında mümkün olduğunca olumlu olmaya çalışıyordu. Yalnızca bir gece kalacaktı, bunu kendine hatırlatıp duruyordu ve ikizler doğduğundan beri evden uzaklaşmamış olmasına rağmen, Ed bu durumla başa çıkabileceğini düşünüyordu. Hiç sorun çıkmıyacaktı, hiç.

Mutfak temizlenmiş olmasına rağmen, duvarda hâlâ üstü yalnızca bir muşamba tabakasıyla kaplı bir delik vardı, yani odaya Sibiryâ soğuğu hâkimdi. İçeride ancak birkaç fincan çay, biraz süt, kahvaltı gevreği ve kızarmış ekmek tüketilebiliyordu, çünkü kimsenin burada yemek yapmak için kalabilecek dayanıklılığı yoktu.

Yeni pencereler günler önce takılmalıydı ama hâlâ gelmemişlerdi. Küçük inşaat takımının başındaki adam, Al, pencereler sorulduğunda omuz silkiyordu.

Bu pencereler, üç camlı, özel İsveç pencereleriydi, Annie internette keşfetmişti. Gelişleri belli ki ertelenmişti ya da pencereleri istenen boyutta ayarlamak sorun olmuştu... hâlâ tartışılan, havada kalan bir şey vardı ya da bir şey tamir ediliyordu... Uzun lafın kısı, pencereler gelmemiştir ve mutfak bir açık hava yemek salonuna dönmüştü. Ed de herkes kadar severdi kampa gitmeyi, hatta muhtemelen ortalamadan da fazla ama mutfakta üç dakikadan fazla kalamıyorken ikiz bebeklere bakmak onu biraz zorluyordu.

Bir de, ikizlerin yine hasta olacaklarını hissediyordu. Çocuklar hapsirip burun akıtmaya başlamadan on dakika önce ishallerinden kurtulmuşlardı sanki.

“Ed?” Annie ona dönmüştü şimdi, Ed’in yüzündeki ger-

gin ifadeyi tartıyordu. “Neden hâlâ endişeleniyorsun? Beni istediğin zaman arayabilirsin. Gündüz gece. Telefonum hep yanımda olacak. Hat çekmezse de gidip dışarıda duracağım. Bana hep ulaşabileceksin, söz. Ulaşamazsan da kız kardeşler tetikte olacaklar, uyardım onları.”

“Kız kardeşler”, Ed’in kız kardeşi Hannah ve Annie’nin kız kardeşi Dinah oluyordu. İkisi de kısa mesafede oturuyordu ve bebeklerden anlıyorlardı.

Ed yaklaşıp Annie’nin yanında durdu. Annie aynada kendine bakıyor, menekşe rengi ipek bluzuyla onu eşleştirdiği rahat, krem rengi, yünlü eteğine onaylar gözlerle bakıyordu. Ama giydiği korse yüzünden patlayacakmış gibi hissettiği karnını onaylamıyordu.

“Yok. İdare ederim. Benim için ya da herhangi birimiz için endişelenme,” diye ısrar etti Ed, olduğundan daha eminmiş gibi konuşabilmek için çaba sarf ederek. O derin mavi gözlerini Annie’nin görebilmesi için eğilip alnını onunkine dayadı.

“Çok güzel görünüyorsun,” demek zorunda hissetti kendini Ed, “ama bu konuda yapabilecek bir şeyim olmaması çok kötü.”

“Evet, çok kötü,” dedi Annie de, “ama şu an Twiggy¹’nin şişman bir haline benziyorum,” diye ekledi, parmağını saçlarında gezdirerek. “Twiggy’den çok Trunky² gibiyim.”

Kafasını Ed’in omzuna yaslayarak yatan Minnie, annesinin sesini duyunca kafasını kaldırdı. Kafasını hafifçe çevirdi ve sonra komik bir minik öksürük sesi çıkardı, ağız dolusu ve topak topak kustu. Kusmukların çoğu, Ed’in zaten lekeli olan kot gömleğine düştü ama birkaç parça da Annie’nin bluzuna geldi.

Bebeklerin pislikleri giysilerine geldiğinde Annie’nin verdiği tepkiler Ed’i hep çok eğlendiriyordu. Hâlâ karısının

1 - Gerçek adı Lesley Lawson olan, İngiliz manken, aktör ve şarkıcı.

2 - Twiggy’nin sözlük anlamı: dal gibi. Trunky de “ağaç gövdesi gibi” şeklinde bir anlama denk düşüyor.

hoplayıp zıplayarak delirmesini bekliyordu. Ama Annie, bunun yerine Minnie'ye, "Ah, tamam, geçti, şimdi daha iyi misin, zavallı yavrucum?" diyerek onu sakinleştirdi ve bebek mendillerinin olduğu komodine uzandı.

Annie bebek mendillerine aşırı güveniyordu. Leke ne olursa olsun, yeterince kısa sürede bebek mendiliyle silerse iz kalmıyordu.

"Evet, oldu bitti," dedi, önce bluzundan kusmukları sildi, sonra Ed'in gömleğiyle Minnie'nin tulumuna geçti.

Micky hâlâ karyolasındaydı ve derin uykudaydı, yatağının yanından biri geçtiğinde yanakları titriyordu.

"Evet, uyursun tabii şimdi," diye fısıldamadan edemedi Annie ona doğru, "hepimiz uyandık ya! Bunu gece yapman lazım, dikkat çekmek için karyolanda dans etmek yerine. Bunlar çok yaramaz" –bunu Ed'e söyledi- "Lana da Owen da altı aylık olduktan sonra her gece on saat, hatta on iki saat deliksiz uyumuşlardı. Bu işi halletmemiz lazım, yoksa fittiracağız."

"Bakma," diye uyardı onu Ed, Annie gözlerinin altındaki mor halkalara bakmak için gardırop aynasına bir göz atarken.

"Harika görünmüyorum," dedi Annie ona, "güzelliğimden geriye ne kaldıysa alıp götürüyorlar. Bel ölçümünden bahsetmeyelim bile."

"Yapma," dedi Ed, gürültüsüyle zaten bir kolunda bebek olmasına rağmen ötekini de uyandırma riskini alarak. "Muhteşem görünüyorsun, çok güzelsin ve bu uyuma –yani uyumama- işi de geçecek. Biliyorum, çünkü bir kitapta okudum."

Ed, bebek el kitaplarına çok fena tutulmuştu. Bebeklerle ilgili ne varsa, ne yazıldıysa, eline geçirirse okuyordu. Bebeklerle ilgili bir sınav yapılsa, Ed birinci gelirdi. "Aşağıdakilerin ideal sıcaklıkları nelerdir? a) bebek biberonu b) bebek banyosu c) bebeklerin kafaları." Her cevabı bilirdi; bebek teorisi dersinden yıldızlı pekiyiyle geçirdi.

Annie saatine göz attı. “Herkes uyandı mı? Prenses Lana yatağından aşağı teşrif etti mi? Bebekler, sizleri kucaklamayı bırakıp toplanmam lazım artık. Taksim üç dakikaya burada olur.

Sonunda Annie’nin onu, bebekleri ve ülkeyi gerçekten iki günlüğüne bırakacağı gerçeğini kabul eden Ed, minik bir panik yaşamaya başladı: Annie’nin biletleri yanında mıydı? Pasaportu? Ev anahtarları? Yağmurluğu?

Yağmur yağıp yağmadığını anlamaya çalışmak için pencereye gitti ve perdeyi açınca şaşkınlıktan nefesi kesildi: “Kar yağıyor!”

“Şaka yapıyorsun!” diye tepki verdi Annie. “Kar yağamaz. Paris’e gitmem lazım benim!” Hemen pencere kenarına gitti ve dışarı baktı. Neyse ki kar henüz yalnızca atıştırıyordu, yolları kapatıp uçuşları iptal edecek bir şey değildi. Yani öyle umuyordu.

Ama Ed’in başka bir endişesi vardı: “Mutfak buz kesecek.”

“Kahvaltı ederken oraya bir elektrikli ısıtıcı götür,” diye tavsiye verdi Annie, en rahat topuklularını ayaklarına geçirirken. “Kalıp yardım ederdim sana, biliyorsun,” dedi emin bir sesle, Ed ile bebek kızını öpüp onlara veda etmeden önce.

İşte burası zor kısımdı. Burası kesinlikle zor kısımdı, diye düşündü kendi kendine, dudağını Minnie’nin nefis yanağında gezdirip kızının, bir daha kırk sekiz saat sonra koklayabileceği, biraz kusmuklu ama buna rağmen harika kokusunu içine çekti.

“Micky’yi öpüp onu uyandırma sakın,” diye fısıldadı Ed, öpüşüp vedalaşmalarından sonra.

Annie karyolaya eğildi ve parmağının ucunu oğlunun alnında gezdirdi.

“Bay bay,” dedi hepsine, “Umarım kar durur, çünkü Al bugün çatıya o deliği açacaktı.”

Ed bunun gerektirdiği tüm dehşetle ona karşılık veremeden, yağmurluğunu üstüne geçiren Annie, el çantasıyla ba-

vulunu da alıp Owen ve Lana'yla vedalaştı, sonra da aceleyle merdivendeki molozların üstünden geçip dışarıdaki taksiye atladı.

★

Havaalanına geldiğinde, Annie telefonuna Svetlana'dan gelen mesajı gördü: "Geldin mi? Öğle ymk grş. Paris spr!"

Mesaj onu gülümsetti. İki gün boyunca bebekler onu dış-lemeyecekti, Ed'in anksiyetesinden uzak kalacaktı ve inşaatçı Al'in ihmalleri de kafasından çıkacaktı. *Paris'e* gidiyordu... *moda için... televizyon için!*

Akıl almaz şekilde göz kamaştırıcı bir şey değil miydi bu? Bir zamanlar yapmayı hayal ettiği tarzda bir şey değil miydi? Eskiden The Store'da gördüğü, yılda birkaç defa Milano ve Paris'e gidip gösterileri izleyen ve yeni koleksiyonları seçen moda alıcılarını ne kadar çok kıskanırdı. Birden fazla defa onlara katılmayı teklif etmişti ama böyle gezilere gönderilmeyecek kadar önemli bir satış görevlisi olduğu söylenmişti.

Müşterilerin isteyebilecekleri şeyleri bildiği için kıyafet seçiminde yardımcı olabileceğini ve böylece daha çok ürün satabileceğini söyleyerek itiraz etmişti. Ama altında çalıştığı üç müdür de bunu bu şekilde görmemişti.

The Store'u artık hiç özlemiyor olması çok komikti. Artık hayatına devam etmesi doğru bir karar olmuştu ve artık yeni işine de kendini adamıştı. Gerçekten işinden çok zevk alıyordu ve başka bir şey yapmayı hayal dahi edemezdi.

"Paris uçağınız yirmi yedi numaralı kapıda." Check-in görevlisi kız, yoğun bir ruj sürdüğü dudaklarını yayarak gülümsedi. "İyi yolculuklar."

"Öyle olacak gerçekten." Annie de ona gülümsedi. "Bir moda gösterisine gidiyorum," dedi kendini tutamayarak.

"Aaa, ne kadar heyecanlı! Hangisi?" dedi kız merakla.

"Yeni bir tasarımcınıninki," diye yanıt verdi Annie, "ilk gösteri."

"Ah, ne kadar büyüleyici! Kıskandım sizi."

“Selam, Annie!”

Annie sırtında sert bir şaplak hissetti ve arkasına döndüğünde gezide ona eşlik edecek kameraman Rich’i ve omzundaki dolu dolu ekipman çantasını, elinde sosları akan Big Mac’i gördü.

“Ah, tabii, her tarafımız büyüdü,” dedi Annie kıza.

Rich, Annie’nin şovunun ikinci kameramanıydı; Tamsin belli ki birinci kameramanı Bob’u Paris’e iki geceliğine göndermek istememişti. Bob’un mesaiye kalması onun için fazla korkunç bir şey olurdu. Ama Bob muhtemelen daha iyi bir yol arkadaşı olurdu diye düşünmekten alamadı kendini Annie.

“Umarım o yağlı ellerinle sırtımda iz falan bırakmamışsındır!” diye uyardı Rich’i.

Rich yakından bakmak için eğildi. “Yok, iyisin iyi,” dedi.

Ama artık fazla yaklaştığı için, Annie adamın nefesindeki soğan ve salatalık turşusu kokusunu alabiliyordu. Yirmi küsur yaşında, gerçekten yakışıklı bir adam olan Rich, maalesef ancak bir şempanze kadar çekiciydi.

“Saat hamburger yemek için biraz erken değil mi?” diye sormak zorunda hissetti kendini, Rich kamera çantasını eşya teslim masasına bırakıp cebindeki bileti aramaya başlarken.

“Yo,” dedi Rich kendinden emin bir şekilde, çenesine kadar gelen saçlarını kulağının arkasına atarken, “güne hatırlamanı sağlıyor. Buna ihtiyacın var. Yetenekli ve korkusuz kameramanının bir sonraki yemeğinin nerede, nasıl bir şey olacağı konusunda hiçbir fikri yok.”

Rich de onunla birlikte öğle yemeği yemek zorunda kalmayacaktı, değil mi? Öyle mi olacaktı? Hayır! Olamazdı, ha?

Aslında, Annie’nin onu Svetlana ve Elena’yla George V Otel’inde yiyeceği öğle yemeğine götürmesi mümkün değildi. Tasmin’e otelin kesinlikle çekime izin vermeme politikası olduğunu söyleyecekti. Rich daha sonra onlara Louvre’da, gösteri provasında katılacaktı.

“Hadi,” dedi adama, bileti kontrol edildiğinde, “güvenliğe ilerlememiz lazım.”

Saatine bir göz attı; sabahın onuna geliyordu. Uçuş rötar yapmazsa, öğlen 1’de George’a yetişebilirdi.

Cebindeki telefonu titreşmeye başladı ve aramayı yanıtladığında, kulağına gelen huysuz sesin kamp ekipmanlarının iadesini istediğini duyunca şaşırdı.

“Kamp ekipmanı mı?” diye sordu Annie. “Hangi kamp ekipmanı?”

Kadın uzun bir liste okudu ve Annie’yi bunların Annie Valentine Şov’da için değerlendirilmeleri üzere gönderildiğini söyledi.

“Benim bundan haberim yok,” dedi Annie, kontrol noktasından geçebilmek için çantasında biletleri ve biniş kartını ararken.

“Acaba kiminle görüştüğümü öğrenebilir miyim?” diye sordu hattın ucundaki kadın, buz gibi bir sesle.

“Ben Annie Valentine.”

“Ya...” Kadın şaşırmış gibiydi. “Sizinle doğrudan konuşacağımı düşünmüyordum.”

“Ben de şaşırdım aslında,” dedi Annie ona.

“Sizin şovunuz için altı yüz elli sterlin değerinde ekipman gönderdik. Eğer kullanmayacaksanız, bunları açılmamış halde geri almamız gerekiyor. Anlayış göstereceksinizdir.”

“Sorun değil,” dedi Annie kadına, “ama başta neden sipariş edildiklerini anlamadım. Biz moda işindeyiz; kampla uğraşmayı kesinlikle düşünmüyoruz. Bakın... Şu an havaalanındayım ve güvenlikten geçmek üzereyim. Şovun yönetici asistanı Amelia’yla konuşacağım. Konuyla ilgilenecek ve sizi en kısa zamanda arayacak. Bana müsaade eder misiniz? İzin verin de işi halletmeye çalışayım.”

Kadın iç geçirdi ama teklifi kabul etmeye karar verdi.

Annie aslında Amelia’yı hemen aramayı hatırlayabilirdi ama kendini bir anda el bagajındaki parfüm yüzünden güvenlik görevlilerinden biriyle tartışırken buldu.

Büyük Chanel kutusu görünüşe göre kabul edilen sıvı limitini aşıyordu.

“Ne?” Annie buna inanamıyordu. “Burada mı bıraktıracaksınız yani? Bırakıp gidecek miyim öylece?”

Taş suratlı güvenlik hiç boyun eğecek gibi görünmüyordu.

Parfümü teslim edip kapıya doğru üzgünce yürümeye başladığında, Annie kamp ekipmanlarıyla ilgili düşüncelerini bir kez daha aklından çıkarmasına neden olacak bir şey gördü.

Büfe reyonundaki dergilerden birinin kapağında, Britney Spears’ın, bir televizyon dizisi ve bir yarışma programının ünlülerinin fotoğraflarıyla birlikte, Connor’ın küçük bir fotoğrafı vardı.

Connor!

Aklı bir anda geçmişe döndü. Connor ona berbat bir mesaj göndermişti ama yine de Annie’nin öğle yemeği konusu soğur soğumaz ona geri dönüş yapmış olması gerekiyordu. En azından aralarını düzeltmeye çalışması lazımdı.

Connor’ın kapaktaki fotoğrafının altında yazan şeyi okuyabilmek için yaklaştı.

Güzel bir fotoğraf değildi. Rüzgârın pantolonunu ve üstündekini dalgalandırışı onu olmadığı kadar kocaman göstermişti. Connor gayet fit ve bronzlaşmıştı.

Annie fotoğrafın altındaki başlığı okudu: *Manor’dan kovulan Connor, Fil Adam rolü için kilo alıyor.*

Aa, bu çok acımasızcaydı.

Magazini eline aldı ve arkadaşı hakkındaki hikâyeyi bulmak için sayfaları karıştırdı.

Sayfalar arasında gezerken, gözleri dehşetle ardına kadar açıldı: Dergide Annie’nin kendisinin bir tanıtım fotoğrafı vardı. Güllümsüyordu; bu gayet şık fotoğraf, yeni sezonun başlangıcı için çekilmişti ama resmin üstündeki kelimeler çok başka bir hikâye anlatıyordu.

Önümüzdeki hafta! Dünyada ilk kez, Annie V’nin 25 yıldır görmediği adamla röportaj: babası!

On Altıncı Bölüm

*Svetlana Halkla İlişkiler rolünü üstlenirken:
Düğmeli pembe ipek elbise (Mükemmel Elbiseler'den)
Mor süet topuklu sandaletler (Jimmy Choo'dan)
Elmas küpeler (Cartier'den)
Elmas ve inci kolye (Bulgari'den)
Tahmini toplam tutar: 460.000 sterlin*

"Senin için çok faydalı, hem çok düşük kalorili."

Şehir merkezine giderlerken takside Rich'in yanında oturmasına karşın, Annie yine de heyecanlıydı.

"Süper şehir, di mi?" diyip durdu adam, Annie onu paktlamak isteyene dek. Annie yalnız başına olmak, gözlerini ardına kadar açıp tüm manzarayı yemek, içmek istiyordu.

Bunu ne kadar çok yapmış olursanız olun, yurt dışında olmanın bu kadar heyecan vermesinin nedeni neydi? Öteki olanın verdiği heyecan. Başka bir yerde, sizi kimsenin tanımadığı yeni bir yerde olmanın, her türlü ilginç yeni macerayı yaşayabilecek olmanın verdiği heyecan.

"İşte Eiffel Kulesi!" diye bağırdı Rich. Annie kafasını

onun baktığı yere doğru çevirdi ve o da Kule'yi görünce içinde hafif bir elektriklenme hissetti.

Paris'e uzun yıllardır gelmiyordu.

Hafızasını yokladığında, son gezisinden bazı bölümleri aklına getirdi. Yalnızca bir hafta sonu boyunca burada kalmıştı: bebek Lana ve onun babası, Roddy'yle birlikte Prag'dan dönerlerken kaçamak yaptıkları, delice bir hafta sonu.

Sade ama bir yandan da çok şık, Fransız havasını fazlasıyla veren bir pansiyonda kalmışlardı. Nefes nefese, güle oynaya Eiffel Kulesi'nin tepesine çıktıklarını, sonra Seine Nehri'nde, güneş alan bir teknede uzandıklarını, kafasını Roddy'nin göğsüne koyduğunu, bebeğinin kucağında uyuduğunu hatırlıyordu. Piring lambaları ve koyu pembe duvarları olan, minik bir Faslı restoranında tuhaf bir kuskuslu yemek yemişlerdi.

Roddy...

Artık aklına yalnızca güzel anılar geliyordu. Çok sevdiğiniz biri sizinle birlikteyken ölüp kalınca böyle oluyordu. Zavallı, bitkin, öfkeli zihniniz sonunda geçmişini yeniden yazıyor, sonunda geriye yalnızca her şeyin ne kadar güzel olduğunu bunaltıcı bir şekilde hatırlatan anıları bırakıyordu.

Sanki bu, bir şekilde, onu kaybetmenin trajedisini telafi edebilecekmiş gibi.

"N'oldu?" dedi Rich merakla. "Birden yüzün düştü."

"Yo, yok bir şey." Annie hemen olduğu yere döndü; yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirdi. "İyiyim," dedi. "Yorgunumdur belki."

Ed'i ve bebekleri alıp bir tatile çıkması gerektiğini düşündü. Kısa bir süre, Seine üzerinde, güneş altında ilerleyen bir teknede Ed'in göğsüne yaslandığını ve bir şekilde, bir mucize sonucu, bebeklerin ikisinin de kollarında uyuduğunu düşündü.

Hayatındaki iki önemli adamı asla karşılaştırmamaya çalışıyordu. İnsanları eşit şekilde sevebilmenin ve hangisini daha

çok sevdiğini seçmek zorunda kalmamanın mümkün olduğunu kabul etmişti. Sonuçta, dört çocuğunu da aynı şekilde, gönülden sevmiyor muydu?

Onu en çok güldürebilen Owen olmasına rağmen.

Hepsini alıp tatile çıkmalıydı. Tertemiz, içinde başka bir iş olmayan, rahatsız edilmeyecekleri bir zaman ayırmalıydı onlara...

Telefonu çaldı.

“Selam, nasıl gidiyor? Rich seninle mi? Uslu duruyor mu? Bob’u gönderemediğim için üzgünüm ama Rich’e patronluk taslarsan iyi bir iş çıkaracaktır. Değil mi?” Tasmin belli ki telaş içindeydi, Annie bunları cevaplama umuduna bile sahip olamadan soruları yağdıırıyordu. “Şimdi, bugün iki-üç saatlik bir prova çekimi yapın, kulislerdeki gözyaşlarını, öfke krizlerini çekin. Yarın bütün gösteriyi çekin – Svetlana’yla Elena’yla da gösteriden önce, gösteride ve sonrasında röportaj yapmanızı istiyoruz mümkünse. Sorun olur mu? Harika olacak. Televizyon patronları buna bayılır. Çok havalı, farklı, güç verici bir şey olduğunu düşünürler. Kızların gücü, Annie. Bizim işimiz de bu zaten, değil mi?”

“Kesinlikle.” Annie’nin araya girip söyleyebildiği tek kelime bu oldu.

Bunun akabinde de Tamsin telefonu kapatmak zorunda olduğunu söyledi.

Taksi artık şehrin göbeğine yaklaşıyordu, iki yanında ağaçlar ve çok eski gri binalar olan, uzun bir bulvara girmişti.

Paris’te kar yağmıyordu; ağaçların yaprakları Londra’da-kilerden çok daha gürdü ve parlayan güneş, yayaları bahar kıyafetleriyle sokaklarda salınmaya davet etmişti.

Etrafta bir sürü açık bej trençkot vardı, yakaları kalkmıştı ve kemerleri sıkılmıştı. Trafik ışıklarında karşıdan karşıya geçen kadın, kısa bir mavi ceket, altına da mavi-beyaz çizgili denizci pantolonu giymişti. Herkesin saçları bakımlıydı, gözünde güneş gözlüğü vardı.

Hâlâ Paris'e özgü bir dış görünüş var mıydı? Annie taksi camından dışarıyı hayran hayran seyrederken bunu düşündü. Londra'nın en pahalı yerlerinde yaşayan kadınlar da en az bu kadar bakımlı ve pırıltılı görünüyordu. Ve Londra kızları alışılmışın dışındaki modaları her zaman Parisli kızlardan daha iyi takip etmişlerdi, öyle de olacaktı. Ama yine de Paris'e özel bir şeyler vardı işte. Londra'da hiç kimse şuradaki- nin üstündeki gibi, *tüvit* ceketin içine Breton tişört giymeyi düşünmezdi... Değil mi?

Kaldırımında yürüyen başka bir yaşlı kadını izlerken, Annie birden bunun ne olduğunu anladığını düşündü. Fransız modası olgundu, saygıdeğerti. *Burjuvaydı*. Primula-sarı karışımı, kayışlı mantosu, yarım topuklu botları ve tasmaşının ucundaki minik finosuyla dolanan kadın, en güzeli Paris'te geçirilecek yaşlardaydı.

Kadın görmüş geçirmişti. Olgunluk çağındaydı. Bu yaşlar, Fransız kadınların şıklıklarına kavuştukları, İngiliz kadınların ise kendilerine bakmamaya başladıkları zamanlardı. İngilizler rahatlarına bakacak şekilde giyinirler, pespayeleşirlerdi. Ev hayvanları, bahçe işleri, beyazlayan saçların boyatılmaması ve cadalozlara benzeme...

Evet, Paris şıklığının omurgasını gayet oturaklı, önemli bir havaya sahip, orta yaşlı ve güçlü kadınlar oluşturuyordu. Yapacak işleri varmış, bir yere yetişmeleri gerekiyormuş veya birini göreceklermiş gibi duruyorlardı, emeklilik yaşını geçtiklerinde dahi... *Belki de özellikle emeklilik yaşını geçtikten sonra*, diye düşündü Annie, altın kolyeler, güzel mantolar ve topuklu, bağcıklı ayakkabılarıyla, yan yana gezinen iki yaşlı kadın gördüğünde.

Taksi ana bulvardan çıktı ve en az bulvar kadar etkileyici bir kavisli yan caddeye saptı. Annie sürekli boynunu dükânlara doğru uzatmaya başladı. Şuradaki... Az önce Hermès mağazasını geçmemişler miydi? Ve bakın, aaa, Chanel olmalıydı burası, siyah rugan deri kadar parlak ve pürüzsüz

görünen tentesi ve vitrinindeki bir çift bej rengi Mary Jane model topuklularıyla...

Trajik bir şekilde, bu hızlı taksi yolculuklarında vitrinlere bakacak kadar bile vakitleri olmayacaktı. Önce öğle yemeği, sonra prova, ertesi gün de tüm sabahı gösteride geçirip akşamüstünü de gösteri sonrası partisine ayıracaktı. Evet, havaalanında da mağazalar vardı ama buradakilerin yanına bile yaklaşamazdı.

Louis Vuitton'un yanından geçerlerken yüzü taksinin camına yapışmıştı... Yves Saint Laurent! Kendini içerideki yumuşak, esnek kıyafetleri okşarken ve o efsanevi, saten klapalı smokinlere uyduracak bir şeyler düşünürken hayal etti.

Aslında smokin sevecek kızlardan da değildi. Bir smokin ile harika bir elbise arasında seçim yapacak olsaydı, her seferinde elbiseyi seçeceğini biliyordu.

Yavaşlayan taksi, Annie'nin gördüğü en büyük otel girişlerinden birinin önünde durdu. Svetlana her zaman aşırı savurgan olmuştu, evet ama bu sefer...

"Şaka mı bu..." dedi Annie dışından, uçuşun sersemliğini hâlâ üstünden atmamışken bu otelin sahip olması gereken lobiye kat etme düşüncesiyle gerilerek.

Ellerini kısa sarı saçlarında gezdirdi, çantasından bir ruj çıkarıp sürdü, pudra kutusundaki aynada kendine bir göz attı.

Kendini yiyip bitirmesinin anlamı yoktu; bu, yapmak zorunda olduğu bir şeydi.

"Şimdi n'apıyoruz?" diye sordu Rich.

Rich! İçeriye kameramanın da Annie'yle girmesi mümkün değildi.

"Ben burada ineceğim," diye komut verdi. "Sana taksi parası bırakıyorum. Sen bagajlarımızı otele götür, sonra da kahve içmek için bir yerlere otur – ya da işte, Big Mac falan yine. La Carrousel du Louvre'da saat üçte buluşacağız. *Tam üçte!*" diye vurguladı Annie. "Hatta istersen on beş dakika erken gel, kaçırmamak için."

“Tamam.” Rich kafa salladı. “Orada olacağım.”

Annie ona bir tomar euro bıraktı, bluzunu düzeltti ve dışarı adım attı, büyük ve etkileyici el çantasını yanında kendine siper eder gibi tuttu.

★

George V'nin fuayesi... *harikuladeydi*. Başka bir kelimeyle anlatılamazdı. Annie bu kadar gösterişli bir yere daha önce hiç gelmemişti. Sarı mermer zemin ve *mermer duvarlar* parlıyordu; kristal ve altın avizeler tepesinde ışıltıyordu ve bakın, çiçeklerle dolu devasa vazolar... ve muazzam duvar halıları! Harikuladeydi.

Kendini kaybolmuş gibi, sersemlemiş... hatta büyülenmiş gibi hissetti.

Bir süre, XIV. Louis tarzı koltuklar, uzun ince sehpa ve işlenmiş altından şömine saatlerinin zenginliği arasında, resepsiyon masasının nerede olduğunu görmekte zorlandı.

“*Madame?*” diyerek döndü, parlak saçlı bir adam ona doğru.

Fransa’da tam olarak hangi anda “*madame*” oluyordunuz? Bir geçiş evresi olmalıydı, yirmilerinde ya da otuzlarının başındaki kadınlar bazen *mademoiselle* bazen de *madame* olmalıydı.

Annie İngilizce konuşmaktan çekinmedi, bu hoş, kozmopolit *monsieur*’nün İngilizcesinin kendi Fransızcasından çok daha iyi olduğundan emindi.

“Burada öğle yemeği için biriyle buluşacaktım,” dedi ona.

“Elbette, buyurun, size restorana kadar eşlik edeyim,” dedi adam hemen ve masanın arkasından çıktı.

Restoran, doğal olarak, lobiden daha da büyüleyiciydi. Annie’nin gözlerinin önünde artık o kadar fazla parlaklık vardı ki görüp inanmak çok zordu.

İşıltılı kristal bardaklar, masalara sıra sıra dizilmişlerdi; duvarlarda kocaman sanat eserleri asılıydı; burada da muazzam avizeler insana tepeden göz kırptıyordu; daha fazla mermer

parlıyordu ve ışıklandırılmış kornişlerinin altında tafta perdeler olan, ihtişamlı, dev pencereler, dışarıdaki harika sokaklar ve binalardan oluşan panoramayı gözler önüne seriyordu.

Odanın ortasında da, tahtındaki bir kraliçe arının ihtişamıyla, en az etrafı kadar harikulade görünen Svetlana vardı; yanındaki Elena da taht sırasını bekleyen bir prenses gibiydi. Önlerindeki masada, şampanya buz dolu bir gümüş kovanın içinde bekliyordu ve kocaman bir deniz mahsulü yığını da kırılmış buzlarla kaplı bir tepsiye yerleştirilmişti.

“Annah!” diye bağırdı Svetlana ve onu karşılamak için ayağa kalktı.

Annie birkaç saniye sonra Svetlana’nın o tanıdık kucaklayışına hapsolmüştü. Parfüm, yumuşak bir ten, sıcak dekolte, hoş kokulu saçlar, her taraftan sarkan kocaman mücevherler: Svetlana’yı ne zaman yakından selamlasanız, tüm duyularınız işte bunların bombardımanına uğruyordu.

“Sensiz başladık, kusura bakma ama çok açız,” diye af diledi Svetlana.

Elena’yı yanaklarından öptükten sonra, Annie sürekli hazır bekleyen görevlinin onun için çektiği sandalyeye oturdu.

“Deniz mahsulleriyle şampanya? Uyar mı sana?” diye sordu Svetlana. “Dışarıda yiyince bir tek bunları seviyorum. Senin için çok faydalı, hem çok düşük kalorili.”

Deniz mahsulü yığınının dibinde yatan iki tombul istakoz ve masaya yayılmış krem si mayonez kâselerine bakınca, Annie bunun ne kadar doğru olduğunu sorguladı ama...

“Çok leziz!” dedi arkadaşına.

Garson onun kadehine şampanya doldurdu ve Annie artık Svetlana’yla Elena’nın başarısını kutlamak için hazır dı.

“Elbiseleriniz üstünüzde değil mi?” diye sordu, önce anneye sonra kıza bakarak. “Harika görünüyorlar!”

Hem Elena’nın hem annesinin şahane vücut yapılarına, çok hoş yüzlere ve platin sarısı saçlara sahip olmalarının da elbette buna katkısı yadsınamazdı ama yine de Annie elbiselerin güzel olduklarını görebiliyordu.

Svetlana'nınki fuşya rengiydi -yani kadının en sevdiği renklere biri- uzun ve zarif kolları, boyun çizgisi ve el bileklerinde iddialı bir danteli vardı.

Elena'nınki daha ciddi bir havadaydı: saten bir yaka ve manşeti olan, lacivert bir elbise. Ama tarzı, bedene oturmuş ve kumaşı gerçekten güzel görünüyordu. Mükemmeldi hatta.

"Ayağa kalk, Elena," dedi Svetlana. "Sırtlardaki pensleri nasıl zekice ayarladığınızı görsün. Bel kısmına şekil veriyor, sonra da etek ucunda bitiyor."

Elena hafifçe kaşlarını çatı ama sonra ayağa kalktı ve elbisesini inceleyebilmesi için Annie'nin yanında durdu.

Annie, Elena'nın eteğinin ucunu tuttu ve başparmağıyla diğer parmaklarının arasında yokladı. "Şahane," dedi, "çok güzel bir doku. İpek krape mi?"

"Evet, vücuda oturması ve şekil alması için biraz da likra," dedi Elena ona. "Kış için ipekle birlikte yünlü karışımları da yapacağız."

"Ah, çok heyecanlı!" dedi Annie. "Ee, gösteri planları nasıl gidiyor?"

Elena tekrar oturdu ve Annie'ye başka bir rahatsız yüz ifadesiyle anlatmaya başladı: "Annem bütün işi bir tane organizatörün ellerine bıraktı. Mekânı, çiçekleri, modelleri o ayarladı, hatta DJ'i bile. Biz ancak bu akşamüstü oraya vardığımızda işe dahil olacağız." Saatine bir göz attı.

"Sorun çıkmayacak, onunla bu sabah konuştum," dedi Svetlana kızına, kafasını iki yana sallayıp. "İş yaparken sorumlulukları devretmeyi bilmek lazım. Otelimizi nasıl buldun, ha?" Soruyu Annie'ye yöneltti.

"Kesinlikle nefes kesici," dedi Annie. "Odanız ne kadar inanılmaz güzellikle acaba? Hatta, öğle yemeğinden sonra bir göz atabilir miyim?"

"Oda?" dedi Svetlana, kafasını tekrar iki yana sallayarak. "Süit, Annah, bizimki süit. Kimse odada falan kalmaz. Nasıl kalacaksın ki? O kadar eşya için yer yok ki."

Elena yine kaşlarını çatıyordu.

“Elena bunun savurganlık olduğunu düşünüyor,” diye açıkladı Svetlana, yığındaki midyelerden birine uzanıp, çekirdekleri aşağı düşüp keyif kaçırmamasın diye mendille kaplanmış bir kesik limonu üstüne sıkarak. “Elena’ya açıklamak zorunda kaldım ki yaptığımız her şey tanıtım için, hepsi. Yarın gösteride gazetecilerle ve basınla buluştuğumuzda, ‘Evet, George V’deyiz,’ diyeceğiz ve herkes zengin olduğumuzu, başarılı olduğumuzu anlayacak, elbiselerimizin de zengin ve başarılı kadınlar tarafından giyileceğini görecek. Sonra da işler patlayacak işte, buuum.” Patlama hareketini eliyle de yapıp pekiştirerek Annie’nin fikri kaptığından emin oldu.

“Nakit akışı, anne,” dedi Elena, uyanan bir tonla, masanın öteki tarafından. “İşletmelerdeki nakit akışı konusunda hiçbir şey bilmiyorsun. Yüklü bir sermayemiz vardı ve şimdi bunun hepsini harcadık! George V’nin faturasıyla hesabımızdaki paradan fazlasını harcamış olacağız ve daha tek bir elbise bile satmadık!”

“Evet ama gösterimize kaç alıcı geliyor?” diye sordu Svetlana.

“Kırk beş,” diye yanıtladı Elena ve hafifçe gülümsemek için kendine izin verdi, bir yandan bir ıstakoz kıskaç etini gümüş bir kürdanla kurcalarken.

“Elbiseleri alacaklar,” diye güvence verdi Svetlana ona ve gözlerini devirerek Annie’ye döndü. “Büyük fikirler bende, Annah, Elena da rakamlarla uğraşıyor.”

“Bence harika bir takım oluşturunuz,” dedi Annie, ikisine birden gülümseyip mümkün olduğunca uzlaştırmacı bir tavır takınarak. Şampanyasından bir yudum aldı ve köpüklerin boğazında eriyip rahatlatıcı bir sıcaklıkla midesine indiğini hissetti.

Artık karnının acıktığını hissettiği için, Svetlana’yla Elena’nın yemeklere dokunmadıklarını göz ardı ederek, tabağına birkaç sulu deniz meyvesi aldı, kenara da kâsedan mayonez doldurdu.

“Sen de bize çekimden bahset, Annah, Tamsin bizden ne yapmamızı istiyor? Planı ne?” diye sordu Svetlana.

Annie de onlara hepsini uzun uzun ve derinlemesine anlattı. Konuşmayı bıraktıklarında saat öğleden sonra ikiyi çoktan geçmişti. Annie’nin itirazlarına rağmen Svetlana yemeği ödedi ve otel odacısı onların Louvre’a yetişmeleri için bir taksi ayarladı.

Taksi, Louvre’a mümkün olduğunca yakın bir yerde durduğunda, Annie, Rich’i görebildiğine sevindi. Adam kamerasını omzuna almıştı ve hareketli moda sahnesini tüm ayrıntılarıyla kayda alıyordu.

Louvre’un avlusunun ortasındaki dev cam piramitten alanın girişine dek uzanan, uzun beyaz çadırlar esintiyile zarifçe dalgalanıyorlardı. Her taraf meşgul ve aşırı şık insanlarla doluydu. Zarif ceketler ve koyu güneş gözlükleri giymiş kadınlar cep telefonlarına gömülmüşlerdi; yaşı geçkin, pejmürde modeller de çeşmenin yanında sigara içiyorlardı. Her yerde herkes çok güzeldi, kaşmir paltolar giymiş, boyunlarına kadife atkılar almış ve Prada gömlekler giymiş, orta yaşlı, bronz erkekler bile.

“Ah, burası i-na-nıl-maz!” diye bağırdı Annie taksiden inerken. “Bunu her sezon yapmalıyım. Burada olmalıyım,” dedi coşkuyla, bir an önce çadırın içine girip başka hangi moda gösterilerini yakalayabileceğine göz atmak isteyerek.

Sonraki yıl hangi parçalar indirimde olacaktı? Şimdiden bilmesi gerekiyordu! Bunu öğrenebileceği yer de tam olarak burasıydı işte. Moda gezegeninin kalbi burada atıyordu.

Elena bile etkilenmişe benziyordu. Taksi şoförünün bagajdan çıkardığı iki büyük elbise ve ayakkabı çantasını taşımasına izin verdi ama sonra hepsinin kontrolünü kendi ellerine aldı.

İki omzuna da birer tane aldığı anda, Elena çantaları tek başına taşımaya kararlıydı ve Annie’nin yardım teklifini kafasını iki yana sallayarak reddetti.

“Rich!” diye seslendi Annie kameramanına. “Buradayız!” Rich döndü ama kayda devam etti.

“Harika!” diye seslendi, üç kadın ona doğru ilerlemeye başlarken. “Kızlar şehre gelmiş.”

Üçünü kendi etraflarında döndürüp geriye doğru yürütüp tekrar kendine doğru gelirlerken çektikten sonra, bu kez güzel bir çekim olduğuna söz verirken, Elena onu sonunda durdurdu.

“Yeter artık!” diye komut verdi. “Kayıt masasına gidip kızlarımızı bulmamız lazım, işe başlayacağız. Yarın için yapacağımız çok iş var.”

Rich onu dinlemekle kalmadı, Elena’ya bir de uzun uzun baktı, kızı iyice süzdü. Annie bunu fark etti. Rich baktı, baktı... Belli ki Elena onun hoşuna gitmişti. Ama Elena onunla göz temasını, gereğinden bir saniye bile fazla tutmadı. Buradaki birçok erkeğin onaylayan bakışlarını fark etmedi bile.

İşine çok ama çok odaklanmıştı.

Svetlana, Annie ve hâlâ çekim yapan Rich, ziyaretçileri ana girişe yönlendiren işaret tabelalarını emin adımlarla takip eden Elena’nın peşine takıldılar.

Elena en büyük beyaz çadırın muazzam ağzına ulaştığında, üçü onun arkasında bekledi ve Elena başında birçok kişi olan resepsiyon masasındaki adamlardan birine yaklaştı.

“Svetlana Wisneski ve Elena Ljubicic, Mükemmel Elbise’den. Yer ayırtmıştık...” Svetlana’nın Patrizio’dan aldığı kâğıtlara bakmak için duraksadı. “...bu öğleden sonra ve yarınki gösterimiz için, on üçüncü alan.”

★

Resepsiyon alanında ayakta duran bir genç kız vardı. Bir sütuna yaslanmıştı, belli ki kalabalığa karışmaya ve şüphe çekmemeye çalışıyordu. Kız burada son bir saattir bekliyordu ve birçok defa eve dönmeyi düşünmüştü. Ama içindeki inatçı bir içgüdü, umudun kaybolması gereken nokta çoktan geçmiş olmasına rağmen ona beklemesini, ümidini yitirmemesini söylüyordu.

Elena'nın resepsiyon masasında kendini tanıttığını duyduğunda, kız birden doğruldu, omuzlarını gerdi ve içinde bir heyecan dalgasının yükseldiğini hissetti.

"Mükemmel Elbise mi?" diye sordu, onlara doğru utanmış bir şekilde yaklaşırken.

"Evet," diye cevap verdi Elena ve Svetlana birlikte.

"Ben Anoush, gösterinizde modellik yapmaya geldim," dedi kız, hâlâ utanmış ve tereddütlü bir halde.

Herkes kıza biraz daha yakından baktı. Kız çok miniydi. En fazla 1.60'tı ve üç kadının beklediği o uzun boylu, görkemli modellerden değildi. Ama açık kahverengi teni, ela gözleri ve kıvr kıvr saçlarıyla çok güzel olduğu şüphe götürmezdi.

"Selam." İlk yanıt veren Elena oldu; sıkması için elini Anoush'a uzattı. "İlk gösterin mi olacak?"

Anoush cevap olarak kafa salladığında Elena cesaret verici şekilde gülümsedi ve şöyle dedi: "Evet, bizim de ilk gösterimiz."

Resepsiyon görevlisi bilgisayarında arama yapıyordu; sonra telefonla bir arama yaptı; sonunda üç kadına, henüz tanıştıkları modellerine ve hâlâ kararlı bir şekilde çekim yapmaya devam eden Rich'e döndü.

"On üçüncü alan bugün ve yarın için ayrılmış görünüyor," dedi görevli, aksanlı bir İngilizceyle, "ama size değil. Escada adında biri için ayrılmış. Diğer rezervasyonların hepsine baktım ve Mükemmel Elbise için ayrılmış bir yer yok, Wisneski ya da Ljubicic için de."

Elena ellerindeki kâğıtlara baktı. "Ama olmak zorunda," diye ısrar etti, "kayıtlar elimizde... faturamız da var... acaba rezervasyonu yapan adamın ismiyle mi ararsınız?"

Resepsiyonist, kâğıtları onun elinden aldı ve şaşkınca bir yüz ifadesiyle evrakı incelemeye başladı. Her sayfaya dikkatle baktıktan sonra kafasını üzgün bir yüzle iki yana salladı. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum," diye başladı, "ama bizden gelen bir şey değil. Bu kâğıtlar bizim değil, logo da bizimki değil. Mesdames, bu belgeler sahte."

On Yedinci Bölüm

İnşaatçı Al:

Çok düşük bel kot pantolon(Lee'den)

Gri tişört (Asda'dan)

Çizmeler (De Walt'tan)

Baret (De Walt'tan)

Tahmini toplam tutar: 65 sterlin

"Sihirli dokunuş, dostum..."

"İyi bir gün geçirmiyorsun, değil mi, dostum?" şeklindeydi Al'in ilk yorumu, ön kapıdan içeri girip Ed'i kollarında ağlayan iki bebekle gördüğünde.

"Hayır, pek değil," diye yanıt verdi Ed, olağandışı bir sinirle. Al'in bazı "işleri" ve teslim alması gereken "malzemeler" yüzünden altı saat geç kalmış olması da moralini pek yükseltiyor sayılmazdı.

"Ver şu bebeklerden birini bakalım," diye teklifte bulundu Al neşeyle.

Ed ona baktı. Al'in gri tişörtünün üstü toz, toprak, alçı ve boya lekeleriyle kaplıydı. Ona bebeklerden birini teslim

etmek istemiyordu, çünkü bu ona daha sonra toparlaması gereken başka bir dağınıklık yaratacaktı. Ama adam doğrudan sorduğu için onu reddetmek de kabalık olacak gibi geldi Ed'e.

"Geçti, geçti, geçti," diye yatıştırdı Micky'yi kucağına alan Al, "n'oldu ki sana böyle? Niye gürültü yapıyorsun?"

Belki de bir yabancıнын kollarında olmasına bu kadar şaşırıldığı için, Micky ağlamayı hemen kesti.

"Sihirli dokunuş, dostum," dedi Al, Ed'e sırtarak, "benimkiler artık ergen olmasına rağmen kaybetmemişim. Sihirli dokunuş."

Ed o an ona bir tane patlatmak için müthiş bir dürtü duydu. Ama onun yerine, en ihtiyaç duyuldukları anda ortadan kaybolmuş gibi görünen bebek bardaklarını koridorda aramaya devam etti.

"Minnie, lütfen sus," dedi sertçe, ama bunun ağlayan kız üzerinde hiçbir etkisi olmadı.

Neydi Ed'in derdi? Daha önce hiç böyle olmazdı. Çocukları için çok zamanı, sabrı ve anlayışı olurdu. Artık kendi çocuklarına, uzun süre beklediği ve sahip olmak için Annie'yi kandırdığı çocuklarının yanında olmasına rağmen, Ed'in eskiden hiç onaylamadığı tarzda, huysuz, sinirli ve yılmış bir babaya dönüşmüş olması ironik değil miydi?

"Evet, şu kubbe," dedi Al, "sanırım ona bugün başlayacağız."

Ed o tarafı oyalamayı çok istiyordu ama o tartışmaya girmeden önce Al'le halletmesi gereken başka mevzular vardı.

"Al, mutfak pencereleri nerede?" diye başladı emin bir ses tonuyla, Minnie'nin duvarlarının yankısı içinde.

Al omuz silkti, cıkcıklandı ve derin bir iç çekti.

"Mutfağımızı gerçekten çok özledik, Al. İki çocuğa birden bakmam lazım, mutfağımı geri istiyorum."

Al bu mutfak konuşmasını ilk kez duyuyor da değildi. Daha önce de duymuştu. Her seferinde daha çaresiz bir hal alıyordu.

“Eh, yani o pencereler de...” dedi bir kez daha derin bir nefes vererek, “ne demeye İsveç’ten sipariş verdiniz ki, dostum? İşi bana bırakacaktınız, haftalar önce buraya getirtirdim. Tedarikçiniz bana sürekli şundan dolayı ertelendi, bundan dolayı gecikti diyor. Hiç duymamıştım böyle bir şey.”

Al orada lafı kesti, herhangi bir çözüm ya da başka bir öneride bulunmadı.

“Onları aramamı ister misin?” diye sordu Ed.

Al kafasını iki yana salladı. “Yardımcı olabileceğini sanmıyorum.”

“Siparişi iptal edeyim de senin pencereleri mi sipariş etsen yoksa?”

“Yani, duvardaki deliği büyük açtım... İsveç pencereleri için yaptım, fazla büyük yani. Başka bir sipariş verirsem duvarı tekrar örmemiz lazım.”

“Ee, ne yapacağız?”

Bir daha omuz silkti Al. “Bekleyeceğiz ancak.”

“Peki duş? Ondan var mı bir haber?” Ed’in sesinde artık çok açık bir yalvarış tonu vardı.

“Aile” banyosunun o sırada klozeti ve lavabosu, tesisata yarı bağlı haldeydi. Duş kabininin sivri alçı parçaları ve kırık fayanslardan oluşan duvarından fırlayan boru uçları birbirine dolanıyordu. Zeminde tekinsiz bir kara delik vardı ve kötü koku yayan bu delik eskiden lavabo giderinin bağlandığı yerdidi.

Evet, bir banyo daha vardı ama burada yalnızca eski ve küçük bir banyo vardı ki artık Owen, Lana, bebekler ve Ed hep birlikte kullanmak zorunda kaldıkları için, pek temiz ve rahatlatıcı bir küvet olduğu söylenemezdi.

Ed’in saçını en son ne zaman yıkadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Duşu özlemişti. O duşu ihtiyacı vardı.

“Duş? Önümüzdeki haftanın sonunda,” diye bildirdi Al neşeyle, sanki muhteşem bir habermiş gibi.

“Önümüzdeki haftanın sonu mu!” diye dehşet içinde tek-

rar etti Ed. “Yani onu ta şeye kadar yerleştiremeyeceksiniz...”

“Ondan sonraki haftanın başına kadar, evet,” diye onayladı onu Al. “O pazartesi gelemeyebilirim. Önceki hafta sonuna planlarımız var...”

“İspanya’daki villada mı?” diye tahmin yürüttü Ed.

Al ve onun İspanya’daki villası hakkındaki planları hakkında bir şey daha duyarsa, Ed bunu adama bir tane patlatmak için başka bir sebep olarak görebilirdi.

“Şimdi bu çatıyı,” diye lafa girdi Al, kolunda Micky’yi hâlâ tutarak basamakları çıkmaya başlarken, “Janucek’le birlikte bugün halledebilirim. Ekstra uzun merdivenimi getirdim, balyoz da yanımda.”

Ed henüz boyatılmış, çok iyi durumdaki eğimli beyaz tavana baktı. Annie’yle birlikte bu evin çatısını halledebilmek için çok para dökmüşlerdi. Al’in oraya balyozla dalacak olması fikri, Ed’in biraz midesini bulandırırıyordu.

O lanet kubbeyi istemiyordu. Bu kubbe tamamen, yüzde yüz Annie’nin işiydi. Üst kata ve koridora ne kadar çok ışık alacağını düşünsene... Evin tepesinde ne kadar güzel görünecek, bir düşün...

Her zamanki gibi ona uyum sağlamıştı; bunun sebebi, bir parça, büyük maaş alanın Annie olmasıydı, bir parça da Ed’in tartışabilecek halde olduğunu düşünmemesiydi. Belki de tartışamayacak kadar bitkin düşmüştü.

“Sivadan içeri doğrudan balyozla mı gireceksin?” diye sordu Ed tereddütle.

“Evet, çat çat kıracağız işte hemen,” dedi Al rahatça, “sonra tozlar yere inince, kiremitlerde kubbe için yetecek kadar bir delik açacağız.”

“Peki kubbe sizde mi? Hemen yerleştirebilecek misin?” Ed konuyu netleştirmek istedi.

“Ee, tabii, bende,” dedi Al ama bakışlarını biraz fazla çabuk kaçırdı.

“Nerede? Dışarıda mı?” Ed net detaylar almak istiyordu.

“Yani... Burada değil,” diye itiraf etti Al.

“Nerede peki?”

“Orası biraz karışık. Kubbeyi benim öteki bahçeme getirmişler-”

“Öteki bahçene?!” Ed’in tüm sabrı taşıma noktasına gelmişti.

“Evet. Ama deliği bugün açacağız, kubbeyi de yarın getirtmiş olurum, takması da bir-iki gün sürer işte,” diye güven verdi Al neşeyle. “Çok acayip görünecek.”

“Çok acayip,” diye tekrar etti Ed. Orada çok acayip olan bir şey varsa o da Ed’di, restore edilmiş o güzelim Georgian tarz evini pis bir balyozla darmadağın edecekti, sonra da bir gün sonra varacak bir kubbe koyacaktı tepesine. Gerçi onu da yapabileceğinden emin olabilir miydi ki? Al’in güvence vermediği kesindi.

“Hiçbir şey yapma,” dedi kararını veren Ed, “ben bir Annie’yi arayacağım.”

Annie’yi bu çılginca fıkirden vazgeçirecekti. Bu çok saçmaydı. Dışarıda hâlâ kar tehdidi vardı; bu deli herifin şu masum çatıyı delmesine ne demeye izin verecekti ki?

Micky’yi Al’in kirli kollarında bırakmayı riske ederek, Ed arkasını döndü ve ev telefonunu aramaya başladı. Cep telefonu ya da herhangi bir iletişim cihazı da işini görebilirdi.

Deli gibi arandıktan sonra cep telefonunu bir yerden çıkarmayı başardı ama bataryası boştu. Üç odayı tepeden tırnağa aradıktan sonra kablosuz ev telefonunu da buldu; bu alet de bataryası zayıf olduğu için ötüyordu, çünkü her zamanki gibi, Owen, Lana ya da onları ziyaret eden sayısız arkadaşlarından biri, aleti zamanında yerine bırakma zahmetinde bulunmamıştı.

Yine de Annie’nin telefon numarasını tuşladı, sonra da onun ne kadar uzakta olduğunu hatırlatan, kıtasal çalma sesini duydu.

“Ed?” diye yanıt verdi Annie, hemen gerginleşen bir sesle.

“Herkes iyi mi?”

“Evet... şey, bu sabahtan biraz daha iyiyiz,” diye homurdandı, “sanırım bir virüs kapmışlar, çok huzursuzlar çünkü.”

“Herhangi bir şey verdin mi onlara?”

“Kulaklarına kadar Calpol’la doldular,” diye anlattı Ed, “biraz daha verirsem aşırı doz olur.”

“Tamam. Bebeğim, daha acil bir şey yoksa şimdi kapatmam lazım. Zor bir anda aradın,” dedi Annie, durumu hafifseyerek.

“Annie, bence kubbeyi yaptırmamalıyız,” diye girdi lafa Ed telaşla. “Al burada, çatıyı delmek üzere ve ben bunun iyi bir fikir olmadığını düşünüyorum.”

Annie bitkince iç çekti. “Ed, bunu daha önce konuştuk,” diye hatırlattı. “Birçok kez konuştuk ve sonunda hep harika görüneceği konusunda benimle hemfikir oldun. O kısma hızlı saramaz mıyız şimdi?” Sesi bir anda fısıltıya döndü.

“Ben bunu yaptırmak istemiyorum,” diye tekrar etti Ed.

“Ed, adam harika bir inşaatçı; çok güzel olacak. Bebeğim,” derken sözcüğe elinden geldiğince sevgi ve sıcaklık katmaya çalıştı, “orada olamadığım için, seninle yarım saat konuşamadığım için özür dilerim ama burada bir felaketle uğraşıyoruz ve kapatmam lazım.”

İsteksizce, Ed bunu kabul etti ve aramayı sonlandırdı.

“Evet.” Al basamakları indi ve Micky’yi tekrar Ed’e verdi. Sırıtarak, “Janucek’i çağıralım, merdivenle balyozu da getirelim, olur mu?” dedi.

On Sekizinci Bölüm

Anoush'un "paydos halindeki model" kıyafeti:

Çizgili salaş bluz (Galleries Lafayette'ten)

Kot ceket (Levi's'dan)

Eşarp (market tezgâhından)

Ufacık kırmızı şort (eBay aracılığıyla Diesel'dan)

Siyah külotlu çorap (süpermarketten)

Düztaban salaş çizme (en iyi arkadaşından)

Tahmini toplam tutar: 60 euro

"Annem bir kilisenin temizliğini yapıyor..."

Elena çılgılık atmıştı. Le Carrousel du Louvre'un ortasında, Avrupa'nın en önemli imaj danışmanlarının da duyabileceği mesafede, çılgılığı basmıştı gerçekten.

Svetlana yer ayırtma işinde sahtecilik olduğu bilgisini kabullenmeyi reddetmişti. Önce resepsiyonistle kavga etmiş ve bir yetkili görmek istemişti; sonra müdürle aynı kavgayı etmişti; sonunda da telefonuna hışım ile Patrizio'nun numarasını tuşlamıştı.

Ama, yalnızca Svetlana'yı şaşırtacak şekilde, numaradan

çalma sesi gelmedi, çünkü bu numara artık kullanılmıyordu.

“Nereden geldi bu adam?” diye haykırıyordu Elena. “Nereden iletişime geçtik biz bununla? Nasıl olur bu? On altı bin euro...” deyip duruyordu. “*On altı bin!*”

Kızının felaketi dışavurumu sürerken, Svetlana ona yanıt verecek fırsatı bulamıyordu.

“Yarın sabah buraya kırk beş alıcı gelecek, yirmi beş de gazeteci! Bu bir felaket. İşimiz *bitti*... hem de başlamadan,” diye yakardı Elena.

Annie, Elena’nın yine çılgılık atmasını istemediği için, özellikle de az önce John Galliano’yu kanlı canlı, çadır girişinin önünden geçerken gördüğü için (evet, gerçekten!), kolunu kıza doladı ve ona sarıldı.

Ama yatıştırıcı bir sözcük ya da çözüm başlangıcı olabilecek bir şey bulamadı.

Televizyon şovu ne olacaktı peki? Annie bunu düşünmeden edemedi. O çekimi yapmaya ihtiyacı vardı. İzleyicinin aklını başından alacak bu çekimi yapmaya ihtiyacı vardı, yoksa işini kaybedebilirdi. Tabii bu konuda insan içinde yakınmaya da kalkışmadı, en azından o an. Ama programın reklamı dönmeye başlamıştı bile: “Sezonun en büyük moda gösterisi için Paris’teki Annie’yi kaçırmayın.”

Paris’ten eli boş dönmesi mümkün değildi. Asla. Gözünün ucuyla Svetlana’nın yüzündeki olağandışı ifadeyi gördü. O kadar botoks yaptırmış, ameliyatlar geçirmiş, güzellik kremleri kullanmış olmasına rağmen, üzgün görünüyordu. Annie’nin onu hiç görmediği kadar üzgün hem de.

Svetlana üzgün olmazdı. Güçlü kalırdı. Gücüyle devam ederdi.

Bir şekilde, üç kadının da o gün yapmaları gereken şey buydu.

Rich kamerayı onların yüzlerine doğru tutuyordu. Döndürmüyor, onlardan istekte bulunmuyor, nefes bile almıyordu, çünkü eğer çekime devam ettiği herhangi biri tarafından fark edilirse, öldürüleceğini çok iyi biliyordu.

Anoush da herkes kadar afallamış görünüyordu.

Bu fırsatı haftalardır bekliyordu ve bugün de işverenleriyle buluşabilmek için saatlerce burada beklemişti. Bunun olabileceğine inanamama aşamasından geçmişti, sonra gerçekten olmak üzere olduğunu görmüştü... Şimdiyse, elinden böyle alınıp götürülmesi... inanamıyordu.

“Bittik biz. Bitti,” diyordu Annie’nin omzunda hıçkıran Elena. “İnanamıyorum. Bunun için o kadar çok çalışmıştım ki...”

Annie bundan sonra olabilecekler konusunda halihazırda endişelenmeye başlamıştı bile. Artık Elena’nın her an Svetlana’nın üstüne dehşet verici bir çılgılla koşabileceğini, her an gözlerinin önünde bir olay çıkabileceğini düşünüyordu.

İçeri girerlerken, Annie, dışarıda gösterilere gelecek ünlüleri gözleyen fotoğrafçılar olduğunu görmüştü. Svetlana o zaman fark edilmemişti ama bir-iki dakika içinde burada çok nahoş bir sahne yaşanabilirdi ve Elena’nın dediği gibi, Muhteşem Elbise’nin daha başlamadan sonu gelebilirdi.

O an felaketin boyutu çok büyüktü ama hâlâ yayıldığı alan sınırlıydı ve şansları bir şekilde yaver giderse, böyle de kalabilirdi.

“Başka bir yer tutmamız lazım,” dedi Annie en sakin sesiyle.

“Yarına mı?” diye inledi Elena. “İmkânsız! Kesinlikle imkânsız! Burası ticari gösteri alanı, her şey önceden ayarlanıyor, aylarca önceden, hatta yıllarca. Bu yüzden Carousel’deki bu yerden şüphelenmiştim zaten” –suçlayıcı bakışları Svetlana’ya yöneldi- “hem, öteki modeller nerede? O herif bir tane mi tutmuş sadece? Niye uğraşmış ki onunla da zaten?”

Buna kimse cevap veremedi.

“Burası büyük bir şehir,” diye hatırlattı Annie herkese. Zihninin serbestçe hareket edip bir cevap bulmasına izin vermek istiyordu. “İnsanlar gösterilerini her türlü alanda yapıyor: iskeleler, kuleler, deli deli bir sürü yerde, sırf dikkat

çekmek için. Sakinleşip düşünmemiz lazım. Derin nefesler alalım, millet. Ve düşünelim. Başka modellerle de anlaşabileceğimize eminim.”

Birkaç saniye sessizlik oldu.

Annie’nin aklından bin türlü fikir geçti. Resepsiyoniste danışmalılardı... Oteldeki birilerine sorabilirler miydi?... Birilerine danışmalılardı. Her tarafı arayıp akıllarına gelen herkesten yardım istemeleri gerekiyordu.

“Ee... Şey...” Anoush ağzında bir şeyler geveledi.

Herkes hemen ona döndü.

Kız gözlerini indirdi ve boğazını temizledi. Ama birden çekinip konuşamadı.

“Ne söyleyeceksin?” dedi Svetlana. “Bir fikrin varsa... herhangi bir fikrin varsa, söylemen lazım.”

“Annem...” Anoush tekrar gözlerini kaldırıp onlara baktı, gözleri büyümüştü; çok küçük görünüyordu, on altı-on yedi yaşında olabilirdi, Lana’nın yaşında yani. “Bir kilisenin temizliğini yapıyor,” dedi tereddütle. “Saint-Denis’deki bir kilise. Oranın bir salonu var ve orayı belki size ödünç verebilirler. Belki...” diye ekledi şüpheyle ve omuz silkti.

Elena kaşlarını çattı, bu fikirde herhangi bir umut görmemişti. Ama Svetlana ve Annie hemen fikrin üstüne atladılar, her türlü çözüme açıklardı.

Bir kilise mi? Hem de şehrin öteki ucundaki bir mahallede? *Neden olmasın?* diye soruyordu Annie kendine. Mükemmel Elbise’yi neden tamamen olağandışı, böyle iddialı bir şekilde sunmayacaklardı ki? En azından insanlar bunun üzerine çok konuşurlardı.

“Annemi arayabilir misin?” diye sordu Annie, model kıza. “Onda oranın anahtarları var mı? Oraya gidebilir miyiz? Bizimle orada buluşabilir mi? Hemen gidebilir miyiz?”

Bu soru yağmuru Anoush’u gülümsetti.

O an, Elena’nın gözleri Rich’e döndü. Adamın ne yaptığını anlamak, bir saniyesini daha aldı.

Kamera, Rich'in omzundaydı ve dijital ekranı açtı.

Elena bir kedi gibi ona doğru atıldı. "Sen bunları çekiyor musun?" diye hesap sordu. "Hepsini çektin mi bunların?"

Rich yanıt vermeyince, Elena emin adımlarla onun üstüne yürüdü. "Ne hakla!" diye bağırdı. "Hangi izinle!"

Az sonra olacaklar netleştğinde, Rich şaşkınlıkla geriye doğru çekildi ama Elena yine de onun yanağına okkalı bir tokat atmayı başardı.

İyi profesyonellerin yapacağı üzere, Rich bunu da çekmeyi başardı.

Annie, Svetlana, Elena, Anoush ve Rich'ten oluşan beş kişilik grup büyük bir taksiye bindi ve çeşitli çantalar, bavullar ve kamerayla birlikte, Saint-Denis'nin banliyösüne yolculuk etti.

Yolculuk sırasında, Paris'in parıltılı merkezinden çıkıp daha dağınık dış taraflarına gittikleri çok açıktı. Tüneller grafitilerle kaplıydı, sokakların iki tarafında da etnik azınlıkların tezgâhları, pazar alanları vardı ve daha fakir ama canlı bir mahallenin her özelliğini sezebiliyordunuz.

Sonunda, GPS kılavuzluğunda, taksi dar bir yan sokağa girdi ve avlusu olan, yanında tek katlı, sade bir bina duran, etrafı yüksek dikenli tellerle kaplı bir kilisenin önünde durdu.

Taksiden inip çantalarıyla ekipmanlarını indirirlerken, Anoush'a annesi olduğu belli şekilde benzeyen, minyon bir kadın, avluda onlara doğru yürümeye başladı. Dikenli tellerin arasındaki kapıyı açtı ve onları içeri aldı.

"Bu benim annem, Latifah," dedi Anoush onları tanıştırmak için. "İngilizcesi yok," diye ekledi.

Elena, Svetlana, Annie ve Rich hep birlikte gülümseyip selam verdiler. Kıyafetlerinin üstüne pembe-beyaz temizlikçi önlüğü giymiş olan Latifah da karşılık olarak onlara, anlaşılmayan bir dilde, hızlı bazı bilgiler sayıp dökmeye başladı ve Anoush'un önünde bir anahtarlık salladı.

Annie önündeki binalara baktı. Kilise süslü, zamanla kararmış, eski bir binaydı, üstünde kıvrımlı taş oymalar ve bir sürü vitraylı pencere vardı: oldukça Gotik. Kilise salonuysa, aksine, yeni inşa edilmişti. Sade, dikdörtgen bir binaydı, küçük kare pencereleri vardı ve herhangi bir cazibe ya da karakter yansıtmıyordu. Annie artık takside olduğu kadar umutlu değildi.

Sokak fena değildi. Birkaç blok apartman, birkaç dükkân ve yiyecek-içecek satıcısı vardı, sessiz bir yerdi. Aklına doğu Londra'nın "popüler olmak üzere" olan kısımları geldi.

Anoush'un annesi kilise salonunun kapısından içeri girdi ve herkes onu takip etti. Kapıyı açmak, Latifah'nın birkaç dakikasını aldı, çünkü ikişer defa kilitlenmiş iki kilit, bir de asma kilit vardı.

"Burası pek güvenli değil," diye açıkladı Anoush. "Hırsızlar."

Kısa süre sonra, insanı hayrete düşürecek kadar sıkıcı bir odanın ortasında duruyorlardı. Marley zemin, krem rengi yıkık dökük duvarlar, pencerelerin önünde asılı kısa turuncu perdelerle, üç kadın da burada ümitlerini kesmeleri gerektiğini hemen anladılar.

Kırk beş moda alıcısının ve basından yirmi beş kişinin burada ağırlanması mümkün değildi. Podyumu nasıl halledeceklerdi? Formika yüzeyli masaları bir araya getirip, modellerin onların üstünde dengede kalmasını mı umacaklardı?

Ayrıca, diye hatırlattı Annie kendine, başka modelleri de yoktu. Anoush vardı yalnızca ve bu kız da çok ufak tefekti; Elena'nın elbise çantasındakilerin etekleri, 1.75'lik kızların dizlerine gelecek şekilde tasarlanmış olmalıydı.

"Aa, hayır!" Elena yine başlıyordu. "*Hayır!* Burası olmaz! Hayatta olmaz. Berbat bir yer!"

Svetlana, Annie'ye baktı. İkisi de Elena'nın haklı olduğunu biliyordu.

Anoush aşırı utanmış gibi duruyordu. Annesi ona bir soru

sordu ve kız onu duraksayarak yanıtladı, belli ki durumu açıklıyordu.

Kamerası çalışıyor olmasına rağmen, Rich aygıtı omzuna koymaya yeltenmiyordu. Kendini çok tehlikeli bir durumdaki, gizli bir belgeselci gibi hissediyordu. Yaptığı şey şimdi ortaya çıkarsa, onun üstüne gelirlerdi. Moda işinin bu kadar ölümcül olabileceği daha önce aklına hiç gelmemişti.

Anoush'un annesi, salonun kapısını tekrar kilitlerken, tüm grup avluda umutsuzca dikiliyordu.

"Taksiyi neden gönderdik? Başka taksiyi nereden bulacağız şimdi? Of, bitti her şey," diye yardı Elena. "Bitti!"

Annie, kiliseye bir kez daha baktı. Bu bina gerçekten inanılmaz güzellikteydi. Bu sıradan sokağın ortasında, şehrin unutulmuş bir ucunda. Yüz yıldan daha uzun süre önce inşa edilmiş olmalıydı, belki de o zamanlar burada yalnızca bir köy varken.

"Kilisenin anahtarları da var mı?" diye sesli düşündü Annie.

Anoush tercüme etti ve annesi de kafa salladı.

"Annem kiliseyi sadece temizliyor, orada hiç sözü yok," diye ekledi Anoush, konuyu netleştirmek için.

Latifah onları ahşap çifte kapıya götürdü ve yüksek işlevli kilitlerle birkaç dakika daha geçirdi; bu sırada Svetlana, Annie'ye döndü: "Ne geçiyor kafandan? Burada mı yapacağız gösteriyi? Bir kilisede mi?" Sesindeki inanamayan ton aşikârdı.

Elena homurdandı.

"Sadece bir göz atacağız," diye yanıtladı Annie, "belki bize bir fikir verir." Bunun çaresizlik belirttiğinin farkındaydı.

Elena'nın BlackBerry'si çalmaya başladı. Telefonu açtığı anda, hepsi, Elena'nın sahte neşesinden dolayı, arayanın gösteri için çağrılan röportajcılardan biri olduğunu anlamıştı. "Selam, evet, aradığınıza çok sevindim, nasılsınız?" dedi Elena coşkuyla. "Şey, çok meşgulüm ben... Evet... Hazır-

lıklar... Tabii... Son dakika sorunları, elbette.” Bu kelimelerle birlikte Elena’nın sesinin kırıldığını hepsi duyabilmişti. “Sonra konuşuruz, tamam.”

Konuşmayı sonlandırdığında, telefonunu tamamen kapadı.

Annie, kutsal eşya odasına giren Latifah’yı takip etti. Güçlü tütsü kokusunu içine çekerek, taştan kurnayı ve bu küçük boşluğu kilisenin geri kalanından ayıran cam ve ahşaptan yapıma, şık paneli hayranlıkla inceledi.

Kısa bir süre, Annie burada onca süre içinde beklemiş olan tüm o gelinleri şöyle bir aklından geçirdi, babalarına gergin gergin gülümsemişler, beyaz elbiselerini ayarlamışlar ve duvaklarını indirmişlerdi, hayatlarının bir sonraki bölümünün başlamasını giderek kabaran bir beklentiyle beklemişlerdi.

Sonra Latifah ara kapıyı açtı ve arkasındakiler hep birlikte, parmak ucunda ve özenli adımlarla, küçük olsa da beklenmedik bir güzelliğe sahip kiliseye girdiler.

“Oo!” Nefesi ilk kesilen Elena oldu.

Çok renkli pencerelerden, gün ışığı ancak loş bir biçimde yansıyabiliyordu ve kırmızı, mavi, sarı, yeşil tonları koyu ahşap sıralara ve siyah-beyaz zemin döşemelerine yansıtıyordu. Sunağın üstünde ahşap bir haç asılıydı ve pencerelerden süzülen kıymetli renkler, kar beyaz sunak bezini lekeliyordu.

Manzaranın etkisi, beklenmedik hazinelerle dolu bir mücevher kasasına adım atmak gibiydi.

“İzleyiciler sıralarda otururlar mı? Kızlar da kıyafetlerle koridorda mı yürüse?” diye önerdi Svetlana, sesli düşünerek. O an yalnızca tek modeli olduğunu unutmuştu. Öteki zorluklar da vardı tabii.

“DJ’i de şu köşeye mi sıkıştıracağız?” diye ekledi Elena.

“Duvaklar bile takabilirler,” diye önerdi Annie, anne-kızın kurduğu ortama dahil olarak. “Duvakları elbiselerle aynı renk yaparız.”

Kilisenin güzelliği onları bunaltmıştı ve artık herkes ana

sorunları unutmuş gibi görünüyordu: kiliseyi kullanma izinleri olmaması; modelleri olmaması; yetmiş kişiyi Saint Denis'ye yönlendirme zorunlulukları; hiç DJ tanımamaları ve en kötüsü de gösterinin on yedi saat içinde başlayacak olması.

"Kiliseyi gösteri için kullanabilir miyiz?" diye sordu Annie, Anoush'a.

Anoush yalnızca omuz silkti.

"Ödeme yaparız," diye ekledi Svetlana hemen. "Çok, çok iyi para veririz. Papaz yeni bir... ne isterse alabilir. İsterse Barbados'a tatile gitsin."

"Çok da fazla veremeyiz," diye araya girdi Elena hemen, "hesaplarımızda on altı bin euroluk bir açık var!" Annesine sert bir bakış attı. Svetlana unutmasın diye.

Anoush annesiyle konuşmaya başladı. Birkaç dakika süren bu konuşmada Latifah kaşlarını çatı, el kol hareketleriyle bir şeyler anlattı. Kadın tereddütlü görünüyordu.

Sonunda kilise kapısından dışarı yöneldi.

"Telefonla konuşacak," diye açıkladı Anoush.

Gergin bir an olduğu açık olmasına rağmen, Rich şansını denemeye karar verdi.

"Kızlar," diye söze girdi, "ben kamerayı açıyorum." Yalan söylüyordu tabii; kaydı hiç kapamamıştı ama aygıtı omzuna alıp birkaç düzgün klip hazırlamak istiyordu. "Kilisenin içini çekeceğim, tamam mı? Harika bir yer, birazcık çekim yapmak istiyorum sadece. Sorun olur mu?"

"Şimdi mi?" diye terslendi Annie. "Şimdi çekmek zorunda mısın? İş olacak mı olmayacak mı belli değilken, biz böyle diken üstünde beklerken mi?"

On Dokuzuncu Bölüm

*Micky dışarı çıkmaya hazırken:
Kot tulum (Baby Gap'ten)
Beyaz üst (Petit Bateau'dan)
Turuncu zürafa baskılı şapka (IdaT'den)
Müflon eşofman (Osh Kosh'tan)
Tahmini toplam tutar: 90 sterlin*

"Uaaaaaa!"

Köpek Dave, gözlerini Ed'e doğru kaldırdı. Kıрма hayvan, başını yana çevirdi ve Ed'e derin kahverengi, hüznünlü gözleriyle baktı. Ed bu bakışın anlamını biliyordu. İkizler gelmeden önce, Ed ve Dave'in basit ama yine de yakın bir ilişkisi vardı.

Ed ve Owen, Dave'i köpek evinden kurtarmışlardı, Dave pis, orta yaşlı ve duyma zorluğu çeken bir hayvan olmasına rağmen. Dave, Owen'ı çok sevmesine ve ona büyük bir şefkat duymasına rağmen, onun asıl bağlılığı Ed'eydi. Ed onu eskiden hem sabah hem akşam yürüyüşe çıkarırdı, ona yemeğini hâlâ Ed veriyordu ve hatta Dave'in kanepede, rahat ve

sıcak bir köşede oturmasına bile izin veriyordu, kimse görmediği sürece.

İkizler gelmeden önce, Dave kendini Ed'in hayatının önemli bir parçası olarak hissediyordu. Ama artık her şey değişmişti. Dave artık yalnızca bir köpekti. Sırasını beklemek zorunda olan bir köpek. 4.30 gibi, günün beklenmeyen saatlerinde yürüyüşe çıkarılmayı bekleyecek bir köpek. Emekleyen küçük insanların yemek kâsesinden bisküvilerini çalmasına katlanmak zorunda olan bir köpek. Bebekler küçükken, bir lamba direğine bağlanıp orada saatlerce unutulmak gibi çok büyük bir saygısızlığa uğrayan bir köpek. Ed'in onu sonunda oradan almak için geri geldiğinde ne kadar iyi davranmış olduğunu düşünüyordu, Dave saatler boyunca bir lamba direğine bağlı halde kalmıştı ve bunu unutmuyacaktı. O zamandan beri, ne zaman Ed onu bir lamba direğine bağlasa, Dave sırf o olayı ona hatırlatmak için iniliyordu.

“Seni zavalıcılık,” dedi Ed köpeğe, o isteksiz acındırma bakışını çok iyi anlayarak, “dışarı da çıkacağız. Al bu delme işini bitirir bitirmez dışarı çıkacağız.”

Ed, delik kesinlikle açılacağı için, iş yapılırken evde olması gerektiğine inanıyordu. Annie'yle birlikte, Galler'den buldukları özel kiremitlerle tamir ettirdikleri çatıya binlerce sterlin harcamışlardı. Her bir parçayı yerine oturtmak için bütün gün çekiç vuran işçileri haftalarca dinlemişlerdi.

Ed'in annesi bu evde yaşarken, çatı o kadar fazla akıtıyordu ki tavan arasındaki odalar tamamen kullanılamaz haldeydi, altlarındaki odaların tavanları kirli kahverengi lekelerle doluydu ve kış boyunca kovalara damlayan suyun patırtıları evde sürekli yankılanıyordu.

Ed, Al'in tavanı yokladığını duyabiliyordu. Rahatlayan Ed'in fikrine göre, bu tıkırtı yavaş ve dikkatlice bir sestti. Tık... tık... sanki Al, balyozuyla sıva parçalarını dikkatle, özenle sıyrıyormuş gibi.

Ed, buldozer etrafta dolanmaya başladığından beri, Al'in

ilk kez miğfer taktığını gördüğü için mutlu oldu. Tabii, bir çatı parçalamaya kalkışıyorsanız mantıklı bir hareketti, değil mi? Ayrıca, Janucek de Al'in yanındaydı, merdivenini sabit tutuyor ve aletleri ona uzatıyordu.

“Birazdan yürüyüşe çıkacağız,” dedi Ed köpeğe, “Al'in işi biter bitmez.”

“Yürüyüş” kelimesi, Dave'in kuyruğunu deli gibi sallamasına yol açtı.

Ed tam gözünü köpekten bebeklere çevirirken, Minnie'nin büyük bir ahşap parçasını eline aldığını ve hiç istemeden, elini arkaya doğru atarak, ahşabı Micky'nin yüzüne sertçe indirdi.

Micky'nin acıya verdiği keskin “Uaaaaa” tepkisi Minnie'yi o kadar şaşırttı ki kız da onunla birlikte bağırmaya başladı ve çok geçmeden, Ed'in kolları yine çılgın atan iki bebekle doldu. Ara ara, kafasının iki yanında, avazları çıktığı kadar bağırarak bebeklerin gürültüsü yüzünden kulak zarlarına bir şey olabileceğinden endişeleniyordu.

İkizleri hem yumuşak sesiyle hem de onları nazikçe sallayarak sakinleştirdi.

Belki de şu sıra bir yürüyüşe çıkmak çok da kötü olmazdı. Belki de ikisini de tekerlekli arabaya yerleştirip Dave'i de önden salarak parka gidebilirdi.

Al sanki işine sorunsuz devam ediyormuş gibi görünüyordu. Böyle yavaş ve dikkatli şekilde devam ederse, Ed kolaylıkla yarım saat kadar uzaklaşıp çatının büyük açılışına hâlâ yetişebilirdi.

“Nasıl gidiyor, var mı bir sorun?” diye seslendi Ed merdivenlerden yukarı, bebekleri arabalarına koymadan hemen önce.

“Yo, gayet iyiyiz,” diye seslendi Al, ikinci kattaki tavan arası odalarının dışında merdiveninden aşağıya. “Yavaş ilerliyoruz, dostum,” diye ekledi. “Sıvayı parça parça söküyorum ki delik çok büyük olmasın.”

“İyi fikir,” diye seslenerek cevap verdi Ed. Bebekleri kundakladı, Dave’in tasmaını da ipine bağladı ve ön kapıdan dışarı çıkmak için bir adım attı.

Al derin bir nefes aldı. Ed sonunda evden çıktığına göre, tavana artık doğru düzgün girişebilirdi. Sorunun ne olduğunu bir türlü anlayamıyordu. Saatlerdir soyuyordu ve yalnızca küçük sıva parçaları geliyordu.

“Şimdi, Janu,” dedi işçisine, “şuna artık layıkıyla girişelim.” Al merdivenden hafifçe uzaklaştı ve balyozunu sertçe vurdu.

Balyozun kafası önce sıvaya, sonra da onun ardındaki çok eski, çok kırılan kirişe vurdu.

İkinci balyoz darbesi, yıllardır sızıntılarla zayıflamış kirişi yardı ama üçüncü darbe ölümcül oldu. Kiriş kırıldı, kırılan parçalar bir sürü farklı yöne dağıldı ve gevşettiği kiremitler şelaleden dökülür gibi aşağı yağdı.

Galler’den alınan, özellikle aynı renkten seçilen bu kiremitler, tavandaki geniş delikten aşağı hızla kaymaya başladı.

Merdivenine yapışan ama balyozu da hâlâ elinde olan Al, şunu söyleyebilecek zamanı ancak bulabildi: “N’oluy...?” Yüzüne yağın, keskin kenarlı sekiz kiremit ve gözlerine dolan sıva tozları tarafından lafı kesilirken yalpaladığını ve dengesini kaybettiğini hissetti.

Kendi kafasına ve omzuna da yağın kiremitlere rağmen, Janucek merdiveni sertçe tutmaya devam ediyordu. Ama, elini uzatmasına rağmen, patronunu kurtaramadı. Al sırt üstü düşmeye başladı ve ürkütücü bir çatırtıyla yere indi.

Yirminci Bölüm

DJ Paul:

Promosyondan bedava büyük beden T-Shirt

Bol siyah eşofman altı (Adidas'tan)

Kırmızı ve beyaz spor ayakkabı (Vans'ten)

Melon şapka (New York'taki Jerry's'ten)

Güneş gözlüğü (Versace'den)

Altın küpe (Tiffany'den)

Toplam yaklaşık maliyet: 390 euro

"Ne?"

Anoush'un annesi kiliseye geri döndüğünde, Annie, Svetlana, Elena ve Anoush'un bir nebze umutlanabilmelerine yetecek kadar gülümsüyordu.

"Kabul etmiş mi?" diye sordu Annie, Anoush'a.

Anoush, Latifah'yla hızla konuştuktan sonra onlara döndü: "Kabul etmiş. Bin euro. Kiliseyi bugün de yarın sabah da kullanabilirsiniz. Öğleden sonra 2'de... şey, bebekler... *baptême*..." diye tereddütle bitirdi lafını.

"Vaftiz, evet, sorun değil ama. O zamana kadar işimizi bitiririz. Olur mu?" Svetlana soruyu Elena'ya yöneltti.

Elena'nın yüzünde mutlak bir odaklanma ifadesi vardı. Saatine baktı ve birkaç saniye boyunca bir şey söylemedi, meşgul zihninin sınırlarını zorluyordu.

“Çalışmamız gerekecek,” diye başladı, “öyle bir çalışmamız gerekecek ki...”

“Sorun değil,” dedi Annie güven verici bir sesle.

“Evet,” diye destek oldu Svetlana.

“Ben de yardım edeyim?” dedi Anoush. “Annem de,” diye ekledi.

Elena'nın alnında Svetlana'nın nefret ettiği o derin düşünce kırışığı belirdi. “Herkesle iletişime geçip mekânın değiştiğini söylemem gerekiyor. Işıklar için birini bulmamız lazım-”

“Ben yardım edebilirim,” diye gönüllü oldu Rich. “Paris'te fotoğrafçılık ajansı olan bir tanıdığım var; ona telefon ederim, bir şeyler ödünç alabilirim.”

Elena ona kafa salladı. “Bir DJ'e ihtiyacımız var,” diye ekledi.

“Ajansa sorarım,” dedi Rich yine.

“Annie duvakları hazırlayacak,” diye ekledi Elena.

Annie kafa salladı, her ne kadar kafasından şöyle geçiriyor olsa da: Öyle mi? Nasıl? Neyle? Malzemeyi nereden temin edeceğim?

“Kiliseyi harika bir hale getirmemiz lazım,” dedi Elena sonra da.

Hem Svetlana hem de Anoush'un annesi buna kafa salladılar. Bu, belki de işi üstlenecekleri anlamına geliyordu.

“Ve modeller bulmamız lazım!” Elena ancak bu sözcükleri sarf ettiğinde sesi üzgün çıktı.

Annie işte o anda fikrini sunmaya karar verdi: “Bence...” diye başladı tereddütle, “bence *biz* sergilemeliyiz elbiseleri.” Jestlerle tüm grubu gösterdi. Elena'yı, Svetlana'yı, Anoush'u, Latifah'yı ve hatta kendini kast ediyordu.

“Ha?” diye bir tepki verebildi Svetlana buna ancak.

“Hepimizin modellik yapması lazım, çünkü bu elbiseler her şeikle girmeleri için tasarlandı. Yani Anoush kendi kıyafetini uzun giyecek; sizlerinki diz üstü olacak; Latifah ve benim dolgun göğüslerimiz var, biz de bu yüzden bel kısımlarını açıp altına kamisol giyeceğiz... gördünüz mü?” Annie bu fikre ısıniyordu. “Bu kıyafetlerle herkesin ne kadar güzel görünebileceğini göstermek istiyoruz. Her tasarımcı, her yıl ‘gerçek’ insanlar için ‘gerçek’ kıyafetler yaptığını iddia etmeye bayılır ama sonra podyum yürüyüşüne sıra gelince ne oluyor? Astronotlarınkiler gibi daracık elbiselere sokulmuş çırpı gibi kızlar!”

Anoush utanarak annesine döndü ve tercüme etmeye başladı. Bitirdiğinde, annesi kendini gösterdi ve kahkahayı bastı. Kafasını sertçe iki yana salladı.

Svetlana ve Elena da pek ikna olmuş gibi durmuyorlardı.

“Kıyafetleri giyeriz, tamam ama insanlarla konuşmamız da lazım,” dedi Svetlana.

“Modellik yapamayız,” dedi Elena da, “ama Elena ve Anoush olabilir. Daha normal insanlar konusunda da haklı olabilirsiniz.”

“Modellik yapmak isteyebilecek başka insanlar tanıyor musun?” diye sordu Annie, Anoush’a.

Anoush genişçe gülümsedi ve kafa salladı. “Arkadaşlarım... bir de Louvre’da bir kızla tanışmıştım,” diye cevap verdi.

“Güzel yüzleri olması lazım, şov yapmaktan da hoşlanıyor olmaları lazım ama mükemmel vücutları olması şart değil,” diye tarif etti Annie. “Git ara onları, bul, getir buraya. Annenin de arkadaşları olabilir mi acaba? Yaşça olgun birileri çok iyi olur bence, değil mi?” Annie, Elena’ya baktı. O da kafa sallıyordu ama biraz dalgınca.

“Alicılar için çantanda başka bedenler de var, değil mi?” dedi Annie bunu hatırlayınca, tüm kadınları standart bir bedene sığdırmak zorunda kalmamayı umarak.

Elena bir daha kafa salladı.

“Tamam.” Annie bluzunun kollarını sıyırdı. “Şimdi hepimizin bir sürü işi var. Ben duvaklık kumaş bulmaya gidiyorum. Svetlana, çiçekler! Rich, ışıklar! Hadi sen de işe, Anoush! Elena, telefona sarıl! Hadi, başlayalım kızlar!”

★

Annie kilisedeki kaosu arkasında bırakıp Saint-Denis’nin kalabalık ana caddelerinden birine yöneldiğinde büyük bir rahatlama hissetti. Artık güneş açmıştı ve hava şaşırtıcı derecede sıcaktı. Londra’da hâlâ kar yağıp yağmadığını merak etti. Saat neredeyse akşamüstü 5 olmuştu; Owen ve Lana okulu çoktan bitirmiş ve o gün programlarında ne iş varsa onu yapıyor olmalıydılar: ödev, müzik çalışması, arkadaş ziyareti. Bebekler acıkmış olmalılardı ve Ed savaş alanına dönmüş mutfağa akşam yemeği için girip girmemeyi düşünüyor olmalıydı.

Ed’in iyiliği için, karın durmuş olmasını umdu.

Paris’ten hepsine birer hediye götürecekti, her ne kadar alışveriş yapabilecek zamanı nereden bulabileceğini kestiremese de.

Bulunduğu sokak meşgul ve canlı bir yerdi. Etnik sokak tezgâhları, hırdavatçılar ve manavlarla rekabet ediyordu, kasaları dolduran egzotik olgun meyveler kaldırımlara dökülmüştü, gürültülü konuşma sesleri ve kıran yağların, soğanların cızırtısı her yerdeydi. Buralarda bir yerde bir kumaşçı olmalıydı, Annie bundan emindi.

Böyle sokaklarda, aile bütçesini artırmak için evlerinde terzilik yapan kadınlar olurdu. Annie ilerledi, etrafı dikkatle inceledi, ta ki bir kapı girişine dayalı kumaş rulolarını görüp bunu aradığı dükkânı bulduğuna yorana kadar. Kafasını eğip binanın girişinden geçti ve zeminden tavana kadar kumaş rulolarıyla kaplı, minik bir odaya girdi.

“*Bonjour, madame!*”

Üstünde canlı bir pembe-sarı tişört olan, kapkara ve parlak tenli bir adam, ona tezgâhın ardından gülümsedi.

“*Je puis vous aider?*” diye sordu adam, aksanından dolayı “s”leri vızıldatarak.

Annie adama baktı. Annie gülümsedi. Annie Fransızcada “ağlı kumaş” nasıl denebilir diye kafa patlattı.

“Bakıyorum ben,” dedi, önce gözlerini, sonra da etrafı işaret ederek.

“Evet, bakıyorsunuz, hoş geldiniz,” dedi adam hevesle.

Annie kumaş rulolarını araştırmaya başladı, ilham bulabileceğinden emindi. İlham her zaman bulunabilirdi, en beklenmedik yerlerde bile.

Biraz sonra ortaya çıktı ki bu dükkân bir ağlı kumaş cennetiymiş. Her türlü naylon dantel ve ağ, farklı renklerde mevcuttu: pembe, beyaz, Annie’nin özellikle hoşuna giden bir neon yeşil ve süslü bir altın sarısı. İşte bu sonuncusu, bir tacın üstünden aşağı incek bir duvak olarak harika dururdu.

İngilizce kelimeler kullanarak ve işaretle anlaşılarak, Annie kullanabileceğini düşündüğü tüm malzemelerden birkaç metre satın almayı başardı.

Adam toplam ücreti söylediğinde, Annie televizyondan aldığı harçlık zarfını çıkardı. Kiliseye dönerken Tamsin’i arayacak ve olanları anlatacaktı. Tamsin’in buna bayılacağına dair bir his duyuyordu. Televizyon için harika bir iş olacaktı... en azından Annie böyle umuyordu.

★

Tamsin’le yaptığı konuşma beklediği kadar olumlu geçen Annie, kiliseye harika bir moralle döndüğünde karşısında karmaşa, daha fazla insan ve yükselen bir enerji hissi buldu.

Bovling şapkası ve kilisenin loşluğuna rağmen güneş gözlüğü takmış, şişman, siyah bir adam, kürsünün yakınlarında bir müzik masası kuruyordu. Annie, bu hareketle herhangi bir dini kurala karşı gelmediklerini umdu. Din konusunda kafası biraz karışık. Gençliğinde, yılın belli pazar günlerini İngiliz Kilisesi’ne bağlı, çeşitli kiliselerde geçirmişti. Ama an-

nesi kiliseye gitmeyi asla sevmemişti ve Annie de onun ayak izlerini takip etmişti. Din, onun yalnızca okulla ilişkilendirildiği bir şeydi, Latince gibi. Annie için, papazlar hastane doktorları gibiydi, ancak acil durumlarda yardımlarına ihtiyaç duyacağınız kişiler.

Anoush'un annesi, elindeki paspasla sıraların arasını temizlemekle meşguldü; Svetlana telefondaydı; Elena telefondaydı. Rich görünürde değildi; belki de söz verdiği ışıkları bulmaya gitmişti.

Svetlana, Annie'yi gördü ve telefonunu kapadı, bileğinden sarkan el çantasına attı. Kollarını açarak Annie'nin yanına gitti ve ona sarıldığında, "Sanırım bu fikir işe yarayabilir. Bunu başarabiliriz galiba. Her şeyi kurtaracağız ve sanırım çoğunu da sana borçluyuz."

Annie ona gülümsedi. "Hayır," dedi kibarca, kendini geri çekerek, "bazı güzel fikirlerim olmuş olabilir ama bunları Elena'nın, senin ve umarım Anoush'un başarabilecek kızlar olduğunu düşündüğüm için önerdim sadece. O yüzden. Ayrıca," diye hatırlattı Svetlana'ya, "daha bir şey başarmadık. Gösterinin sonunda teşekkür edersin." Göz kırptı.

"Anoush acaba model olarak kimleri getirecek?"

Annie ancak o an bu durumun belirsizliğiyle gerildi. Hiçbiri profesyonel olmayacaktı ama basın ve alıcıların önünde performans sergilemeleri gerekecekti. Bir sürü moda gösterisi görmüş, tamamen bitkin insanların karşısında; moda gösterilerinin nasıl olması gerektiğini bilen insanların karşısında; modellerin yapmaları gereken şeyleri bilenlerin karşısında!

Annie bundan sonra ne söylerse söylesin, hatta ne düşünsün, müzik sisteminin arkasındaki adam yüzünden aklından uçup gitti.

"DJ Paul," diye bağırdı Svetlana, Annie'ye açıklama olarak.

Annie ve Svetlana, gürültünün arasında birbirlerine gü-

lümsemeden edemediler. Kilise birden sallanmaya ve yapmak istedikleri şey birden çok da delice ya da imkânsız durmamaya başlamıştı.

“Kıs şunu!” diye bağırdı Elena sesin arasında. “Pencereleri düşüreceksin!”

“Ne?” diye sordu DJ.

Elena haklıydı; kilisedeki her şey titriyor gibi görünüyordu, sunağın üstündeki haç bile. Annie, papazın müziği duyamayacak bir yerde olduğunu umdu, yoksa adam hemen oraya gelip hepsini dışarı atabilirdi, kaç para verirlerse versinler.

Ses kısılır kısılmaz, kutsal eşya odasından gelen insan sesleri duyuldu. Sonra da kiliseye Anoush’la birlikte onun modellik yapmaları için bulduğu üç kişi geldi.

Müzik aniden durdu, muhtemelen teknik sebeplerle ve Svetlana, Elena, Annie ve DJ, kendilerini Anoush’un bulduğu “modellere” merakla bakarken buldular.

Aralarından biri kısa boylu, hayli yuvarlak hatlı, beyaz bir kızdı, herhalde Anoush’la yakın yaşlardaydı, belki okul arkadaşıydı. Yüzünde geniş bir gülümseme vardı ve Anoush’tan çok daha dışa dönük olduğu ortadaydı.

Arkalarındaysa 1.80’lik, sıra dışı bir kız dikiliyordu. Ceza-yirli olabilecek bu kızın teni Anoush’tan çok daha koyuydu ve turuncu boyalı, kıvrıkcık, inanılmaz kabarık saçları vardı; profesyonel bir model kadar ince ve kamburdu.

Bu kızın arkasında da dolgun hatlı kızın büyükannesi olabilecek biri vardı: küt kesilmiş beyaz saçları olan, kısa kürk ceket giymiş, çok güzel bir yaşlı Fransız kadın.

“Ne düşünüyorsunuz?” diye sordu Anoush o çekingen tavırla. “Bu Yvette, onunla Carousel’de tanıştım,” diye başladı, uzun kızı işaret ederek. “Bu en yakın arkadaşım, Celeste ve Celeste’in büyükannesi. Büyükanne eskiden gelinlik modeliymiş. Hepsi gösteride yer almak istiyor.”

Annie dayanamayıp heyecanla ellerini çırttı, zihninde bu kadınlara verebileceği yeni stiller dönüp durmaya başlamış-

tı. Bir fasulye sırığı, bir doksan-altmış-doksan, zarif bir yaşlı hanım... bu gerçekten çok heyecan verici ve büyüleyici bir deneyim olacaktı. Gidip Elena'nın elbise çantasını hemen karıştırması gerekiyordu.

Bununla birlikte, arkasındaki sessizliğin de farkındaydı. Svetlana, Elena ve Rich daha hiçbir şey söylememişlerdi. Onlara döndüğünde yüzlerinin sert olduğunu gördü. Bunu pek de parlak bir fikir olarak görmüyor gibilerdi.

"Olacak bu iş, söz size," diye fısıldadı Annie onlara, kapı ağzındaki grubun cesaretini kırmamak için.

"Bu iş modayla mı ilgili, Annah," diye sordu Svetlana buz gibi bir sesle, "yoksa güzel bir program hazırlamakla mı?"

"İyi bir program ikimize de faydalı olacak," diye yanıt verdi Annie.

Annie'nin telefonu çalmaya başladı. Ekrana baktı ama yalnızca arayan Ed olduğu için çağrıya yanıt verdi. Evde bir çeşit felâket yaşandıysa bunu bilmeliydi, her ne kadar bunun için mükemmel bir an olmasa da.

"Ed, acil bir şey mi?" diye fısıldadı ahizeye.

"Al çatıda az önce büyük bir delik açtı, kiremitlerin yarısını kendi kafasının üstüne düşürdü, merdivenden düştü ve bileğini kırdı," şeklinde verdi Ed yıkıcı haberlerini.

Annie bunu hazmetmeye çalıştı. Ed için yapabileceği herhangi bir şey kesinlikle yoktu. Evet, bu bir krizdi ama onun da o an kafasını tamamen meşgul eden bir krizi vardı. Elena bir kez daha ağlayacakmış gibi duruyordu.

"Tatlım, seni seviyorum, bununla başa çıkabileceğini de biliyorum ama kapatmam lazım. Seni ilk fırsatta arayacağım." Bunu dedikten sonra telefonu kapadı. "Buyurun, içeri gelin," diye çağırdı model grubunu. "Teşekkürler, Anoush! Geldiğiniz için hepiniz sağ olun. Şimdi beni takip edin de size hep birlikte giyeceğimiz harika elbiseleri göstereyim."

Yirmi Birinci Bölüm

Büyükannenin kendi tarzı:

Siyah beyaz baskılı elbise (Sabine Boutique'ten)

Siyah yılan derisi, alçak topuklu ayakkabı (Vintage Céline'den)

Siyah timsah derisi çanta (annesinin)

Kırmızı ruj (Chanel'den)

Parfüm (Chanel No 5)

Tahmini toplam tutar (bugünün fiyatıyla): 1890 euro

“Affreux.”

Bir saat sonra, Annie dört modelle birlikte kilise salonunda... savaş veriyordu. Kapanmayan elbise düğmeleriyle, ne kadar sağlam dikmiş, tutturmuş olursa olsun her taraftan fırlayan iğnelerle, ipliklerle ve ağlarla savaşıyordu. En kötüsü de kendisine ne giyeceğinin söylenmesinden hoşlanmayan, yaşlı bir Fransız kadınla mücadele ediyordu.

“Non, pas comme ça⁴,” diye ısrar etmişti büyükanne, beline Annie tarafından bağlanan kuşağı alıp ciddi ciddi yere çalmadan önce!

4 - Fr. “Hayır, böyle olmaz.”

Jean-Paul Gaultier'in başına gelmiş miydi bu? Hayır, Annie bunu hiç sanmıyordu!

Kilisede bir hazırlık curcunası sürüp gidiyordu. Latifah temizlik ve durulamayla, sıralara minderler yerleştirmekle, pirinç şamdanları ovup her tarafı parlatmakla meşguldü. Elena telefundaydı, gelecek herkesin mekânın yerini doğru anlaması için uğraşıyordu. Svetlana, DJ ve Rich ise müzik, ışıklar, açılar, modellerin duracakları yerler, modellerin yürüyecekleri yerler ve modellerin dönecekleri yer konusunda tartışıyorlardı.

Annie bu sahneye bir göz atmış, sonra da hemen geri kaçıp işin kendisine düşen kısmına dönmüştü.

Anoush'u giydirmek kolay olmuştu. 36 beden, ayçiçeği sarısı elbise ondaydı. Sarı elbiseden sonra bir tane daha 36 beden elbise tanıtacaktı: parlak mavi kafes desenli, beyaz bir elbise. Annie kıza ertesi gün saçını nasıl yapması gerektiğini anlattı ve rahat topuklu sandaletler giymesini, makyajını da normalde dışarı çıkarmış gibi yapmasını söyledi.

Sonra sıra Anoush'un arkadaşı Celeste'e gelmişti. Kızın dolgun hatları, müsait durumdaki iki 40 bedene sığdırıldı: siyah bir krepon elbise ve zümrüt yeşili ipek bir elbise. Kızın çekici, açık renk göğüs dekoltesi, düğmelerin arasından taşıyordu. Aralarındaki dil sorununa rağmen, Annie kızla sutyenler ve kamisoller hakkında konuşabildi.

Kızın evinde bu elbiselere uyabilecek nasıl iç çamaşırları vardı?

Celeste yeşil elbise için siyah dantelli bir sutyen ve bir de geniş, siyah, rugan bir kuşak önerdi.

"Evet!" Annie bunu havada kapmıştı. Kız kıvrımlıydı ama daracık bir beli vardı ve vurgulamaya fazlasıyla değerdi. Celeste siyah elbisesi için de fuşya büstiyerini önerdi.

"Evet! Pembe ayakkabı?" diye sordu Annie.

Celeste hevesle kafa salladı.

Annie büyükanneye sürekli sıradaki olma şansı tanımıştı

ama kadın eliyle yaptığı hareketle onu reddediyordu. Kuşak olayından sonra, kadın giysi askılığıının yanında durmuş, kalkanları kendi gözleriyle incelemiş ve giyeceği şey için kendi kararını vermişti.

“Peki ben?” diye sordu Yvette, Annie’ye doğru kayarak. Eli belinde, sesi de kısık ve seksiydi.

Annie kıza hayran hayran baktı. Yvette çok etkileyici biriydi, çok uzun, zarif, esnekti. Yüzündeki kalın makyaj katmanının üstünde teri parlıyordu. Bu kızın burada ne işi vardı? Neden önemli tasarımcılardan birinin gösterisinde, şehrin göbeğinde değildi?

“Daha önce uzun süre modellik yaptın mı?” diye sordu Annie.

“Yeni başlıyorum,” diye yanıt verdi Yvette, kalçalarını hafifçe sallayarak. “Modellik sıkıcı bir iş, ben şarkı söylemeyi seviyorum. Ama modellikte daha çok para var.”

“Bence sen çok başarılı olacaksın,” dedi Annie dayanamayıp, “sen çok...”

“Farklı mıyım?” dedi Yvette.

“Evet.”

“Ama farklı olmak zor,” diye yanıt verdi Yvette, Annie’nin elindeki kobalt mavisi ve beyaz iki elbiseyi alırken.

“Başlangıçta zordur ama insanlar farklılığa alıştığında büyük bir iş başarmış olursun, yeni bir şeyin başlangıcı olur...” Annie kıza bunları söyledikten sonra onun anlayıp anlamadığını merak etti.

Yvette parlak kahverengi gözlerini Annie’ninkilere sabitledi ve ona uzun uzun, ciddi gözlerle baktı, sonra da hemen göz kırptı.

“Belki haklısındır,” dedi, sonra da topukları üstünde döndü ve odanın boş bir köşesine çekildi, belli ki üstünü orada değiştirmek istiyordu.

Sonunda, büyükanne, Annie’nin yanına bir elinde sade, lacivert bir takım elbise, ötekindeyse boynu fırfırlı, kahverengi bir elbiseyle geldi.

“*Bien*,” dedi büyükanne.

Bu bir sorudan çok komuttu.

Annie yalnızca gülümsedi ve onaylar şekilde kafa salladı. Kendine ayırdığı 42 beden kırmızı ve mor elbiselere kimse dokunmadığı sürece sorun yoktu. Büyükanne elbiseleri alıp salonun tuvaletine, mahremiyet içinde giyineceği yere doğru götürdü.

Annie gözlerini kaldırdığında, arkası dönük olan Yvette’in kobalt elbisenin içine kaydığını gördü. Yvette, Annie’nin bu kadar zarif bir vücutta ihtiyaç duyulabileceğine inanmadığı bir şekilde, şekil verici dar iç çamaşırlarından giyiyordu.

O sırada, arkasında Svetlana’yla birlikte, Elena salona girdi. Annie hemen gerildiğini hissetti, çünkü buraya yalnızca tek bir nedenle geldiklerinin farkındaydı: Gösteride bu modellerin işi kıvrılabileceklerinden olmak istiyorlardı.

İlk kıyafetlerini giymiş olan Anoush ve Celeste, onaylanmak için öne çıktılar.

O an Rich de kapı ağzında belirdi: “Çekim yapabilir miyim?” diye sordu, sonra da yüz­süz bir sırıtişla ekledi: “Herkes müsait mi... ya da iç çamaşırlarıyla da çekebilir miyim?”

Yvette kobalt mavisiyle öne çıktı.

Kıvırcık ve vahşi turuncu saçları, ince ve kara uzuvlarıyla, kız inanılmaz görünüyordu. Sanki 1970’lerin disko panterleri gibi, dans pistine çıkıp herkesi mahvedecekmiş gibiydi.

“Vaaay bee,” diye bağırdı Rich kendini tutamayıp, kame-rası açıkken. “Paul umarım sen odaya girerken unutulmaz bir şeyler çalar.”

Elena’nın elleri ağzının üstündeydi ve Svetlana’nın dudakları da şaşkınlıkla minik bir “o” halini almıştı.

“İnanılmaz görünüyorsun!” dedi Annie, Yvette’e.

Yvette hafifçe gülümsedi, sonra ağzını açtı ve minik bir Madonna taklidi yaptı. “*Everybody comes to Hollywood...*”

Bu herkesi güldürdü.

“Başka hangi elbiseyi giyecek?” diye sordu Svetlana merakla.

“Beyazı,” dedi Annie. Svetlana ve Elena kafa salladılar, elbisenin Yvette’in esmer ve parlak teniyle, kabarık turuncu saçlarıyla ne kadar güzel görüneceğini fark ederek.

“Anoush ve Celeste çok güzeller,” diye araya girdi Annie, Yvette’in etkileyiciliği karşısında öteki kızların kendilerini kötü hissetmemeleri için.

“Evet, elbette,” diye yanıt verdi Elena ama o sırada Yvette’in konukları başlangıçta büyülemesiyle finali yapması arasında karar vermeye çalışıyordu.

“Gerçekten harika elbiseler,” diye hatırlattı herkese Annie. “Kesime, renklere, kumaşa bakın, nasıl da herkesin üstünde harika duruyorlar. Minyon, iri göğüslü...”

“Peki büyükanne?” diye sordu Svetlana.

“Büyükanne, enteresan bir sunum olacak,” dedi Elena endişeli şekilde.

“Ama iyi anlamda,” dedi Annie. “Mekânı düzenleme işi nasıl gidiyor?” diye sordu. “O güzel insanlar Saint-Denis’ye dayanabilecekler mi?”

“Bence güzel oldu; herkes ilginç buldu,” dedi Elena. “Herkes onları Carousel’dan buraya getirip geri götürecek taksileri ayarlıyor; Armani’nin saat 2’deki gösterisini kimse kaçırmak istemiyor, o yüzden elimizi çabuk tutmalıyız. Kızlar on birde podyumdaki işlerini bitirmeliler ki herkes elbiselere göz atabilecek, benimle ve annemle konuşabilecek vakit bulsun.”

“Yani bu moda gösterisi, modaaya uygun bir şekilde, bir saatçik bile geç başlayamaz, öyle mi?”

“HAYIR!” dedi Elena, gözleri dehşetle açılmış halde.

Tam o sırada, büyükanne kadınlar tuvaletinden çıktı ve salona yavaşça, büyük bir zarafetle adım attı.

Kafasını yukarıda tuttu ve ancak “özgüvenli” şeklinde tarif edilebilecek bir tavırla yürüdü. Lacivert elbise üstüne tam

uygundu ve modele ait ince, kahverengi bir timsah derisi kemerle beline oturtulmuştu. Bacaklarında ağı kahverengi çorap ve altında yarım topuklu kahverengi ayakkabılar vardı. Çok zarif bir takımdı.

“Bu harika, değil?” şeklinde, ilk tepkiyi verdi Svetlana. “Elbiselerin sadece genç, diri kadınlar için olduklarını sanırdım, hâlâ seksapelini koruyanlar için” –bunu derken dekoltesini hafifçe titretti- “ama şimdi görüyorum ki yaşlı kadınlarda da çok şık durabiliyormuş.”

“Bence büyükanne bir dâhi!” dedi Annie onlara, yaşlı kadının onlara doğru gelişini hep birlikte izlerlerken. Eski zamanların modelleri gibi, büyükanne onlara hafifçe, ölçülü şekilde gülümsedi, dikkatlice kendi etrafında döndü ve eli belinde, onlardan uzaklaşmaya başladı.

Celeste hem ellerini çırpmaya hem gülmeye başladı. “Bravo, Mami.”

“Duvaklar ne durumda?” diye sordu Elena.

“Ee...” Annie’nin gözleri, odanın kenarındaki yığına döndü. Duvak konusu sandığı kadar kolay olmayacak gibi duruyordu.

Eline iğne iplik aldığı anda, Annie küçük tamir işlerini becerebiliyordu; düğme dikebilir, yama yapabilir, söktük dikebilirdi ama o ana kadar yaptığı bütün duvaklar, acemi terzilerin elinden çıkmış tütülere benziyordu ki Yvette bile bunları kolaylıkla taşıyamazdı.

O felaket yığınının içinden, altın rengi, yaptığı ya da yapmaya çalıştığı en küçük duvağı çıkardı. Bu parçanın göze en az kötü gelen olacağını umuyordu.

Büyükanne, Annie’nin ellerinde takdim edilen şeyi görünce kafasını iki yana salladı. “*Affreux*,” şeklinde komut verdi.

Berbat. Annie bile anlayabiliyordu bunu.

Yaşlı kadın elini uzatarak parçayı Annie’den istedi.

Annie ağ topunu kırışmış ama becerikli görünen ellere teslim etti.

“Büyükanne eskiden şapkalar yapardı,” dedi Celeste onlara.

Annie, büyükannenin gözlerine hayretle baktı. Bugün şanssı sanki gitgide açılıyor gibiydi. Yani, tabii Al’in merdivenden düşmesi dışında. Tamam, Patrizio’nun on altı bin euroyla kayıplara karışması da vardı... Evet, küçük mutluluklara şükretmeliydi belki de.

Celeste’in mamisi duvakları halledecekti. Annie’nin iğnesini şimdiden eline almıştı ve altın iplikle elindeki kumaştan çok daha güzel bir şey çıkarmak için çalışmaya başlamıştı.

“Bir prova yapmalıyız,” dedi Elena, saatine bakıp akşamın 7’si olduğunu zorlukla algılayarak.

“Bence bir şeyler de yemeliyiz,” diye önerdi Annie. O deniz ürünleriyle şampanyayı tüketeli sanki çok zaman olmuş gibi gelmeye başlamıştı.

Şimdi, o ağı kumaşı bulduğu sokakta bir de kebabçı mı görmüştü ne?

★

Kilisedeki ilk prova akşam 9’a doğru başladı.

“Bunu gerçekten yapmamıza yalnızca on üç saat kaldı,” diye uyardı Elena gergince.

Provaya geçmeleri bu kadar uzun sürmüştü çünkü Rich ve DJ Paul ışıklar, açılar ve şarkılar hakkında konuşup durmuşlardı. Sonra da hangi ışık ve hangi açının hangi şarkıyla gittiği konusunda tartışmışlardı.

Bitmek bilmemişti. İkisinin tartışmaları, Annie, Elena ve Svetlana’yı hayal kırıklığıyla birlikte gözyaşlarının eşiğine getirmişti.

Sonra sıra herkesin iştahla yediği muazzam, yağlı kebablara gelmişti. Ama büyükanne yememişti, yemeğe onaylamaz gözlerle bakıp artık eve gitmesi gerektiğini, yatma saatinin yaklaştığını söylemişti yaşlı kadın.

Şimdi Svetlana ve Elena kilisede karşılıklı sıralarda oturmuşlardı, Annie de öteki modellerle birlikte lobideydi.

Rich'in ışıkları podyumda, yani koridorda parıldadı ve DJ Paul müziğe başladı.

Çalınan vurgulu, sallayan hiphop melodisiyle, önce Anoush ve Celeste geldi. Kol kola, koridorda seke seke ilerlediler. Kırmızı elbisesini giymiş, kendini biraz fazla gergin ve içine kapanık hisseden Annie de dikkatle onların arkalarından yürüyordu, gülümsemeli mi yoksa tepeden bakan bir manken yürüyüşüyle geçip gitmeli mi bilemiyordu.

Yvette ikinci şarkı başlayana kadar kutsal eşya odasında bekledi ve onun gelişi, ortamın ruhunda bir değişiklik oldu. Yeni notalar çalındığında, Yvette mavi elbisesi ve kafasında büyükannenin harika eseri olan muhteşem mor tülülle koridora girdi. Elena o kadar etkilenmişti ki kendini tutamayıp *uuuu* diye bir tepki verdi.

Hatırı sayılır bir boşluktan sonra büyükanne belirdi ve vurgulu baslara rağmen kendini zarıfçe, dengeli bir şekilde koridorun sonuna dek taşımayı başardı.

Beş model, sunağın sol tarafında sıraya girdi. Burada bir süre bekleyip müziğin ve ortamın atmosferinin konuklar tarafından hazmedilmesini beklemeyi, kıyafetlere hayran kalınması için yeterli bir şans tanınmasını, sonra da kilisenin yan kısmından geri yürüyerek mekânda fırtına gibi esmeyi, sonra da ikinci tur için geri gelmeyi hedefliyorlardı.

Annie, Elena ve Svetlana'ya döndü, yüzlerindeki şaşkın rahatlamayı gördü.

Artık ışıklar açık olduğu, müzik çalındığı ve kıyafetler modellerin üstünde olduğu için, Mükemmel Elbise'nin başındaki kadınlar bu işin hâlâ gerçekleşme şansının bulunduğunu gördüler. Tamamen amatör bir grubun bir gösteri hazırlayıp bazı önemli insanları bu elbiselerin büyüleyici olduğuna ikna etmesi gerçekten mümkün olabilirdi.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Annie kendini tutamayıp, tepkilerini duymak için çok sabırsızlanıyordu.

Ama Svetlana ya da Elena ona yanıt veremedi, herkesin

duyabildiği bir çatırtı oldu. Müzik aniden durdu ve ışıklar söndü, kilise zifiri karanlığa gömüldü.

“Eyvah beee,” diye içten bir tepki verdi Rich. “Patlattık galiba.”

Yirmi İkinci Bölüm

Owen evdeyken;
Mavi-beyaz tişört (Quicksilver'dan)
Ekose gömlek (Asda'dan)
Beyaz eşofman altı (Primark'tan)
Kahverengi sandalet (Birkenstock'tan)
Tahmini toplam tutar: 65 sterlin

“Evin içine kar yağıyor!”

Ed dudaklarını Minnie'nin alnına koydu. Annie ona bebeklerin ateşleri olup olmadığının böyle ölçülmesi gerektiğini öğretmişti. Eğer bebeğin alnı dudaklarına sıcak geliyorsa, bebeğin muhtemelen ateşi çıkmıştı.

Alın sıcaktı. Ed pek şaşırmadı, Minnie o kadar fena ağlıyordu ki suratı kıpkırmızı olmuştu ve gözlerinin kenarlarından yaşlar süzülüyordu.

Diş mi çıkarıyordu?

Minnie'nin burnu tamamen tıkalı ve sümüklerle doluydu, bu yüzden Ed sorunun diş açısından fazlası olduğunu düşündü. Kulakları düşünüyordu: Özellikle de küçük kız

yumruğunu kafasının yanına sürtüyor gibi durduğu için, o korku dolu kulak ağrısı yüzünden olabilirdi bu hal.

“Ah, Minnieciğim,” dedi Ed, kızını yüzünün hemen yakınında tutup sırtını sıvazlayarak. “Zavallı Minnieciğim. Gidip ilaç alalım sana hadi.”

Micky de bir daha ağlamaya başladı ama bunun sebebi, hâlâ oturma odasındaki idarelik masanın kenarındaki yüksek sandalyesinde, kemeri takılı halde olmasıydı. Gecikmiş akşam yemeklerinde yoğurtlu avokado püresi yiyorlardı, çünkü mutfak çok uzun süre barınılamayacak kadar soğuktu.

Tabii Ed kendisinin, Owen’ın ve Lana’nın, kızarmış ekmek ve yoğurtlu avokado püresinden oluşan akşam yemeğini bebekler kadar seveceklerinden pek emin değildi.

Lana eve girdiğinden beri öfke içindeydi. “Donuyorum be!” diye yakınmıştı. “Geri zekâlı Al şimdi n’aptı? Evi tepemize mi yıktı?”

Owen zararı incelemek için üst kata koşmuştu, Ed bunu yapmaması için onu uyarmış olmasına rağmen: “Dikkatli ol, daha da fazla kiremit düşebilir. Miğfersiz girmemek lazım oraya!”

“Süper!” Owen’ın sesi tavan arası zemininden aşağı inmişti. “Evin içine kar yağıyor!”

Ed ilacı ölçeğine döktü ve Minnie’ye gereken dozu verdikten sonra Annie’yi arama riskine girmeye karar verdi.

Evet, Annie meşgul ve stresliydi ama Ed de öyleydi ve kulak ağrıları konusunda onun tavsiyesine ihtiyacı vardı. Doktoru hangi noktada aramanız gerekirdi? Patlayan kulak zarları ve kalıcı sağırılıklar hakkında bir sürü korkutucu şey okumuştı.

“Annie?”

“Selam,” diye yanıt verdi Annie. Ed’e iyi bir zamanda aramadığını söyleyebilirdi; etrafında çok sinirli, afallamış ve doğrusu isyan içinde bir grup insanla, zifiri karanlık bir kilisedeydi ama telefonda Minnie’nin nefesini de duyabiliyordu, yani Ed onu omzunun dibinde tutuyor olmalıydı.

Sesi dinledi. Minnie'nin nefesi dolu dolu geliyordu.

"Galiba Minnie'nin kulağı ağrıyor," dedi Ed ona.

Annie etrafındaki şikâyetleri, bağırışları ve herkesi içine alma tehdidindeki taze krizi bir süre kendinden uzak tutabilmek için öteki kulağını eliyle kapattı.

"Zavallı Minniecik, ona ilacını verdin mi?"

"Verdim," dedi Ed.

"Onu sıcak tut, sürekli bir şeyler içir. Micky iyi mi?"

"Öyle görünüyor. Annie, peki Minnie kötüleşirse ben nereden anlayacağım? Ne zaman doktoru arayacağımı nereden bileceğim? Ya da mutfak duvarında ve çatıda kocaman delikler varken onu nasıl sıcak tutacağım?"

"Ah, canım, gerçekten çok üzgünüm..." diye başladı Annie.

Elena yine ağlamaya başlamıştı; zifiri karanlıkta, bir eli boştaki kulağının üstünde olmasına rağmen, Annie yine de onu duyabiliyordu. Ama birkaç dakikalığına ailesine odaklanması gerekiyordu. "Ed, durumu kötüleşirse Minnie çılgık atıp durur, o zaman acil servisi ararsın çünkü kızın kuvvetli ağrı kesicilere ihtiyacı olacaktır, belki bir de antibiyotiğe."

"Peki kulak zarı patlarsa?" diye sordu Ed. Sesi endişe doluydu.

Annie onu yatıştırmaya çalıştı. "O kadar kötü duruma gelmesi için genelde günler geçmesi gerekiyor. Çalışma odamda bir elektrikli ısıtıcı var, onu yatak odasına takıp yatma zamanı içerisini ısıtsana. Gerçi Lana'yla Owen yeterince ısınabilecekler mi?"

"Bilmiyorum."

"Belki de hep birlikte Dinah'ya ya da Hannah'ya gitmelisiniz..." diye sesli düşündü Annie ama iki kız kardeşin evinde de hepsine yetecek kadar yer olmadığını biliyordu. "Yatak odasını ısıt," diye tekrarladı. "En kötü ihtimalle hepiniz orada uyursunuz. Şimdi-"

"Kapatman lazım. Biliyorum. Hâlâ çalışıyor musun?"

Annie buna gülerek karşılık verdi: “Aa, tabii, hâlâ çalışıyorum. Zaferi yenilginin çenesinden sökmeye çalışıyorum. Daha sonra ara beni, olur mu? Durumu anlat.”

“Seni seviyorum,” dedi Ed ona.

Ve aniden, Annie yaşların gözlerinin arkasına sıçradığını hissetti.

★

“Bu, saçmalığın daniskası,” şeklinde görüş bildirdi Lana, avokado, kızarmış ekmek, bebeğin kulakları ve hep birlikte büyük yatak odasında kalma konularını duyunca. “Yarın bir ön sınavım var, bu aptal bebekler yüzünden beş dakikada bir uyanıp duramam.”

“Ama biraz ayıp ediyorsun, Lana,” dedi Ed ona sertçe. “İşler ters gidiyor. Planladığımız gibi gitmiyor. Biraz birlik olup savaşmak zorunda kalabiliriz.”

“Hayır!” dedi Lana hışımla. “Greta’yı arıyorum ben, gece onlarda kalacağım.”

Ed buna ancak iç çekerek karşılık verebildi. Lana’yla tartışmak istemiyordu, çünkü öncelikle onunla tartışmaktan nefret ediyordu ve ikincisi de öne sürdüğü fikir çok da kötü değildi. En azından elinde tedarik sağlaması, ısınması hakkında endişelenmesi gereken bir kişi azalacaktı.

Ed, Owen ve önceye göre çok sakinleşmiş iki bebek, tuhaf yemeklerini yediler, buzdolabında ne bulabilirse onunla idare ettiler, sonra da Owen’ın değişiklik olsun diye elektrogitar yerine keman çalışını dinlediler.

“Nazik olmaya mı çalışıyorsun peki, Owen?” diye sordu Ed merakla. “Kemanı kendini için mi çalışıyorsun, benim için mi?”

“Tabii ki senin için,” dedi Owen net bir şekilde, üstünü örtmek için en ufak bir çaba göstermeden. “Yani, keman beni *rahatsız etmiyor* ama kalbimdeki kesinlikle elektrogitar.”

Ed bu haberle heyecanlanmanın da ötesine geçti. Owen’a hem akustik gitar hem de keman çalmayı öğreten oydu. Öğ-

retirken, kemanın bir şekilde kazanmasını ummuştı, çünkü Owen'da bu alete doğuştan yetenek vardı.

Ed dördünün de cesaretlerini toplayıp yatak odasına gitmeleri ve geceyi kapatma zamanının geldiğine karar verdiğiğinde, odaya ilk giren Owen oldu.

"Bu nasıl lanet bir soğuk?" şeklinde oldu ilk tepkisi.

"'Lanet' deme," şeklinde yanıt verdi Ed.

"Ama lanetlenmiş gibiyiz resmen," diye yanıt verdi Owen.

Ed bir kez daha uzun uzun iç geçirdi. "Elektrikli ısıtıcı da berbat."

"Benim odamda bir şeyler var..." diye lafa girdi Owen.

Şimdi ne üretecekti acaba? "Odun falan mı var yoksa?" diye şaka yaptı Ed.

"Hayır, bazı kamp malzemeleri var."

"Kamp malzemeleri mi? Yazın onları kolileyip tavan arasına kaldırdık sanıyordum."

Ed ve Owen, kamp yaparlarken bir sürü güzel anı biriktirmişlerdi. Komiktir ki ikisinin kamp sevgileri, Annie'yle Ed'i başta bir araya getiren şeylerden biriydi. Ama bu başka bir hikâyeydi.

"Şey, evet, bizim kolimiz tavan arasında ama bende birkaç yeni malzeme var." Owen temkinli şekilde konuşuyordu; konuya doğrudan girmek istemiyordu.

"Neler var peki?"

"Mesela bayağı iyi bir yeni artık takım var. Onu denemem lazımdı, annemin şovu için." Bunun soruların sonunu getireceğini umuyordu.

"Ya. Peki. Uyku tulumu?" diye sordu Ed.

"Evet, bayağı gösterişli iki tane. Fermuarlarını tak diye açabiliyorsun, hatta birbirlerine fermuarlayabiliyorsun bile," diye açıkladı hevesle. "Eğer ben, sen ve bebekler hem tulumlar hem de artık takımıyla yatağa girersek sanırım sorun yaşamayız ama ısıtıcıyı yine de düşük derecede açık bırakalım."

"Bu çok zekice, Owen," dedi Ed. "Getir bakalım şunları."

Owen kendi yatak odasına yollandı ve geri döndüğünde kolları Everest Camping'den... ee... "temin edebildiği" bütün malzemelerle doluydu. Uyku tulumları ve dolgulu kabanlar o kadar kalın ve kabarık ki neredeyse önünü göremeyecekti. Kollarında katlı olarak termal içlikler duruyordu, ellerinden birinde de bir kamp ocağı vardı.

"Kamp ocağı lazım olmaz herhalde," dedi Ed ona, Owen her şeyi yatak odası zeminine bırakırken.

"Neden?"

"Küle dönmek istemeyiz sanırım, değil mi?"

Bir saat sonra, ikizler yatağın ortasında, yorgan ve uyku tulumunun konforlu katmanlarının altında, rahatça uyuyorlardı. Owen yatakta onların bir yanına uzanmıştı, kitap okuyor ve ara sıra esniyordu. Ed öteki tarafa uzanmıştı, o kadar yorgundu ki hiçbir şey okuyamıyordu ve dalmak üzereydi.

"Baba?" dedi Owen sessizce.

"Hmm?" diyebildi Ed.

"Kamp malzemelerini anneme söylemezsin, değil mi?"

"Hangi kamp malzemelerini?"

"İşte, uyku tulumları falan. Söyleme anneme ya."

Artık sesi daha az yorgun ve daha gergin çıkan Ed, bunu sormak zorundaydı: "Neden söylemiyorum?"

Yirmi Üçüncü Bölüm

Model Annie:

Kırmızı gömlek elbise (Mükemmel Elbiseler'den ödünç)

Bacak korsesi (Spanx'ten)

Mavi topuklular (L.K. Bennett'tan)

Altın ve gümüş sırma kolye (Topshop'tan)

Tahmin Toplam Tutar: 180 sterlin

"Bence sadece bir sigorta değildi..."

Patlamadan sonra kilisenin içi o kadar kararmıştı ki kimse gözünün önünü bile göremiyordu. Ama, yavaşça da olsa, gözleri loşluğa uyum sağladı.

"N'oldu yahu öyle?" Annie'nin sesi karanlıkta çınladı.

"Ne yaptınız siz?" şeklinde geldi Svetlana'nın daha keskin ve suçlayıcı sorusu.

"*Il y a un plomb de sauté quelque part!*⁶" dedi odanın köşesindeki DJ Paul sinirle.

"Hayır, bence sadece bir sigorta değildi..." dedi Annie, kendisi tehlikeli sigorta kutuları ve patlayan prizler konusunda fazlaca tecrübeli olduğu için.

6 - Fr. "Bir yerlerde sigorta attı."

“Hayır,” dedi Rich de, kilisenin öteki tarafındaki sıraların olduğu yerdeki karanlığın içinden. “Ben bir fener bulmaya çalışacağım, sonra belki ışıkların sigortalarını değiştirebilirim. Muhtemelen yedekleri vardır. Ama bu küçük bir sigortadan daha tehlikeli bir şeymiş gibi geldi. Sanki bütün kutuyu havaya uçurmuşuz gibiydi.”

DJ Paul kulağa sinirliymiş gibi gelen bir şekilde, Fransızca bir şeyler söyledi ve bu başlangıçta sessizlikle karşılandı, çünkü yetkili hiç kimse Fransızca bilmiyordu.

“Anoush?” diye seslendi Annie, onun tercüme edebileceğini umarak.

“Bunun bazen olduğunu söylüyor,” diye lafa girdi kız, sunağın yakınındaki yerinden, “binadaki akım bu kadar ekipmana ve ışığa dayanmazmış.”

Sonra DJ Paul güçlü bir fener yaktı ve böyle bir felâkete hazırlıklı olduğunu göstermiş oldu. Sonra da bir elinde ışığı tutarak, öteki eliyle toparlanmaya başladı.

Hızlı bir Fransızcayla birkaç cümle daha kurup Anoush’un utanarak tercüme etmesine neden oldu: “Şimdi gidecekmiş. Şey, yarın geri gelmeyecekmiş. Sorunun çözülemez kadar uzun süreceğini ve onun için fazla sorun olacağını söylüyor.”

Elena’nın artık meşhur olan o çaresizlik haykırışını çıkarma sırası gelmişti.

Gözleri karanlığa ahşan Annie, Elena’nın yüzünü iki eliyle kapadığını görebiliyordu. Svetlana’nın gururlu duruşu bile çökmüş gibiydi. Svetlana sorunlarla başa çıkmaya alışık biri değildi, o daha çok parmaklarını şıklatarak veya yalnızca kredi kartını çıkararak, yoluna çıkmaya cüret eden her engeli pıt diye yok etmeye çalışmaya alışkındı.

Kiliseye büyük bir şok hâkimdi; yalnızca elektriksel bir sorunun bütün emeklerini mahvedebileceğine kimse inanmaya hazır değil gibiydi. Bu kadar kısa sürede bu kadar iş başarmışlardı: Yeni bir mekân bulmuşlar ve bütün konukla-

rım tekrar yönlendirmişlerdi; modeller bulmuşlardı; başlıklar ve duvaklar hazırlamışlardı; bir DJ bulmuşlardı, hatta bir ışıklandırma sistemi bile ayarlamışlardı... ve şimdi sanki hep birlikte başa dönmüşler gibi olmuştu.

Annie herhangi bir şey önerebilmek için kendini içten içe yiyip bitiriyordu. Herhangi bir şey. Kafası patlayacak gibiydi. Salondan buraya kalın bir elektrik uzatma kablosu getiremezler miydi?

“CD oynatıcısı olur mu?” diye sordu dışından. “Pilli bir şey?”

DJ Paul sanki onun dediğı şeyi anlamış gibiydi ve buna kahkahayla karşılık verdi. “*Pas moi,*” dedi yanıt olarak, omuz silkip. Yani, “ben değıl”.

Eğer kilisenin birinde dikilip pille çalışan bir CD oynatıcısının kontrolünü alacak biri varsa, bu DJ Paul olmayacaktı. Ekipmanlarını sökme işini neredeyse bitirmişti ve Annie, adam kapıdan bir kez çıktığında durumun çaresizleşeceğı yönünde bir his duyuyordu. Aralarından biri bir defa umudunu kaybederse de karamsarlık ve bitiş hisleri ötekilerin de üstüne çökecekti, herkes bu gösteriyi terk edecekti.

“Bir şey düşünmemiz lazım,” dedi Annie dışından, mümkün olduğunca cesaret verici bir sesle. “Eğer buraya kadar geldiysek, bu küçük problemi de çözebiliriz. Hadi.”

Bir süre, herkes tamamen sessiz kaldı. DJ, fenerin yardımıyla toparlanmayı bırakmıştı.

Adam gidince, diye düşündü Annie vahşice, artık fener ışığını da kaybetmiş olacaktı. Tamamen karanlıkta kalacaklardı.

Sonra büyükanne ayağı kalktı.

“Büyükanne evine gitmesi lazım,” dedi Celeste, birden hatırlayarak.

“Elbette,” diye yanıt verdi Svetlana.

Büyükanne sıradan çıkıp yürüdü. Ama sonra döndü. Kilise girişine ve kapıya doğru değıl, sunağı doğru. Oraya var-

dığında, önce sola saptı, sonra da küçük yan kapının ardında kayboldu.

“Nereye gidiyor?” diye sordu Annie, Celeste’e.

Celeste omuz silkti.

“Burası onun kilisesi mi?”

“Evet,” dedi Celeste, “hayatı boyunca buraya geldi.”

Büyükanne bir süre sonra, bir elinde iki küçük karton kutu, ötekinde de yıpranmış bir demir şamdanla odadan çıktı.

Şamdan, sıra sıra adak mumunu taşıması için tasarlanmış parçalardan biriydi.

Büyükanne elindekileri sunağın önüne bıraktı, sonra tekrar odaya dönüp ellerinde üç tane daha şamdanla geri geldi.

“*Voilà, lu lumière,*” dedi.

Celeste tercüme etmek üzereydi ama bunu Elena yaptı: “İşte ışığımız geldi.”

Büyükanne sunağın önünde sakince yürüdü, ortada hafifçe diz çökmek için biraz duraksadı ve kilisenin öteki tarafındaki ikinci küçük kapının ardında gözden kayboldu.

Bir süre sessizlik oldu, sonra dehşet verici bir org müziği kilisede yankılandı ve herkesi şokla kendine getirdi.

“Org!” diye haykırdı Annie.

Büyükanne bir kez daha belirdi ve sadece şunu dedi: “*Voilà, la musique.*”

Celeste ellerini hafifçe çırpı ve büyükannesiyle Fransızca konuşmaya başladı. Sonra ötekilere döndü ve sordu: “Ne düşünüyorsunuz? Yarın burada org çalabilecek arkadaşı olduğunu söylüyor.”

Elena ve Svetlana konuşamayacak kadar şaşkın görünüyorlardı. Son derece loş ışık altında birbirlerine bakıyorlardı.

“Mumlar yeterli olacak mı? Çekilecek resimler için?” diye sordu Annie, Rich’e.

“Yani,” diye başladı Rich, “burası çok karanlık bir kilise, gündüz bile. Çok karamsar bir ortam olacak ama biliyorsu-

nuz, fotoğrafçılar flaş kullanacaklar, ben de kamerayı gece moduna alıp... evet, farklı bir şey olacak.”

Elena birden tekrar canlanmış gibi görünmeye başladı. Sert ahşap sıradan ayağa fırladı ve seslendi: “Hadi, bulabileceğimiz tüm mumları yakıp bakalım nasıl görüneceğine.”

Yirmi Dördüncü Bölüm

Moda müşterisi:

Rengârenk örgü elbise (Missoni'den)

Gri yün manto (MaxMara'dan)

Gri topuklu çizmeler (Chloé'den)

Okyanus mavisi rügan omuz çantası (Mulberry'den)

Reçeteyle yazılmış gözlük (Boots'tan)

Tahmini toplam tutar: 2800 sterlin

“N’oluyor yahu...?”

“Geceyi atlattınız mı, bebekler?” diye sordu Annie telefona nazıkçe, ertesi sabah 6.30’da, otel odasında uyandığında.

George V’deki süitlerindeki lüks içinde uyanacak Svetlana ve Elena’nın aksine, Annie ve Rich bir iş dünyasına has, finans bölgesinin hemen dibindeki bir otelin daha fonksiyonel odalarında kalıyorlardı.

“Evet, atlattık,” diye güven verdi Ed ona uyuklu sesiyle, “ama Minnie’yi bu sabah doktor kontrolüne götüreceğim. Senden n’aber?”

“Gece çok, çok uzun sürdü,” dedi Annie, sanki bunu pe-

kiştirmek istermişçesine esneyerek. “Üstümü giymek üzereyim, televizyon makyajımı yapacağım, sonra da Rich’le birlikte ilk iş mekâna gidip düzenlemeleri yapacağız.”

“Makyajını mı yapacaksın?” diye tekrar etti Ed. “Nasıl yani, makyözün yok mu?”

“Hayır! Ginger’ı göndermediler, hatta multi yetenekli Amelia bile bizimle gelmedi. Londra’da Tamsin için yapacak çok işi varmış belli ki. Nasıl başa çıkacaksam artık... Hayır, merak etme, mum ışığında çekim yapacağız, kimse benim bütün iğrenç detaylarımı görmeyecek.”

“Harika olduğunu biliyorsun,” diye bastırdı Ed.

“Ayy...” Ama Annie ona karşılık olarak tatlı bir şey söyleyemeden, keskin bir bağırış Ed’in dikkatini dağıttı.

“Kapatmam lazım,” dedi Ed, “oyun parkında kavga çıktı.”

★

Sabah 9.45’te, perdenin açılmasından on beş dakika önce, kilise salonu parfüm, saç spreyi ve heyecandan boşalan terleri sınırda tutmak için kullanılan deodorant bulutlarıyla kaplanmıştı.

Annie ve “modelleri”nin makyajları yapılmış, elbiseleri giydirilmiş, minik ayarlamaları yapılmış, saçları kabartılmış, akla gelebilecek her türlü hazırlıkları tamamlanmıştı, şimdi hepsi kilise salonu pencerelerinden dışarı bakıyor ve gerginlikle alıcıların, basının gelişini izliyorlardı.

Kasvetli kilise salonunun serin gün ışığında, önceki gecenin karanlığında, mum ışığı ve birkaç şişe şarap eşliğinde toparlanmış detaylı planları biraz... yani... çocukça ve kesinlikle profesyonellikten uzak görünmeye başlamıştı.

Kiliseye doğru yürüyen şu dehşet verici modacılar bir bakın!

Annie gelenlerin çok ciddi moda insanları olduklarını görebilecek kadar uzun süre boyunca kişisel alım uzmanlığı yapmıştı. İnsanların ellerinde binlerce sterlinlik Chloé ve Bottega Veneta çantalar vardı. Chanel marka güneş gözlükle-

ri giyiyorlardı, havanın aslında hiç güneşli olamamasına karşı; omuzlarında kürklü Fendi mantolar vardı.

Annie cesaretinin kırıldığını hissetti, hem de giderek daha fazla. Manzarayla, zavallı gösterileriyle karşı karşıya gelen herhangi birinin doğrudan kahrkabayı basmamasını umuyordu sadece.

Sonra, Yvette'e bir göz atınca tekrar cesaretlendiğini hissetti. En azından Yvette doğru düzgün bir modele benziyordu. İşin gerektirdiği gibi görünüyordu. Podyumda ağır adımlarla ilerleyecek, pençelerini çıkarıp savurmak üzere olan bir panter. Belki ısırabilirdi de.

Yvette uzun bacaklarının altına iddialı stiletto'lar giymişti, kobalt mavisi elbisesine de sinsi ve tehlikeli bir hava verilmişti. Ayrıca herkesi neşelendirmek için ara ara şarkılar mırıldanıyordu.

Anoush bir peri gibi görünüyordu, çok şekerdi. Celeste kıvrımlarıyla muhteşemdi. Büyükanne de elbisesinin içinde elbette bir zarafet timsaliydi ve Annie... Eh, Annie yalnızca normalin biraz üstünde olduğunu umuyordu, her ne kadar bir Flamenko dansçısında daha oturaklı olacağını düşündüğü, kırmızı bir tül duvak giyiyor olsa da.

"Heyecanlı mısınız?" diye sordu Annie, Anoush'a doğru yürürken.

"Birazcık," diye itiraf etti Anoush. "Umarım nereye yürüyeceğimizi, nerede duracağımızı hatırlarız."

"Hallederiz," dedi Annie, aynı şeyi kendi için de umarak. "Yalnızca yavaş hareket etmemiz lazım ki takılıp düşmeyelim ya da birbirimize çarpmayalım. Önemli olan orası."

Annie pencereden dışarı bir kez daha göz attı ve Svetlana'nın küçük bir grup konuşun yanında kahrkaha attığını gördü.

Svetlana binlerce kokteyl partisi ve sosyal etkinlik görmüştü, tecrübeliydi. Gelenlerle havadan sudan konuşma ve şüphesiz ki herkese bunun ne kadar heyecan verici olduğu,

kendisinin ne kadar sevinçli olduğunu anlatma, gösteri konusunda insanların beklentilerini yükseltme işinde doğuştan yetenekliydi.

Annie kol saatine her göz attığında, sanki kadranslar beklediğinden çok daha hızlı hareket ediyordu.

Salonun kapısı açıldı ve içeri omzunda kamerayla Rich girdi: “Kuliste son bir çekim,” dedi sırtarak, “sonra içerideki curcunaya geçeceğim. Hepimiz perdelerin açılmasına hazır mıyız, kızlar?”

Annie mide bulandırıcı bir heyecan dalgasının içinde kabardığını hissetti ama bunu elinden geldiğince saklaması gerektiğini biliyordu. Gerginlik aşırı bulaşıcı bir şeydi ve Annie herkesin sakın, seksi bir özgüven içinde görünmesini istiyordu.

“Kameraya gülümseyin,” dedi herkese.

Rich salondan çıktığında, Annie tüm kızları yanına çağırdı.

“Grup sarılması,” diye komut verdi, “ama nazıkçe, saçlarımız bozulsun istemeyiz.” Ne demek istediğini kimse anlamamış gibi görününce, Annie kollarını iki yana açtı ve biriyle Celeste’i kavradı, ötekini Yvette’e doğru uzattı ve kalan herkesi, büyükanne de dahil, aynısını yapmaya teşvik etti.

Hepsi bir yumak haline geldiklerinde lafa girdi: “Anoush, tercüme et lütfen. Hepimiz harika görünüyoruz. Hepimiz farklı şekillerde çok güzeliz. Şimdi oraya gideceğiz ve harika elbiselerimizi harika kendimiz üzerinde gözler önüne seracağız.”

Anoush bunun Fransızcasını söylerken Annie duraksadı.

“*Pleines de dignité*,” diye ekledi büyükanne, Annie’nin küçük moral konuşmasının sonunda.

“Saygınlık içinde”. Kötü fikir değildi. Eğer hepsi saygın görünürse, kimse onlara gülemezdi, değil mi?

“*Dignité*,” diye tekrar etti Annie.

Elena endişeden beyazlamış gibi görünen yüzüyle salona

girdi. Bu organizasyonun kilit sorumlusu olmanın yükü yavaş yavaş belirmeye başlıyordu.

“Hazır mısınız?” diye sordu Elena, eleştiren bir gözle herkesi inceledikten sonra. “Gerçekten güzel görünüyorsunuz,” diye ekledi gerginlik dolu bir sesle ve kendini tutamayıp Celeste’in yanına gitti, onun gözlerinin üstüne düşen kısa duvağı düzeltti.

“Hazırız,” diye yanıt verdi Annie tüm modeller adına. “Herkesin ağzını açık bırakacağız,” diye ekledi, kendini hissettiğinden çok daha emin bir sesle.

“Peki, gelin de girişte bekleyin. Çıkacağınız zamanı haber vereceğim.”

Loş bina girişinde beklerken, Annie org müziğini dinledi ve ortamı mümkün olduğunca otantik ve hoş kokulu kılmak için yakılan tütsünün yoğun kokusunu içine çekti.

Başlıkları ve duvaklarının altında gergin şekilde bekleyen diğer modellere göz attığında, aklına yine gelinler geldi. Bu sıkışık yerde kaç gelin beklemişti? Tütsü kokusunu içlerine çekip orgun melodilerini dinleyerek, hayatlarındaki ilk ve tek podyum yürüyüşlerini o koridorda yapmaya ve yeni, tuhaf ve heyecan verici bir hayata hazırlanırken...

Org durdu; kilise artık sessizlik içindeydi. Tüm modeller, müzik tekrar çalınmaya başladığında, gösteriyi başlatmak için sıranın onlara geleceğini biliyorlardı.

Sessizlik sırasında, Annie yalnızca kendinin değil, etrafındaki tüm heyecanlı kalplerin gümbürtüsünü işitebildiğini düşündü. Yalnızca büyükanne huzurlu duruyordu. O, böyle heyecanlar yaşayamayacak kadar yaşlıydı, daha önce söylediği gibi, heyecan kalbe iyi gelmiyordu.

Gösterinin planlaması yeterince basitti. Herkes birer birer, tek sıra halinde koridorda yürüyecekti, koridorun bittiği yerde de geriye dönüp en arkadan gelen Yvette de yürüyüşünü bitirene kadar yerini alacaktı. Sonra tek sıra halinde kilise

salonuna hızla ilerleyecekler, elbiselerini değişip bunu tekrarlayacaklardı. Üstlerini değişirlerken, Elena elbiseler, kumaşlar ve fiyatlar hakkında konuşacaktı. Çok kolaydı. Peki o zaman Annie, her hafta televizyon programı neredeyse iki milyon kişi tarafından izlenen Annie, neden panikten kusa-bilirmiş gibi ydi?

O an org çalmaya başladı, kapı açıldı ve düşünmeye fırsatı olmadan, Anoush içeri yürüdü ve gösteri başladı.

Hemen ardından da Celeste onu takip etti, sonra büyük-kanne, sonra da Annie.

Koridordan geçip alanı dolduran dramatik gerginliğin içinde ilerlerken, Annie gözlerini ileride tuttu. Yüzünü ve ifadesini kalabalıktan gizleyen kırmızı duvağa şükretti.

Onlara bakmamasına rağmen, izleyici kitlesini hissedebiliyordu. Kilise sıcaklık ve yoğun bir şekilde doldurulmuş bir alanın bastırılmış sessizliğiyle doluydu. İçerisi hınca hınç doluydu, koridor sıkışık bir yermiş gibi geliyordu, çünkü siyah kumaş kaplı kollar, siyah ceketler, çantalar ve sarı saçlarla sınırlanıyordu.

Annie dikkatle, tek elini belinde tutarak, umursamaz ve kayıtsız görünmeye çalışarak yürüdü. Aslında odaklandığı şey kendisiyle büyük-kanne arasındaki uzaklıktı. Bunu korumak zorundaydı. Buradaki tek ana işi buydu.

Şimdiden, Yvette'in giriş kapısından geçtiğini hissedebiliyordu. Kafalar ona bakmak için dönüyordu ve kalabalıktan ilgilerinin Yvette'e kaydığı yönünde bir mırıltı geliyordu.

Yüksek topuklu parlak botları, mavi elbisesi ve turuncu ağların ardındaki turuncu saçlarıyla, Yvette koridorda uzun adımlarla yürüdü. İzleyenlere tam ayarında bir kibir havası verecek kadar doğuştan yetenekliydi.

Annie koridorun bitiminde sola döndü, büyükannenin yanındaki yerini aldı ve izleyicilere döndü. Onların yüzle-rinden okuyabildiği kadarıyla, izleyiciler onları özenle izliyor ve dikkatlerini veriyorlardı ama kimse gülümsemiyor ya

da en ufak bir onay havası vermiyordu. Düğün benzeri bir atmosfer yaratma işi buraya kadardı; bu daha çok, aşırı şık insanların katıldığı bir cenaze gibiydi: Herkes siyah giymişti ve inanılmaz ketum görünüyordu.

Annie modanın kaymak tabakasının bu kadar ciddi olacağını beklemiyordu.

Ama tabii, belki de bu kadar ciddiye alınmasının nedeni, aşırı ciddiye almayanların bu işe kahkahalarla gülmesiydi.

Yvette koridordaki yürüyüşünü bitirdi, zarıfça etrafında döndü ve Annie'nin yanına gelip durdu. Ama çok yakınında değil, çünkü üstünde kırk civarı mum olan demir şamdan, ikisinin arasında şaşırtıcı bir ısıyla yanıyordu.

Annie pozisyonunu aldığı anda, hafif bir endişe hissiyle kafasındaki naylon ağın mumların ne kadar yakınından geçtiğini fark etti. Bir devlet kurumu buranın güvenliğini denetlese sonucun pek hoş çıkmayacağı aşikârı.

Yvette bir-iki saniye poz verdikten sonra, Anoush önden yürümeye başladı ve modeller onu takip ederek kilisenin arka kısmına ilerlediler. Giriş kapısı kapanır kapanmaz, rahatlayıp kıkırdarak avluya ilerlediler, oradan da kilise salonuna geçtiler.

“İyi miydik?” diye sordu Anoush, Annie'ye. “Sence nasıldık?”

“Gayet iyiydik,” diye güven verdi Annie ona.

“DJ'i özlüyorum,” dedi Yvette, askılıktan beyaz elbisesini alıp. “Kilise müziğiyle havaya girmek zor.”

Ötekiler üstlerindeki elbiseleri yere bırakıp sutyenlerini, çoraplarını, külotlarını ortaya serecek şekilde hızla yeni elbiselerini üstlerine geçirirlerken, Yvette ve büyükanne arkalarını döndüler, hıza duyulan ihtiyaca karşın mahremiyeti bir yere kadar korumaya çalıştılar.

“Yvette, o kadar incesin ki vücut çorabına neredeyse ihtiyacın yok,” demek zorunda hissetti Annie kendini, halbuki kendisi o çoraplardan birine öyle bir sıkışmıştı ki eğilmek için özel efor göstermesi gerekiyordu.

“Aa, beni çıplak görmek istemezsin ama,” diye yanıt verdi Yvette.

Annie’nin ona neden böyle dediğini soracak vakti olmadı, çünkü başlıklar ve duvakların ayarlanması, rujların rötuşlanması ve herkesin tekrar kontrol edilmesi gerekiyordu, çünkü tekrar girişe dönme zamanı gelmişti bile.

Annie kapıyı yalnızca birazcık araladığında, Elena’nın pazarlama konuşmasının son kısmını yakalamayı başardı. Her kelimenin bir sessizlik denizine düştüğünü hemen fark etti.

Söylenenlere en ufak bir tepki verilmiyordu. Kalabalık etkilenmiyordu. Mırıldanma, kımıldanma, herhangi bir fısıltı yoktu. Her kelime havada ilerleyip kayboluyordu, sisler gibi.

Annie giriş odasına tıkanan modellere baktı. Hepsi rol yapan amatörlerdi ve durum çok kötüye gidiyordu. Birden, kendini ikinci raund için hazırlayabileceğinden emin olamadı.

Elena konuşmasını bitirdi ve karşılık olarak kıbarca, hafif bir alkış bile almadı. Yalnızca sessizlik. Sıralarının geldiğini bildirmek için yanlarına gelirken, Annie, Elena’nın utangaç bir ifadeyle kaplı yüzünün kızardığını gördü.

“İyi misin?” diye fısıldadı Annie, Elena kapıya yaklaşırken.

Elena yalnızca kafa salladı ama Annie onun gözlerinden her an yaşlar süzölebileceğini görebiliyordu.

“Orgcudan evlilik marşı çalmasını iste,” diye fısıldadı Annie ona, ani bir ilham gelince, “sonra da önce Yvette’i dışarı yollayalım, büyük beyaz duvağıyla gelinimiz olarak, sonra Anoush ve Celeste baş nedimeler olarak yürüsün, büyükannenle ben de en arkadan geelim. Büyük bir etki, büyük final, hem en azından işi de çabucak toparlamış oluruz.”

Elena kafa salladı ve hızla ilerledi, orgcuya evlilik marşını çalma listesinin tepesine çıkarmasını söyledi.

Annie de marşın ilk notaları çalınırken planlarını modellere fısıldayarak anlattı.

“Önden Yvette bir gelin gibi koridorda ilerlemeye başla-

yacak, Celeste ve Anoush da arkalarından gelecek. Sonra da büyükanne teşrif edecek.”

“*Bien*,” diye onay verdi büyükanne.

Eğer Yvette maviyle iyi görünüyordusa, beyaz elbiseyle “harikulade”ydi. Bağları bacaklarına kadar uzanan beyaz sandaletler, bu elbisenin altında giyilmesi için Svetlana’dan ödünç alınmıştı. Büyükanne de Annie’nin satın aldığı üç metrelik beyaz tülü süslü bir duvak haline getirmişti. Yvette’in elinde de beyaz çiçeklerden oluşan küçük bir buket vardı.

Yvette dışarı çıktı, duvakları örtülü Anoush ve Celeste te onu takip ettiler.

Annie istemsizce fark etti ki izleyiciler arasında küçük bir hareketlenme olmuştu.

Koridordaki ikinci yürüyüş, ilkinden çok daha fazla hoşuna gitti. Modellerin hepsi için geçerli gibiydi bu. Kilisede ilk kez yürüyor olmanın verdiği aşırı gerginlikten kurtulmuşlardı, omuzları kasılı değildi ve adımları çok daha akışkan, rahat duruyordu.

Koridorun sonuna geldiğinde, Annie bir şekilde Rich’e ve kameraya gülümsemeyi bile başardı. Kendini artık daha iyi hissediyordu, kasvet ve felaket atmosferi kalkmıştı, hatta izleyicilerden birkaçının gülümsediğini bile görebiliyordu.

Ama koridorun ucunda her şey tıkırında gitmiyordu. Yeni bir düzenle dizilmişlerdi ve farklı pozisyonlardaydılar. Bunu daha önce çalışmamışlardı.

Anoush ve Celeste, Yvette’in sıranın sonu yerine ortada olması gerektiğini kavramışlardı, bu yüzden onun yanından geçip onu Annie’yle büyükanneye yaklaşması için cesaretlendirdiler.

Ödünç sandaletleriyle, Yvette *birazcık* sendeledi ama içgüdüsel olarak elini uzatıp en yakınındaki nesneyi tuttu. Yazık ki, tuttuğu şey, daha hoş bir fon görüntüsü oluşturmak için hazırlanmış, alçak bir ahşap ekrandı. Ahşap bir an sallandı,

sonra da endişe verici bir çatırtıyla arkaya düştü. Yvette verdiği zararı ölçmek için kafasını arkaya attığında, duvağının dalgalanan tül şamdanlardan birinin üstünden geçti ve sesli bir hisırtıyla alev aldı.

Hem modellerden hem de izleyicilerden panik dolu haykırırlar yükseldi.

Annie'nin kafasında düşünceler birbirini kovaladı. *Yangın battaniyesi nerede vardı? Ya da yangın tüpü?*

Bir sakinlik ve kontrol hayali gibi, çığlıklar atan kalabalığın önünde, gerekli malzemeleri taşıyan iki kadın belirdi.

Büyükanne, ön sıradan kaptığı kalın bir kürk mantoyu elinde tutuyordu, Svetlana'nın iki elinde de birer tane açık şampanya şişesi duruyordu.

Kadınlar tam Yvette'in üstüne su dökmek üzerelerken, kız öne doğru eğildi ve alevler içindeki duvağı, büyüleyici tuncu peruğuyla birlikte, bir alev yumağı halinde yere düştü.

Svetlana şampanya doldurmaya başladı, büyükanne de elindeki mantoyla bir kez vurarak yangına son darbeyi vurdu.

Mekânı yoğun bir duman ve hayret verici acılıkta bir yanan saç kokusu kapladı. İzleyiciler ayaklanmışlardı ve kapıya hücum etmeye hazırlardı ama yangının söndürülmüş olmasının Yvette'in olağandışı halinin cazibesi, herkesi olduğu yere çaktı.

Yvette artık peruğu çıkmış ve altındaki kısa saçlarıyla kaldığı için, ince vücutlu, kayıtsız tavırlı model Yvette'in güçlü bir çene hattı ve erkeklere özgü olan, hafif bir âdemelması sahibi olduğu ortaya çıkmıştı.

Ona Annie de dik dik bakıyordu.

Kendine hâkim olamıyordu.

Yvette tıpkı bir dakika önceki kadar güzeldi ama o bir erkekti. Yvette aslında bir Yves'di, odadaki merakı ve üzerindeki ilgiyi sezebiliyordu.

Tam önünde, yakalanmak için bekleyen bu küçük şöret anını havada kapan Yvette, kafasını arkaya attı ve izleyicilere

Abba'nın şarkısı "Super Trouper"ın şaşırtıcı derecede inceltiştir nakaratıyla hitap etti. Sesi, neredeyse Elena'nın hayret nidasını bastırabilecek kadar yüksekti.

Yirmi Beşinci Bölüm

Pssst! Vickie gösteriye giderken:

Şalvar tulum (Topshop'tan)

Metalik gri blazer ceket (Whistles'dan)

Gümüş topuklular (Faith'ten)

Timsah derisi görünümlü mor el çantası (Osprey'den)

Defter ve kalem (WHSmith'ten)

Dijital ses kayıt cihazı (eBay'den)

Tahmini toplam tutar: 440 sterlin

"Babandan hiç bahsetmiyorsun..."

"Evet, artık haberi editöre satmak bebek işi." Dergi yazarı Vickie Plumridge dönüp kilise basamaklarında yanında oturan gazeteciye gülümsedi.

Gazeteci kafasıyla onay verdi: "Umalım da fotoğraflar güzel olsun."

"Sence bu kurgulanmış bir şey miydi?" diye sordu Vickie.

"Mümkün değil! Gelinin erkek olduğu ortaya çıktığında diğer modellerin suratlarındaki ifadeyi gördün mü? Kürk mantonun sahibi kadın? Neye uğradığını şaşırırdı resmen!"

“Yine de,” dedi Vickie şüpheyle, “ellerinde iki şişe şampanya ve çoktan açılmış halde... İçkiyi yanan duvağın üstüne dökenin Svetlana Wisneski oluşu? Bunu az önce gözlerimle görmemiş olsam hayatta inanmazdım.”

“Tamam, kayıt cihazları hazır, dışarı çıkıyorlar,” diye uyardı gazeteci ve yarı içilmiş sigarasını basamağa attı, ayak-kabısının sivri ucuyla üstüne basıp söndürdü.

Elena ve Svetlana kiliseden çıktılar. İkisinin de yüzünde parlak, neşeli gülümsemeler vardı, sanki bir modeli alevlere vermek ve tarihi bir kiliseyi yakmak sanki alelade, her gün meydana gelen bir olaymışçasına.

İstekleri üzerine, Annie de tam arkalarında duruyordu.

“Bizimle birlikte dışarı gelsen iyi olur,” demişti Elena ona, “Britanyalı gazeteciler seninle de konuşmak isteyeceklerdir.”

“Selam.” Elena alıcılar ile basın duman ve o berbat koku yüzünden binadan çıkarak küçük kilise avlusunda oluşturduğu kalabalığa böyle hitap etti.

Sesi, kendini hissettiğinden çok daha özgüvenli çıkan Elena devam etti: “Her şey kontrol altında. Yvette iyi durumda. Neyse ki saç perukmuş. Yani, gösterimizin böyle bir sahneyle bitmesinden dolayı üzüntü duyuyorum. Ama burada karşınızdayız, sizlerle şimdi harika elbiselerimiz hakkında konuşmak istiyoruz.”

Havada uçuşan sorular falan yoktu. Basın mensupları üç kadının yanında toplandılar ve bilmek istediklerini sırayla sordular.

Birkaç dakika sonra, Elena gazetecileri annesiyle Annie’ye bırakmaya karar verdi. kalabalığın içinden çıktı ve doğrudan alıcıların arasına katıldı.

Vickie Plumridge hiç vakit kaybetmedi; daha önceden hazırladığı soru listesiyle doğrudan Annie’ye doğru ilerledi.

“Selam, Annie, ben *Pssst!* dergisinden Vickie. Nasılsın? Gösteride modellik yapmak hoşuna gitti mi? Svetlana ve Elena’yla ne kadar süredir arkadaşsın?”

Annie bu sorulara Ukraynalı arkadaşlarını ve onların “deha ürünü” elbise işini mümkün olduğunca pohpohlayıp yanıt verdiğinde, Vickie’nin daha tuhaf bir soru zinciriyle karşı karşıya kaldı.

“Peki, arkadaşın Connor McCabe... Kendisi *The Manor* dizisinden çıkarıldı ve henüz başka bir iş bulamadı mı?” diye sordu Vickie, sanki az önce Connor hakkında ayıp etmemiş, çok güzel bir şey söylemiş gibi tatlı bir sesle.

“Ah, Connor hakkında bir şey söylemem mümkün değil,” şeklinde yanıt verdi Annie hemen, “yalnızca benim ezelden beri arkadaşım olduğunu ve harika biri olduğunu söyleyebilirim. Çok komik, nazik, harika bir insandır. Ne kadar iyi bir arkadaşsa o kadar iyi bir aktördür aynı zamanda,” diye devam etti, o dargın mesajlaşmalarından beri konuşmamış olmalarına rağmen. “Hem de...” Aniden aklına havaalanında gördüğü sinir bozucu dergi kapağı geldi, “...çok çekici biridir.”

O dergi *Pssst!* mıydı? Bu düşünce Annie’nin kafasında bir anda belirdi. Babasıyla yapılan röportajı dergisinde yayınlamak üzere olan, bu kadın mıydı?

“Röportajlarında annenden sık sık bahsediyorsun, Annie,” diye devam etti Vickie, “ama babandan hiç bahsetmiyorsun.”

Annie, Vickie’yi daha yakından inceledi.

Genç biriydi, belki yirmi beş yaşındaydı; platin sarısı ve küt kesim saçları, ince dudakları, delici mavi gözleri vardı. Yüzünü dost canlısı ve nazik bir görüntüye kavuşturmaya çabalıyordu ama sorularının ardındaki aç meraklılık, o ince gülüşle kendini belli ediyordu.

“Ben on üç yaşımdan beri babamı görmedim, ondan haber almadım,” diye yanıt verdi Annie sakince, sorunun onu ne kadar kudurttuğunu belli etmemeye kararlı şekilde, “yani hayatımın büyük bir parçası olmadığını anlıyorsunuzdur.”

“Ah, tanrım!” Vickie şaşırmış numarası yapıyordu ama pek başarılı değildi. “Yani ondan haber almadın... nerede olduğu ya da ne yaptığı hakkında hiçbir fikrin yok?”

“Hayır,” dedi Annie net bir sesle ama içten içe bir endişe duymaya başlıyordu. “Onun hakkında bir şey mi biliyorsun?” diye sordu birden.

Vickie hemen haykırdı: “Hayır! Tabii ki bilmiyorum.” Ama bunu der demez not defterine baktı ve Annie kızda bir suçluluk duygusu sezer gibi oldu. “Zamanınızı ayırdığınız için teşekkürler!” diye ekledi Vickie.

Vickie mi?

Dinah onu Vickie adında bir gazetecinin aradığını söylememiş miydi?

“Hey!” diye seslendi Annie ama Vickie çoktan sırtını dönmüştü ve hızla uzaklaşıyordu; bu sırada Svetlana, Annie’nin yanına geldi.

“Benim Annah’mla tanışmayı çok isteyen biri var.”

İşte bu kadardı. Annie gözlerini bir kez daha Vickie’yi bulmak için çevirdiğinde, o, gözden kaybolmuştu.

★

“Hmmm. Bunu düşünüp öyle geri dönüş yapmam lazım.”

Elena bunu bir alıcıdan daha duyarsa feryadı basacaktı.

Henüz hiç kimse, tek bir satış bile yapamamıştı. Ona kimse bunaltıcı derecede olumlu bir şey söylememişti. O ana kadar konuştuğu tüm alıcılar, elbiseler hakkında en iyimser şekilde “ılımlı” olarak tarif edilebilirlerdi.

Tüm para bitmişti ve şimdiye kadar ne Elena ne de Svetlana satış yapabilmişti.

Elena az önce uzun ve tutkulu bir konuşma yaptığı alıcının dikenli tellerin arasındaki kapıdan geçip orada bekleyen bir taksiye binişini izlerken, gösteri sırasında dikkatini çeken genç fotoğrafçı ona doğru geldi, makinesini kaldırdı ve birkaç poz çekti.

“Bence yeterince fotoğrafın oldu,” dedi Elena ona bitkin bir gülümseyişle.

Adam kafasını iki yana salladı ve artık Elena ona baktığı için, çok daha fazla fotoğraf çekti.

“Asla yeterince fotoğraf çekemezsin, imkânsız bu,” dedi sonunda, fotoğraf makinesinin ardından sonunda belirerek. Köşeli ve beklenmedik derecede yakışıklı bir yüzü vardı.

“Peki adın...?” diye sordu Elena kibirli bir sesle.

“Sye Westhoven, serbest fotoğrafçı, bugün *Women’s Wear Daily* için çalışıyorum,” dedi adam, rahat bir Atlantik aşırı aksanla.

“Web sitesi için mi?” diye sordu Elena, kayıtsızlığını biraz fazla vurgulayarak.

“Hayır, dergi için,” diye yanıt verdi fotoğrafçı, yoğun bakışlarını Elena’nın yüzünden çekmeden.

“Sence dergide yer alır mıyız?” Elena heyecanını gizlemeye çalışıyordu.

“Yani, alev alan gelininiz ve ünlü anneniz düşünülünce, şansınız bence... hmmm... yüzde yüz gibi bir şey.”

El çantasının içindeki BlackBerry’si titremeye başlayan Elena, Sye’a, “Affedersin,” dedikten sonra arkasını dönüp çantayı açtı ve çağrıyı cevaplandırdı.

Sye’in tekrar fotoğraf çekmeye başladığını belirten makine vızırtısını duymadı.

Sye düz ve pasaklı sarı saçlarını kulaklarının arkasına attı, kadrajdan daha iyi bir açı yakalayabilmek için gözünü kısıtı ve bir kez daha Elena’ya döndü.

Elena’nın yüzünü sevmiştii. Çok sevmiştii. Daha önce yüzlerce, binlerce güzel yüze bakmıştı ve genellikle bu yüzler onu pek etkilememişti, çünkü artık hatlardaki mükemmellik pek hoşuna gitmiyordu. İlginç, karakter dolu yüzlerden hoşlanıyordu, tıpkı Elena’nınki gibi, kaşlarının arasındaki o kararlı kırıksıklık, çelik gibi sert gözler ve buna zıt olarak, dolgun ve çekici dudaklar.

Gözlerini onun yüzüne odaklı tutmaya çalıştı, çünkü yüzün altındaki elbisenin içindeki yürek hoplatan vücuda çok uzun süre bakarsa... işine dair tüm konsantrasyonunu yitirebilirdi.

Araması sonuçlandığında, Elena tekrar Sye'a döndü. "Annemin fotoğrafını çektin mi?" diye sordu, çok profesyonel bir tonda.

Sye kafa salladı.

"Modellerin?"

Sye yine kafa salladı.

"Kırmızı elbiseli kadın, şuradaki, Britanya'da çok ünlü bir televizyon programcısı."

Sye bir kez daha kafa salladı. Adam, Elena'ya onu biraz rahatsız edecek şekilde fazla odaklanmış şekilde bakıyordu.

"O halde sanırım burada işin bitti, değil mi?" diye sordu Elena gülümseyerek.

Sye kafa salladı, kamerasını kaldırdı ve bir poz daha çekti.

"Bu bence biraz kabaca oldu!" diye bağırды Elena.

Sye aynı şeyi bir daha yaptı.

"Hey!" dedi Elena.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu Sye. "Çünkü bence bir elbise markasının ortağı olacak kadar büyük görünmüyorsunuz."

"Bu seni hiç ilgilendirmez," diye terslendi Elena ama sonra kendini de şaşırtarak, "Sen kaç yaşındasın?" diye sordu Sye'a.

"Yirmi üç," diye yanıtladı Sye tereddütsüzce, "yani artık sen de bana yaşını söylemek zorundasın."

"Öyle bir anlaşma yapmadık," dedi Elena, "ayrıca sen yirmi üçten çok daha büyük görünüyorsun."

"Zor bir hayatım var," diye yanıt verdi Sye. Tek kaşını kaldırdı, Elena'yı ona yaşını söylemesi için kışkırttı.

Elena hiçbir şey söylemeyince, tahmin yürüttü: "Bence yirmi ikiden bir gün bile büyük değilsin, yanılıyor muyum?"

"O beni ilgilendirir-"

"Ama öğrenmek de bana düşer." Sye yine yoğun gözlerle bakmaya başlamıştı: "Elbiseleri sevdim ama pek Avrupalı değil. Daha Amerikan tarzı, bence. Basit, profesyonel, Amerikan."

Elena omuz silkti ve buna bir yanıt vermedi. O da Sye'a bakıyordu. Onun geniş omuzlarından dökülen, kolları kıvrılmış, beyaz pamuk gömleğini inceledi. Bronz bileğinde yıpranmış bir örgü deri bileklik vardı... ve Elena şimdi de Sye'ın esnek, fotoğraf makinesini beceriyle kullanan bronz ellerine bakıyordu.

Bunu bir şokla fark etti ki daha önce hiç kimseye bu kadar kuvvetli ama rahatsız edici bir şekilde, uygunsuz bir ilgi duymamıştı, hayatı boyunca.

Artık kendini onu izlemekten alıkoyamıyordu bile. Küçük ve etkileyici detayların hepsini incelemekten alamıyordu kendini. Adamın ayaklarında yürüyüş botları vardı, Tanrı aşkına... Şıklıktan çok uzak bir seçim değil miydi bu? Çok cepli gri pantolonu da pisti ve cılız vücudu için fazla dökümlüydü.

Ama Elena gözlerini onun ince kalçalarına indirirse kendini kaybedecekti. İstekten nefes nefese kalacaktı.

O istek oracıkta, boğazının arka tarafındaydı, içini kurutuyordu, adamla konuşmayı zorlaştırıyor ve Elena'nın göz-bebeklerini fal taşı gibi açıyordu.

"Elena!" diye seslendi biri arkadan.

Elena arkasına döndüğünde Annie'nin kameramanı Rich'in uzun adımlarla ona doğru geldiğini gördü.

"Ah, merhaba." Bunu elinden geldiğince ilgisiz ve profesyonel bir sesle söylemeye çalışmıştı. Sye'ın bir anlığına bile yanlış bir izlenime kapılmasını...

Ama Rich doğrudan ona doğru yürüdü, yanağından bir öpücük alma ve beline sertçe sarılma cüretini gösterdi. "Müthiş bir gösteriydi, müthiş!" dedi sırtarak. "Sana işin ne kadar hoşuma gittiğini söyleme şansı bulamadım. Sansasyonel bir şeydi, bizim orada herkes bunu konuşacak. Çekim de i-na-nıl-maz oldu!"

Elena'yı hâlâ bırakmamıştı.

Elena onun elinin altında kıvrandı, bir an önce kurtulmaya çalıştı.

“Şu kadın Londra’daki Browns’tan, herhalde seninle konuşmak için can atıyordur,” diye ekledi Rich ve Sye’a başıyla hafifçe selam vererek, Elena’yı itiraz etmesine fırsat vermeden çok şık, çok önemli görünümlü bir kadına doğru yöneltti.

Omzunun üstünde Sye’a doğru bakan Elena, adamın ona eliyle hafifçe selam verip göz kırptığını gördü. Sye sonra fotoğraf makinesinin çantasını kaldırdı, beline ince bir anorak bağladı ve gözden kayboldu.

Elena, kalbinin adeta taşla ezildiğini hissetti.

Her ne kadar kafasının içindeki ses ona asla ve asla anorak giyen bir adam istemeyeceğini söylese de.

Yirmi Altıncı Bölüm

Vogue'un Britanya şubesinden gelen genç kız:

Uçuk pembe askısız şifon (Temperly'den)

Siyah kısa ceket (eski moda, Oxfam'dan)

Siyah, ayakkabı görünümlü bot (Vogue'un dolabından, Manolos marka)

Tahmini toplam tutar: 460 sterlin

"Bir yerlere gelmek epey güç."

"Bu işe gerçekten bayılıyorsun, değil mi?" diye sordu Rich, kamerayı Annie'nin yüzüne iyice yaklaştırarak.

Annie yalnızca kafa sallayıp gülümsedi. Aklına söyleyebilecek hiçbir şey gelmiyordu, harika manzaraya bakıp içkisini yudumlamakla fazla meşguldü. Genç kızlığından beri, Annie moda işinin peşinden koşmuştu: Londra'nın her yerindeki dükkânlarda elbette, her sezonun başında The Store'a gelen, özenle katlanmış giysilerle dolu raflarda ve artık televizyon programını takip edenler için düzenli olarak taradığı mağaza

koleksiyonlarının ön kayıtlarında. Ama buracıkta, bu şatafatlı, avizelerle parıldayan odada, George V'nin balo salonunda, Annie sonunda merkeze, modanın atan kalbine ulaştığını hissediyordu.

Elbette, moda dünyasının bu ışıltılı kokteyl partisine davetiyesi olan kadın Svetlana'ydı. Ama yanında birileriyle gitmek istediği için, Elena'yı, Annie'yi ve hatta kamerasıyla birlikte Rich'i de peşinde sürüklemişti; kapıda, arkadaşlarına yalnızca kaşlarını kaldırarak bakma cüretini göstermiş olan güvenlik görevlisine de ciddi bir bakışı ve devasa elmas kolyesini vurgulayışı yetmişti.

Ed'le yaptığı kısa konuşma, Annie'yi hasta bebeklerin ve yamayan çatının iyi olacağına ikna etmeye yetmişti, en azından o akşamın geç saatlerinde eve varana dek. Yani bu birkaç mutlu saat içinde, Annie insanları izlemeyi, ünlüleri görmeyi ve genel olarak kendini moda dünyasının heyecanına bırakmayı planlıyordu.

Oda tıka basa doluydu. Garsonlar ellerinde şampanya kadehleri ve kanapelerle dolu tepsilerle konukların arasında yürümeye çalışırken zorlanıyorlardı.

Kalabalığın içinde, Annie ara sıra ünlü bir yüz görüyor ve ünlünün yanına gidip yıllardır takip ettiği harika işleri için onları tebrik etme isteği duyuyordu, özenle dikilmiş her ke-nar, pantolonlara cesaretle verilmiş her açığı için. Bu tasarımcıların işlerini çok uzun süredir takip ediyormuş gibi hissediyordu kendini.

“Sence tasarımcılardan birinin yanına gidip selam verebilir miyim?” diye sordu Rich'e. “Yapışkanlık etmiş sayılır mıyım... ya da ünlü delisi gibi görünür müyüm?”

“Durduğun hata!” dedi Rich hemen. “Karl Lagerfeld'e tanıt kendini. Az önce köşede gördüm onu.” Rich her zamanki şebekçe tavrıyla, adamı parmağıyla gösterdi.

“Hayır!” Annie onun elini hemen indirdi. “Belki Ren Pearce'la başlarım diye düşünüyordum, hani Pearce Fionda'dan

olan. O da şurada hemen.” Gözlerini Londralı tasarımcıyı doğru zarıfçe çevirdi. “Bunu sanırım yapmak zorundayım, onu şovuma davet etmek istiyorum çünkü... Esneklik hakkında konuşabilir.”

“Bir dene bakalım,” dedi Rich.

“Tamam,” dedi Annie, cesaret için içkisinden bir yudum daha aldı, “ama sen kesinlikle mesafeni koruyacaksın,” diye uyardı kameramanını.

“Uzun lensler,” diye güven verdi Rich, “sadece uzun lensler.”

★

Fazlasıyla şık kalabalığın ortasında olan Elena, *Vogue*’un Britanya şubesinden gelen bir kızla derin bir sohbet içindeydi. Kumaşlardan, sonraki sezonun renklerinden ve ithalat giyerlerinden bahsediyorlardı.

“İlerleme sağlamak gerçekten çok zor,” diyordu kız anlayışla; Elena’nın işe başlarken çektiği zorlukları ve gösteri hazırlığında ters giden şeyleri duymuştu. Yine de, Elena güz baskılarından birinde Mükemmel Elbise’nin de yer alacağından neredeyse emindi. Kendini sessizce tebrik ederken dirseğinde bir dokunuş hissetti.

Bu çok nazıkçe, çok hafif bir dokunuştı; aslında bu şampanya dağıtan garsonları ya da kanape tepsisi arayan birinin geçerken sürtünmesi de olabilirdi ama Elena yine de döndü.

Orada, hemen arkasında, Sye Westhoven vardı. Etrafındakilerin tüm şatafatına rağmen, günün erken saatlerindeki gibi gündelik giysiler içindeydi.

“Selam,” dedi Sye, “burada olabileceğini düşündüm.”

“Öyle mi?” Elena’nın sesindeki şaşkınlık barizdi. “Yani...?” diye lafa girdi, sonra ona ne sorabileceğini düşündü, çünkü onu tekrar görmenin inanılmaz heyecanı aklına gelen şeyi unutmamasına neden olmuştu.

“Senin yeterince fotoğrafını çekemedim,” dedi Sye ona, yüzünde yine o sabit, cüretkâr, biraz da eğlenen ifadeyle.

“kesinlikle yetmez. Alakası yok.” Sonra da *Vogue*’dan gelen kıza döndü, “Bize biraz izin verebilir misin? Birkaç ekstra poz almam gerekiyor da... dışarı çıkabilir miyiz mümkünse?” dedi.

“Anladım,” dedi kız ve Sye’ı onaylamaz gözlerle tepeden tırnağa süzdü.

Elena bu bakışı anlamıştı. Solgun bir beyaz tişört, pasaklı bir pantolon giymiş, saçı başı tıraşsız, dağınık, aksesuar olarak da renkli fotoğraf makinesi askıları kullanan, genç bir fotoğrafçı karşısına çıksa, Elena da böyle bakabilirdi.

Ama...

Sye’a bu şekilde bakmadığı kesindi. O an değil.

Elena, Sye’ın elini tuttuğunu hissetti. Tek kelime etmeden, Sye onu yoğun kalabalığın içinden, üstünde kendilerinden de şık kıyafetler olan kadınların, pudralanmış moda kodamanlarının yanından, parıltılı beyaz çift kapının içinden geçirdi ve mermer kaplı serin otel lobisinin ihtişamına çıkardı.

Orada, birbirlerine tek kelimelik açıklama yapmalarına gerek yoktu, Elena’nın eli hâlâ Sye’ın elinde, yalnızca birbirlerine döndüler ve anlık bir duraksama dahi yaşamadan, öpüşmeye başladılar.

Öpüştüler, öpüştüler... nefes kesici bir açlıkla dolu, ür-kütücü ve elektrik dolu öpücüklerdi bunlar ve tek bir anlam-ları vardı: inanılmaz güçlü bir şeyin yalnızca başlangıcıydı bu. Gidilecek bir yer için yanıp tutuşan öpücükler.

★

Annie tam kalabalığın içinde Ren Pearce’ın olduğu yere doğru ilerlemeye başlamıştı ki aniden koluna dokunan bir elin onu geri çektiğini hissetti.

“Hah, buradasın!” Bu, Svetlana’ydı. “Bu adam hakkında ne düşünüyorsun? Dur, göstereyim. Çok önemli biri.” Sesi-ni neredeyse fısıldayacak kadar kısımıştı. “Londra’da iki tane müthiş mağazası var, bir tane Paris’te, bir tane de Milano’da

var, üstelik ne kadar genç ve yakışıklı görünüyor, baksana.”

Annie sonunda Svetlana’nın onu yönettiği adamı tespit etti. Yakışıklı biriydi: koyu tenli, sert çeneli, tertemiz giyimli biriydi. Adam, Svetlana’nın geldiğini fark etti ve ona doğru gülümsedi.

“Eşcinsel değil, kontrol ettim,” diye ekledi Svetlana da gülümserken, “ve bekâr. Bu çok, çok heyecan verici bir şey.”

“Neden?” diye fısıldadı Annie ona. “Sen bekâr değilsin... ben de değilim.”

“Hah!” şeklinde geldi Svetlana’nın kibirli gülüşü. “Bizim için değil. Bence Elena için mükemmel olacak. Buluşurlar, adam ona kıyafetler alır, dışarı çıkarlar, daha fazla kıyafet alır adam... Tekrar merhaba,” dedi Svetlana sıcak bir tonda, artık adama söylediklerini duyuracak kadar yaklaştıkları için. “Dominic, arkadaşım Annah Valentine’la tanış lütfen. Kendisi Britanya’da çok önemli bir moda programının sunucusudur. Zavallı Britanyalılar için televizyonun ne kadar önemli olduğunu bilirsin. Hava o kadar kötü ki aşırı pahalı evlerinden hiç çıkamıyorlar... ama benim çok güzel, zeki kızım la tanışman lazım. Mükemmel Elbise’nin ardındaki beyin o. Onu arayıp duruyorum ama...”

Annie gülümsedi ve Dominic’in elini sıktı. Üzgün bir şekilde, Ren Pearce’ın kapıya doğru ilerlediğini gördü. Ama adam sonra onunla biraz konuşmak isteyen küçük bir grup tarafından durduruldu.

Annie de onunla konuşmak istiyorsa elini çabuk tutmalıydı.

“Elena nerede?” diye terslendi Svetlana, odayı artık odaklanarak tararken. “Sen biliyor musun?” Bu soruyu omzunun arkasında, kamerayla dikilen Rich’e yöneltti.

“Hayır,” diye yanıt verdi Rich ama bunu derken neredeyse suçlu görünüyordu, çünkü tam olarak bunun yanıtını kendi de merak ediyordu. Neredeydi Elena? Onu uzaktan

çekiyordu ve partiden sonra onunla bir içki içmesi teklifinde bulunmak için cesaret toplamaya çalışıyordu; Annie'yle konuşmaya başladıktan sonraysa Svetlana'nın kızının izini tamamen kaybetmişti.

“Dominic, partiden sonra bizim süitimize gelip içkimizi içmelisin. Eminim ki Elena'yı buluruz, o da orada bize katılır.”

Svetlana'nın elini hâlâ kolunda hissedebilen Annie, kendisinin de bu plana dahil olduğunu farz etmişti. Şimdi ikilemde kalmıştı. Bir taraftan, evet, Svetlana'yla Elena'nın George V'deki süitini görmeyi kesinlikle istiyordu. Öte yandan, bu parti akşam üstü 4'te bitecekti, yani böylece uçuşu için havaalanına gitmeden önce otelin etrafındaki sokakları süsleyen harika mağazalarda alışveriş yapmak için birkaç saatlik vakti kalacaktı.

Ailesine hediyeler alması gerekiyordu ama Chanel'deki o ayakkabılara da göz koymuştu. O çiftin vitrindeki pembe kadife minderin üstünde sergilenişini gördüğü ilk anda buna ciddi ciddi niyetlenmemişti. Ama şimdi fark ediyordu ki ayakkabılar yavaş yavaş zihninde yer etmişlerdi. Hiç beklemediği anlarda, sanki bulmacaların çözümlerini bulur gibi fark ediyordu ki o ayakkabılar bu pantolonunun altında ya da şu etekle birlikte harika giderdi. Mağazaya gitmek zorunda olduğuna çoktan karar vermişti, Paris'teki Chanel mağazasına bakmayı da zaten çok isterdi... Sadece *soracaktı*, onun ayaklarına uygun numarada bir çift var mı diye. Olmaması neredeyse kesindi. Bundan sonra bir çift ayakkabıya beş yüz lira harcayıp harcamama mevzusu da yok olur giderdi tabii. Gitmez miydi?

“Ben hemen şuradayım, biraz Ren Pearce'la konuşacağım,” dedi Annie bir anda, Svetlana ile Dominic'in kabalık ettiğini düşünmemelerini umarak. “Bir selam vermem lazım. Sonra hemen yanınıza döneceğim, söz.”

Annie kalabalığın arasından, artık kapıya doğru ilerledi-

gi su götürmeyen, açık mavi kumaşla kaplı omuzlara doğru hızla ilerledi.

Yeterince yaklaşır yaklaşmaz boğazını temizledi ve mırıldandı: “Ren, selam, pardon... Ben büyük bir hayranımın da, biraz konuşmak...”

Omuzlar döndü ve Annie birden Londra’dan geçmiş on yıl içinde çıkmış en becerikli tasarımcılardan biriyle yüz yüze geldi.

Ren gülümsedi. Ve bu yalnızca kıbarca bir gülümseme değildi, gerçekten dostane bir gülüştü.

Annie boğazının biraz kuruduğunu hissetti. “Elbiselerine bayılıyorum,” dedi zorlukla, “hatta bir tanesini satın aldım. Mor, 2003 kış koleksiyonundan.”

“Evet.” Ren kafa sallıyordu. “Hatırlıyorum sanırım o parçayı.”

“The Store’da çalışırdım eskiden,” diye devam etti Annie.

“Aa, tabii... Evet, The Store” –suratındaki gülümseme iyice yayıldı- “benim işlerimi baştan beri almışlardı.”

“Evet.” Annie gülümsedi ve bunun nedeninin herkesi kıskırtıp yalvarması olduğunu söylemeye niyetlendi. Ama sonra bunun gösterişçilik olarak algılanabileceğini, kulağa oldukça aptalca geleceğini düşündü.

“Gözüme tanıdık geliyorsun,” dedi Ren sonra. “Tanışmış mıydık?”

“Aa, hayır. Hatırlardım... yo... Benim bir televizyon programım var da...” diye devam etti tereddütle. Adam programı izlememiştir herhalde, değil mi? Orta sınıf mağazaları inceleyip kilolu ve her türlü biçimsizlikten insanlara kıyafet seçtiği, tavsiyeler verdiği programına en ufak bir ilgi göstermiş olamazdı herhalde? Modanın seçkin ve asil dünyasında...

“Sen Annie Valentine’sın!” dedi adam birden. “Şovuna bayılıyorum!”

“Gerçekten mi?” Annie neye uğradığını şaşırmişti ama

yine de bu anın kaçmasına izin vermedi. “Peki programa çıkmak ister misiniz? İçimizdeki tilkiyi nasıl çıkaracağımıza dair bir şeyler söylersiniz belki... Böyle bir şeyle ilgilenir misiniz?”

“Elbette.” Ren kotunun arka cebine uzandı, küçük bir kart çıkardı ve Annie’ye uzattı. “Seninkilere benimkileri arat,” dedi, “desinler ki teklifini çoktan kabul ettim.”

Yirmi Yedinci Bölüm

Mağaza sahibi Dominic:
Toz pembe gömlek (Brooks Brothers'tan)
Açık gri takım elbise (Ralph Lauren indiriminden)
Pembe-gri kravat (aynı şekilde)
El yapımı gri ayakkabılar (Milano'da küçük aile dükkânından)
Tahmini toplam tutar: 1,300 sterlin

“Muhteşem...”

Sye'nin sıcak eli, Elena'nın yüzünü kavradı. “Seni geri götürmem lazım,” diye mırıldanıyordu onun dudaklarının dibinde. “Benimle gelmen lazım...”

Paris metrosunun *Porte de Clignancourt* hattı sonunda, Sye'nin küçük bir otel odası vardı. Bu inanılmaz kışı onunla birlikte oraya gitmesi için nasıl olup da ikna edebileceğini hayal etmeye çalışıyordu. Elena'nın o berbat küçük odada olduğunu hayalinde canlandırmaya çalıştı: ayakkabılar, çoraplar, yemek paketi artıkları, elektrik kabloları, tripodlar ve göçebe bir moda fotoğrafçısının diğer tüm döküntüleri...

Elena serin, pürüzsüz elini hareket ettirip Sye'inkinin

üstüne getirdi ve sonra döndü. Ona partiden çıkması için öncülük eden Sye olmuştu ama şimdi öncülük etme sırası Elena'daydı.

Mermerli lobiden geçtiler, mermer basamaklardan çıktılar.

Sye onu sorgulamadı. Tek bildiği, Elena onu her nereye götürüyorsa, onu kesinlikle, hiç tereddüt etmeden takip edecekti. Neydi Elena'nın fikri? Onu nereye götürmeyi planlıyordu? Sessiz bir koridor mu vardı? Tespit ettiği küçük bir pencere köşesi mi vardı? Sye yanıyordu... Elena onu sanki elinden değil başka bir yerinden tutup götürüyormuş gibi...

Geldikleri ilk katta, Elena bir koridora saptı ve sonra, el çantasını açıp bir kart çıkardı. Elena kartı kapıdaki kilide yerleştirirken Sye onun ensesini öpüyor ve hayret içinde fısıldıyordu: "Hadi be...!"

Elena kapıyı ittirerek açtı ve gözleri George V süitlerinden birinin bunaltıcı zenginliğiyle buluşan Sye bir kez daha, "Hadi be!" dedi.

"Aynen öyle!" dedi Elena ona neşeyle.

Kapı arkalarından kapanır kapanmaz, birbirlerinin kıyafetlerini çekiştirmeye, germeye, gevşetmeye ve çıkarmaya başladılar.

Sye onun elbisesini çıkarırken Elena da Sye'm gömlek düğmelerini çözdü ve kemerinin tokasını kurcalamaya başladı.

Sonra Elena'nın serin elleri, Sye'in gergin karnını okşadı, yavaş yavaş aşağı indi. Sye'ı öyle çok istiyordu ki...

Ah. Çok istiyordu Sye'ı.

Sye onun göğüslerini sutyeninden kurtarıyordu. Elena'yı dudaklarından öpüyordu, sonra göğüslerine indi, telaş içindeydi, telaş içindeydi, ona açtı, ona çok fena açtı.

Elena'nın nemli tangası yerdeydi ve Sye'in parmakları onu yokluyor, içine giriyordu, Elena'nın parmakları da Sye'in penisinin ucuna dokunuyor, onu okşuyordu.

Yatağın üstüne düştüler.

Annesininkiydi bu, Elena bir anlığına da olsa fark edebildi.

Sonra Sye içindeydi, ittiriyor, kasılıyor, onu kavırıyordu. Elena'nın kasığını o esnek ve becerikli elleriyle kendininkine çekiyordu.

Elena'nın kafası allak bullak olmuştu. Karnı, kasığı, tüm vücudu ateş almıştı; hareket etmesi, kıvrılması, onu her yerinde hissetmesi gerekiyordu.

Ama gözlerini açmak için kendini zorladı... ve o an Sye'ı net bir şekilde gördü.

Elena böyle vahşice, korunmasız şekilde, henüz gün içinde tanıştığı, soyadını bile hatırlayamadığı bir fotoğrafçıyla seks yapamazdı.

“Dur!” dedi sert bir şekilde ve onu itebilmek için ellerini omuzlarına koydu. “Dur, dur, dur, dur,” dedi ısrarla.

Yataktan yana doğru kaydı ve ayağa kalktı.

Elbisesi hâlâ omuzlarının üstündeydi ama artık tamamen açıldı, harika göğüslerini ve annesinin yirmi küsur yıl önceki halinin neredeyse aynısı olan ince, beyaz vücudunu sergiliyordu.

Yüzünde acı dolu bir kafa karışıklığı ifadesiyle, yataktaki Sye gözlerini kaldırıp Elena'ya baktı.

“Sorun yok,” dedi Elena ve elini bir kez daha ona uzattı. “Beni izle.”

Kıyafetlerini toplamak için duraksamalarından sonra, Elena onu süitinin içinde yürütüp kendi yatak odasına götürdü ve sonra ara kapıyı kapattı.

“Uzan yatağa,” diye komut verdi, neredeyse öfkeli bir sesle.

Sye kendisine söyleneni yaptı.

Elena minibara yürüdü, sonra küçük, pembe-beyaz bir makyaj çantası buldu ve fermuarını açtı.

Sye'a döndüğünde, elinde ona doğru yarı dolu bir şam-

panya şişesi sallıyordu. “Bence biraz içmeliyiz,” diye önerdi, yatakta onun yanına yatarak. “Birbirimizi biraz daha tanımalıyız...” dedi, gözlerini Sye’in bronz vücuduna ve etkileyici biçimde hâlâ erekte olan penisine indirerek.

Elindeki kondom paketini Sye’in karnına doğru bıraktı.

“Sonra...” diye ekledi Elena boğuk bir sesle, “sevişeceğiz.”

★

Dominic’in koluna girmiş olan Svetlana, Annie’ye doğru gidiyordu.

Odaklanmış halde kayıt alan Rich de arkalarındaydı. “Sarımlarım sonunda üst kata davet ediliyoruz,” dedi onun yanına varınca.

“Evet, konuşmam gereken herkesle konuştum,” dedi Svetlana, elinin hareketiyle etrafındaki şaşaalı partiyi önemsemediğini göstererek. İsteddiği şey artık kolundaydı, yani artık işi bitmişti. “Artık gitme zamanı. Süite gideceğiz, şampanya sipariş edeceğiz, Dominic büyük bir elbise siparişi verecek, ben bize katılması için Elena’yı arayacağım... eğleneceğiz. Değil? Ve Dominic, Annie elbiseleri televizyon programında gösterecek, şovunu milyonlarca kadın izliyor, büyük başarı garanti.”

“Yani...” Annie bu heyecanın derecesini kısma konusunda atik davrandı. “Her hafta iki milyona yakın izleyici topluyoruz. Çok şanslıyım.”

Kol saatine göz attığında, Annie saatin 4’ü geçtiğini fark etti. Svetlana’nın özel partisinden ne kadar erken çıkabileceğini hesap etmeye çalışıyordu. Süitte kaçamak bir çekim yapıp Dominic’in işten mutlu olduğundan, büyük bir sipariş vereceğinden emin olmak istiyordu sadece, sonra kendini hemen Paris’in sokaklarına atıp Chanel ayakkabılarına göz atmaya ve ailesine hediyeler almaya gidebilirdi.

Uçağı akşam 8’deydi, yani alışveriş yaparak geçirebileceği tek bir saniyeyi bile boşa harcamak istemiyordu.

Svetlana ve Dominic birbirlerini iltifat ederken Annie on-

larla birlikte mermer basamakları çıktı. Rich de kaymak gibi basamakları, göz kırpan kristal avizeleri, mekânın ağızları açık bırakan muazzamlığını çekmekle meşguldü.

Müthiş bri soğukkanlılıkla, zıt yönde, bir Hollywood yıldızı basamakları iniyordu. Adam kameraya hafifçe el salladı, “Selam,” dedi.

Annie ona karşılık olarak selam veremeyecek kadar şaşkıındı.

“Güzel otel, ha?” şeklinde yorum yaptı Svetlana. “İlginç herkes burada kalıyor.”

Süitin kapısına gelmişlerdi. Svetlana çantasından kilit kartını çıkardı ve kilide yerleştirdi. Kolu indirdi ve açtığı kapı kalın mavi halının üstünde sessizce kaydı.

“Vay be!” diye, hayranlıkla fısıldayan ilk kişi Rich oldu.

“Muhteşem,” diye ekledi Dominic.

Svetlana onları içeri davet etti. “Burası benim odam,” diye açıkladı, eliyle içeriyi göstererek.

Annie ağzının açık kaldığını hissedebiliyordu. Duvarlardaki zarif halılardan tafta kaplı pencerelere, işlemeli kanvas kumaş kaplı yastıkları ve örtüleriyle koyu maundan yatağa kadar, bu oda akıl almazdı.

Koyu ahşap bir sehpanın üzerinde içi sulu meyvelerle dolu bir kristal kâse vardı, arkasındaki duvarda da küçük bir yağlı boya tablosu asılıydı. Burası, Kraliçe’nin bile içinde rahat edebileceği bir otel odasıydı.

Bir kez daha, Annie, Svetlana’nın nasıl bir zenginlik içinde olduğunu fark etti, son birkaç milyonu kalmış olmasına rağmen. Svetlana’nın alışık olduğu şey buydu, beklediği şey buydu. Normal bir hayattan çok, çok farklıydı. Burası kesin-di.

Soldaki kapının aralığından, lüks kanepeleri ve açık bir şöminesi olan oturma odası görünüyordu. Ama Svetlana onun sağındaki çift kapıya döndü.

Ellerini sırlı kapı kollarına yerleştirerek, “Burası kızın Ele-

na'nın odası," dedi Svetlana.

Dominic, Annie ve kamerası kayıt alan Rich oraya göz atmak için hemen gelmişlerdi ve kapılar ardına kadar açılıp neredeyse cırlıçıplak, derinlemesine iç içe geçmiş Elena ile Sye'ı gördüklerinde, tıpkı Svetlana gibi dilleri tutuldu.

Elena ve Sye o kadar meşgul, büyülenmiş, işlerine kendilerini o kadar kaptırmış haldeydiler ki yan kapıda olan biten hakkında hiçbir şey duymadılar.

Bedenlerinin yarısı yatağın üstündeydi... birbirlerine yaklaşıp uzaklaşıyorlardı, Elena'nın gözleri kapalıydı ve Sye'in ensesi kapıya dönüktü.

Birbirlerine yaptıkları şeyden mutlu olduklarına (hayır, "mutlu"nun ötesinde olduklarına) dair her türlü iniltiyi çıkarıyorlardı.

Yarım bir saniye boyunca, Svetlana tepki veremeyecek kadar şaşkın kaldı. Ellerinde birer kapı koluyla şoka uğramış halde kalakaldı, manzarayı hazmetmeye çalıştı.

Kimdi bu adam? Svetlana'nın beyni onu tanımaya çalışıyordu ama görünürde ona yardım edecek çok az şey vardı. Koyu sarı saçlar, düzgün bir bronz sırt ve küçük, sert bir popo.

Adamın güzel bir vücudu vardı. Elena'nın bu konuda hakkını vermesi lazımdı.

Sonra, aniden öfkelenerek, Svetlana kapıyı sertçe çarptı ve yanındakilere hitap etti: "Belki de bara gidip birer içki içmeliyiz, değil?"

Kapının çarpılış sesiyle, Elena'nın gözleri hemen açıldı.

"Annem miydi o?" diye sordu şaşkınlık içinde.

Yirmi Sekizinci Bölüm

*Satış uzmanı kadın:
Lacivert döpiyes (agnès b.'den)
Gri saten bluz (Printemps'ten)
Siyah rugan topuklular (Kurt Geiger'dan)
Siyah dikişli çorap (Wolford'dan)
Tahmini toplam tutar: 670 sterlin*

"Ce n'est pas un desastre."

Annie sokağa çıkmıştı.

Sonunda!

Rich'i otel barında Dominic'in ve şok içindeki Svetlana'nın yanında bırakmıştı. Rich de otelden biraz daha arka plan fotoğrafı çekmek istediğini söylemişti zaten. İşte şimdi Annie dışarıdaydı, tek başınaydı, Paris'in harika, muhteşem alışveriş caddelerindeydi.

Aklında Chanel'in o ten rengi Mary Jane'leriyle birlikte başka bir şey daha vardı.

O an... Elena'nın oda kapısının Svetlana tarafından açıldığı ve oradaki herkesin içerideki çifti gördüğü o an...

Annie aklına bu geldiğinde artık gülümseyebiliyordu. Hafifçe kıkırdamak üzere olduğunu bile hissedebiliyordu ama başka bir his daha duyuyordu. Bu his neredeyse gözlerini yaşartacak kadar güçlüydü.

Genelde bunu unuturdu, aklının uzak bir köşesinde olurdu bu, buzluğu çözdürmek ya da ellerini yıkamayı unutmamak gibi ama bazen, sadece birkaç saniyeliğine, tıpkı Elena ile Sye'ı bastıkları an gibi, duyduğu bu his yüzeye çıkardı ve seks yapmayı özlediğini kendine itiraf etmek zorunda kalırdı.

Seks yapmayı özlemişti. Daha önce de çocuk yapmış olsanız da, hayatınızın her köşesini işgal etmeleri ve vücudunuzu belki de sonsuza kadar kontrol altına alacak olmaları sizi hayrete düşürüyordu.

Kendini bir daha seksi hissedebilecek miydi hiç? Bir öğleden sonranın tümünü yatak odasında Ed ile kilitli kalmaya ayırabilecek boşluğu, enerjiyi bulabilecek miydi? Bunu isteyecek miydi? Sonunda bebeklerden mi bahsederlerdi? Ya da inşaat işinden? Veya belki de mortgage hakkında anksiyete dolu bir sohbet mi ederlerdi?

Tırnaklarını ona geçirdiği, nefes kesen, ayak parmaklarını kasan isteği Ed ile bir daha hiç, hiç, hiç yakalayabilecekler miydi?

Elena'yı gözleri kapalı, sırtı mutlak bir odaklanma ve hazla kavislenmiş halde gördüğünde, Annie dehşete veya şoka uğramamıştı. Hayır. Yalnızca kıskançlık ve birazdan daha fazla üzüntü duymuştu.

Ed eskiden ona bu hissi verirdi... ama şimdi? Şimdi daha çok birlikte çocuk yetiştiren arkadaşlar gibiydiler. Birbirlerini çok seven arkadaşlardı, evet, ama ara sıra Annie'nin de kendini Elena gibi hissetmesi daha iyi olmaz mıydı?

Annie kaldırımında ilerledi, ara ara etrafındaki küçük ama harika şekilde sergilenen pencerelere göz attı ve düşündü.

Bir müşterisi bunu sorsa ona ne tavsiye verirdi? Birisi şovuna gelse, "Seks yapamayacak kadar yorgunum, meşgulüm

ve zaten partnerimle cinsel ilişkiye girdiğimizde de sanki daha önce yapmadığımız bir şey yapmıyormuşuz, bir kuytu-ya tıkalıp kalmışız gibi hissediyorum kendimi. Nasıl çıkabilirim bu durumdan?” dese, ne derdi Annie?

İstemsizce, libidosunu ıslak çırallara benzett; herhangi bir kibrit ya da kokulu mum onu tekrar alevlendirmeye yetmeyecekti, ona lazım olan bir kutu petroldü.

Artık Chanel vitrininin önündeydi ve ayakkabılar da karşısındaydı, kadife minderlerinin üzerinde, spot ışığının merkezinde. Yüksek topuklu, ince rügan, üzerinde T şeklinde bir şerit ve siyah rugandan bir burun. Bir Chanel klasığı.

Annie ayakkabılara baktı ve o an, partnerine duyduğu istekten fazlasını ayakkabılara duyduğunu hissetti. O ayakkabılara sahip olmak istiyordu; onlara hükmetmek ve onları kendinin bir parçası haline getirmek istiyordu.

Bu pek de iyi bir işaret değildi. İçeri girmemeliydi. Havalı ayakkabılar alabileceği başka bir gün bulabilirdi. O an bir çocuk kıyafetleri dükkânına girip bebelere bir hediye almalıydı. Belki de kendini tekrar nasıl seksi hissedebileceği konusuna da biraz kafa yorardı.

Sola döndü ve kendini küçük bir sokakta, vitrininde bir manken olan bir iç çamaşırı dükkânının önünde buldu.

Manken alışlagelmişin dışında yuvarlak hatlara sahipti, siyah saten bir büstiyer ve ağırlı çorap giymişti, gözlerinde bir maske vardı ve kedi kulakları takmıştı.

Bu, Annie'nin dikkatini çekmişti.

Annie artık herhangi bir seksi iç çamaşırı kalmadığının farkındaydı, en azından içine girebildiği bir parça yoktu. Televizyon işinde ona yardım eden bacak korseleri ve bebek emzirmekten sarkık kalmış sutyenlerle doluydu iç çamaşırı çekmecesini.

Kendine gardırop tavsiyesi verecek olsaydı, o çekmeceyi karıştırırken dehşete düşer, “Neler oluyor burada? Güzel görünmenin içten dışı yansıdığını unuttuk mu? Eğer kendini

seksi hissetmek istiyorsan, belki de seksi giyinmelisindir... tıpkı kendini güçlü hissetmek istiyorsan güçlü omuzları olan bir ceket giymen gerektiği gibi,” diye ciyaktı.

Siyah, straplez bir korse? Bu, kendini daha seksi hissettirir miydi? Bunu giyse kendini şu an hissettiğinden daha iyi hissediyor muydu? Yoksa bu fazla mı basit bir tercih olurdu? Fazla kolay bir cevap mıydı?

Siyah straplez bir korse, Ed'i kesinlikle daha az bezgin kılardı. Orası kesindi.

Annie, vitrindeki mankene bakıp içeri girip girmeme konusunda kararsızca orada dururken, mağazanın kapısında bir kadın yüzü belirdi, ona gülümsedi ve onu içeri davet etti.

Hah! Annie de ona gülümsedi, başka mağaza çalışanlarının yetenekleri her zaman hoşuna giderdi.

Cam kapılardan içeri girip tepedeki zili tıngırdattırken kadına Fransızcasının pek iyi olmadığını söyledi. Kadın ona İngiliz olup olmadığını sordu, Annie onaylayınca da Fransızca-İngilizce karışık bir şekilde anlaşmayı teklif etti.

Fransız kadın kırklı yaşlarındaydı, modaya uygun bir lacivert etekli takım giymiş, ojeleriyle aynı renkte kırmızı ruj sürmüştü, çok şık biriydi.

Uyumlu tırnaklar ve dudaklar, hatta uyumlu ayakkabılar ve çanta o kadar tanıdık geliyordu ki Annie'nin dikkatini istemsizce çekti.

“*Oui!*” diye kadının teklifini kabul etti Annie.

Dükkan ön tarafları camlı ahşap dolapları, üstlerinde nefis saten ve şifon ürünlerin sergilendiği pembe, satenden yapılmış insan boyutlarında terzi mankenleriyle harika bir eski moda mekândı.

Ürünler ne müstahcen ne de tutucu işiydi. Kaliteli, seksi iç çamaşırları satıcılarına yakışır bir atmosfer vardı. Size 36 beden, apış arası açık çamaşırlar satmaya çalışan, bileklerinizden tekini bile bacak deliğinden geçirmeyi beceremediğinizde kıkırdamamak için kendini zor tutan, minicik kıyafetler giymiş genç bir kız yoktu.

“Benim iki bebeğim var,” diye girdi lafa Annie. Lafa onlardan bahsederek girerse kadının onu tamamen anlayabileceğini düşünmüştü.

“Ah! Bebekler tabii!” Kadın gülümsedi. “Ne kadarlıklar?”

“Sekiz aylıklar, ikizler.”

“Ne kadar güzel,” dedi kadın neşeyle.

“Ben kendimi çok... kocaman hissediyorum.” Annie elini karnına götürerek sanki göbeği varmış gibi bir hareket yaptı. “Seksi değilim,” diye ekledi.

“Yo, öyle değil, öyle değil,” dedi kadın ve kafasını üzgün bir şekilde iki yana salladı. Annie bunun itiraz mı yoksa onay mı anlamında olduğunu tam olarak çözemedi.

Kadın ona lüks saten perdeli değişme kabinini işaret etti ve komut verdi: “Elbiseler çıksın.”

Annie sözde “şekil verici” tangası dışında üstündeki her şeyi çıkardığında, aynaya sıkıntı içinde baktı. Bu bakış, müşterilerinin yıllar boyu kendilerine baktığı bakıştı; Annie bunu daha başında engellemeye çalışırdı, çünkü sonu hiç hayırlı olmazdı.

İnsanın aynada kendine bakıp yalnızca titrek, sarkık yerleri ve hâlâ mor görünen gerginlik izlerini görmesinin sonu iyi olmazdı. Hem de hiç. Ama orada, Paris’teki bir değişim kabininde külotuyla kalmış halde dururken, Annie ağlayacakmış gibi oldu. Berbattı bu. Bedeninin orta kısmını geçici olarak kontrol altında tutan o bej korseyi çıkarınca, koltuk altından kalçalarına kadar pelteye dönmüştü.

Titrek kalçasına da bakmak için arkasına dönerdi ama perde birden çekildi ve mağaza çalışanı elinde... *Tanrı aşkına!...* Bir şerit metresi!

Kadın, Annie’nin gözlerine baktı ve onun yaşadığı sıkıntıyı hemen anladı. Sonra da, tıpkı Annie eğer orada çalışsaydı onun da yapacağı gibi, cesaret verici şekilde gülümsedi.

“*Ce n’est pas mal,*” dedi kadın ısrarla, “*ce n’est pas un désastre.*”⁷

7 - “Bu kötü değil, bu bir felaket değil.”

“Oui,” diye yanıt verdi Annie, “*c’est un catastrophe!*”⁸

Annie’nin ölçüsü alındı, tıpkı onun da beden ölçüleri hakkında kafası karışmış müşterilerinininkileri aldığı şekilde, etkili ve profesyonel bir tavırla.

Kadın ona ölçü numaralarını Fransızca aktarırken, Annie bunları algılamaya çalıştı, zihni daha da fazla dehşete kapılmak üzereydi... Beli yüz bilmem kaç mıydı? Sonra bunların santimetre olduğunu, inç olmadığını fark etti. Tek tesellisi, santimetreleri inçlere çevirme yönteminden haberi olmamasıydı, yani bu verilerle durumun ne kadar berbat olduğunu anlayamazdı.

“Bekleyin,” dedi kadın ve perdeyi kapadı.

Annie ayna ve kritik düşünceleriyle bir kez daha yalnız kaldı. Uzun yıllardır, dış görünüşü hakkında gayet mutluydu. Bunu asla beklemiyordu. Bu köklü bunalım, özellikle de uzman bir saklayıcı, kamuflajcı, kıyafet seçiciyken...

Ama ikiz bebek sahibi olmak... Hamileyken tüm yolcularını alarak sefere çıkmış bir gemi gibi görünmenin sorun yarattığı yoktu ama artık, kendi de dahil herkes, vücudunun eski haline en azından yakın bir şekle dönmesini beklerken, kendini istemsizce hayal kırıklığına uğramış hissediyordu.

Bebeklerin aldırıldığı kilolardan hiç kurtulamamıştı. Parmaklarını karnının yuvarlak şişkinliğine götürdü ve iğrenerek orayla oynadı. Belki de bu fazlalıklardan hiç kurtulamayacaktı. Egzersiz yapmaktan nefret ediyordu, Dinah’ın bunu ona ısrarla teklif etmesine rağmen. O düşük kalorili, sindirim dostu, detoks yaptıran besinlere de hiç dayanamıyordu. Fazla meşgul ve fazla yorgundu. Akşamları Ed’in yemeklerini yiyordu, gün içindeyse önüne ne gelirse.

Perde bir kez daha açıldı ve kadın kollarında saten, dantelli, şifon kumaşlardan, kırmızı ve siyah tonlarda örneklerle geri döndü.

Onun havaya kaldırdığı ilk fırfırlı açık pembe sutyen ve onunla takım külotu Annie başıyla reddetti. Bu modeli dene-

meye dahi cüret etmeyecekti. İğrenç bir takımdı; nasıl bir şey alırsa alsın, fırfırlı bir parça olmayacağını biliyordu.

Kadının bir sonraki önerisi kenarları siyah dantelli, kırmızı bir saten korse oldu. Arkasında durduğu Annie'yi yavaş yavaş çamaşırların içine soktu.

Sanki biraz fazla... salon kızlarına benzediğini düşündü Annie, kendine eleştirel gözle bakarak. Ayrıca korseyle ilgili sorunu, kendi başına giyememesiydi, o halde Ed'e bunu nasıl sürpriz olarak sunacaktı ki?

Bunu İngilizce ve Fransızca kelimelerle, elbette bir de el hareketleriyle, çalışan kadına açıklamaya çalıştı.

"*Ah oui, ah oui...*" Kadın anlayışlı biçimde kafa sallayarak karşılık verdi, sonra Annie'ye omzunun üstünde iki tarafa doğru inip bağ halini alacak şekilde zekice tasarlanmış kurdeleler olan, siyah bir saten korse verdi. Annie gövdesine yerleşmesi için kollarını kaldırıp giysiyi aşağı kaydırды. Malzeme pürüzsüz ve rahatlatıcı bir his veriyordu. Annie bir tarafın bağıyla meşgul olurken çalışan kadın da öteki tarafla ilgilendi.

Korse sıkıca bağlandığında, Annie kendini aynada onaylamaya çok yakın bir havayla inceledi.

Destek çubukları ve kalp şeklindeki yakasıyla, emzirme sonrası kocaman olan memeleri biçimsizliklerinden kurtulup açık renkli ve iştah kabartıcı bir hal almıştı. Korsenin içindeki çubuklar karın bölgesindeki şişliğin önemli kısmını kapatıyordu ve parlak siyah kumaş Annie'nin tenine uyuyordu.

Kadın korsenin altına küçük bir siyah saten tanga ve bir çift ağırlı çorap önerdi. Bunun bir yere varabileceğini düşündü Annie. *Chicago* müzikali havasında bir takım olacaktı; belki altına da tap dans ayakkabılarından alırdı. Bu, kendisini seksi hissetmesinin başlangıcı olabilirdi.

"Kendini iyi hissetmeli," diye açıklamaya çalıştı çalışan kadın, "Beğenmeli kendini yoksa olmaz."

Siyah saten korse... bu bir klasikti.

Kadın gözden kayboldu ve geri döndüğünde elinde değişik birkaç paket, kutu içinde ağırlı çoraplar vardı.

“*Voilà*,” dedi kutuları verirken. “*Essayez... deneyin...*”

Ve Annie tekrar elindekilerle yalnız kaldı. İlk çift... çok uzundu. İkinci daha iyi oldu. Aynanın önünde parmak ucunda durdu ve birazcık kasılarak yürüdü, kıyafeti yüksek topuklularla hayal etmeye çalıştı. Şimdi kendini daha iyi hissediyordu. Bu mümkün olabilirdi.

Diğerlerinden daha büyük, farklı görünen bir kutu vardı. Bu, ağırlı bir vücut çorabıydı. Bunlardan birini daha önce hiç denememişti.

Siyah korsenin bağlarını çözdükten sonra, vücut çorabına bir şans vermeye karar verdi. Neden olmasın?

Korseyi dikkatlice bıraktı, kurdeleye bağlanmış fiyat etiketine göz attı. Pahalıydı... ama o Chanel ayakkabıların da yarı fiyatındaydı ve bu parça muhtemelen Ed’in çok daha fazla hoşuna giderdi.

Vücut çorabı paketini açtı, çorabı katlarından kurtardı ve bunun bir tayt gibi giyilmesi gerektiğini gördü. Tek ayakla başladı, sonra ötekine geçti ve yavaşça yukarı çıktı, karnın üstü, memelerin üstü, sonra da kolları kol kısmından geçirdi.

Görüntü ürkütücüydü. Ağlar sık ve küçüktü, kıvrımlarını sıkıca sarıyordu. Apış arasıysa... açıktı. Elbette.

Kadının getirdiği şeylerin arasında yirmi santim genişliğinde, önünde dört delik olan, elastik bir rugan kemer de vardı. Bu da vücut çorabının aparatı olmalıydı; bir çeşit karın kalkanı olarak belli ki.

Annie tam kemeri tokasına oturtmuştu ki cep telefonu çalmaya başladı.

Cevap verirken aynanın karşısına geçti.

Kemer dâhiyaneydi.

“Alo?”

“Annie, ben Tamsin.”

“Aa, selam.” Annie kendini anında suçlu hissetti, her ne

kadar o an iş için yapabileceği herhangi bir şey aklına gelmese de. Ayrıca Tamsin'e de daha önce çekimin ne kadar muhteşem olma potansiyeli taşıdığını söylemişti.

"Neredesin?" diye sordu Tamsin.

Annie aynadaki yansımasına baktı. Memelerinin ağların içindeki hapsolmuş görüntüsü hoşuna gitmişti, *gerçekten hoşuna gitmişti* ama bunun işverenine açıklaması gereken bir detay olmadığına karar verdi.

"Birazcık Paris alışverişine verdim kendimi," diye itirafta bulundu.

"Rich yanında mı?"

"Hayır, onu Svetlana'nın otelinde bıraktım; birkaç arka plan çekimi daha yapması gerekiyordu."

"Ya... Ben de düşündüm ki eğer seni Paris'te alışveriş yaparken çekerse, programa minik bir klip daha ekleyebiliriz. Gezini biraz daha iyi değerlendirmiş olursun."

Annie yeni iç çamaşırlarıyla çekim yapmak istemiyordu, orası kesindi. Acaba Chanel mağazasına mı girselerdi? Ama akşamki uçuşunu kaçırmaması ya da daha kötüsü, Tamsin'in ona Paris'te bir gece daha kalması talimatı vermesi ihtimalleri... Hayır, bu fikri kökünden kurutulmalıydı. Üçüncü sezonu ne kadar isterse istesin.

"Tamsin, saat neredeyse beş buçuk, burada bütün mağazalar kapanmak üzere ve bu gece geri dönmem gerekiyor."

Ve bu giysiyi sadece yüksek topuklu siyah çizmelerle denemek için de değil, diye düşündü, aynada kendine yine onaylayan gözlerle bakarak.

★

Elena devasa yatağın sıcaklığı ve lüksü içinde, Sye'in kollarında daldığı kısa uykudan birdenbire uyandı.

Bir an nerede olduğunu hatırlayamadı ama sonra etrafındaki kolu, omzuna değen saç tutamını hissedince net şekilde hatırladı. Her şeyi. Her küçük ayrıntıyı. İçinde gergin bir heyecan kabardığını hissetti.

Gözlerini yere doğru indirdi ve etrafa dağılan kıyafetleri gördü. Sye'in fotoğraf makinesi de oradaydı; tek başına ve korumasızdı, parlak renkli askısı dolaşık bir haldeydi. Elin-den geldiğince sessiz ve dikkatli şekilde, Elena yatağın kendine ait kısmından aşağı kayd.

Sye, kolu Elena'nın vücudunun temasından yoksun kalınca hafifçe kımıldandı ama son on beş gün sabahın erken saatlerinden gecenin körlerine kadar çalışmasına önceki iki saatin yorgunluğu da eklendiği için uykusu çok derindi.

Elena fotoğraf makinesini yerden aldı; sonra, bir otel bor-nozuna sarındı ve süitin oturma odasına geçti.

Masanın üstünde annesiyle birlikte bir çalışma alanı yaratmışlardı, Elena oradaki telefonunun bildirim ışığının öf-keyle yanıp söndüğünü gördü. Mesajların hepsinin annesin-den olduğundan şüphelense de telefonu eline aldı ve belki yakınlarda biri elbise siparişi vermek istiyordur diye kontrol etti.

Ama hayır, gelen dört mesaj, aynı konunun çeşitli ifadeleri-ydi: "Odanda işin biter bitmez beni görmeye gel. Otelin barındayım."

Elena, Sye'in makinesindeki hafıza kartını çıkardı ve kendi dizüstü bilgisayarına taktı, George V'nin yatağında çekilmiş tüm fotoğraflarını karttan kopyalayıp bilgisayara yapıştırdı.

Kırıksık yatak örtülerinin arasında, elbisesi omuzlarından aşağı kayarken Sye'in çektiği çeşitli kareler gözüne çarptı. Bunlar hem seksi hem de aşırı zarif pozlardı, çünkü metalik gri elbise, oldukça sofistike bir parçaydı. Fotoğraflardan biri özellikle hoşuna gitti. Böyle bir görüntü, Mükemmel Elbise'nin pazarlama kampanyası için harika olurdu.

Fotoğrafları bilgisayara güvenle kopyalandığında, Elena dosyaların hepsini Sye'in hafıza kartından sildi. İlk intibada verdiği kararlar geçmişte çok isabetli olsa da kendine bu adamı tanımadığını ve bu yüzden ona güvenemeyeceğini hatırlattı.

Elena içini temizlediği hafıza kartını kameraya geri yerleştirirken arkasından gelen sesi duydu.

“Çık-çık-çık, ben de bunun çok güzel bir arkadaşlığın başlangıcı olduğunu düşünmüştüm,” diye takıldı Sye.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Ed yataktayken:

Beyaz tişört (Boden'den)

Baksır (Owen'dan hediye)

Kalın havlu sabahlık (White Company marka, Annie'den)

Cebindekiler mendil grisini, kukla

Tahmini toplam tutar: 90 sterlin

“Sahtekâr...”

Aile evinin ön kapısını açtığı anda, Annie'nin ilk düşüncesi içerinin ne kadar sessiz olduğuydu. Sonra soğuğu hissetti.

Genelde, ön kapıyı açmak demek, bir gürültü patlamasıyla, sıcaklıkla ve pişmeye başlamış nefis bir şeyin kokusuyla karşılaşmak demektir.

Bu, Annie'nin gün içinde en sevdiği anlardan biriydi. Eve geldiğinde, en sevdiği insanları göreceği için omuzlarının rahatladığını ve yüzünün rahatlayarak gülümsemeye başladığını hissedebiliyordu.

Ama bugün ev sessizdi ve boş bir kilise salonu kadar soğuktu.

“Millet?” diye bağırdı Annie. “Neredesiniz?”

Saat gece 10.30’du, içeride olmaları lazımdı. Başka nerede olacaktardı?

Şimdi Annie’nin kulağına Dave’in havlamaları gelmeye başlamıştı. Üst kattandı ses.

“Millet!” diye seslendi Annie tekrar. “Üst katta mısınız?”

Çantalarını koridorda bıraktı, ayakkabılarını çıkardı ve üst kata çıkmaya başladı.

Yere ayakkabısız basmanın hata olduğunu anlaması uzun sürmedi. Her taraftaki tümsekleri, sıva parçalarını nasıl unuttabilmişti? Artık birinci kata varan Annie, ailesinin yanına girmeden önce fazladan birkaç adım atıp tavan arasına çıkmaya, çatıya neler olduğuna bakmaya karar verdi.

Oraya vardığında, karşısına çıkan zarar karşısında serseme döndü.

Tavandaki ve onun da üstünde, çatıdaki delik en azından çeyrek metre karelikti; aşağı doğru tehditkâr şekilde sallanan, kocaman bir çürük giriş görünüyordu ve telaşla kapatılmaya çalışılmış gibi duran mavi muşambanın da üstü yağmur suyuyla fena halde dolmuştu.

Duvar da, Al’in elinden düşen balyozun sertçe çarptığı yerde, geniş bir sıva söküğü vardı.

Annie küfrü basabilirdi ama bir şekilde, küçük çocuk sahibi ve televizyon işi olan biri olduğu için bu alışkanlığından kurtulmuştu, bu yüzden sessizce söylediği kelimeler şunlardan ibaret kaldı: “Aman... Tanrım... Eyvah, eyvah, eyvah...”

“Annie?”

Ed’in yatak odasından ona seslendiğini duyduğunda çatı felâketi sahnesini arkasında bıraktı ve tekrar birinci kata yöneldi.

Kapıyı açtığında karşısına çıkan manzara karşısında bir kez daha neye uğradığını şaşırdı.

Büyük yatağın ortasında, pijamalarını giymiş, son derece bitkin halde yatan Ed vardı ve ilave bir ayrıntı olarak, An-

nie'nin onu görmediği otuz altı saatlik süre içinde, saçları kirden ve tozlardan dolayı neredeyse dimdik kesilmişti.

Onun göğsünde yatan Minnie, tıkalı burnunu göstererek gözlerini Annie'ye kaldırdı. Ed'in solunda da uykuya dalmış ama ciğerleri balgamla dolmuş bebeklerin yaptığı gibi hırıltılı şekilde nefes alıp veren Micky vardı.

Ed'in sağında Dave vardı (yatağın üstünde!) Owen'ın yanına sokulmuştu. Owen da pijamalarıyla, iki elinde de birer uzaktan kumanda vardı. Kumandalar, Annie'nin Lana'nın odasından getirildiğini anladığı televizyona doğrultulmuştu.

İçerisi bunaltıcı derecede sıcaktı. Yatağın yanına yerleştirilmiş iki elektrik sobası belli ki gece boyunca açık kalmıştı.

Yatağın üstü yorganlarla, uyku tulumlarıyla ve birkaç tane büyük pizza kutusuyla doluydu. Bir de beyaz strafor kutu vardı. *Salata mı?* diye geçirdi içinden Annie. Eh, en azından yeşillik de yemişlerdi.

Komodinin üstünde boş süt kutularıyla birlikte... *inanılmaz...* diplerindeki turuncu kalıntıya saplı haldeki kaşıklar hâlâ içinde olan bebek maması kavanozları duruyordu.

Kavanoz ha? *Kavanoz!* Ed belli ki kendini kaybetmişti. Ed bu değerli, üstüne titrenen bebeklere kavanoz maması yedirmeyi hayatta aklından geçirmezdi, eğer aklını yitirmenin eşiğine gelmemiş olsaydı.

Programlı davranmak... bebek Mozart... Belli ki işler bugün hiç de planlandığı gibi gitmemişti.

"Selam," dedi Annie nazıkçe, "nasılsınız bakalım?"

"Harika!" diye hevesle cevap verdi Owen. "Mükemmel gerçekten. Hep birlikte buraya taşındık, Lana hariç. O, Greta'nın evine gitti. Televizyonumuz var, pizzamız var, içerisi sonunda ısındı. Minnie'yle babam pek neşeli değiller ama onun dışında harikayız. Değil mi, Mick? Aa..." Owen, kardeşinin uyuduğunu o an fark etti.

Annie yaklaştı ve yatağın ucuna oturdu. Owen'ı alnından öptü; elini Micky'nin başında, Minnie'nin sıcak yanaklarında ve sonunda Ed'in yüzünde gezdirdi.

“Yuh yani,” dedi öncelikle, “demek ben iki gün evden gince böyle oluyor, öyle mi? Hemen bekârlığa dönüyorsun, vahşileşiyorsun ha? Hep birlikte hasta oluyorsunuz bir de?”

Ed selam vermeye ya da Annie’nin gelişine herhangi bir tepki vermeye çalıştı ama ağzından yalnızca ani bir dizi öksürük çıktı ve Minnie’yi ağlattı.

“Ah canım, canım, canım...” Annie nemli yağmurluğunu çıkardı, yakındaki bir sandalyenin üstüne attı, Minnie’yi Ed’in kollarından aldı ve bir an önce işe koyulması gerektiğini fark etti. “İkizler için ilacımız var mı?” diye sordu Ed’e. “Bal, limon, aspirin var mı senin için? Annem iyi mi? Işıkları kapalı, yoksa yanına inecektim.”

Ed bu soruların hepsini çatallaşan sesiyle “Evet”leyerek onayladı.

“Peki ısıtıcılardan bir tanesini Owen’ın odasına alabilir miyiz, en azından o kendine sessiz ve huzurlu bir ortam yaratabilsin?”

“Aa!” diye karşılık verdi Owen buna. “Ben yatmak istemiyorum.”

Çatallı bir evet daha geldi.

Annie kendini işe verdi. İkizlerin çarşafları değiştirildi. Bebeklere temiz uyku tulumları, pijamalar giydirildi, ilaçları verildi, süngerle banyoları yaptırıldı ve sonunda yatağa yatırıldılar.

Sonra Annie kendinin ve Ed’in üstündekileri çıkardı, tüm itirazlarına rağmen Ed’i sıcak bir banyo yapıp saçlarını yıkamaya gönderdi.

Sonunda yatak odasına geri döndüğünde, ona da ilaç ve sıcak içecek verildi.

“Belki de yalnızca yorgunsundur,” dedi Annie. “Belki de gerçekten uzun uzun uyuyabilsen, sonunda kendini daha iyi hissederek uyanabilirsin.” Ona havaalanından aldığı hediyeyi uzattı: ileri teknoloji ürünü, yolculuk için kulak tıkaçları. “Tak şunları. İkizler uyandıklarında onlarla mümkün oldu-

ğunca sessizce ilgileneceğim, sen de uyuyacaksın. Tamam mı?”

Ed buna itiraz edemeyecek kadar yorgundu. Temiz ve ütülü pijamaları içinde, temiz ve ütülü yatak örtüsünün içine girdi. Bu bir rüya gibiydi. Ağlamalar durmuştu, pizza kutuları gitmişti, kırıışmış, terli, kıllarla dolu yatak örtüleriyle uyku tulumları gözden kaybolmuştu.

Paris’ten gelirken Annie yanında düzen, sükûnet ve sessizlik getirmişti.

Ayrıca muhteşem kokuyordu.

“Yeni parfüm mü aldın?” diye sordu Ed. “Duty Free’den mi?”

Annie, Paris’ten aldığı şeylerin etrafına özenle bağlanıp bantlanmış gül rengi-pembe ambalaj süslerini düşündü. Geri dönüş yolunda, evde işlerin ne kadar berbat olduğunu fark etmeden önce, kendini duş alırken ve çocuklar uyuduktan sonra Ed’e kendi moda şovunu sergilerken hayal etmişti.

Onu bekleyen çatı deliğini, virüsleri ve genel karmaşayı hiç düşünmemişti.

“Hayır,” dedi Ed’e, elini onun hâlâ nemli saçlarında gezdirerek, “parfümden çok, çok daha fazla heyecan verici bir şey aldım. Bence beğeneceksin.”

“Hmmm...” dedi Ed, ne kafasını kaldırabiliyor ne de Annie’ye gözkapaklarını titreştirebiliyorken. Saniyeler sonra da uykuya daldı.

Annie odadan çıktı ve küçük ofisine girdi, çünkü eşyalarını yerleştirip uzun günün yorgunluğunu atacak duşa girmeden önce yapmak istediği üç telefon görüşmesi vardı.

“Hadi oğlum,” dedi topuklarında dolanan Dave’e. Çok insancıl bir köpek olan Dave, uzun süre yalnız bırakılmayı sevmiyordu.

Annie önce Lana’yı aradı.

“Selamlar,” dedi kızı telefonu açar açmaz.

“Selam anne, döndün mü?” diye geldi yanıt.

“Evdeki herkesle bozuşmadın, değil mi?” diye sordu Annie ilk sorusunu.

“Hayır, yalnızca orada kalamayacaktım artık. Dondurucu soğuk var evde resmen, bebekler de sürekli ağlıyor, babamla Owen da sadece pizza yemek istiyorlar.”

“Çok üzgünüm. Ama dert etme, ben döndüm ve yakında her şeyi halledeceğiz.”

“Mutfakta üstü muşambayla kaplı bir delik vardı, şimdi aynısından bir de çatıda var. İnşaatçı da hastanede... yani iyi şanslar!”

“Janucek var, o yardıma gelecek,” dedi Annie umutla.

“Lütfen Janucek’le uzaklara kaçma,” diye uyardı Lana onu alaycı bir sesle.

“Sen de lütfen!” diye cevap verdi Annie. “Okul nasıl?”

“Okul iyi, ben köle gibi çalışıyorum.”

“Güzel! Peki, şey... ne zaman dönüyorsun eve?” diye sordu Annie. “Greta’nın annesiyle konuşmalı mıyım? Ona aslında tam zamanlı olarak taşınmadığını anlatmalı mıyım?”

“Çatıyla mutfak duvarını tamir edin, o zaman döneceğim,” dedi Lana netlikle.

Annie ondan sonra Connor’ı aramayı denedi ama karşısına telesekreter çıktığında arkadaşının çekimde olabileceğini düşündü.

“Selam, Connor, konuşabilir miyiz?” diye başladı sesli mesajına. “Beni artık affettin mi? Umarım affetmişsindir. Seni seviyorum. *Pssst!* dergisinden Vickie’ye senin harika biri olduğunu ve o berbat fotoğraftakinden çok daha havalı olduğunu söyledim.”

Bundan sonra, saat geç olmasına karşın, Annie bir de kız kardeşini aramak istiyordu.

Telefonun öteki ucundaki çalma sesini dinledi. Hattın öteki tarafından çok uykulu bir cevap gelince, Annie hemen özür diledi. “Ay özür dilerim, çok özür dilerim bebeğim, geç oldu, biliyorum ama çok istedim seninle konuşmayı.”

“Annie! Bir de uyandırdın beni,” diye huysuz bir cevap geldi.

“Özür dilerim,” dedi Annie sakinleştirici bir sesle, “seni günlerdir doğru dürüst arayamadım, çok özür dilerim. Şu lanet olasıca *Pssst!* dergisi, babamla röportaj yapmış ve haftaya yayınlayacakmış. Ne yapsak, bilemiyorum.”

“Ne?” Dinah’ın sesi hayret dolu çıkmıştı. “Onu mu bulmuşlar?”

“Öyle sanıyorum. Bilmiyorum ama. Tek okuduğum, babam hakkında özel bir haberi dergiye basacaklarmış.”

“Ah, Tanrım, hepsi benim hatam,” dedi Dinah.

“Yo, suçlama kendini. Onların hatası. Bunun gizemli bir konu olduğunu keşfedip biraz araştırma yapmışlardır.”

“O araştırmayı neden biz hiç yapmadık?” diye hayıflandı Dinah.

“Bilmem. Belki de hiç o kadar ilgimizi çekmedi. Babam umurumda değil. Keşke ölseydi açıkçası. Öylesi daha uygun olurdu.”

“Annie!” diye tersledi Dinah ama tabii o çok daha hassas kalpli bir insandı. “Yarın konuşalım bunu. Paris nasıldı?” diye sordu esneyerek.

“Koşturup durduk her saniye, gerçekten. Ama geceyi bir otelde geçirdiğim için deliksiz bir uyku çekebildim yedi saatliğine. İnanılmazdı.”

“Ama Paris nasıldı? Gösteriler? Heyecanlı mıydı? Büyüleyici miydi?”

“Aa tabii, öyleydi, hepsinden,” diye verdi Annie alaycı cevabını. “Yoksa moda dünyasının uzun bir eğlence festivali olduğunu duymamış mıydın?”

“Modeller? Podyum? Kıyafetler? Fotoğrafçılar? Hadi, detay istiyorum.” Dinah şimdi ilgisini toplamıştı.

Annie de kız kardeşine Svetlana ve Elena fiyaskosundan, hâlâ ilk siparişlerini almadıklarından bahsetti.

“Ed idare edebilmiş mi?” diye sordu Dinah, Paris hakkında yeterince şey duyduğuna ikna olunca.

“Yani...” Annie nereden başlaması gerektiğinden emin olamadı. “Eh, başına bir sürü şey gelmiş. İnşaatçı adam çatıda büyük bir delik açmış-”

“Mutfağın üstüne?” diye araya girdi Dinah.

“Evet. Sonra da merdivenden düşüp el bileğini kırmış.”

“Yapma be!”

“İkizler de virüs gibi bir şey kapmışlar, Ed sanki iki gündür uyumuyormuş gibi duruyor ve ben yokken sürekli pizza yemiş.”

“Bitkin düşmüştür,” dedi Dinah. “Ed yeni doğum yapmış bir anne olsaydı, tam olarak bu noktada arkadaşları çocuklara dadı bulurlar, onu kuaföre götürüp masrafını karşılarlar ve bir hafta sonu spa tatiline gönderirlerdi.”

“Hı hı, biri de gelip bebeklere uyku eğitimi verirdi. İmkânsız o iş. Çocuklar iki saatte bir uyanıyorlar!” diye ekledi Annie.

“Ona biraz ilgi göstermen lazım.”

“Biliyorum,” dedi Annie, “yoksa Paris’ten aldığım bu güzel iç çamaşırlarından asla haberi olamayacak. Çamaşırlar sonsuza kadar o pembe çantada kalacaklar.”

“Yarın çok işin var mı?” diye sordu Dinah.

“Yarın, hayır, yarın evde kalabiliyorum, iyi iş çıkardığım için. Ed’i bütün gün uyutup bebeklere bakmayı planlıyordum, bir de kalan inşaatçıları toplayacaktım.”

“On iki gibi ben de geleyim madem, ha?” dedi Dinah. “Billie okuldan sonra bir arkadaşının evine gidecek. Akşam altıya kadar eve dönmem gerekmeyecek, yani Ed’le ikiniz dolu dolu bir öğleden sonra geçirebilirsiniz...”

“Neyle dolu?” dedi Annie.

“Onu dışarı çıkarabilirsin, ona ilgi gösterebilirsin, evden çıkarıp kim olduğunu hatırlatabilirsin!” dedi Dinah heyecanla. “Billie bebekken ve ben biraz delirmişken bana ettiğin yardımların aynısını ona da yapmana ihtiyacı var Ed’in.”

Otuzuncu Bölüm

Elena tekrar masasının başında:

Açık gri tayyör (Reiss'den)

Zebra çizgili topuklular (Hobbs'tan)

Saçı topuz yapan kalem (Rymans'tan)

Yıkanmamış beyaz tişört (Sye'dan çalınmış)

Tahmini toplam tutar: 290 sterlin

"İlgiyi satışa çevirmemiz gerek."

Svetlana ve Elena ofislerine gireli daha yedi buçuk dakika olmuştu ama içerideki atmosfer bozulmaya başlamıştı bile.

Elena bilgisayarını açmıştı; Svetlana telefonunu açmıştı. İkisinden de herhangi bir iyi haber gelmemesi çok acı vericiydi.

Başlangıçtaki 75.000 sterlinlik bütçenin tamamı tükenmişti ve henüz tek bir elbise siparişi dahi alamamışlardı.

Paris gösterisine katılan alıcılardan bir tanesi bile sipariş vermemişti ve Elena böyle devam edeceği yönünde berbat, yıldırıcı bir his duyuyordu.

Elbiseler hakkında hiç kimse yeterince iyi şey söylememiştir, kimse kumaşlar, kumaşların bakımı ve teslimat zamanları hakkında bile soru sormamıştır. Bu sorulardan herhangi birini soranlara samimi olarak elbiselerle ilgileniyor gözüyle bakılabilir.

“Senin suçun hepsi,” dedi Svetlana, topuklularıyla ofisin içinde volta atarken gerginliğine hâkim olamayarak. Başarısızlık ihtimalini düşünmemiştir. Gerçekten, dürüstçe, hiç düşünmemiştir. Svetlana iş yaptığı zaman başarılı olurdu. Hayatı uzun, parlıtlı başarılarla doluydu... yani, tabii, boşanmalar dışında.

“Kokteyl partisi sırasında neredeydin, tüm önemli kişiler oradayken?” diye pis bir dille saldırmaya başladı Svetlana. “Ben seni dört Avrupa butiği sahibi bir adamla tanıştırmak istediğimde neredeydin?”

Elena bunların kulağa gelişini hiç sevmemiştir.

“Üst kattaydın, otel odamızda, bacakların kulaklarının arkasında, bir hiçle birlikteydin!” dedi Svetlana tükürürcesine.

“O iş öyle değildi,” diye cevaba başladı Elena, sinirden kızmaya başlarken. “Partide bir sürü insanla konuştum. Sannırım *Vogue* Britanya dergisinde bir yerimiz olacak-”

“Alıcımız yok!” diye haykırdı Svetlana. “Hong Kong’da fabrikamız var, bizden haber bekliyor, bugün sipariş vermemizi bekliyor! Ama bir tane bile alıcı yok. Tek bir elbise dahi satamadık. Biz mağaza asistanlarından bile beteriz. İgor hep ilk milyon en zor kazanılandır derdi...” diye ekledi hüznle.

“İlgiyi satışa çevirmemiz gerek,” dedi Elena, konuşmanın en kısa sürede Sye’den uzaklaşmasını isteyerek.

Sye’a veda edip George V’nin barında annesiyle buluşmaya gittiğinden beri, işler Elena için pek de yolunda gitmemiştir. Annesinin etkilemek için çok hevesli olduğu mağaza sahibi Dominic çoktan gitmişti, Svetlana da doğru zamanda doğru adamı seçmenin önemi ve Elena’nın ikisini de becerememesi hakkında uzun, ızdırap dolu bir nutuk çekmişti.

Mayfair'deki küçük ofisteki karamsar hava, gösterinin fotoğraflarını içeren ama elbiseler yerine Yvette, alev alan peruk ve duvak, ek olarak da birkaç mizahi manşetle dikkat çeken iki gazetenin gelmesiyle biraz daha nahoş hale geldi.

Yayın hiç de gurur verici değildi ve kapıya teklifler yığacak gibi bir hali de yoktu.

“Hadi,” dedi Elena, çıkarabildiği en sakin ve cesaret verici sesiyle, annesinin onaylamazlığını yok saymak için var gücüyle çabalayarak, “oradaki alıcıları iki gruba ayırıp aramaya başlayalım. İyimser olalım. İkna edici olalım.”

O ana kadar, Svetlana elbise satmanın satın almak kadar eğlenceli olacağını düşünmüştü. Ama Elena'nın ona uzattığı yirmi iki isme baktığında artık o kadar emin değildi.

Bu iş zor olacaktı.

“Cazibeni kullan,” dedi Elena ona, “sen çok ama çok etkiileyici bir kadınsın.”

“Sen de az etkileyici değilsin,” diye uyardı onu Svetlana ama hafifçe gülümseyerek.

“İlk satışı yapan...” diye başladı Elena ama ödül olarak ne önereceğini bilemedi.

“Şampanya ve öğle yemeği kazanır,” diye bitirdi Svetlana cümleyi.

“Öğleden önce satış yapar mıyız yani sence?” diye sordu Elena gülümseyerek.

“Evet! Ben ilk satışı saat ondan önce yaparım,” diye iddiasını ortaya koydu Svetlana, arayacağı ilk numarayı telefonuna yazarken.

Elena'nın da telefonuna uzanmasını izlerken, Svetlana oteldeki yatak odası sahnesini unutmaya çalıştı.

Aslında, kızına büyük hayranlık duyuyordu. Kız, Ukrayna'da göreceli bir fakirlik içinde büyümüştü, annesi ya da babası hakkında bir fikri olmadan. İyi bir öğrenci olmuş ve üniversiteyi burslu kazanmıştı. Ancak o zaman annesinin izini sürmüş ve Londra'ya gelmiş, Mayfair'e kimseyi uyarmadan varmıştı.

Svetlana bir şekilde, küçük bir aylık harçlık karşılığında, yanlışlıkla sahip olduğu bu Ukraynalı kızı unutmayı ümit etmişti. Sonra Elena, tüm gerçekliği ve öfkesiyle, annesinin hem güzelliği hem de kararlılığını almış biçimde, onun kapısında bitmişti. Birkaç hafta boyunca, Elena gidip Annie'nin yanında kalmıştı, çünkü Svetlana kimseye ondan bahsetmeye dayanamayacaktı.

Ama sonra çanak çömlek patlamış, gerçek ortaya çıkmıştı ve... açıkçası, işlerin bu kadar güzel gitmesi şaşırtıcıydı.

Svetlana sanki kızına her gün daha yakınlaşıyormuş gibi bir his duyuyordu. Hayatında ilk kez, bir müttefiki varmış gibi hissediyordu. Bir arkadaş. Gerçek bir arkadaş, onu özündeki haliyle tanıyan ve yine de ona ilgi gösteren biri.

Elena'nın yalnızca kendi için değil, annesi için de bir iş kurma konusundaki kararlılığına hayrandı Svetlana. Kızı eğer Svetlana'nın o yaştaki hali gibi olsaydı, Mükemmel Elbise'yi kurmaya çalışmakla tek saniye harcamaz, her gece en iyi mekânlara çıkar, ona en iyi şartları sağlayabilecek en iyi erkekleri arardı.

Derinlerde, Svetlana en iyi erkekleri bulma alışkanlığını kıramıyordu, her ne kadar kendisi için yeni erkeklere bakmayı kesmiş olsa da artık Elena'nın yerine bakınıyordu.

Ama... Svetlana kabul etmeliydi ki üç boşanma geçirmişti ve o zengin erkekleri her biri onu beş kuruş parasız bırakmaya çalışmıştı. Belki de Elena'nın kendine ait bir iş kurup kendi servetini kazanma fikri daha iyiydi.

★

"Selamlar, Tina?" dedi Elena telefon açıldığında. "Paris'ten dönüş yolculuğun nasıl geçti?" Elinden geldiğince rahat ve dostane konuşmaya çalıştı.

"Ah, sipariş yağdı her taraftan," diye yalan söyledi, satışların nasıl gittiği yönündeki soruya. "Herkes elbiselerimizin hem bu kadar muhteşem hem de giyilebilir, kolayca yıkanabilir oluşundan etkilenmiş. Modaya düşkün ama bütçesi kı-

sıtlı kadınlar için biçilmiş kaftan... böyle çok işlevli elbiseleri herkes istiyor.”

Sonra, Tina’nın sipariş vermemek için sıraladığı itirazları sabırla dinledi. “Biliyorum, evet, hava şartları iyi değil, şüphe yok. Neden birkaç tane denemiyorsun? Eğer satamazsan bize geri gönderirsin. Biliyorsun satılacağından ne kadar emin olduğumu, o yüzden sana maliyetten yüzde otuz daha ucuza vereceğim.” Elena annesine bir bakış atıp bunun hile olup olmadığını düşündü. Belki de öğle yemeğinde şampanya içmeyeceklerdi. Bir kâğıt parçasının üstüne “ilk altıda maliyetten %30 ucuz” yazdı ve annesine doğru salladı.

“Aa, bir saniye...” dediğini duydu Svetlana’nın, “galiba, bugünlük, senin için, özel bir açılış fiyatı yapabilirim...”

Tina onu hemen aramaya söz verdi ki bu harika bir sonuç değildi ama tüm itirazlarına rağmen, Elena onun telefonu kapamasına engel olamadı.

Hattın kesildiği saniye, Elena’nın gelen kutusuna bir e-posta düştü.

Gönderenin kimliğini gördüğü an kalbi tekleyen Elena, gönderiye tıkladığında ekranını kocaman bir fotoğraf doldurdu.

Bu, kendisinin Sye için yanarken ipeksi gri elbisesi omzundan düşmüş haldeki bir fotoğrafıydı. Sarı saçları yüzünün bir kısmını örtüyordu ve kendini en sert eleştirilere maruz bırakan Elena bile muhteşem göründüğünü kabul etti. Fotoğrafın altında şöyle bir yazı vardı: “Hard diskimde mahsur kaldın. Bu foto, *Women’s Wear Daily*’de yayınlanacak, eğer kabul edersen. Haftaya Londra’dayım, bana lütfen beni görebilecek kadar zamanın olduğunu söyle. Sye.”

Elena onun makinesindeki tüm fotoğrafları silememesinin şokunu hazmederken, Svetlana onun omzunun üstünden eğildi ve görüntüye bir göz attı.

“Çok güzelmiş bu,” dedi. “Fotoğrafçı mı çekti?”

“Evet. Fotoğrafların hiçbirisi kalmasın istemiştim, makine-

sindeki tüm pozları sildiğimi sanıyordum,” diye yanıt verdi Elena.

Svetlana çıkıkladı. “Daha kötüsü de gelecek mi? Daha çıplak?”

“Sanmıyorum.”

“Bu fotoğraf çok iyi, çok zarif ve seksi. Mükemmel Elbise için kullanabiliriz.”

“Adam bunu *Women’s Wear Daily*’ye verdi, kullanmak için benim iznimi istiyor.”

“Evet de!” dedi Svetlana ısrarla. “Çok iyi fotoğraf.”

“Ama ben model olmak istemiyorum,” diye itiraz etti Elena. “Ben patron olmak istiyorum!”

“Görünürde yönetici sensin. Diane von Furstenburg’u düşün, o hep elbisesini giyer, herkes onu tanır, o da elbisesi kadar ünlüdür. Evet de!” diye ısrar etti Svetlana. “Bak, ben satış yapıyorum. Altı elbise, yüzde otuz indirimle. İyi fikir buldun. Şimdi, sen satış yapamazsan, bütün şampanyayı ben içeceğim.”

Elena telefonu eline alıp listesindeki ikinci numarayı tuşlarken, yüzündeki gülümsemeyi silemiyordu: Sye, Londra’ya geliyordu ve Elena’dan ona zaman ayırmasını istiyordu!

Otuz Birinci Bölüm

Bebek bakıcısı Dinah:

Çiçekli kloş etek (Toast indiriminden)

Lacivert tayt (Miss Selfridge'den)

Rugan babet (aynı yerden)

Yuvarlak yaka bluz (M&S'ten)

Fitilli kadife ceket (Kanser Araştırmaları mağazasından)

Kahverengi deri yandan asmalı çanta (Camden pazarından)

Turuncu boncuklar (aynı yerden)

Tahmini toplam tutar: 110 sterlin

“Lütfen gidin!”

Ed, ikizlerin o geceki üç uyanışı sırasında deliksiz uyumayı başardı. Sabah yedideki alarm, kahvaltı ve hatta Owen'ın büyük gürültüyle okula gidişi bile umurunda olmadı. Annie koridorda alçı tozlarını temizledi, ikizleri soyup giydirdi, sonra köpeği de alıp onları yürüyüşe çıkardı. 11.30'da geri döndüğünde, Ed'i hâlâ uyur halde buldu.

Gözlerini açmaya çalışırken, Ed kendini alışılmışın dışın-

da bir sersemlik ve iyimserlik içinde buldu. Olağanüstü ve çok net rüyalar gördüğünü hatırlıyordu: iç içe geçmiş, kıpkırmızı perdeler; kıpkırmızı kanepeler; gitar sesi; okuldan tanıdık yüzler... Fazla ayrıntı hatırlayamıyordu ama harika rüyalar, karmakarışık ve uzaklardaydılar. Yağlı pizza kutularından, bir çatı deliğinden, mutsuz bebeklerin sonsuz ağlama ve sızlanmalarından olabildiğince uzaktaydı.

Aklına bebekler geldiğinde, gözleri sonunda tamamen açıldı. Ed kafasını kaldırdı ve yanındaki boş yatağa, boş karyolalara baktı. Sonra da çalar saate göz attı.

Saatin on ikiyi geçtiğini görünce buna inanmayı reddetti. Çalışıp çalışmadığından emin olmak için saati sarstı ve saatin gerçekten 12.06 olduğuna ve... on üç saattir uyuduğuna inanmadan önce saniye göstergesini en az on saniye boyunca izledi.

Kendini böyle inanılmaz hissetmesine şaşırmaması gerekirdi!

Yataktan çıktı, bornozuna sarındı ve olan biteni gözlemlemek için evi dolaşmaya karar verdi.

Oturma odasına adım attığında, gözünün önündeki sakın ve huzurlu sahne onu neredeyse hayal kırıklığına uğratacaktı. İkizler yerde mutlu mutlu oynuyorlardı; Annie kanepede Dinah'yla kahve içiyordu.

"Selam," dedi Ed neşeyle, hâlâ hafifçe hırıltılı bir sesle. "Biraz fazla uyumuşum."

"Sonunda!" dedi Dinah ona. "Merhabalar!" dedi sırtarak.

"Nasıl oldun?" diye sordu Annie.

"Çok, çok daha iyiyim," dedi Ed, "sesim kısık biraz ama bir yerim ağrımıyor. Sen işleri hallettin yani?" dedi Annie'ye. "Köpeği yürüyüşe çıkarmam lazım mı?"

Koltukta yatan Dave, bu kelimeleri duyunca başını umutla kaldırdı.

"Hayır, yaptım onu. Sen yukarı çıkıp güzelce giyin sadece," dedi Annie ona. "Birazcık dışarı çıkacağız, yalnız ikimiz.

Ta... şey... Noel öncesinden beri ilk kez, değil mi? Dinah bebeklere bakacak.”

“Gerçekten mi?” Ed endişeli görünüyordu. “Onlar iyi mi peki? Rahatsız oldukları her neyse kurtuldular mı?”

Annie iki soruya da kafa salladı. Ed de ikizlerin o gün çok daha iyi durduklarını kendi gözleriyle gördü.

“Ama Dinah’yla sorun çıkarmazlar mı sence?” Soru ağzından çıkar çıkmaz, Ed kulağa ne kadar gergin geldiğini fark etti ama doğduklarından beri, ikizlerden bir-iki saatten daha uzun süreler boyunca uzak kalmamıştı.

Endişeli bağlılık.

Bu, sık karşılaşılan bir durumdu; Ed bunu okumuştı ama bu sorunu kendisinin yaşadığı daha önce hiç aklına gelmemişti.

Annie ona gülümsedi. “Bebeğim,” dedi nazıkçe, “Dinah’dan bahsediyoruz. Bugün biraz fazla ressam kılıklı duruyor olabilir-”

“Hah!” diye alaycı bir tepki verdi Dinah.

“Ama harika bir annedir ve bebeklere tapar,” diye ekledi Annie.

Dinah da Ed’e güven verici şekilde gülümsedi. “Lütfen git buradan,” dedi. “Onların sorumluluğunu almak için sabırsızlanıyorum. Baksana şunlara, nasıl şahane duruyorlar.” Savına destek olması için, oyun matının üstüne diz çöktü ve Micky’yi gülmeye başlayana kadar gıdıkladı.

“Ayrıca Dave de burada olacak,” dedi Dinah, “o da bana destek olur.”

Ed buna gülmek zorundaydı çünkü Dave’in ciddi bir gözcü havası yok değildi. Her zaman ikizlere tedirgince bakıyordu yanlış yöne gittiklerini düşündüğünde hep havlıyordu.

“Peki çatı?” diye sordu Ed, evde kalmak için başka bir neden düşünerek. “Al ambulansa binerken birilerinin buraya geleceğine söz vermişti.”

“Janucek yarın sabah ilk iş buraya geliyor-” diye lafa girdi Annie.

“Aaa,” diye kendine hâkim olamayarak lafını kesti Dinah; bu adamın adı kulağına gelmişti. “Ben de gelebilir miyim o zaman?”

“Şşş!” dedi Annie. “Ed’i kışkandırmayalım.” Sonra da rahat bir tavırla ekledi: “Janucek’le birlikte birkaç adam gelip çürük kirişi değiştirecekler, kiremitleri yerleştirecekler, sonra da tavanı tekrar alçıyla kaplayacaklar.”

“Kubbe yok mu?” diye sordu Ed şaşkınca.

“Hayır bebeğim. Kubbe yok,” diye onayladı onu Annie. Sonunda bunun fazla büyük bir masraf olduğunu kendine itiraf etmişti. Kubbe iade edilecekti ve çatı mümkün olan en basit şekilde tamir edilecekti.

“Şükürler olsun!” diye haykırdı Ed, Annie’ye belinden sarılarak. “İsveç pencereleri?” diye sordu coşarak.

“Kamyona yüklenmişler, şu an feribot limanına doğru yoldalarmış... güya.”

“Bütün sene aldığım en güzel haber bu!”

“Git de giyin,” dedi Annie ona tekrar. “Bu öğleden sonranın planını ben yapıyorum. Sadece rahatlayacaksın, dinleneceksin ve şımartılacaksın.”

“Şımartılacak mıyım?” diye sordu Ed temkinli şekilde. “Ne olduğu belirsiz bir güzellik salonunda falan yer ayırtmadın, değil mi? Annie, öğleden sonramı tırnaklarımı yaptırarak ya da çamur maskesiyle ya da...” –yüzünde derin bir endişeyle- “ağdayla geçirtmeyeceksin umarım?”

Bu çıkışla, hem Annie hem de Dinah kahkahalara boğuldular.

“Git! Giyin!” diye bağırdı Annie ona ve emrini vurgulamak için bir koltuk yastığı fırlattı.

★

“Bak bu güzel,” dedi Ed, demek zorundaydı çünkü. “Bu çok güzel.”

Bir alışveriş merkezinde, acı verici derecede şık bir restoranın rahat bir köşesinde, Annie’nin karşısında oturuyordu.

İkisi de karışık ve “Asya füzyonu” olarak adlandırılabilcek bir şey yiyordu. Ed yasemin çayı içiyordu; Annie’nin önünde de haki yeşili ve balçık kıvamında, “çok arındırıcı” olarak adlandırılabilcek karışımından bir bardak vardı.

“Beni hatırladın mı?” diye sordu Annie gülümseyerek.

“*Beni* hatırladın mı?” diye karşılık verdi Ed.

“Seni mi? Neredeyse tanıyamıyorum bile,” dedi Annie göz kırparak.

Evden ve ikizlerinden sıyrıldıklarında uğradıkları ilk yer erkek berberi olmuştu, Ed’in dalgalı kumral saçlarını yıkatıp taratmışlar, kısaltıp şekil verdirmişlerdi, sonra da Ed koltuğunda arkaya yaslanıp sıcak havlu tıraşı olmuştu. Hatta kaşları da alınmış, burun delikleri, kulaklar ve ensedekiler gibi tüylerin icabına bakılmıştı, bu sırada Annie de dergiler karıştırmış, telefonunda e-postaları yanıtlamış ve işinin en azından birkaç saatliğine ona engel olmasına engel olmaya çalışmıştı.

“Ee, başka neler planladın benim için?” diye sordu Ed. “Büyük bir alışveriş merkezindeyiz. Beni neden böyle büyük bir alışveriş merkezine getirebileceğini anlamadım, yani tabii aklında alışveriş yapmak yoksa.” Dizini Annie’ninkine hafifçe çarparak ona sataştı.

“Birlikte alışveriş yaptığımız ilk zamanı hatırlıyor musun?” diye sordu Annie, aldığı hafif diz darbesine karşılık vererek.

Ed buna cevap olarak kafa sallayıp gülümsedi. Bundan yıllar önceydi, birlikte dahi değillerdi. Birlikte ev almalarından, bebek yapmakla ilgili herhangi bir düşünceden çok uzun zaman önce, Annie ona mülakatta giyeceği takımı alırken yardım etmişti, sadece “arkadaşı” olarak, iyilik için.

Annie’den ne kadar hoşlandığı konusunda henüz yeni yeni fikri oluşmaya başlayan Ed de onun kişisel alışveriş yardımcılığı konusundaki özenini gerçekten, gerçekten büyüleyici bulmuştu.

“Ben ne zamandır-” diye lafa girdi.

“Çok uzun zamandır alışveriş yapmıyorsun,” dedi Annie ona. “Biliyorum. Beyaz tişörtlerinin hepsi lekeli, sararmış, kot pantolonlarında tehlikeli apış arası delikleri var. Bebeğim, seni seviyorum, biliyorsun ama çoğu zaman, yapılmamış bir yatak gibi görünüyorsun.”

Ed önce duraksadı, sonra bir tepki verdi: “Ya...”

“O kadar da kötü değil canım,” diye düzeltti Annie kendini hemen.

“Yapılmamış bir yatak,” diye tekrar etti Ed. “Ama bebekler bana bayılıyor,” dedi, suratını astı.

“Evet ve biraz, azıcık çaba sarf etmezsen o ilgi bebeklerle sınırlı kalacak. Ed, dört ay içinde işe döneceksin,” diye hatırlattı Annie ona.

“Ya!” Haber Ed’i şaşırtmış gibiydi. “Dört ay mı?”

Annie kafa salladı ve Ed’in gözlerinin tabağa inişini izledi.

“Ben iznimi biraz uzatmayı düşünüyordum,” diye girdi Ed lafa, “bebeklerle yan yana olmak gerçekten hoşuma gidiyor ve daha geri dönmeye hazır olduğumdan emin değilim.”

Başta, Annie buna ne yanıt vereceğini bilemedi. Biraz şaşkıncı ama anlıyordu. Ed, yeni ebeveynlerin kıymetli çocuklarını başkasına bırakma düşüncesiyle ortaya çıkan suçluluğunu hissediyordu.

Baba olmasıyla eski hayatında askıya aldığı kısımlarla yeni hayatını nasıl birleştirebileceğini henüz çözememişti.

Ama bu tam da Annie’nin ona yardım edeceği kısımdı. “İşe geri dönmen lazım, bebeğim,” dedi Annie kibarca.

“Hayır, lazım değil,” dedi Ed ona, “sen bir sürü para kazanıyorsun, ikimize yetebilecekten çok daha fazla. Bebekler büyüdüğünde, ben istediğim zaman öğretmenliğe geri dönebilirim. Dönmem *lazım* değil.”

Annie bir süre kafa salladı, hiçbir şey söylemedi.

Sonra şöyle dedi: “Geri dönmen lazım ve ne kadar çabuk, o kadar iyi.”

“Neden?” diye sordu Ed. Annie onun sesindeki neredeyse yalvaran tonu sevmeydi.

“Çünkü hayatının öteki kısımlarını geri almaya ihtiyacın var,” dedi. “İşine ve ders verdiği çocuklara resmen bayılıyordun. Ayrıca faydacı olmamız lazım, bebeğim, ya sonraki sezonda sözleşme imzalayamazsam?” Bu cümleyle birlikte midesinin düğümlendiğini hissetti. “Senin de çalışmana ihtiyacım var, Lana ve Owen senin sayende indirim alıyorlar ve okul bunu sonsuza kadar devam ettirmeyecek.

“Bebeklerimize hiçbir şey olmaz,” diye devam etti Annie, “tıpkı çok çalışan diğer anne-babaların çocukları gibi. Onlara bakacak muhteşem birini bulacağız. Onların yanında olmak için her gün okuldan eve hemen gelebilirsin, okulun tatil olduğu her gün tüm zamanını onlara ayırabilirsin ve Ed, gerçekten, bunu yapman lazım. Seni buna zorlamam gerektiğini biliyorum. Çünkü...”

Annie durdu, bundan sonraki şeyleri nasıl söylemesi gerektiğini düşündü. Harika erkeğine biraz fazla evcilleştığını nasıl söylemişti? Biraz sıkıcılaştığını, çünkü arkadaşlarını ve nasıl eğlenileceğini unuttuğunu. Ona ilgi duyduğu kuşkusuz nadir anlar haricinde, bu konuda bir şey yapamayacak kadar yorgun olduğunu ona nasıl anlatabilirdi?

“Eskiden havalı bir hayatın vardı,” diye hatırlattı Annie ona. “Bayağı havalı bir adamdın. Bize sahiptin ama aynı zamanda okulun da vardı ve müzikle de fazlasıyla ilgileniyordun. Eline en son ne zaman gitar aldığını hatırlayamıyorum bile. Yeni albümleri de almıyorsun, ayrıca en son ne zaman bir konsere gittin? Eskiden sürekli giderdin. Haftada iki defa, değil mi? Ya kamplar? Owen’a havalılar düzeler düzelmez onu kampa götüreceğine söz vermiştin ama bu konuda sana güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyorum!

“Ed, sen –olabilecek en güzel şekilde– biraz fazla odaklanmış durumdasın. Bu ailede başka insanlar da var, yalnızca bebekler değil... Yani, ben evde değilken Lana evden kaçmış ve bunu senin fark ettiğinden bile emin değilim!”

“Annie!” diye itiraz etti Ed. “O bir gecelikti, ev buz kesmişti...” Lafını orada bıraktı, fincanından bir yudum aldı.

Annie dudaklarını pipetine koydu ve buğday çimi-aloe vera çamurundan biraz aldı. İstemsizce suratını ekşitti.

“Şarap içmeliydik,” dedi Ed, Annie’nin yüz ifadesine gülmemeye çalışarak, “o zaman birbirimize daha dostane davranırdık.”

Annie elini havaya kaldırdı, “Bakar mısın,” dedi geçen garsona, “bize iki büyük kadeh beyaz şarap, lütfen.”

“Bunları içelim, sonra alışverişten daha iyi bir fikrim var,” dedi Ed.

★

“Abba’nın nasıl bir hayranı olduğunu daha önce anladığımdan emin değilim,” dedi Ed, “Knowing Me, Knowing You” şarkısının ezgilerinin arasından sesini duyurabilmek için Annie’nin kulağının dibine yaslanarak.

“Unutmuştum,” dedi Annie ona, o öğleden sonraki üçüncü büyük kadeh şarabını devirdiğini dehşetle fark ederek. “Uuu uuu uuu uuu o uuu...” Nakarata eşlik edemedi duramadı.

Ed onu alışveriş merkezinden çıkarıp birkaç yan sokağa saptırmış ve öğle yemeği sonrası ölü sessizliğinde olan, minik, eski moda bir bara getirmişti. Artık neredeyse iki saattir şarap içiyorlar ve müzik kutusunda bayat şarkılar açıyorlardı.

Ed’in ne kadar sevdiğini unuttuğu bir sürü şarkı çalınmıştı, Abba’nın çeşitli eserleri araya giriyordu.

“‘I Had A Dream’... dinle bunu,” dedi Annie ısrarla, “mükemmel bir parça!”

Sonunda Ed’e Paris’te başına gelenleri anlatma fırsatı bulmuştu. Yvette’in “Super Trouper” söylemiş olması, Abba’nın müzik kutusundaki şarkılarına giriş yapılmasında ilham kaynağı olmuştu.

Karanlık bir köşede birbirlerine sokulmuş, sarılmışlardı, ara ara durup öpüşüyorlardı. Hafta içi bir öğleden sonra, ça-

kırkeyiflikten çok daha sarhoş halde baş başa kalmaları o kadar alışlagelmişin dışındaydı ki...

“Bu güzel oldu,” dedi Ed. “Ta ne zamandır yalnızca benimle ilgilenmiyordun.”

“İstemedin ki,” diye hatırlattı Annie. “Küçük insanlarla kendini fazla sardın. O bebeklerle geçirdiğin zamanı ben bile kıskanıyorum, üstelik onların anneleriyim!”

“Çok yoruldum, çok,” dedi Ed ona. “Ne kadar yorulduğumu anladığımı bile sanmıyorum.”

“Biliyorum.” Ed’in kulağının dibinde, Annie şu sözcükleri fısıldadı: “Bebeklerin kendi odalarına ihtiyaçları var. Daha rahat uyurlar, biz de daha rahat uyuruz... Hepimiz daha rahat ederiz.”

“Biliyorum,” diye fısıldayıp cevap verdi Ed. “Ama üzülüyorum işte.”

“Neden?” dedi Annie.

“Çünkü büyüyorlar. Artık o kadar minik değiller,” diye yanıt verdi Ed.

Bunu söylerken o kadar sevimliydi ki Annie onu o an gıcıklamayı çok isterdi.

Ama onun yerine, ellerini Ed’in pamuk pantolonunun ben bandından içeri attı ve söz verdi: “Sırf seni neşelendirmek için Paris’ten dönerken bir şeyler aldım. Ama onları ancak bebekler odadan çıktığında görebileceksin!”

“Gerçekten mi?” Ed onun boynunu sevgiyle öptü. “Peki acaba-”

“Yo, hayır,” diye araya girdi Annie, “bana o büyük soruyu tekrar sormayacaksın, değil mi?” Kafasını Ed’inkinden uzaklaştırdı.

“Şşş,” diye yatıştırdı Ed onu. “Anladım,” dedi, aslında anladığından tam emin olamasa da ama yeni planının hatlarını çizmişti: “Evet demeye hazır olduğunu bilmeden sormaya-çağım bir daha.”

Otuz İkinci Bölüm

Minnie'nin sabah kıyafeti:

Pembe tulum (Mothercare'den)

Çizgili kaşmir hırka (Brora'dan)

Geniş bej rengi krem kabarcığı (old banana'dan)

Tahmini toplam tutar: 85 sterlin

Cep telefonunun titreşimi, Annie'yi derin uykusundan uyandırdı. Uyku sersemliğiyle kafasını kaldırdı ve odaya göz gezdirdi, telefonu bulmaya çalıştı.

Yatak odası çok farklı görünüyordu. Karyola yoktu, bebekler yoktu... ve aşağıda, yerde, önceki gece telaşla çıkardığı Fransız iç çamaşırı bir yığın halinde durmaya devam ediyordu.

İç çamaşırı kesinlikle minnetle karşılanmıştı. Romantik bir gece olabilirdi ama yine de bölünmüş bir akşamdı. Yeni odalarındaki bebekler, kesik kesik uyumuşlardı.

Annie yorganı üstünden attı ev yataktan çıktı. Yerdeki telefonu gördü, cevap vermek için eline aldı ve iki şey gördü: saat 8.20'ydi ve arayan Tamsin'di.

“Selam,” dedi Annie, esnemesini bastırarak.

“Ay, çok erken aramadım, değil mi?” diye sordu Tamsin.

“Genel olarak değil ama bu sabah etraf tuhaf bir şekilde sessiz,” diye yanıt verdi Annie. “Gece bir sürü defa büyük ihtimalle ağlayıp ağlayıp sonunda uyudular.” Konuşurken bir yandan yatak odasından çıktı ve bitişikteki minik odaya, ikizlerin yerleştirildikleri yere gitti. “Ee, ne var ne yok?” diye sordu.

“Ofise şimdi girdim ve masamda bir kamp malzemesi şirketinden gelen öfkeli bir mektup buldum. Bunun hakkında herhangi bir şey biliyor musun?”

“Eyvah!”

Bir anda, Annie’nin aklına kamp malzemeleri şirketi, aradıklarında söyledikleri şeyler ve bu konuyla ilgilenmekle ilgili onlara verdiği söz geldi. Sonra bir de şöyle bir gerçek vardı ki... şey... unutmuştu.

“Ne yazmışlar?”

“Özetle: Malzemelerini geri almaya çalışmışlar ve eğer onlara alındıkları şekilde iade etmezsen ya da şovda kullanmazsan yasal yollara başvuracaklarmış. Mümkün olduğu kadar halka açık şekilde. Bu konu hakkında herhangi bir şey biliyor musun?” diye sordu Tamsin.

Annie ikizlerin yatak odası kapısının öteki tarafından gelen sesleri duyabiliyordu. Kapıyı nazikçe açtı ve Owen’ın yerde, Micky’ye bir hikâye okduğunu görünce şaşırdı. Minnie hâlâ karyolasında, muhteşem pembeliğiyle uyuyordu.

Şeker şey. Annie istemsizce böyle düşündü. Ama kapıyı tekrar kapadı çünkü elindeki berbat sorunla uğraşması gerekiyordu.

“Annie? Neden bahsediyor bu insanlar, bir fikrin var mı, yoksa tamamen bir karışıklık mı?” diye sordu Tamsin.

Üzüntü dolu bir iç çekişle yanıt verdi Annie: “Hayır, biliyorum... şey, yani birazını biliyorum ama Paris’e gidince unuttum, üzgünüm.”

“Ah, Tanrım,” şeklindeydi Tamsin’in yanıtı.

Annie dönüp yatak odasını düzenlediğinde, yatağın üstündeki iki kalın uyku tulumu dikkatini çekti. Bunları daha önce görmemişti ve o kadar yenilerdi ki fermuarların üstünde etiketleri bile duruyordu. İşte o zaman jeton düştü.

Malzemeleri eve gönderen kampçılık şirketi belli ki Owen’ın siparişiyle hareket etmişti. Ama Annie o zamandan beri Owen’la konuşma şansı bulamamıştı.

Telefonu alt kata indirdi ki söyledikleri duyulmasın.

“Kamp malzemelerini sipariş eden benim oğlum sanırım,” dedi Tamsin’e. “Henüz onunla konuşmadım.”

Şimdi iç çekme sırası Tamsin’deydi. “Peki,” dedi, “olur öyle şeyler. O zaman ben şirkete telefon edeyim, hata olduğunu söyleyeyim, malzemeleri de kusursuz şekilde iade edeceğimizi söyleyeyim de bitsin gitsin.”

Kusursuz şekilde mi? Yani, uyku tulumları sorunsuz görünüyordu ama Annie eline büyüteç alıp bebek sümükleri için kontrol yapmamıştı, değil mi?

“Bak, Owen uyandı, hemen yan tarafta. Ben onunla hemen konuşup sana geri döneyim mi?” dedi Annie.

Aramayı sonlandırdığı anda ikizlerin odasına yöneldi.

“Owen?” dedi kapıyı iterek açtığı anda. “Everest Kampçılık’tan verdiğin siparişler...?”

Owen yüzünde suçlu bir şaşkınlıkla kafasını kaldırdı.

“Geri gönderilmeleri lazım. Bugün,” diye devam etti Annie. “Kusursuz şekilde. Sonra da bunun nasıl bir yersizlik olduğunu konuşacağız.”

Micky hâlâ kucığında olan Owen, “İıı...” diye başladı, “nereden haberin oldu?” diye devam etti.

“Şöyle, Owen,” dedi Annie, bitkinliğini pek de gizlemekten, “kampçılık şirketleri yüzlerce sterlinlik malzemeleri bedava postaladıkları zaman, genellikle programda ne zaman görüneceklerini merak ediyorlar. İlgileri cezbedilmiş oluyor da diyebilirsin.”

“İıı...”

Micky artık Anne’nin yanında olmak istediğini belli etmek için kollarını kaldırdı. Tam o anda gözleri açılan Minnie’nin ağzı da çalıştı: “Uğaaaaa,” diye bağırdı.

Annie iki bebeği de yükledi, sonra Owen’ın doğrudan yüzüne baktı. “Ee? Hâlâ hepsi sende, değil mi? uyku tulumlarını gördüm yatak odasında. Başka neler istedin?”

“Eee... Bazılarını kullandık. Isınmak için yani, biliyorsun, çok soğuktu.”

“Tulumlar iyi durumdadır sanırım; en azından etiketlerini sökmemişsin.”

“Evet, ama ocağı satmış olabilirim.”

“Sattın mı?”

“Hı-hı. İnternette.”

“Ne demeye yaptın onu?”

“İhtiyacımız olmadığını düşündüm.”

“E, yok, ama başkasına ait o.”

“Onu düşünmedim. Yürüyüş botlarını kullandım... Milo da kullandı. Onunkileri,” diye lafı ağzından kaçırdı Owen.

“Ah, güzel Tanrım!”

Owen başını eğdi, çok üzgün görünüyordu, bu yüzden Annie ona kızamadı.

“Owen,” dedi iç geçirerek, “lütfen bunu tekrar yapma. Başka bir şey var mı bilmem gereken, benim adıma verdiğin bir sipariş falan?”

Owen bir süre sessiz kaldı; düşünmesi gerekti. Biraz duraksadıktan sonra, dürüst olmanın en doğrusu olduğuna karar verdi: “Bir gitar şirketine bir-iki örneğe bakmak istediğimi söylemiş olabilirim.”

“Owen!” diye haykırdı Annie.

“Ama eminim ki çok geç değildir iptal etmek için, sonraki haftaya kadar hiçbir şey gelmeyecek. Sonra sadece Milo’nun bir şey-”

“OWEN!” diye bir kez daha haykırdı Annie, bu kez çok daha yüksek sesle.

“Tamsin?”

Annie, Ed’i uyandırmış, bebekleri ona teslim etmiş, Owen ve Milo’yu çapraz sorguya çekmişti ve şimdi de telefondaydı.

“Evet, şöyle bir durum var,” diye başladı. “Sanırım güzel bir fikrim var. Topuklularla tepe yürüyüşü yapma şakamı hatırlıyor musun?”

“Aman.” Tamsin ürktü.

“Bir sürü izleyici bu konuda bizimle iletişime geçti, değil mi? Bana meydan okuyanlar?”

“Bir sürü mü? Evet, sanırım dört bin e-postaya bayağı bir sürü diyebiliriz.”

“Ee, peki ne olur topuklularla tepe yürüyüşü yapsak? Hayır işi olarak yapabiliriz, hem kullanabileceğimiz-”

“Malzemeler artık kusursuz durumda değiller mi?” diye araya girdi Tamsin, durumu kusursuzca anlayıp.

“Fena fikir değil ama, kabul et.”

“Neden şirkete meblağı ödeyip kurtulmuyorsun?” diye önerdi Tamsin.

“Yani, o zaman yine de hakkımda kötü düşünecekler, değil mi? O şeyleri kendim için sipariş ettiğimi, ödeme yapmak veya şovda kullanmak gibi bir niyetim olmadığını sanacaklar hep.”

“Ama Annie, onu yaparsan da sekiz santimlik topuklular giyip el çantanla tepeye tırmanman gerekecek.”

“Evet!” dedi Annie, bunun neden bu kadar büyük mesele olduğunu tam anlayamayarak.

“Eh, çok kolay olacağını düşünüyorsan... o zaman Svetlana’yı da seninle gelmeye ikna etmeye ne dersin? Belki ikiniz de el çantalarınızla, elbiseleriniz ve mantolarınızla yürürsünüz, sanki... nasıl demiştin? The Store’a öğle yemeğine gidiyormuşsunuz gibi görünürsünüz.” Tamsin artık kesinlikle fikre ısınmaya başlamıştı.

“Anlaştık,” dedi Annie, Svetlana’nın sırf Mükemmel El-

bise'sini göstermek için bile olsa geleceğinden emin halde.

“Aa!” Ed odaya girmiş ve konuşmanın sonunu yakalaya-bilmişti. “Bu sefer ne anlaşması yaptın?” diye sordu endişey-le. “Lütfen moda haftası için New York’a falan uçacağını söy-leme... ya da Eskimo kıyafetleri için Alaska’ya... Ne yapmayı kabul ettin az önce?”

“Aman ya, şu topuklularla tepe yürüyüşü işi,” diye rahat bir tavırla yanıt verdi Annie. “Sekiz santimlik topuklularla yürüyüş yapacağımı söyledim, el çantam da elimde. Bir şey değil. Bir şey olmaz, eminim.”

Üç yaşından beri her yaz kamp yapan, her yıl okulun tepe yürüyüşü etkinliğine öncülük eden, tepe yürüyüşünün ve açık alanda kamp yapmanın ne demek olduğunu gerçekten bilen Ed, Annie’ye ağzı hayretten açık kalmış halde döndü.

Otuz Üçüncü Bölüm

Tâmsin sette:

Siyah spor diz altı dar etek (Boden'dan)

Kapüşonlu mor kaşmir süveter (Crumpet'tan)

Topuklu gevşek siyah botlar (Miu Miu'dan)

Tahmini toplam tutar: 690 sterlin

"Harika oldu!"

"*Bonjour, mes chéris!*" dedi Annie çıkarabildiği en güzel Fransız aksanıyla ve kamera lensine candan bir şekilde gü-lümsedi. "Bugün Fransızca dersi yapacağız. Hayır, kapatmayı televizyonu! Fiilleri ya da rakamları öğrenmeyeceğiz, şıklığın Fransızcasını öğreteceğim sizlere. Gösteriler için Paris'e git-tim... Evet, aynen öyle," dedi göz kırparak, "çok heyecanlı bir şeydi! Önümüzdeki hafta, söz size, bunun hakkında her şeyi öğreneceksiniz ama şimdi size Fransız stilinin bir numaralı kuralını öğreteceğim: manto, ayakkabı, çanta, yani MAÇ, aklınızda kolay kalsın."

Annie sonra stüdyonun içinde, özenle seçilmiş enfes mantolarla, yağmurluklarla, el çantalarıyla, botlarla ve ayak-

kabırlarla dolu askılıkların, rafların ve giydirilmiş mankenlerin olduğu tarafa doğru yürüdü.

“Bulvarlarda salınırlarken gördüğüm şaşaalı Fransız kadınlarının her biri harika bir palto, iyi ayakkabılar giymişler, kollarına şahane birer çanta takmışlardı. Üstlerinde yalnızca birer kot pantolon ve tişört olsa da çok, çok, çok şık görünüyorlardı!” diye anlattı Annie. “Ve üstlerindeki hiçbir şey tasarımcı işi olmak zorunda değil, yalnızca kaliteli... yatırım kalitesinde.”

Farklı fiyatlardan farklı parçalar seçti ve özelliklerini saymaya başladı.

“Şimdi, iki arkadaşım sizlere MAÇ makyajının nasıl yapıldığını gösterecek. Önce...” Annie eline iki fotoğraf aldı.

“Öne doğru eğ biraz,” dedi Bob kameranın arkasından. “Çok parlıyor.”

“Bu Jane, hiç Fransız’a benzemiyor ama siz biraz bekleyin,” dedi Annie ilk fotoğraf için. Birinci ve olağandışı görüşmelerinin sonunda, Annie parasetemolcü Jane kendini daha iyi hissettiğinde birlikte alışveriş yapacaklarına ve Jane’i programa çıkaracağına dair ona söz vermişti. Şimdi de sözünü tutmaktan çok memnundu.

“Bu bizim içimizden biri, Amelia’mız,” dedi, ikinci fotoğrafı kaldırarak. “Bize bir mantoyla nasıl herkesi büyüleyebileceğimizi gösterecek.”

“Kestik,” dedi yönetmen. “Hazırlanamadılar mı?” diye sordu gardirop sorumlusu kıza.

“Hepsi hazır,” diye geldi yanıt.

Bob ve kamerası pozisyon değişti, ışık ayarlandı ve Annie’nin pudrasıyla rujuna son kez dokunuldu.

“Hazır olun,” diye komut verdi yönetmen ve önce Jane geldi.

Annie onunla ilgilenmiş olduğu için, Jane olabildiğince güzel görünüyordu. Saçlarına şekil verilmişti, güzelce makyajı yapılmıştı, hoş siyah çizmeler ve ince kesim bir siyah

manto giydirilmişti. Omzundaki sarkık çanta ve geniş atkısı, Annie'nin ilham verdiği mükemmel dokunuşlardı.

Zarif ve uyumlu görünüyordu ama normal, ulaşılabilir bir şekilde. Annie şovunda sıradan insanları kullanmayı her zaman sevmişti çünkü modeller... yani, zaten nasıl bir paçavra giyerlerse giysinler üstlerinde güzel duruyordu; üstelik çok para istiyorlardı.

Annie onu gülümsemeye cesaretlendirmek için gülümse-di ve karşılık olarak Jane'den gergin bir sırıtma aldı.

"Muhteşem," dedi Annie ona, "Seine Nehri kenarında kafe kafe dolaşmaya hazır gibisin."

Annie elini Jane'in kolunun üstüne koyarak onu sakinleştirmeye, ona güven vermeye çalıştı ve yayını daha sonra izleyecek olanlara Jane'in giysilerini ayrıntılarıyla anlattı.

Sonra üstünde açık renkli yağmurluğu, parlak çizmeleri ve nefis çantasıyla Amelia geldi.

"Amelia'nın çantası nereden?" diye sordu Tamsin, bölümün çekimi biter bitmez. "Dikkat etmemiştim ama şimdi istiyorum!"

"Ooo, bugünkü izleyicilerimiz arasında senin de olduğunu bilmiyordum," dedi Annie, patronunu gördüğüne şaşırarak. "Coccinelle, çok merak ettiysen."

"Seni gözetlemeyi sevdiğimi biliyorsun," diye takıldı Tamsin. "Ben yokken de bir o kadar iyi olduğundan emin olmak için. Bugün burada başka birisiyle buluşacağım aslında, onun için ama Annie, söylemem lazım, Paris çekimleri düzenlendi ve harika oldu! Elena gözyaşları içinde, Svetlana panikle etrafta koşuşturuyor, yaşlı Fransız kadının dâhiliği, transseksüel model... Gerçekten, bunu yarım saatlik bir televizyon klibi olarak vermek yazık olacak, film gibi olmuş," dedi Tamsin hevesle.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Tamsin elini Annie'nin omzuna koydu. "Reytingleri patlatacak. Ve tepe yürüyüşü de bayağı bayağı

şekilleniyor, Oxfam⁹ yararına yapacağız; sezonu onunla kapatabiliriz,” diye ekledi.

“Oxfam mi?” diye sordu Annie. “Bana böyle şeyleri haber vermen gerekmiyor mu?”

“Başka bir büyük fikir,” dedi Tamsin. “Sahaya ineceğiz, İskoçya’ya sanırım. Henüz orada bir gösteri yapmadık. İnternette izleyecek insanlarla maddi kaynak oluşturacağız ve parayı Oxfam’e bağışlayacağız. Tepe yürüşünü doğru düzgün bir dağcıyla yapacaksınız. Dağcının üstünde Everest Kampçılık’ın anorağı ve yürüyüş botları olacak. Ve Svetlana’nın da seninle gelmesini istiyoruz. Yani, müthiş olur: ögle yemeğine çıkmış iki hanımefendi, dağcıya karşı.”

Annie, Tamsin’in yüzündeki tartışılmaz hevesi görebiliyordu. Bunun harika bir program olacağını anlamıştı. Ama ilk kez, gerçekten, tam anlamıyla tepe yürüyüşü yapma fikri onu korkuttu.

Ed bu fikrin tehlikeli olduğu konusunda onu çoktan uyar-mıştı ve hatta o harika, maceraperest, birazcık da tedbirsiz kocası Roddy de güzel bir hafta sonu tepe yürüyüşüne çıkıp bir daha geri dönmemişti.

“Kocam Roddy’nin nasıl öldüğünü biliyor muydun?” diye Tamsin’e sorarken buldu kendini Annie birden.

Tamsin ona şaşkın şaşkın baktı. “Hayır...” diye başladı ama zihni çalışmaya başlamıştı: belki de ayrıntıları yavaş yavaş hatırlayacaktı.

“Arkadaşlarıyla, erkek erkeğe tepe yürüyüşüne çıkmışlardı, düştü ve kafasını çarptı. Beyin kanaması.” Annie orada durdu, daha fazla ayrıntı eklemek istemedi.

Yoğun bakımda, Roddy yaşam destek ünitesine bağlıyken geçirdiği o berbat günler... Ayrıntılar, Annie’nin beyninin pek de kullanılmak istenmeyen bir tarafında saklanıyordu.

“Tepe yürüyüşü sırasında?” diye tekrar etti Tamsin. “Hadi canım.”

9 - Oxfam: Küresel açlığı azaltma üzerine odaklanmış hayır kurumlarından oluşan, uluslararası bir konfederasyon

Aralarında kısa bir sessizlik oldu.

“Bu konuda birazcık fazla telaş ettim,” diye itiraf etti Annie.

“Yani... hayır... şey... böylelikle bir çeşit farkındalık yaratabilirsin, mesela... potansiyel tehlikeler hakkında.” Tamsin dışından düşünüyordu.

“Reklam açısından düşünüyorsun, değil mi?” diye sordu Annie kendine hâkim olamayıp.

“Hayır, hayır, saçmalama,” diye başladı Tamsin ama sonra itiraf etti: “Evet, elbette. Reklam iyidir, Annie, hâlâ Mylee-ne’in adını zikrediyorlar.”

“*Pssst!* dergisi bir sonraki sayısında uzun süredir kayıp olan babamla bir röportaj yayınlayacakmış,” dedi Annie bunu birden hatırlayıp.

“Öyle mi? Nasıl yanıt vereceğiz buna?”

“Bilmiyorum,” diye dürüstçe yanıt verdi Annie. “Belki de bekleyip neler dediğine bakmalıyız, gerçekten böyle bir şey basarlarsa yani. Belki de barın tekinde benim babam olduğunu iddia eden birine rastlamışlardır sadece.”

“Ne kadar renkli bir hayatın var,” dedi Tamsin.

“Evet, topuklularla tepe yürüyüşü. Planın nedir?” diye sordu Annie.

“Ben Nevis Dağı’na tırmanmanı beklemiyorum tabii,” diye güvence verdi Tamsin. “Amelia hevesli bir rehberle konuşuyor bir süredir. Ayrıca, kendin de minik bir dijital kayıt aleti kullanmak hakkında ne düşünüyorsun? İşe ev yapımı, video günlük havası vermek için? Yani, seni Rich ya da Bob’la birlikte gönderirsek, herkes yanında bir film ekibi olacağını bilir, yani herhangi bir risk, herhangi bir tehlike unsuru görmez.”

“Nasıl bir tehlike içinde olmam gerekiyor ki?” dedi Annie ciyaklayarak. “Altına girmek istediğim tek risk bileğimi burkmak. O kadar. Pis bir uçurumdan düşmeye falan hiç niyetim yok!”

İş sonrasında, araba evinin önüne yanaşır yanaşmaz, Annie ailesinin diğer fertleriyle uğraşmadan önce gidip annesini görmek istediğini biliyordu.

Bahçedeki patikadan bodrum girişine yürüdü ve zili çaldı. Fern birkaç saniye içinde kapıyı açtı.

“Selam, geldin sonunda!” diyerek karşıladı Fern onu. “Gel içeri de biraz şarap iç benimle. Harika bir gün geçiriyorum.”

“Aa, harika,” dedi Annie, annesinin yanağına bir öpücük kondurarak. “Neler yaptın bakalım bugün? Yatak odasının ortasında kütüphane kitaplarını mı yaktın? Pijamalarıyla bahçecilik mi yaptın?” diye takıldı, çünkü annesiyle ilişkileri hep böyleydi; Annie’nin her zaman annesiyle dalga geçmeye izni olmuştı.

“N-ne?” Fernona doğru döndü, dalgın ve anlamamış halde. “Kütüphane kitapları mı? Bende kütüphane kitabı mı var?”

Annie ona sıkılmış halde, ne demesi gerektiğini bilemez halde bakınca, Fern’ün yüzü güldü: “Kandırdım!”

“Ay anne!” diye terslendi Annie. “Yapma şunu! Asla yapma!”

“Otur,” dedi Fern, Annie küçük oturma odasına girdiğinde. “Ben kadehleri falan getireyim. Bir planım var Annie, çok heyecanlıyım! Ve kendimi iyi hissediyorum tatlım, sanırım haplar işe yarıyor.”

“Eh, zaman alacağını söylemişlerdi,” diye seslendi Annie, annesi odadan dışarı çıkınca.

Fern geri döndüğünde ikisine de birer minik kadeh beyaz şarap doldurdu, sonra da Annie’nin karşısındaki sandalyeye oturdu. Normalin dışında bir neşeye sahip gibiydi ki bu Annie’yi endişelendirdi. Sırada ne vardı acaba?

“Öğleden sonrayı Ed’le geçirdim, ondan benim için internette bir şeyler karıştırmasını istedim.”

“Karışırma” kelimesi çok tatlıydı, internet sanki bir çeşit kütüphane ya da telefon rehberiymiş gibi.

“Ee?” dedi Annie.

“Eve gideceğim,” dedi Fern, “ve yanımda bir de erkek arkadaş götüreceğim.”

“Ne?” diye ciyakladı Annie, ağzındaki şarabı her türlü tehlikeli yöne saçarak.

Fern sadece güldü. “Ben ciddiym,” dedi, “gelip benimle yaşayacak bir öğrenci buldum. Bahçeye, temizliğe yardım edecek ve tuhaf işler yapmama engel olacak. Şehirde hemşirelik okuyor oğlan.”

“Oğlan mı? Ama kim bu insan?” dedi Annie hesap sorarcasına. “Korkutucu bir şey bu! Seri katil bile olabilir adam!”

“Stefano, Şili’den. Ed’le birlikte bulacağız onunla. Referansları harika. Bu fikir tamamen benim, Annie, bu arada. Ed’i asla suçlayamazsın. Stefano böylece bedava konaklama sağlayacak, ben de bedava yardım alacağım. Mükemmel bir işleyiş olacak.”

Kızının eline dokunmak için uzanırken şöyle ekledi Fern: “Eve gitmem lazım, tatlım. Sana sürekli söylüyorum bunu. Eve gitmek için bir yol bulmam lazım ve sanırım yol bu. Ben iyice kaçırınca beni nereye istersen koyarsın.” Kızına bu sözcüklerin arkasındaki büyük hüznü örtme amacıyla neşeyle gülümsedi ve devam etti. “Ama şimdilik kendi evimde olmak istiyorum. Artık durumum sabit, Annie, biliyorum bunu. Kendimi iyi hissediyorum. Doktor böyle olacağını ummuştu.”

Annie herhangi bir yanıt veremeden ya da söyleyebilecek herhangi bir mantıklı şey düşünmeden, kapı bir kez daha çalındı.

“Birini bekliyor musun?” diye sordu Annie.

“Hayır. Ed olmalı, ben de nereye gitti diyordum.”

“Ben açarım,” dedi Annie ayağa fırlayıp.

“Yo, hayır,” dedi Fern ısrarla, “otur sen, içmene bak... üç saniye daha boş zamanının tadını çıkar.”

“Hayır, ben bakacağım,” diye itiraz etti Annie.

Kapıya ondan önce varmasına rağmen, annesinin ona yettiğini duyabiliyordu.

Silindir kilidi çevirdi, kapıyı açtı ve karşısında altmış yaşlarında, teni sertleşmiş bir adam gördü. Kısa kesilmiş, sık gri saçları ve açık havada çalışmaktan yıpranmış bir yüzü vardı, gözlerinin kenarındaki kırışıklar çok derindi. Bol bir lacivert ceket giymiş, altına da kot pantolon geçirmiş adam kısa boy-luydu ama dimdikti, neredeyse hazırolda duruyordu. Her nedense, Annie onun bir şapka takması gerektiğini düşündü. Başında bir şey eksikmiş gibi duruyordu.

“Merhaba. Ben Fern Mitchell için gelmiştim.” İlk kelimeleri bunlardı.

“Hemen burada,” diye yanıt verdi Annie, annesine öne gelmesini işaret ederek.

“Sen Annie misin?” diye sordu adam, tam Fern kapıya geldiğinde.

“Evet,” dedi Annie şaşkınca. “Tanışmış mıydık?”

Bu lafın üstüne, adam kafasını yavaşça iki yana salladı, gözlerini önünde sıkıca birleştirdiği ellerine indirdi ve konuştu: “Eyvah eyvah...”

Fern artık Annie’nin yanında duruyordu ve kapıdaki adama bakar bakmaz elleri göğsüne doğru fırladı. “Ulu Tanrı aşkına!” dedi sahici bir şokla.

Annie annesine baktı, sonra tekrar adama döndü.

Nedenini bilmiyordu ama ensesindeki tüylerin kabardığını hissedebiliyordu.

“Ulu Tanrım!” diye tekrar etti Fern.

Annie adama çok yakından baktı, kırışıkların ardındaki gözleri ve hafifçe gülen, derin bir mahcubiyet içinde gibi duran dudakları süzdü.

“Mick,” dedi Fern, artık daha sakin bir sesle, “sanırım içeri girsen daha iyi olacak.”

Adam kafa salladı ve Annie hem gözlerinin hem ağzının dehşetle açıldığını hissetti.

Mick mi?

Mick!

Annie'nin bildiği kadarıyla, Fern'ün hayatında yalnızca bir tane Mick vardı.

Bu gerçekten o olabilir miydi? Hayır. Kesinlikle olamazdı.

Mick çoktan gitmişti, uzun yıllardır ondan haber alınamıyordu. Mick'in geri dönmesi asla beklenmiyordu.

Otuz Dördüncü Bölüm

Aşırı çekici Sye:

Düğmeli beyaz pamuklu gömlek (Brooks Brothers'tan)

Çok cepli bej keten pantolon (Patagonia'dan)

Deri bileklik (annesinden)

Çok renkli kumaş bileklikler (özel bir eski sevgiliden)

Dağ yürüyüşü botları (Hi-Tec'ten)

Tahmini toplam tutar: 210 sterlin

"Hepsi senin, bebeğim..."

Kensington'daki eski moda bir barın rahat bir köşesinde, harika görünümlü bir çift, önlerindeki masada duran içkileri tamamen unutmuştu.

Sarışın kız iki kolunu da biraz paspal giyimli adamın ince beline dolamıştı. Onu sömürürcesine ağzından öpen adam, ancak ortamın daha rahat olmasını ve bacaklarını da birbirlerinin etrafına dolayabilmelerini istiyordu.

"Sye?" dedi Elena sonunda öpüşmelerini kesip nefes alır-ken. "Çektiğin fotoğrafı kullanabilirsin. Formu imzalayacağım."

Sye'in yeşil-kahverengi gözleri onunkilere kilitlenmişti. Adam, hayatı boyunca hiç kimseden bu kadar hoşlanmadığını düşünüyordu.

"Hı-hı," diye mırıldandı, yalnızca öpüşmeye devam etmek istiyordu.

Konaklama işini düşünüyordu: O günlerde küçük çocukları olan bir arkadaşının evinde, katlanır bir kanepede kalıyordu. Elena'yı oraya götürme şansı yoktu. Onun durumundan anladığı kadarıyla, annesi ve üvey babasıyla yaşıyordu, üstelik evde başka çocuklar da vardı. Yani erkek ziyaretçiler orada pek de hoş karşılanacak gibi durmuyordu, değil mi?

Acaba bir otel odası tutabilirler miydi? Ama Kensington? Bunun ne kadara mal olacağını düşününce gözleri yaşardı.

"Peki *Women's Wear Daily* yayınladıktan sonra fotoğrafı tutabilir miyim? Benim olabilir mi?" diye soruyordu Elena ona.

"Evet," dedi Sye, "sen benim için bir izin formu doldur, sonra ben de hakları sana devrederim... yani beni postalayıp fotoğrafı bir billboard formatına uydurduğunda, tek bir peni kazanamayayım. Planın bu mu?" diye sordu, Elena'nın boynunu öperek.

"Evet!" dedi Elena alay ederek. "Nasıl tahmin ettin?"

Aklında bir billboard yoktu, en azından şimdilik. Yalnızca bir reklam pozuna ihtiyacı olur diye fotoğrafın sahibi olmak istiyordu.

"Her zaman oluyor. Göz kamaştırıcı ama acımasız genç işkadınları, fotoğrafçıları baştan çıkarır ve telif haklarını satın alır," dedi Sye.

"Ah, zavallı sen," dedi Elena boğazdan gelen bir kıkırdamayla. "Londra'da ne kadar kalacaksın?" diye ekledi, dudakları Sye'in kulağına bastırılmış şekilde ve bu sanki Sye'in ense kökünden omurgasının dibine kadar her tüyü diken diken etti.

"İki gün," dedi Sye. "Ve yapacak bir sürü işim var... maalesef."

“Bu gece çalışıyor musun?”

“Sekiz buçuğa kadar hayır,” dedi Sye, Elena’nın yalnız kalabilecekleri bir yer önermesini umarak.

“O zaman otele gidiyoruz,” dedi Elena, eteğinin kumaşını elinde toplayıp, çünkü neredeyse onu yırtıp atacak duruma gelmişti.

“Buralarda bir otel odası tutmaya param yeter mi, bilmiyorum.” Sye onu baştan uyarmak istedi.

“Hayır, ben bir yer biliyorum... arkadaşın arkadaşı...” diye ekledi Elena, karanlık bir bakışla.

Sye bir tutku dalgası daha hissetti. Onun hakkında öğreneceği, keşfedeceği çok fazla şey vardı. Yaşadıklarının çok ilgi uyandırıcı olduğundan bir saniye bile şüphelenmemişti.

“Hemen gidelim,” dedi, elini onunkinin etrafına sardı, onu hemen masadan kaldırıp nereye gideceklerse götürmek istedi.

“Ama önce imza atmamız lazım,” dedi Elena, işi tamamen unutmadığını gösterdi. “Sonra, unuturuz... ya da belki bozuşuruz.”

Sye onunla tartışma fikri karşısında kafasını iki yana salladı. “Sanmıyorum.”

Kafasını cilveli şekilde eğmiş olan Elena ona bir kalem uzattı ve sahte timsah derisi le çantasından bir form çıkardı.

“Fotoğrafın benim olması için bunu imzala,” dedi ısrarla.

Sye pantolonundaki en büyük cebe uzandı ve rulo yapmış bir kâğıt çıkardı.

“Modellik izin formu,” dedi.

Kâğıtları değiştirdiler, Elena başka bir kalem buldu ve kendininkini imzaladı. Sye kendi formunu dikkatle okudu, saçını yüzünden düşünceli şekilde uzaklaştırdı.

Eli sayfanın üstünde bir an durdu ve Elena endişeyle hafifçe titredi. Belki de Sye imzalamayacaktı.

Ama sonra kalem sayfaya değdi ve Sye süslü imzasını attı: “Hepsi senin, bebeğim. Sen buna değersin. Mükemmel el-

bise çok büyüyecek, inan bana.” Elena’ya gülümsedi ve göz kırptı, bu iş hakkında Elena’nın bilmediği bir şey bildiği için çok mutlu oldu. Ama Elena da bilecekti. Çok yakında öğrenecekti.

“Şimdi...” Kendi formunu rulo yaptı, cebine attı ve Elena’nınkine döndü. “Resmi işler bitince, bence arkadaşının oteline gidip çok, çok gayriresmî işler yapmalıyız.”

Elena gümüş kalemi parmaklarının arasına aldı. Sye arkasına yaslandı, gömleğinin düğmelerini açtı ve kumaşı gergin, bronz karnını hafifçe gösterecek kadar kaldırdı. “Şuraya da bir imza atabilir misin?” diye sordu, pantolonun beliyle gömlek arasındaki boşluğu işaret ederek.

“Hem de nasıl.” Elena ona kışkırtıcı bir şekilde gülümsedi ve kalemiyle birlikte uzanarak Sye’in kelimelerini kullandı: “Hepsi senin, bebeğim.”

★

İşten eve dönen Harry, karısının bulabilmek için Svetlana’nın Mayfair’deki malikânesinin dört katını da gezmişti.

Maria’yı ve oğlanları görmüştü, üst kattaki tavan arası odalarında gece rutinleriyle fazlaca meşguldü hepsi.

Maria devasa bir beyaz havluyla Michael’ı kurularken, mavi-beyaz pijamalarını giymiş Petrov da dişlerini fırçalıyordu.

“Bayan Roscoff alt katta, çalışma odasında, hâlâ çalışıyor,” diye bilgilendirdi Maria onu omuz silkerek, sanki tüm bu çalışma aptallığının ne için olduğunu anlayamıyormuş gibi. Svetlana’nın önce heves edip sonra bıraktığı diğer şeyler gibi bunun da bitmesini gerçekten bekliyordu Maria. Çiğ besin diyeti, golf dersleri, Arapça öğrenmek gibi yani.

“Bayan Roscoff mu?” diye tekrar etti Harry gülümseyerek. “Ona böyle diyen tek insan sensin, biliyor musun?”

“Onun adı bu!” dedi Maria biraz kızarak. “Ve siz son kocadan çok daha iyisiniz.”

“Teşekkür ederim,” dedi Harry ona. “Çocuklar, on dakika içinde gelip size kitap okuyacağım.”

Bu haber iki şımarık sırtışla karşılandı, Harry de bunu çok kıymetli buldu.

Merdivenlerin bittiği yerde, ta bodrumda olan küçük ama şık çalışma odasına girdiğinde, Svetlana'nın masada, bilgisayar başında oturduğunu gördü Harry. Sırtı kapıya dönütlü ve biriyle hararetli şekilde konuşuyordu.

Harry onun arkasından parmak ucunda ilerleyip kollarını sevgiyle ona dolama dürtüsünü dizginleyemedi.

Ne yazık ki bu hareketi Svetlana'nın korkuyla ciyaklamasına neden oldu. Telefon görüşmesinin ortasında. "Aaaay!" diye bağırды Svetlana ve telefonu elinden düşürdü.

Ona saldıranın ne olduğunu görmek için arkasına döndü ve bunun kocası olduğunu görünce ona öfkeyle baktı.

Pek de Harry'nin beklediği karşılaşma biçimi değildi.

"Meşgulüm," diye fısıldadı Svetlana. "Çok, çok önemli bir konuşma."

"Pardon!" diye fısıldayarak yanıt verdi Harry ve ondan birkaç adım uzaklaştı, işini çabucak bitirmesini umdu. Svetlana telefonu yerden aldı ve tekrar kulağına götürdü.

"Pardon, pardon... Şey... kahvemi döktüm de... Yok, önemli bir şey değil. Ee? Teklifimiz hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Şimdi Svetlana'nın biraz nefeslenip beklemesi gerekiyordu.

Beklemek zorundaydı. Söyleyebileceği ya da yapabileceği başka bir şey yoktu.

New York'taki Bloomingdale'in satın alım müdürü telefonun öteki hattındaydı. O âna kadar, Elena'yla birlikte Birleşik Krallık içinde kırk elbise satmışlardı. Ama hattaki bu kadın elli parça almak istiyordu. Hepsini tek bir siparişte. İyi bir fiyat verildiği takdirde.

Svetlana yanında iş partneri olmadan iyi bir tercih yapmanın ağırlığı altındaydı. Çok, çok iyi bir iş çıkarmak, Patrizio'yla iş yaparak yarattığı berbat felaketi bir şekilde telafi etmek istiyordu.

Bloomingdale's! Svetlana bunun New York'a açılma konusunda müthiş bir adım olduğunun farkındaydı. Bu mağaza aracılığıyla Mükemmel Elbise'nin Amerika seferi başlayabilirdi.

"Peki reklam kampanyanız nasıl?" diye sordu alıcı. "Anladığım kadarıyla kullanabileceğimiz bir görseliniz var, değil mi? Poster olarak yani? Belki billboard'lar için?"

"Aa, tabii," dedi Svetlana tereddütsüzce; önündeki bilgisayar ekranında Elena'nın gri elbisesi omuzlarından dökülürken çekilmiş nefes kesici fotoğrafı vardı. "Harika bir görüntüm var, size hemen göndereceğim." Bunu dedikten sonra fotoğrafı bir e-postaya ekledi ve mesajı gönderdi.

"Evet diyorum," dedi alıcı. "Tebrikler, anlaştık."

"Harika," dedi Svetlana. "Peki elbiseleri nereden duydu-nuz?" diye sormadan edemedi. "Ortağım Elena mı sizinle iletişim kurdu?"

"Hayır, aslında gösterinin fotoğraflarını gördüm. Oğlum fotoğrafçı, elbiseleri çok beğenip beni haberdar eden o oldu."

"Ya, kim acaba oğlunuz?" diye sordu Svetlana, felaketin olduğu gün tanıştığı fotoğrafçıları hatırlamaya çalışarak.

"Sye Westhoven," diye geldi yanıt.

Otuz Beşinci Bölüm

*Kapıdaki Mick:
Kalın mavi pamuklu pantolon (gemi deposundan)
Mavi pamuklu kruvaze kalın ceket (aynı yerden)
Beyaz gömlek (Hong Kong'taki terziden)
Kauçuk tabanlı ayakkabı (Dr. Martens'ten)
Tahmini toplam tutar: 120 sterlin*

“Nasıl gidiyor?”

“Buyur mu ediyorsun?” diye fısıldadı Annie annesine.
“Açıkçası bence buyurup giremez içeri!”

Annesinin dairesinin kapı ağzında nöbetçi gibi bekliyordu, bir kolu sövesindeydi, adama karşı barikat şeklinde.

“Hayır, sorun değil,” dedi Fern sakince, “bırak gelsin.”

“Hayır!” dedi Annie ısrarla. “Buraya gelip rahat rahat içeri giremez.”

“Evet, ben onu içeri alacağım.”

Annie döndü ve annesine öfkeyle baktı.

“Annie!” dedi Fern, aynı sertlikte bakarak.

Mick boğazını temizledi. “Başka bir zaman mı geleyim?” diye önerdi.

“Neden aramadın? Ya da e-posta atmadın? Ya da, ne bileyim...” diye laf arandı Annie, “bizi Facebook’ta falan aratmadın? Yani, birdenbire böyle kapımızda bitemezsin. Bence bir randevu alman lazım... hatta şimdi de gitmen lazım!” Sesini mümkün olduğunca sinirli çıkarmaya çalıştı ki zihnindeki kargaşayı örtebilsin.

Gerçekten de sinirliydi tabii, hatta kendini kaybetmişti. Bu adam ne cüretle hiç haber vermeden buraya gelirdi? Ne yapmaya çalışıyordu? Onları şoka sokarak kendini affettirmek mi istiyordu? Beş para etmezsin tekiydi. İşe yaramaz bir eş ve işe yaramaz bir babaydı, ne eşine ne de üç kızına hiçbir iyiliği dokunmamıştı.

Onu geçmişte kapı dışarı etmişlerdi ve tekrar kovmalılardı, hemen.

Kovmalılardı.

Ama öfkesine rağmen, Annie kafasında bin türlü sorunun oluştuğunu hissedebiliyordu. Bunca yıldır neredeydi bu adam? Neler yaptı? Onları özledi mi? Onları hiç düşündü mü ki? Onu şimdi geri dönmeye iten neydi? Onlara söylemek istediği bir şey mi vardı? O dergiyle konuşmuş muydu? Hasta mıydı? Ölüyor muydu? Üzgün müydü?

Üzgün müydü? Bu soru aklına takılıp kalmıştı.

O kadar kötü bir eş ve baba olduğu için üzgün müydü?

Annie, Roddy’nin çocuklarla arasının ne kadar iyi olduğunu ve Ed’in ne kadar çaba harcadığını düşününce, bu adama duyduğu küçümseme hissi yeniden alevlendi ve yalnızca kاپıyı onun suratına çarpmak istedi.

“Annie,” dedi Fern nazikçe onun omzunun dibinde, “bırak da Mick içeri girsin.”

Fern’ün sesinde Annie’yi neredeyse şoke edecek bir sakinlik vardı. Annesine baktı ve bir an kafası başka yerlerde mi diye merak etti ama Fern tamamen kendinde ve normal görünüyordu.

Sonunda, Annie geri çekildi ve Mick’in kapıdan içeri girmesini izledi.

Adam kollarını Fern'e uzattı ve Fern, Annie'yi dehşete düşürerek, adamın kendisini kucaklamasına izin verdi.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Mick nazikçe.

"Aman, idare ediyorum. Bizim yaşımızın nasıl olduğunu bilirsin."

Mick buna biraz güldü.

"Annie," dedi Mick, tokalaşmak için elini uzatarak, "tanıştığımıza memnun oldum. Çok, çok uzun zaman oldu. Çok uzun, biliyorum."

Annie bir süre düşündü, sonra elini kasarak uzattı. Adama sarılması ya da onu öpmesi için izin vereceği yoktu. O ayrıcalığı hak etmiyordu adam.

"Çay, Mick?" diye sordu Fern, ikisini oturma odasına doğru yöneltirken. "Ya da daha güçlü bir şey?"

"Şey, ben yanımda bir şey getirdim aslında..." dedi adam ve elindeki çantayı havaya kaldırdı.

Tuhaf bir sessizlikle geçen birkaç saniye boyunca Mick sırt çantasını karıştırdı ve pahalı duran bir şişe çıkarıp onaya sundu.

"Madeira," dedi.

Annie bardak almaya kendisinin gitmesinde ısrar etti çünkü adamla yalnız kalmak istemiyordu. Ayrıca o esmer, kırışık yüzü hayal meyal hatırladığı adamla benzerlik olup olmadığını incelemeye bir ara vermek istedi.

Anıların zihninin yüzeyine çıkış şekli Annie'yi rahatsız ediyordu. Anne-babasının kavgalarını dinlemesiyle ilgili tatsız şeyler hatırlıyordu ama galiba daha da tatsız olan mutlu anılardı, Annie'nin bastırmak için çok uğraştığını o an anladığı şeyler.

Kıymetli babasının büyük bir sahtekâr olduğunu öğrenmenin hayal kırıklığını kimse tamamen üstünden atamazdı. Bu adam Annie'nin annesini ağlatıp durmuş, haftalarca eve gelmemiş, sonra bu süre ayları bulmuştu ve sonunda adam evden kovulduğunda geri dönmek için bir çaba sarf etmemişti... hatta iletişimi sürdürmek için bile.

Ölmüş olabilirdi! Annie, kız kardeşleri veya Fern de ölmüş olabilirdi! Ve adamın haberi olmazdı, olsa da belli ki umurunda olmazdı, yoksa iletişimi koparmamak için minicik de olsa bir çaba gösterirdi.

“Bizi nasıl buldun?” diye hesap sordu Annie, odaya kadehlerle döndüğünde Mick’in Madeira şişesinin mantarını açışını izleyerek. “Ben artık televizyonda olduğum için mi? O derginin senin izini sürmesiyle ilgili bir şey mi bu?”

“Ne?” Fern ona döndü. “Ben neden bu konuda herhangi bir şey bilmiyorum?”

“Yani, ben bile fazla bir şey bilmiyorum.”

“Seni televizyonda gördüm,” diye itiraf etti Mick. “Yeni soyadını bilmiyordum ama bunun sen olabileceğini hissettim. Sonra bir gazeteci, benim bir tanıdığımı buldu, tanıdığım da gazeteci kızı bana yönlendirdi... ben de ondan senin adresini istedim. Sen benim hakkımda yazılanları okumadan önce seninle konuşmak istedim.”

“Tam zamanında,” diye ciyakladı Annie. “O sayı bir-iki gün içinde çıkmıyor mu?”

Mick tekrar mahcup şekilde gülümsedi. “Zor bir karar oldu,” dedi. “Fikir değiştirip durdum.”

“Gazeteciye ne anlattın?” diye sordu Fern endişeyle.

“Çok önemli bir şey değil,” dedi Mick.

“Yani Britanya’ya geri mi döndün, Mick? Yoksa gemi bu limanda mola mı verdi? Otur...” Fern komut verdi ve Mick bir koltuğun koluna oturdu. Fern de oturdu ama Annie kendini iki küçük kadehe Madeira doldurmakla meşgul etti.

Onlara katılmak istemedi.

Kadehleri uzatırken ellerinin titrediğini fark etti.

“Eh, emekli olmayı düşünüyorum,” diye başladı Mick, “en azından tam zamanlı çalışma saçmalığından. Bu yüzden belki de bir yer satın almayı düşünüyorum. Essex... Hep gitmek istediğimiz yer orasıydı, değil mi?” Riske girip gülümsedi. “Biraz kırsal bir yer ama en azından Londra’mızdan çok uzak değil.”

Annie adamın sesini tanıdığını fark etti. Ama ondan haber olmayalı o kadar uzun süre olmuştu ki neredeyse bir ölüyü dinliyor gibiydi.

“Ben Essex’te yaşıyorum,” dedi Fern.

“Akıllı kız,” dedi Mick ona.

“Burada sadece geçici olarak kalıyorum,” diye ekledi Fern. “Emekli olacaksın yani?”

“Evet, sanırım, kenara biraz para attım-”

“Hiç senlik bir hareket değil ama...” dedi Fern gülerek.

“Değil,” demek zorunda kaldı Mick.

Bir süre kadehlerine baktılar, birbirlerine baktılar ve bir şey söylemediler.

Bu neredeyse rahatlatıcı bir şeydi, diye düşündü Annie istemsizce. Nasıl oluyordu da birbirlerinin karşısında rahat rahat oturabiliyorlardı? Fern gülümsüyordu, sanki bunu eğlenceli buluyormuş gibi.

“Ee, neredeydin peki bunca zaman?” Annie kendi sorusundaki terslenişini fark etti.

“Çalıştım... seyahat ettim... yaşadım...” diye yavaşça yanıttı Mick. “En kötü kararlarımdan bazılarında pişmanlık duydum.”

Annie hiçbir şey söylemedi; yalnızca adamın sözcüklerinin havada asılı kalmasına izin verdi.

Ön kapı tıklatıldı. Annie’nin ailesi muhtemelen onu arıyordu ve Annie onları içeri alıp almama konusunda birden panik duydu.

Mick ile tanışmasını ister miydi? İçgüdüsel olarak, *hayır* demesi gerektiğini hissetti. Onları adamın vurdumduymazlığından, en yakınındaki olması gereken insanlardan kolayca uzaklaşabilme yetisinden korumak istiyordu.

Kapı bir kez daha çalındı, sonra açıldı ve Ed kollarında birer bebekle içeri girdi.

“Annie?” dedi, oturma odasında onun, annesinin ve yabancı bir adamın oturduğunu fark etti. “Geldiğini gördüm

de... Acaba yakında bizi görmeye gelecek misin diye merak ettim. Umarım bölmüyorumdur.”

“Ed...” Annie yüzünü ona çevirdi ve birden ağlamak istiyormuş gibi hissetti kendini.

Bu hali fark eden Ed hemen onun yanına gitti. “İyi misin? Her şey yolunda mı?”

Annie için her şey çok saçma görünüyordu ama ağzından kaçırdı: “Ed, babamla tanış. Baba, bu da-”

Bir kez daha sessizlik oldu. Annie boğazının kapandığını ve devam edemeyeceğini anladı. Sessizce, ellerini bebeklerine uzattı ve Ed, Minnie’yi ona verdi.

Fern araya girdi. “Merhaba, Ed, canım, burada biraz şaşkınlık yaşıyoruz da... Bu benim eski kocam, Mick Mitchell. Durduk yerde ortaya çıktı. Annie, Nic ve Dinah’nın babası olur kendisi.”

Bir an, Ed yalnızca bakakaldı, Mick ise ayağa kalktı, selam verdi ve elini uzattı.

Ed, Micky’yi sol koluna aldı ki uzatılan eli rahatça sıkabilsin.

“Demek bunlar senin çocukların, Annie?” diye sordu Mick. “Tıpkı senin...” Lafını yarım bıraktı.

Annie torun kelimesini kullanmadığı için rahatladı. O kelimeyi kullanmaya adamın hakkı olmadığını düşünüyordu. Bu ona hiçbir şey kazandırmayacaktı.

“Bunlar en küçük çocuklarım,” diye sertçe yanıt verdi Annie, “büyük çocuklarım üst katta.”

Onlarla tanışması için Mick’e herhangi bir davet gelmediği için, oda tekrar sessiz ve tuhaf bir havaya büründü.

Ed, Annie’nin yanında durdu, onun yanında olmasına, ona destek olmasına ve onu korumasına ihtiyacı olduğunu anladı.

“Fern, sana bir şey daha getirdim,” diye başladı Mick. Dediği her neyse bulabilmek için ceketinin ceplerini yoklamaya başladı.

“Ya,” dedi Fern, kadehinden minik bir yudum aldı ve sırada nasıl bir şey olabileceğini merak etti.

Mick sonunda doğru cebi buldu ve küçük bir kadife çanta çıkardı.

Midesinin yerinden sıçramasıyla, Annie hemen bunun ne olduğunu fark etti. Hayretinin benzerini annesinin yüzünde de gördü.

“Bu senin,” dedi Mick, keseyi Fern’e uzatarak. “Bu kadar uzun süre elimde tuttuğum için üzgünüm. Her zaman sana geri vermek istedim ama hiç... ee...” Boğazını temizledi. “... doğru bir zaman bulamadım.”

Fern keseyi ondan aldı, tepedeki ipini gevşetti ve içinden çok güzel bir altın bilezik çıkardı. Kalın bir zincir deseninde hazırlanmıştı ve Fern onu özenle bileğine geçirirken, Annie parçanın ne kadar kaliteli bir şey olduğunu gördü.

“Ay...” Fern bileziğin kilidini oturturken başka bir şey diyemedi. “Ah, o kadar zaman... Bunun nerede olduğunu o kadar uzun zaman merak ettim ki. Ona tekrar sahip olmayı çok ümit etmiştim.” Bileğini yüzüne doğru kaldırıp bileziğe daha yakından baktı. “Yaşlı, lekeli kolum tıpkı anneminki gibi duruyor! Teşekkürler, Mick. Çok teşekkürler!” Mick’e çok daha kibarca gülümsedi, adamın hak ettiğinden çok daha sıcak ve cömert şekilde.

“Senin olanı sana iade ediyor sadece,” diye vurguladı Annie sinirle. “Senden almamış olsaydı, onca yıl nerede olduğuna bakmazdın! Yani sonunda rehin dükkânından geri almayı başardın, değil mi? Hiçbir rehin dükkânının mallarını yirmi beş yıldan fazla elinde tuttuğunu duymadım ben.”

“Bir süredir bendeydi,” diye itiraf etti Mick mahcup.

“Annem iyi değil,” diye ağzından kaçırdı Annie. “Bazı şeyleri unutuyor, kafası karışıyor. Son zamanlarda bazı günlerin tamamını o bileziği arayarak geçirdi çünkü kaybolduğunu hatırlamasına rağmen nedenini hatırlayamıyor.”

“Çok üzgünüm, Fern,” dedi Mick.

“Yalnızca geri aldığım için mutluyum,” dedi Fern, Annie’nin hemen suratından atmasını istediği, hoşnut bir gülüşle. Annesi neden böyle yapıyordu? Neden ona çok, çok daha sinirli değildi?

Mick, Ed’e döndü, konuşmayı bilezikten farklı bir yere çekmeyi umdu. “Peki bu küçük insanlara nasıl sesleniyoruz?”

“Bu Minnie, Minette’in kısaltması ve bu da Micky-”

“Michael’in kısaltması, tıpkı Mick gibi,” diye atıldı Mick, aşikâr bir memnuniyetle gülümseyerek.

Annie o an ona tekme basabilirdi.

“Ed’in babasının adı da Michael’dı,” diye lafa karıştı Annie. “O harika bir aile adamıydı ve Ed her zaman oğlunun adını ondan almasını istedi. Senin adın tatsız bir tesadüf,” diye ekledi.

Mick gözlerini yere eğdi. “Şey, evet, tuhaf olmuş. Kocan o ismi koymak istiyor, sen de bir tek onu...”

“Pek değil,” diye çıkıştı Annie küstahça. “Seni neredeyse unutmuştum ve bunun önemli olmayacağını düşündüm. Ayrıca Ed benim kocam değil. Kocam vardı ama... aman, boş ver!”

O an Annie yaşların boğazının arka kısmını boğduğunu ve gözlerinin arkasında battıklarını hissedebiliyordu. Bu aptal adam onu o kadar sinirlendirmişti ki... Annie’nin hayatının bir sürü dönemini kaçırmıştı. Annie’nin on üç yaşındaki halinden beri çok büyük şeyler olmuştu. Bu zamanların bir kısmında yanında harika bir baba olması müthiş olmaz mıydı? Ergenlik hakkında onunla bir baba gözüyle konuşabilecek biri. Ona araba kullanmayı öğretebilecek ya da ilk arabasını seçmesinde yardım edebilecek biri. Babalar böyle işlerde iyilerdi.

Roddy’yle evlenirken Annie’yi sunağa Fern’ün yaşlı bir amcası getirmişti, Mick değil. Roddy’yi gömdüğünde de yanında azametli, güçlü bir babanın, duyduğu büyük hüznle yaslanabileceği birinin durması gerekiyordu.

Bu aptal, lanet adam asla onların yanında kalacak ya da babalık hakkında bir şeyler öğrenecek cesarete sahip değildi.

“Annem iyi değil,” dedi Annie tekrar, “gerçekten kalamazsın.” Kadehi babasının elinden aldı. “Sanırım gidersen bizim için daha iyi olur. Bizimle tekrar konuşmak istersen telefon numarası veririz, sen de... randevu alabilirsin.”

Kafasını eğip bir kâğıt parçasına telefon numarasını karaladı, biriken yaşların akması için dudağını sertçe ısırdı. Bu yabancıya ağladığını asla göstermeyecekti.

Otuz Altıncı Bölüm

*Lana araba yolculuğunda:
Dar siyah bluz (Dorothy Perkins'ten)
Dar siyah kot (Diesel'dan)
Koyu yeşil uzun gömlek (Dinah Hala'dan)
Bağcıklı siyah beysbol ayakkabısı (Converse'ten)
Tahmini toplam tutar: 90 sterlin*

“Seni ÖLDÜRMEK zorunda kalacağım!”

Aile arabasının arka koltuğunda, Owen yüksek sesle belki elli yedinci kez aynı nakaratı söylüyordu. Pencereden dışarıyı izleyen Lana, buna artık dayanamayacağını düşündü. Tek bir mısıraya, tek bir notaya, bir kez daha bile katlanamayacaktı. “OWEN!” diye ciyakladı. “Eğer şarkı söylemeyi kesmezsen, seni ÖLDÜRMEK zorunda kalacağım!”

“Ama şarkı söylemezsem bebekler yine ağlayacak,” dedi Owen.

Buna kimse dayanamazdı: araç coşkuyla ilerlerken bir ağızdan bağırان bebekler.

Yolculuklarının dokuzuncu saatindeydiler ve sinirler ge-

rilmeye başlamıştı. Hayır, sinirler kopmuş, parçalanmış, tamir edilmiş ve tekrar gerilip kopma noktasına geliyordu di-yelim.

Owen yine aynı şarkıya başladı. Lana parmaklarını öfkeyle kulaklarına tıkadı.

Lana, İskoçya'ya yapılan bu aptalca geziye gelmeyi isteme-mişti bile. Kimse ona sormamıştı. Yalnızca haber verilmişti ona: Çantayı al, kitaplarını topla, İskoçya'ya üç günlük bir gezi yapıyoruz... nefis olacak! Bu bir tatil ve –sürpriz!- Anne'nin orada bir de çekim yapması gerekiyor.

Sınıfındaki herkesin önceki hafta *Pssst!* dergisinde anne-sinin uzun süredir kayıp olan denizci babasıyla ilgili yazılan makaleyi okumuş olması yeterince kötü değil miydi? Lana şimdi tüm işleriyle birlikte İskoçya'ya sürükleniyordu. Parmaklarını kulaklarına sertçe bastırmış şekilde pencereden dışarı, camın ardında geçip giden nemli yeşil manzaraya baktı. Ağaçlar, tepeler, ağaçlar, tepeler, yine ağaçlar, yine tepeler... *bayağı* eğlenceli verdi ama hakikaten.

Annie'nin telefonu bir anda patlar gibi çalmaya başladı. “Dur iki saniye,” dedi Owen’a Annie ve çağrıya yanıt verdi.

“Dinah!” diye bağırды açtığında. “Hayır, ben sürmüyorum. Ed sürüyor, yani her an ölebiliriz. Annemin yanından yeni mi geldin?”

“Evet, her şey yolunda,” diye güven verdi Dinah.

“Nasıldı annem?”

“İyi, gayet iyi. Normal, Annie, birkaç yaşlılık ânı dışında. Stefano’yu da gerçekten sevmeye başlıyorum. Mick de görünüşe göre annemi yarın öğle yemeğine çıkarıyor.”

Bunu duyduğunda Annie'nin çıkardığı homurtuyu tarif etmek güçtü.

“Bir çeşit aile toplantısı ayarlamayı düşünüyorlar. Mick tekrar buluşmak istiyor seninle, tabii beni, ailemi ve Nic’i de görmek istiyor.”

Ablaları Nic de Mick’in dönüşü hakkındaki her şeyden

haberlar edilmişti ve tıpkı Annie gibi onun da bir sürü çekincesi vardı.

Dinah ve Fern, Mick'e yargısız infaz yapmamak için biraz fazla hazırlardı, ailenin yufka yürekli fertleri olarak.

"Yaşlanıyor adam," diye hatırlattı Dinah, "sanırım bizimle gerçek bir bağ kurmak istiyor... çok geç olmadan önce."

"Hah! Tıpkı dergiye dediği gibi. Ama artık çok geç," dedi Annie sertçe, "Uzakta kalmalıydı."

"Neredesiniz?" diye sordu Dinah.

"İskoçya'nın batı kıyısındaız, otuz dakikalık daha yolu-muz varmış, Ed kesin konuşuyor." Annie sürücü koltuğuna baktığında, Ed ona özgüvenden çok umutla dolu bir ifadeyle kafa salladı. "Sözünü tutamazsa sanırım isyan çıkacak," diye ekledi Annie, arabanın arka koltuğuna, bebeklerin huysuz, Lana'nın öfkeli ve Owen'ın normal neşesinden uzak durduğu yere bakarak.

"Peki ne yapacaktınız orada?" diye sordu Dinah, hatırlamakta zorlanarak.

"Biraz çekim yapacağız, çokça da aile zamanı geçireceğiz," diye yanıtladı Annie, bu cevapla kurtulabileceğini umarak.

"Bunun topuklularla tepe yürüyüşü yapmakla ilgili yaptığın şakayla ilgisi yok değil mi, hani televizyondakiyle?" diye sordu Dinah şüpheyle. Annie'den cevap hemen gelmeyince ekledi: "Yapmayacaksın bunu gerçekten, değil mi?"

"Sen beni merak etme, kızım, yanımızda düzgün bir rehber olacak, kısa ve asil bir yürüyüş yapacağız... Asıl gelme sebebimiz aile olarak zaman geçirmek," diye güven verdi Annie.

Ed'in gülmemek için kendini tutuyormuşa benzeyen halini beğenmedi.

"Çoğul konuştun?" diye sorguladı Dinah. "Yanında kim yürüyecek? O deli Rus kadın değil umarım? O etrafta olunca işler hep arapsaçına dönüşüyor."

"Evet, Svetlana ve o Ukraynalı," diye çıkıştı Annie. "So-

run çıkmayacak,” dedi artık zayıflamaya başlayan telefon hattına. “Sesin kesiliyor.”

“Vahşi hayata hoş geldiniz,” diye ilan etti Ed, “artık cep telefonunuz yardım edemez size.”

★

Dar yolun çok arkasında, sık ve koyu yeşil bir ormanın girişinde, çekici bir çimenliğin önüne, zarif bir üçgen şeklinde inşa edilmişti kulübe. Koyu kalaslardan yapılmış binanın ön kısmında devasa bir üçgen cam pencere vardı, kulübe şaşırtıcı derecede şık ve havalı duruyordu.

“Tamsin yine yapmış Tamsin’liğini,” dedi Annie, araba çimli garaj yolundan kulübeye doğru ilerlerken. “Varoшта kalmamıza razı gelmezdi tabii.”

Arabadakileri boşaltmak neredeyse kırk beş dakika sürdü. Giysiler, ayakkabılar, tepe yürüyüşü eşyaları, bebek yatakları, bebek koltukları, bebek tabakları, bebek fincanları, bebek şişeleri, Lana’nın kitap çantaları, Owen’ın tepe yürüyüşü ve dışarıda amaçsızca dolanış ekipmanları...

Tabii bir de dağcının giyeceği Everest şeyleri vardı: övülerek reklamı yapılacak özel bir çift yürüyüş botu, bir anorak, içlikler ve su geçirmez pantolonlar.

Ed, Owen ve Lana yükleri taşımak için arabayla ev arasında mekik dokurlarken, Annie dışarıda, çimlerin üstünde oturup ikizlerinin çimin üstünde neşeyle emeklemelerini, sonunda elde ettikleri özgürlüğün tadını çıkarmalarını izledi.

Minnie, Annie’den neredeyse üç metre uzağa kadar emeklemiş, sonra durmuş ve dizlerinin üstünde dikkatle doğrulup arkasına bakmıştı, yalnızca hâlâ annesinin görüş alanında olduğunu kontrol etmek için.

“Selam, Min!” dedi Annie sevgiyle ve el salladı. Minnie onun elini havaya kaldırdı ve kıkırdarak birkaç kez döndürdü.

Micky emeklemeyi bıraktı ve bebek beziyle kabarmış poposunun üstüne pat diye oturdu. Birkaç denemeden sonra

hedeflediği düğünçiçeğini tutmayı başardı, yerinden kopardı ve kısa süre inceledikten sonra ağzına attı.

Annie hemen oturduğu banktan havaya fırladı ve düğünçiçeğini onun ağzından çıkarmaya gitti. Sonra Minnie derin bir çimen yığınının içine balıklama atladı ve kurtarılmak için ağlamaya başladı.

Artık kollarında birer bebek olan Annie, başka bir felaket yaşanmaması için onlarla birlikte çimlere oturmaya karar verdi. Zemine oturup bebekleri salıvermesinin üzerinden çok geçmeden, yüzünde hafif bir batma hissetti, sonra bir tane daha, sonra bir tane elinde, bir tane de boynunda.

“Aay!” diye ciyakladı, elinde acıyan yeri tokatlayıp. Kulağındaki ince çınlama, hem kendisinin hem de bebeklerin canlı canlı yendiğini söylüyordu ona.

“Nasıl gidiyor?” diye seslendi Ed kulübe kapısında.

“Sivrisinekler!” diye seslendi Annie de.

“Yine de içeri gelmek zorundasınız,” diye seslendi Ed. “İkizlerin yemek yemesi lazım ve sen de Owen’dan kamerasının nasıl çalıştığını öğreneceksin!”

Annie kendi kendine inledi. On üç yaşındaki oğlundan bir video günlüğün nasıl hazırlanması gerektiğini basit şekilde öğrenmesi gereken bir televizyon ünlüsüydü çünkü. Utanç verici bir durumdu bu. Hem de çok.

★

“İşte burada, İskoç dağlarındayım, medeniyetten millerce uzaktayım, senin bir kıyafet krizi yaşamamanızı izliyorum,” diye alay etti Ed, Annie ertesi sabah yatak odasındaki aynanın önünde dertlenirken. “Gerçeküstü bir şey bu. Dışarıda giyilebilecek tek güvenli ayakkabı yürüyüş botu, anorak ve-”

“Sivrisinek ağı!” diye terslendi Annie. “Şunlara bak.” Yüzünde iki devasa kabarcık çıkmıştı. “Aşırı güçlü, kocaman bir yulaf sever sivrisinek yaptı bunları. Fondötenle kapatılacak gibi de değiller. Öyle bir kaşınıyorlar ki!”

“Onlara tatarcık derler,” dedi Ed, Micky’yi yataktan tep-

üstü düşmekten kurtarıırken. “İskoç sivrisineklerine tatarcık denir. Ve harika görünüyorsun,” diye onayladı Annie’nin kıyafetini.

“Sen hep öyle diyorsun,” dedi Annie de oflayarak.

“Çünkü hep harika görünüyorsun,” diye vurguladı Ed.

Öğle yemeğine çıkmış bir hanımefendi kıyafetiyle, Annie minik aynada kendini kontrol etmeye çabaladı. Arabanın arkasına tıktığı özel kıyafetler arasından güzel bir ipek elbise seçmişti, fildişi rengi ve üstü kocaman kırmızı gelin-ciklerle kaplı bir parça. Üstüne de kolları kıvrık, yakası kalkık şekilde giyilen, zarif bir trençkot geçirmişti. Ayaklarında da birazcık hileli, kırmızı bir çift topuklu ayakkabı vardı. Yaklaşık yedi santim yüksekliğinde, çok rahat, daha önce de giyilmiş ve en önemlisi de lastik tabanlı ayakkabılardı bunlar. Ayakkabıları ayağına geçirdiğinde, özgüvenine tekrar kavuştu. Bunlar eskiden en sevdiği ayakkabılardı. Onları giydiğinde kendini aşırı rahat hissediyordu ve bir anda topuklularla tepe yürüyüşü yapma fikri çok uzak gelmemeye başladı.

Seçtiği yumuşak kırmızı çantayı aldı ve omzuna astı.

“Aa, omuz çantası,” şeklinde bir yorum yaptı Ed. “İyi fikir.”

“Neden?”

“Ellerinin serbest olması lazım.”

“Neden?” diye sordu Annie tekrar.

“Düşerken destek alman için,” diye yanıt verdi Ed göz kırparak.

“Ed?” Annie yatağa yaklaştı ve oturdu. “Bu eğer gerçekten aptalca ya da tehlikeli bir şey olsa bana söylerdin, değil mi? Mesela... kazalar olabileceğini biliyorum ben.”

Bir eli Micky’de olan Ed, öteki kolunu Annie’nin etrafına doladı.

“Sana kalmış,” dedi. “Altından kalkamayacağın işlere bulaşma orada, o kadar. On dakika dayanabilsen bile, zaten kullanabilecekleri klip de o kadardır.”

“On dakika mı?” diye sertçe itiraz etti Annie. “Bana mil başına para verecekler. İki milden aşağısı tam rezalet olur.”

“Aptalca bir şey yapma,” diye uyardı Ed. “Gidilen yer çok yüksekse, çok dikse ya da çok zorsa vazgeç!” Alnını Annie’ninkine dayayarak şöyle ekledi: “Her şeyin bir şekilde Annie’nin isteklerine göre yontulamayacağını artık o inatçı kafana sokman lazım.”

“Ben öyle bir şey düşünmüyorum. Ed...” Haberi vermeden önce Annie derin bir nefes aldı: “Seneye benim programım yayınlanmayabilir.”

“Olmaz öyle şey!” dedi Ed hemen. “Şov gayet güzel gidiyor... değil mi?”

“Evet ama benim yerime ünlü biri geçerse çok daha iyi olabileceğini düşünüyorlar.”

“Ne?” dedi Ed hayretle. “Ama o şovu *sen hazırlıyorsun*. Sen ünlüsün zaten.”

“Hayır, gerçek bir ünlü. Büyük bir isim,” diye açıkladı Annie. “Tamsin benim kalmamı istiyor, bu yüzden sezonun son bölümü unutulmaz olmalı.”

“Hadi ya... eh, rahat ol o zaman,” dedi Ed. Annie’ye boş-taki koluyla sımsıkı sarıldı ve onun tepesini öptü. “Endişelenmemeye çalış. Ne olursa olsun çaresine bakarız, bir şey olmaz.”

Pencerenin dışından gelen kuvvetli korna sesi Annie’ye taksinin geldiğini bildirdi.

Annie pencereye koştu ve arka koltuktaki sarı saçı görerek Svetlana’nın geldiğini anladı.

“Erken gelmedi mi?” diye sordu Annie, Ed’e.

“Saat on ikiye çeyrek var,” dedi Ed. “Rehberinle on ikide buluşmayacak mıydın? Öğle yemeğini görev yerinde yemek isteyecektir,” diye takıldı Ed.

“Ah, çok komik. Gerçekten zaman geldi mi?” Annie saatine baktı.

Ed’i ve bebekleri çabucak öptü, “Ötekileri de yataktan çı-

kar lütfen, tamam mı?” dedikten sonra video kamerasını alıp hızla Svetlana’yı karşılamaya gitti.

Svetlana taksiden çıktığında, fikrin dehası konusunda Annie’nin inancı tazelendi.

Svetlana o kadar müthiş görünüyordu ki cansız ve nemli günün kasvetini neredeyse silip atacaktı.

Mayfair’den oraya o sabah gelmeyi başarmıştı, ayağında yüksek topuklular vardı ve saçlarının fönü hâlâ taze duruyordu. Şoförlerin ve birinci sınıf biletin etkisi de büyük olmalıydı elbette. Yine de kadının saçlarıyla ilgilenmesi için şafaktan önce bir kuaför bulunması gerekecekti.

Annie arkadaşına tek kelime etmeden, hayran hayran baktı. Kusursuz sarı saçlar, maksimum dekoltesi olan bir Mükemmel Elbise, Annie’nin ayakkabılarını zayıf kılan yüksek topuklular, havaya meydan okuyan bir yağmurluk, inanılmaz şıklıkta bir timsah derisi çanta. Hepsisi tamamdı.

Annie’nin gözleri çantada kaldı. Ancak Svetlana yedi bin sterlinlik bir gerçek timsah derisi parçayı dağa getirme riskine girebilirdi.

“Annah!” Svetlana sürücüye yirmiliklerden oluşan bir tomar uzattı, sonra ilerleyip Annie’ye sarıldı.

“Selam, bebeğim, güzelden de öte görünüyorsun. İş nasıl gidiyor?” diye sordu Annie.

“İş harika. Britanya içinde siparişler arttı, Hollanda’dan başka bir sipariş geldi ve New York’tan da müthiş bir sipariş var. Çok heyecan verici. Para kazanmanın da para harcamak kadar eğlenceli olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ama öyle! Dağ rehberimizle ne zaman tanışacağız?” diye sordu, telefonunu el çantasından çıkarırken.

“Telefonu boş ver,” diye uyardı Annie onu, “otoyoldan beri çekmiyor benimki. Rehber her an buraya gelip bizi alabilir.”

Svetlana inanamayan gözlerle telefonuna baktı. “Telefon yok yani?” dedi dehşet içinde. “Hiç mi? E-mail de mi? Ele-

na'yla temasımı nasıl koruyacağım? Bugünün acil konuşmalarını nasıl yapacağım? Bunu bilseydim gelmezdim, Annah.”

“Gayet de gelirdin,” diye hatırlattı Annie. “Elbise için harika reklam olacak. Bugünkü parçayı göster bakalım bana.”

Svetlana yağmurluğunun kemerini açtı. Altından parlak menekşe rengi bir elbise ve onu mümkün olduğunca süslü göstermesi için altına giyilmiş bir ağırlı jupon çıktı.

“Büyüledim,” demek zorunda kaldı Annie. “Sanırım sana daha fazla para aktarmalıyım. Bu iş çok büyüyecek.”

“Evet,” diye onayladı Svetlana kafa sallayıp.

Taksi dar garaj yolunda gerilerken, içeri girmeye çalışan mavi bir arazi aracıyla karşılaştı. Arabalar geri geri gidip birbirlerine yol verdiler. Sonra mavi araç gürültüyle garaj yoluna girdi ve onlara doğru geldi.

Direksiyonda genç bir kadın vardı. Aracı park edip indiğinde, Annie ve Svetlana karşılarındakinin rehberleri olduğundan şüphe duymuyorlardı.

“Selamlar, ben Morven,” dedi kadın ve yüzündeki hayret ifadesini silmeye çalıştı.

Annie ve Svetlana da aynısını yapmaya çalıştılar.

Sanki iki farklı kadın türü karşılaşmış gibiydi. Bir yandan tam makyajlı, pırıltılı, zarif, özenle giyinip kuşanmış, her küçük ayrıntıya dikkat etmiş Annie ve Svetlana; öteki yanda yirmili yaşlarında, tepeler ve pratiklik için giyinmiş Morven. Fitilli kadifeden bol bir pantolonun altından çıkan kaba yürüyüş botları. Üstünde, aslında ince olabilecek ama asla anlaşılmayan bir vücudu gizleyen, kabarık bir yünlü mont. Kız güzel olabilirdi ama kahverengi saç atkuyruğu / topuz / saç bandı üçgenindeydi ve havadan kızarmış yüzünde dudak kremi dahil herhangi bir makyaj malzemesi izi yoktu.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi Morven ve süssüz, biraz sertleşmiş elini tokalaşmak için uzattı.

Annie ellerinin bakımını basit bir Fransız manikürüyle yapmıştı, Svetlana ise uzun pembe tırnaklara ve aşırı büyük iki elmas yüzüğe sahipti.

“Sen Annie olmalısın. Televizyondan tanıdım.”

“Aa, şovumu izledin mi?” diye sordu Annie.

“Evet,” diye yanıt verdi Morven.

Annie iltifatların devam etmesini bekledi: “Şovunu çok seviyorum”, “Müthiş bir iş” ve hatta “Çok eğlenceli” gibi bir şey. Ama hiçbirini duymadı.

Belli ki Morven programı yalnızca araştırma amaçlı izlemişti ve gerçekten sevmeyecek kadar ciddi biriydi.

Annie ve Svetlana bir an birbirlerine baktılar.

Annie’nin aklından Morven’in ona alınan kadınlardan olabileceği geldi, kaba ayakkabılar ve anoraklar hakkında söylediği şeylerden dolayı.

“Evet, görüyorum ki sen eylem için giyinen kızlardansın,” dedi Annie, bunu kulağa hoş gelecek şekilde söylemeye çalışarak, her ne kadar Morven’i kenara çekip iş üniformasında bir-iki değişiklik yapmak için yanıp tutuşsa da. Kabarık montu sadece biraz daha dar ve parlak olsaydı... bu toplu duruşu yerine saçları güzelce kesilmiş olsaydı... en azından biraz dudak parlatici, biraz kapatici, biraz da sinek kovucu...

“Şimdi,” dedi Morven, “umarım orman kremini sürmüşsünüzdür. Bulutlar alçak, hava da ılık, yani yaratıklar saldırıda olacaklar. Ama tabii,” dedi ve ikilinin kıyafetlerine sorgular bir bakış attıktan sonra devam etti, “bugün pek de ilerlemeyeceğiz, değil mi? Bu yüzden bana bu işi verdiler. Öteki iki rehber bir izci grubunu gözlüyorlar.”

“Bilemiyorum,” diye itiraz etti Annie, “bize mil başına para veriyorlar. En azından beş mil gideriz diye düşünmüştüm.”

“On!” Svetlana iddiayı artırdı.

Morven şüpheci bakıyordu. “Benim giymem gerekenleri getirdiniz mi?”

Annie içi Everest dağcılık malzemeleriyle dolu çantayı çıkardı.

“Peki o zaman, atlayın arabaya,” diye direktif verdi Mor-

ven. “Bana bunun doğru düzgün bir tepe yürüyüşü gibi görünmesi gerektiğini söylediler; patikadan ya da fazla kolay bir yerden geçemeyiz.”

“Evet!” dedi Svetlana cesaretle. “Biz çok dirayetli kadınlarız. Güven bana. On-on beş mil yol tepip hayır işleri için binlerce sterlin kazanacağız.”

Ama Annie’nin arazi aracına zorlukla binişini izleyen Annie, bundan artık o kadar emin olamamaya başladı.

Bu kadın kendi kendine kapı bile açamıyordu. Dağlarda ne yapabilirdi ki?

Otuz Yedinci Bölüm

Harekete geçmeye hazır Morven:
Termal içlik (Patagonia)
Fitilli mont (aynı şekilde)
Dağcı anorağı (Everest Kampçılık)
İçlik (aynı şekilde)
Su geçirmez pantolonlar (aynı şekilde)
Yürüyüş botları (aynı şekilde)
Tahmini toplam tutar: 350 sterlin

“Kuzey tarafından aşağı inmeye başlayacağız.”

Tam üç saat geçmişti. Sadece üç saat! İnanılacak gibi değildi neredeyse. Annie önlerinde uzun adımları kolayca atan Morven'i sanki ezelden beri izliyormuş gibi hissediyordu. Konuşmalar, çene çalmalar asırlar önce sona ermişti. Yürüyüş artık yalnızca uygun adımlara ve umuda dönüşmüştü, bu çılgınlığın bir an önce son bulması umuduna.

Abartılı giyinmiş yürüyüşçülerin adımlarını düzene sokmaları, yumuşak İskoç çimlerine, kaygan çakılların üstüne ve kayalık alanlara o ayakkabıları ve elbiseleriyle nasıl basılaca-

ğını anlamaları uzun zaman almıştı. El çantalarını düşürmelerini de ayrı meseleydi.

Annie'nin yağmurluğunda büyük ve utanç verici bir çim lekesi vardı, çünkü yürüyüşün dördüncü dakikasında kalçasının üstüne düşmüştü.

Feryadı da basmıştı, Morven ona mutlak bir bitkinlikle bakarken. Ayrıca video kamerayı düşürmüştü ve aygıt o zamandan beri tuhaf bir cızırtı çıkarıyordu, hâlâ kayıt aldığı kesin olmasına rağmen.

Ara ara, Annie kameraya hafif iyimser bir şey söylemeyi başarıyordu, mesela: "Evet, sanırım işi kaptık artık. Parmaklarımızın ucunda ilerleyeceğiz, özellikle de çakıllı yerlerde."

Açıkçası, hem o hem Svetlana her tehlikeli adımlarını topallaya topallaya atıyorlardı, çok ağır ve acılar içinde ilerliyorlardı. İtiraf etmek istediğinden fazla sefer, Annie içinden şöyle geçirmişti: *Ben ne halt etmeye canlı yayında tepe yürüyüşü lafi ettim ki? Koca çenemi kapamalıydım!*

Ama Svetlana kabul edilebilir bir mesafe kat etmeden pes etmemeye kararlıydı ve Annie de ondan önce pes edecek değildi.

Arada bir, Morven onları neşelendirip canlandırmak için uğraşıyordu, önlerinde düz bir arazi ya da bir mil sonra harika bir manzara olduğunu söyleyerek... ama onları yavaş bulduğu ve beş mil bile yürüyemeyeceklerini düşündüğü belliydi, on beş şöyle dursun.

Svetlana'nın son soruşunda, iki mili henüz geçtikleri ortaya çıkmıştı. Bu haber o kadar büyük hayal kırıklığı yaşatmıştı ki ne o ne de Annie bir daha sormaya cesaret edebildi. Artık yan yana yürüyorlar, yani tökezliyorlardı ve Morven artık çok önlerindeydi. Onları kaygı verici şekilde yüksek bir tepeye yavaşça çıkarmıştı ve şimdi bir uçuruma doğru geliyorlardı. Şaşırtıcı derecede dik ve kayalık bir uçuruma.

"Ayakların nasıl?" diye sordu Svetlana.

"Pek iyi değil," diye itiraf etmeye karar verdi Annie. Ayak-

kabıllarının içinde hissedebildiği kadarıyla, çorabını kaçır-
mıştı. Sert kenarlar ayak parmaklarına vuruyordu. Duyduğu
ıslak, yapışkan his, su toplayan derinin patladığını ve kana-
manın başladığını haber veriyordu. Ayakkabılarını çıkarıp
bakmak istemediğine karar vermişti, çünkü o zaman kendini
daha kötü hissedecekti.

“Sanırım benim baldırırıda bir kas çekti,” diye itiraf etti
Svetlana. “Ama sen ve ben iki sert kızız, Annie. Henüz pes
edemeyiz. On mil,” dedi sıktığı hafifçe dişlerinin arasından.
“On mil yürürsek ne kadar para kazanacağız?”

Bu basitçe bir hesaptı. O âna kadarki telefon bağışları mil
başına 5400 sterlin gösteriyordu.

“Elli dört bin,” diye cevap verdi Annie.

Svetlana hafifçe ısılık öttürdü. “Güzelmış. Hadi.” An-
nie’nin koluna girdi. “Uygun adım marş. Belki de yolu yarı-
lamışızdır.”

“Annen ve baban hâlâ hayattalar mı?” diye sordu annie.
Saatlerce birlikte yürüyüp konuşacakları için bunu sormak
için güzel bir an gibi geldi.

“Bilmiyorum,” dedi Svetlana rahatça, “pek ilginç insanlar
değıller. Ben onları bulmaya alışmıyorum, onlar beni bul-
maya çalışmıyorlar...”

“Ben benim babamın muhtemelen öldüğünü düşünmüş-
tüm,” dedi Annie, “sonra birden kapırıda bitti, tıpkı Ele-
na’nın senin kapırıda bittiği gibi.”

“Hah. şaşırtıcı, değıl mi? Alışmak zaman alıyor. Onu gör-
düğüm ilk iki sefer onu öldürmek istedim!” dedi Svetlana,
elini tabanca şekline getirip vurguyu artırarak. “Bağırmak
istedim, onun tanımak da istemiyordum, hakkında bir şey
bilmek de. Hayatımın o kısmı bitmişti. Bitmişti! şimdi... Sa-
nırım başırıda gelen en güzel şeylerden biri Elena.”

Annie kafasını düşünceli şekilde iki yana salladı; Mick’in
dönüşünün kendisi için bu kadar güzel bir sonucu olabilece-
ğini hiç sanmıyordu.

“Şimdi de bu Amerikalı adama âşık olup onun için Londra’yı terk etmesinden korkuyorum,” diye itiraf etti Svetlana.

“Elena işine âşık sanıyordum, erkeklere zamanı yoktu?” dedi Annie.

Svetlana gülümsedi. “Elena da bunu düşünüyor. Onun için büyük sürpriz.”

Hâlâ en az 400 metre önlerinde olan Morven, sabit duruyordu artık. Uçurum tam kenarındaydı, adanmış şehir insanları olan Annie ve Svetlana’nın bile ilham verici bulabileceği bir manzaraya bakıyordu.

Orada çok, çok daha yüksek tepeler etraflarını sarıyor, vahşi ve görkemli varlıklarıyla tepelerinde dikiliyordu, her sırt grinin, morun veya yeşilin farklı bir tonuydu.

Annie bir sınırsızlık hissine kapıldı. O küçük topukluları ve manzarayı hakkını vererek çekmeyi başaramayan minik video kamerasıyla kendini çok ufak hissediyordu. Üçünün orada dikilişi çok önemsiz ve çok yalnız geliyordu. Görünürde başka tek bir insan bile yoktu. Annie tepeleri gözleriyle taradı ve bir tek ev, kulübe ya da insanların buralarda yaşadığına dair tek bir iz göremedi.

“Vay be!” dedi Morven’e. “Bu kadar vahşi, bu kadar... uzak bir yerde hiç bulunmamıştım.”

“Ukrayna bozkırı gibi,” dedi Svetlana, Annie kadar etkilanmemiş bir sesle. “Vahşi ve çıplak. Ukrayna’da olsa çok tehlikeli olurdu. Haydut kaynardı.”

Devasa, siyah-beyaz bir kuş tepelerinde uçuyordu, her kanat çırpışında gıcırtılı bir ses havayı dolduruyordu.

“Hiç böyle bir ses duydun mu?” diye sordu Annie şaşkınlıkla. “Burası o kadar sessiz ki bir kuşun uçuş sesini bile duyabiliyoruz.”

“O bir balık kartalı,” dedi Morven onlara, sesinde bir heyecan esintisiyle. “O dev gibi siyah-beyaz kanatları pek sık göremezsiniz. Ayrıca bilin ki altı mil yürüdük,” diye ekledi cesaretlendirici bir sırtışla. “Kendinizle çok gurur duymalı-

sınız. Sandığımdan çok daha fazla ilerlediniz. Çok fazla. Ben ikide geri dönmüş olurum sanmıştım. Şu tepenin etrafından yürüyeceğiz,” dedi Morven rotalarını işaret ederek, “sonra kuzey tarafından aşağı inmeye başlayacağız. Buradan başladığımız yere neredeyse dört mil var.”

“Yani on mili tamamlamış olacağız?” diye sordu Svetlana memnun bir sesle.

“Umarım. Ama biraz sonraki arazide dikkatli olun, bayağı kayalık bir yer.”

Morven ısıyor, diye düşünmeden edemedi Annie; ciddi duruşunun arkasında keşfedilmeyi bekleyen, gayet arkadaş canlısı bir insan vardı.

“Şu ne?” Annie’nin batı tarafında, uzaktan onlara hızla yaklaşıyor gibi duran, giderek büyüyen kara bir bulut dikkatini çekmişti.

“Ah...” Morven onun gösterdiği yere baktı ve yüzünde biraz şaşkın bir ifade oluştu. “Hareketlenmeliyiz. Akşamüstü yağmur yağacağını söylemişlerdi, bu da çok şiddetli bir yağmur bulutu gibi duruyor. Rüzgâr yönünü değişmezse bu bulut doğrudan üstümüze gelecek.”

Annie buluta bir daha baktı. Kötü havanın bu kadar hızlı veya apaçık ilerlediğini daha önce gördüğünü sanmıyordu. Hava olaylarından daha önce hiç bu kadar haberdar olmamıştı. Orada, neredeyse bulutların üstünde durup böyle hareket edişlerini izlemek büyüleyiciydi.

Altlarındaki vadide, bulutların gölgesi gün ışığını takip ediyor ve vadiyi gölgeye boğuyordu.

Gerçek tepe yürüyüşü kıyafetleri giyip kamp yapmayı ve doğa yürüyüşlerini seven Ed ve Owen’la doğru düzgün bir yürüyüşe çıkmak, Annie’ye eskisi kadar deli saçması bir şey gibi gelmiyordu artık. Belki de onlarla dışarıda olmak ilginç olabilirdi.

Ed de bebekler doğduğundan beri Owen’la dışarılarda gezinmemişti. O gün ikisinin de sırtındaki askılarda birer be-

bekle ilk gezileri olacaktı. Annie birden o gezinin bir parçası olmanın hoşuna gideceğini düşündü.

“Hadi,” dedi Morven, “sağanak bizi tepenin şu köşesinde fazla vurmazabilir.” Yine de son derece teknik ve tamamen su geçirmez anorağının kapüşonunu fermuarlı bölmesinden çıkardı. Bulutların gölgeleri onları yakalarken Annie ve Svetlana’nın yapabileceği en fazla şey ise trençkotlarının düğmelerini iliklemek, kemerlerini iyice sıkmak ve yakalarını kaldırmaktı.

“Şemsiye getirmeliydik,” dedi Svetlana. Annie onun şaka yaptığını düşünmedi.

Tepenin etrafından dolanıp öteki taraftaki çıplak, kayalık alana çıktıklarında hava karardı, biri ışıkları söndürmüş gibi; sonra, Annie gibilerin daha önce hiç maruz kalmadıkları tarzda bir yağmur tepelerine indi.

“Aaaaah!” diye haykırdı Svetlana, kabarık fönlü saçları sırlıklam olup yüzüne yapışmaya başlayınca.

Annie el çantasını sağıktan korumak için mantosunun içine sokarken, Svetlana kendi timsah derisi çantasını kafasının üstünde tutup yüzünü yağmurdan korudu!

Tabii çantanın fazla yardımcı olacağı yoktu. Yağmur soğuk bir sağınağın tüm gücüne sahipti. Saniyeler içinde sırlıklam olmuşlardı. Annie suyun soğuk nehirler şeklinde boynundan, sırtından ve artık çıplakmışçasına korunmasız hissettiği bacaklarından aşağı indiğini hissedebiliyordu.

“İııııı!” diye yakındı, Svetlana’ya sokulup. Morven bir kez daha önlerinde hızlı adımlarla ilerliyordu ama artık o kadar ileride değildi. O da yüzüne vuran soğuk yağmurun tadını çıkarmıyordu; hatta bazen geri geri geliyordu damlaların yanağına o kadar sert vurmaması için.

“Dikkat et, dikkat,” diye uyardı Annie, artık tehditkâr şekilde ıslak olan çıplak taş yüzeyde biraz kayan Svetlana’yı.

İki kadın destek için birbirlerine tutundular ve taşın üstünde parmak uçlarında ilerlediler.

Yağmur ve kara bulutların kasveti, önlerini görebilmeyi çok zor kılıyordu ve üçü de basacak sağlam bir zemin bulmak için gözlerini zeminde tutuyordu.

“Bu hiç iyi değil,” dedi Svetlana, Annie’ye. “Tekrar çime dönmeliyiz, kayalara düşersek... tak!”

“Sakin ol yeter,” diye cesaretlendirdi Annie onu, bebek adımlarıyla ilerlerken. O da ürküyordu. Belki de cayıp geldikleri yönden dönmeleri gerekiyordu ama o taraftan dönmek altı mildi, bu taraf ise dört mil.

“Sana tutunmam sorun olmaz, değil mi?” diye sordu Svetlana, artık Annie’nin koluna tutunuyordu çünkü. “İkimizi de düşüreceğimden korkmuyorsun?”

“Hayır,” dedi Annie ona çıkarabildiği en özgüvenli sesiyle.

Her şeyden fazla, yağmurun durmasını istiyordu Annie. Buz gibi, sivri su damlaları suratlarına çarpmayı kestiğinde her şeyin daha güzel görüneceğinden ve etraflarıyla daha kolay başa çıkabileceklerinde emindi.

Panik dolu bir sendelemeyle, Annie, Svetlana’nın tökezlediğini hissetti. Svetlana’nın topuğu iki taşın arasına sıkışmıştı ve kadın sol bacağının üstünde sallanıyordu.

Ama Annie arkadaşını tutamayacağını düşünürken, topuğu dışarı fırlayan Svetlana tekrar düzgün durmayı başardı.

İkisi de rahatlayıp güldü.

“Aman dikkat, fena düşüyordun!” dedi hemen, tekrar geri yürümeye başlayan Morven.

Annie’nin sıırıslıklam olmuş yağmurluğu ıslak bacaklarının arasında savrulurken, yağmur ensesine iniyordu. İlikle-rine kadar donmuştu Annie. Morven’in dayanıklı yürüyüş botlarına, su geçirmez pantolonun içinde korunan bacaklarına, sıcak bir kapüşonun içinde yağmurdan korunan saçlarına baktı. Herhangi birinin kıyafetini bu kadar kıskandığını hatırlamıyordu.

Hemen orada çırılçıplak soyunup Morven’le kıyafetlerini değişebilirdi.

Ve tam bu düşünce aklında oluştuğu anda olan oldu.

Morven arkaya doğru bir adım attı ve patinaj çeker gibi oldu. Kızın sol ayağı büküldü ve kolları iki yanında savruldu. Sağ bacağı öne doğru havalandı, maç kazandıracak bir gol için şut çekmişçesine. Sonra kız sırtının üstüne dümdüz düştü ve kafası kayaların üstünde bir kez, mide bulandırıcı şekilde sekti.

“Tanrım!” diye tepki verdi hayret içindeki Annie.

Topuklularına rağmen, hem o hem Svetlana, kıza yardım etmek için öne doğru atıldılar.

Otuz Sekizinci Bölüm

Gezgin Ed:
Mavi tişört (M&S'ten)
Mavi içlik (M&S'ten)
Siyah su geçirmez pantolon (Sprayway'den)
Siyah su geçirmez anorak (Trespass'ten)
Mavi yürüyüş botları (Hi-Tec'ten)
Bebek eşyası için sırt çantası (Outward Bound'dan)
Tahmini toplam tutar: 160 sterlin

“Annenden haber yok yani?”

“Yoruldu mu?” diye sordu Ed, kulübeye doğru giden patikaya girdiklerinde.

“Bittim!” diye itiraf etti Owen gözlerini devirerek. “Minnie bir ton sanki. Öğle yemeğinde ne yemişti? Tuğla mı?”

Sırtlarındaki askılarda duran bebekler, bir saatlik eve dönüş yürüyüşü sırasında uyuyakalmışlardı.

Ed işi karmaşıklaştırmamıştı. Ağaçlık patikalarda dümdüz üç mil yürümüşlerdi, Ed sürekli Owen için fazla hızlı gitmediğini veya ondan fazla uzaklaşmadığını kontrol etmişti.

Genç bir sırt için dokuz kiloluk bir bebeğin ağır bir yük olduğunun farkındaydı.

Saatine baktığında akşamüstü 5 olduğunu gördü. Programından tamamen çıkmıştı. Önemli de değildi.

“Bebekleri yataklarına yatıracamız, çaydanlığın altını açacağız ve yemek kutusunun dibine sakladığımız zencefilli keke girişeceğiz. Annen de artık dönmüştür,” dedi Owen’a.

“Sence Lana yemiş olamaz mı?” dedi Owen endişeyle. “Ders çalışması gerektiğinde nasıl olduğunu biliyorsun. Bıraksak bütün buzdolabını yiyebilir.”

“Hayır, bence kek yeterince gizli,” diye güven verdi Ed.

Kulübe kapısından içeri girerlerken etraf o kadar sessizdi ki uyuyan bebekler olmasa Ed içeriye, “Kimse yok mu?” diye seslenecekti.

Ama Owen’la birlikte botlarını çıkardılar ve üst kata çıkıp Micky’yle Minnie’yi yataklarına yatırdılar sadece. Sonra Ed kulübede başka bir canlı yaşamına dair iz bulmak için hafif adımlarla uzaklaştı, Owen da mutfağa girdi.

Küçük yatak odası kapılarından birini tıklattıktan sonra, Ed içeriye Lana tarafından buyur edildi. Kız yatağındaydı, etrafı kitaplar tarafından çevrilmişti, yüzü asıktı.

“İyi misin?” diye sordu Ed.

“Sanırım,” şeklinde suratsız bir yanıt geldi. “Pek de eğlenceli değil burada tıkalı kalmak, ders çalışmaktan başka yapacak bir şey olmaması. Değil mi?”

“Yürüyüşe gelip mola verseydin keşke. Birkaç hafta kaldı artık,” diye güven vermeye çalıştı Ed ona. “Tüm bunlar bittikten sonra yaz tatili ne kadar hoşuna gidecek, onu düşün.”

“Hah,” diye bir karşılık geldi, “ailemle takılmak zorunda kalmak, hiç param olmadan. Harika.”

“Bir iş bulmana yardım edeceğiz, Lana,” dedi Ed, mümkün olduğunca nazik ve anlayışlı olmaya çalışarak. “Bir süre bebek bakıcılığı yapabilirsin mesela bence, başlangıç olarak.”

“Öfff!” şeklinde geldi karşılık. Lana kafasını öteye çevirdi.

Ed kapı tokmağını sıkıca kavradı. Kafasındaki herhangi bir şeyi söylemek ona yardımcı olmayacaktı, mesela: “Neden benim çocuklarım hakkında her zaman bu kadar olumsuzsun?”, “Neden ikizlerin doğumunu kişisel bir hakaret olarak alıyorsun?” ya da “Neden onlarla birazcık da olsa bağ kurmaya çalışmıyorsun?” gibi. Lana’yla bunları o sakın olduğunda, yapacak daha az işi olduğunda, ikisi de mutlu oldukları bir yerdeyken konuşmalıydı.

“Aşağı inip bir dilim kek yemek ister misin? Mutfakta zencefilli kek var... tereyağı da,” diye ikna etmeye çalıştı kızı.

“Ya. Peki madem,” dedi Lana ve neredeyse gülümsedi.

“Annenden haber yok yani?”

“Hayır, hiçbir şey duymadım.”

Ed pencereye bir göz attı; dışarıda gri bulutlar toplanıyordu. Sanki ıslak ve kasvetli bir akşam olacak gibi duruyordu.

Annie gideli beş saati geçmişti; bu düşünceyle birlikte Ed’in zihninde bir endişe balonu kabardı. Ama sonra onların yanında ne yaptığının tamamen farkında olan bir dağ rehberi olduğunu söyledi kendine. Bir şey olmayacaktı. Gayet iyilerdi. Artık her an arazi aracının gürültüsünü garaj yolunda duyup her şeyin yolunda olduğunu görebilirdi.

Mutfağa doğru ilerlerken Annie’nin ne kadar yaralı ve her tarafı su toplamış halde olabileceğini düşünüp onun için üzüldü.

“Çaydanlığı ocağa koydun mu?” diye sordu, üstü kalın bir tereyağı tabakasıyla kaplı, 5 santimlik bir kek parçası kesen Owen’a. “Ellerini yıkadın mı ki?”

Owen ona şaşkınlıkla bakınca Ed iç geçirdi. “Owen! Git, sabun bul hemen.”

Owen mutfaktan çıktığında Ed yavaş yavaş çay yapmaya başladı. Kekini yavaş yavaş kesip üstüne tereyağı sürdü. Zaman hakkında düşünmemek için kendini meşgul tutmaya çalışıyordu. Keki yemek için masaya oturdu... ve fark etti ki artık aç değildi.

Acaba ne zaman gerçekten endişelenip bir şey yapmalıydı? Akşamın altısına kadar beklemeli miydi? Sonra ne yapmalıydı? Dağ kurtarma ekibini mi aramalıydı? Belki bir şeyler duymuş olabilirlerdi. Yoksa çıkıp gitmeli, kendi mi aramalıydı?

Öf, Tanrı aşkına! diye söylendi kendi kendine. Muhtemelen hepsi küçük, rahat bir barda kurumakla, sıcak bir şeyler içmekle meşguldü ve normalde onu arayacak olan Annie de telefon çekmediği için haber veremiyordu, böyle olmalıydı.

Kulübede etrafa bakındı ve sabit hatlı bir telefon olduğunu fark etti. Annie'ye bu numarayı vermeyi neden düşünmemişti ki? Böylece bir bara girdiğinde oradaki bir ödemeli telefonla kulübeyi arayabilirdi.

Keki yedikten sonra doğru dürüst endişelenmeye başlayacağını söyledi kendine Ed.

★

“Morven? Morven? İyi misin?” diye sordu Annie.

“Morven? Bir şeyin var mı?” diye ekledi Svetlana.

Topuklularına, mahvolmuş çoraplarına ve yağmura rağmen, Annie ve Svetlana rehberlerinin yanına çömelmişlerdi, manzaranın görüldüğü kadar ciddi olmadığını umuyorlardı.

Morven'in gözleri kapalı kaldığında, Annie paniğin göğsünden yukarı yükseldiğini hissedebiliyordu. Yalnızca nasıl geri döneceğini ya da nasıl yardım isteneceğini bilmediği için değil, aynı zamanda Roddy'ye olanlar yüzünden de.

Zamanında bir yürüyüş sırasında ayağı kayan Roddy, bir yokuştan aşağı sürüklenirken kafasına bir darbe almış ve bundan hiç kurtulamamıştı.

Böyle şeyler oluyordu. Gerçekten oluyordu.

Herhangi biri ne halt etmeye kafasına miğfer geçirmeden, yanına halat ve telsiz almadan bir tepeye yaklaşırdı ki? Ne halt ediyordu Annie orada? Hepsi onun suçuydu! Topuklularla yürüme yetenekleriyle övünmeye kalkışmasaydı bunların hiçbirisi başına gelmezdi. Morven inlerin cinlerin cirit at-

tığı bir İskoç dağında, yağmur fırtınasının ortasında, kıymetli hayatının son dakikalarını yaşıyor olmazdı, diye düşündü Annie panik içinde.

“Morven!” diye yakardı, rehberin kafasını kucağına alıp almama konusunda tereddüt ederek. “Morven, lütfen!”

Annie’yi fazlaca şaşırtıp rahatlatarak, Morven gözlerini açtı ve pek de zorlanmadan Annie’ye odaklandı.

“Ne oluyor...?” diye başladı Morven.

“Düşün,” dedi Svetlana doğrudan.

“Nasıl hissediyorsun kendini?” diye sordu Annie, hâlâ panik içinde. “Kafan nasıl?”

Yavaşça, Morven dirsekleri üstünde yükseldi. “Kafamda bir sorun yok sanırım,” diye yanıt verdi, “ama ayak bileğim acı içinde.” Bunu derken sol bacağına kaldırmaya çalıştı ama yüzündeki ifadeden ne kadar acı çektiği belli oluyordu.

“Ne yapacağız?” diye sordu Svetlana. “Kimi arayacağız?”

Morven elini yavaşça anorağının fermuarına götürdü, fermuarı indirdi, sonra iç cebi yokladı. Büyük, siyah bir telsiz çıkardı.

“Tanrıya şükür,” dedi Annie. Sarı yağmurluk giymiş kuvvetli kurtarma ekiplerinin Morven’i bir itfaiye sedyesiyle aşağı taşıdıklarını düşününce yüreğine su serpildi.

Svetlana ise bir helikopter hayal ediyordu. Helikoptere binmeye bayılırdı o. En sevdiği yolculuk şekli buydu. Özellikle işin içinde şampanya da varsa.

Morven telsizi açtı. Cihaz bir çatırtı çıkarıp arkasından gürültülü bir statikte sabitlendi.

“Lima Hotel çağrı merkezi,” dedi Morven telsize. “Lima Hotel çağrı merkezi.”

“Otel mi?” diye sordu Svetlana.

“Sanırım bir kod isim,” diye fısıldadı Annie.

Yanıt gelmedi.

“Burada iki rehber daha çalışıyor, küçük bir ofisimiz var... ama orada fazla kalmıyoruz,” diye bilgilendirdi Morven onları. “Bugün izcilerin başındaydılar.”

“O şeyler doğrudan arayamıyor musun onları?” diye sordu Annie.

“Hayır, bu telsizler öyle çalışmıyor.”

“Mesaj bırakamaz mısın peki?”

“Öyle de olmuyor,” dedi Morven. “Burada durup denemeye devam edeceğiz sadece.”

Svetlana ve Annie bakiştılar. Orada, o lanet tepede, yağmur altında duracaklardı! Aralarında bileği kırılmış, belki beyin sarsıntısı geçirmiş biri varken, yalnızca birinin ofise girip onları duyma ihtimalini mi bekleyeceklerdi yani?

İkisi de aynı şeyi düşünüyordu: *Asla!*

Kararan gökyüzüne bir göz attıklarında güneşin bir saat sonra batacağını anladılar.

“Biz bileğe bakalım,” dedi Svetlana ve Morven’in ayağına doğru eğildi. “Botu çıkaracağım, çok nazıkçe,” diye ekledi Morven itiraz edemeden.

Svetlana’nın uzun pembe tırnakları bağcıkları çözmeye başladı. Bot tamamen açıldığında ayağı nazıkçe, yavaş yavaş dışarı çıkardı.

“Dikkat, dikkat et!” dedi Morven, çenesini acıyla kasarak. Annie’nin desteğiyle doğruldu ve ayağına gelen zararı inceledi.

Morven tıslayıp irkilirken, Svetlana su geçirmez pantolonu sıyırdı ve pamuklu kalın yürüyüş çorabını dikkatle indirdi.

Ayak berbat görünüyordu. Bir tarafa doğru hafifçe eğilmişti ve gözlerinin önünde şişmeye devam ediyordu.

“Biraz kırılmış sanırım,” diye yorum yaptı Svetlana, “ama deriden çıkan bir kemik yok. Bu güzel. Enfeksiyon riski az.”

Annie ona yenilenen bir saygıyla baktı. “Bileklerden nasıl anlıyorsun?” diye sordu.

“Aman,” dedi Svetlana omuz silkerek, “eskiden bir ordu hemşiresiydim. Yani, işte, Miss World’den önce.”

Ayağındaki acıdan midesi bulanık Morven yine de sormadan edemedi. “Sen dünya güzeli mi oldun?”

“Hayır, Miss Ukraine oldum sadece.” Sonuca karşı her zaman gösterdiği küçümser tavrı yine takınan Svetlana, şöyle ekledi: “Miss Thailand olacak cüce kazandı.”

“Sen Miss World’e gerçekten *katıldın mı?*” diye tekrarladı Morven. “Çok etkileyici.”

En azından dikkati kırılan ayakta değildi.

“Kimse geri dönmeyi beklemiyor mu?” diye sordu Morven’e Annie merakla. “Ofisindeki biri geciktiğini fark etmez mi?”

“Ben sizin bir mil bile ilerleyebileceğinizi düşünmemiştim,” diye itiraf etti Morven. “Yani, topuklularla tepe yürüyüşünü kim becerebilir ki? Bir de cumartesi bugün. Çocuklar herhalde sizinle yarım saat yürüdüğümü, sonra da erkenden dışarı çıktığımı, o zamandan beri bir yerlerde sessizce takıldığımı düşünmüştür.”

“Ama burası dağ başı!” diye haykırdı Annie. “Dağa çıktığında ne zaman geri geleceğini söylüyorsundur herhalde birilerine ki geciktiğinde seni arasınlar, değil mi?”

“Burası bir tepe,” diye düzeltti Morven onu. “Peki sen, seni arayan birileri yok mu? Kimse merak etmeyecek mi seni?”

Bunun ne yardımı olacaktı ki? Ed ne tarafa hareketlendiklerini kabataslak biliyordu ancak. Onu veya herhangi birini, sinyal almayan telefonuyla arayamazdı ve bakması gereken dört çocuk vardı elinin altında. Bir kurtarma operasyonu düzenlemek için ideal bir pozisyonda değildi yani.

“Onun için biraz zor...” diye başladı Annie.

“Taşıttan yaklaşık üç mil uzaklıktayız,” diye başladı Svetlana. “Seni yokuş aşağı taşımamız lazım. Kollarını bizim omuzlarımıza at, sağlam bacağının üstünde sekerek ilerle. Varırız oraya.”

Svetlana’nın ağzından çıktığı şekliyle, bu mantıklı bir teklifti. Yalnızca üç mil. Yedi mil yürümüşlerdi zaten, değil mi?

“Ama önce ayağı bandajlamamız lazım. Annie, bu bez-kumaş işlerinden en iyi sen anlıyorsun,” diye atıldı Svetlana.

“Ne?” Annie’nin kast edilen şeyi anlaması bir süre aldı.

Bu sırada Svetlana timsah derisi çantasını açtı ve irice bir katlanır bıçak çıkardı.

“O nedir?” diye sordu Annie.

“Ukrayna avcı bıçağı. Hep çantamdadır, çok kullanışlı,” diye yanıt verdi Svetlana.

Bıçağı açtı ve Annie’nin ipek Prada elbisesine yanaşmaya başladı.

Hayır!

Yö, hayır!

Birkaç marifetli kesimden sonra, Annie artık mikromini bir elbise giyiyordu ve Morven’in ayağı çok, çok pahalı bir bandajla sarılıydı.

Son derece dikkatli bir şekilde, Svetlana ve Annie, Morven’i sağlam ayağı üstüne kaldırdılar.

Morven’in kolu ve ağırlığı boynunda olduğu için, Annie hemen dengesini kaybetti. İkisi de Morven’den uzundu, yani sakat rehberleri onları hem aşağı hem ileri çekiyordu. Ayrıca Annie’nin dikkat etmesi gereken bir el çantası bir de video kamerası vardı, her ne kadar son dakikalarda pek çekim yapamasa da.

Sırttaki çıplak taş hâlâ kaygandı ve Annie her adımında dengesini tekrar bulmaya çalışıyordu. Svetlana’nın kaydığını da hissediyordu. Bu iş fazla tehlikeliydi. Morven onların kaydığını her hissettiğinde, kırık bileğinin üstüne düşme düşüncesinin verdiği dehşetle hafif bir korku iniltisi çıkarıyordu.

“Neden ayakkabılarınızı çıkarmıyorsunuz?” diye sordu Morven ürkmüş bir sesle.

“Çıplak ayakla mı yürüyelim?” diye sordu Annie hayret içinde. “Ama dondurucu bir hava var, zemin çok sert ve kayalık ayrıca.”

“Biriniz botlarımı giyebilir,” diye önerdi rehber.

“Dur,” diye emretti Svetlana ve hep birlikte durdular, Morven’i dikkatle tekrar yere bıraktılar.

Svetlana da oturup ayakkabılarını çıkardı. “Ayakkabıların topuklarını kıracağız,” dedi sakince ve sonra özenle imal edilmiş İtalyan stiletto’sunu bir kayaya vurarak topuğu yerinden çıkarmaya çalıştı.

Birkaç kuvvetli denemeden sonra hiçbir şey değişmedi.

“Ver şunu,” dedi Annie ve ayakkabıyı arkadaşının elinden aldı. Biraz inceledikten sonra şöyle dedi: “Metal bir topuk bu, tabana lehimlenmiş. Çıkamaz bu, canım. Benimki de öyle.” Kırmızı ayakkabılarından birini çıkardı ve kayaya vurarak gösterdi.

Morven küçük ve korkmuş sesiyle, “Yarım saate hava kararacak,” dedi.

Annie tepelerinde grileşen gökyüzüne baktı. İtiraf etmeliydi ki bu da ayrı bir sorundu.

“Kendimi iyi hissetmiyorum,” diye ekledi Morven ve hemen sonra bir yana devrilip kustu, çoğunu çimlerin üstüne, birazınıysa Svetlana’nın yağmurluğuna.

“Affet,” diye mırıldandı işi bitince.

“Sorun değil,” dedi Svetlana ona içtenlikle.

Artık Annie’nin de midesi bulanmaya başlamıştı, çünkü kafasını çarpıp kusmaya başlayan birinin acil tıbbi müdahaleye ihtiyacı olduğunu biliyordu.

“Onu yatırmamız lazım; sen botları al, ben yalınayak giderim,” dedi üzgünce, ikinci botu kızın ayağından çıkararak.

“Hayır,” dedi Svetlana, “Sen botları al, ben kendi icabıma bakarım.” Bunu dedikten sonra, o harikulade çantasını açtı. İçinden katlanır bıçağı tekrar çıkardı.

Annie gülse mi ağlasa mı bilemiyordu, ikisi de mümkün-
dü. “Nasıl bir ayakkabı yapmayı planlıyorsun acaba?” diye sordu.

Svetlana büyüleyici timsah derisini havaya kaldırıp gösterdi.

“Hayır!” şeklinde tepkisini hemen gösterdi Annie. “Yapamazsın! O çanta olmaz!”

“Olur,” diye ısrar etti Svetlana, arkadaşının yüzündeki dehşetten neredeyse zevk alarak. “Kamerayı al, Annah, çekim yapacaksın.”

Otuz Dokuzuncu Bölüm

*Lana bebek bakarken:
Rengârenk bluz (Miss Sixty'den)
Krem lekeleri (Sudocream'den)
İnce kot pantolon (Topshop'tan)
Pofuduk terlikler (Noel hediyesi)
Tahmin toplam tutar: 70 sterlin*

“NE?!”

“Annemi aramak için dışarı çıkacaksan ben de seninle geleceğim,” dedi Owen, kulübenin kapı ağzında belirerek.

“Ne?” diye sordu Ed yürüyüş botlarının bağcıklarını bağlayıp su geçirmez pantolonlarını su geçirmez tozluklarının içine dikkatle sokarken.

Dışarısı feci ıslaktı. Eğer Annie ve Svetlana küçük bir bara falan sığınmadılarsa, tamamen sıırıslıklam ve donuyor olmalıydılar, bu yüzden Ed bir termosu çay doldurup çantaya atmış, bir de fazladan ince yağmurluk koymuştu.

“Owen,” dedi telaşla, “senin Lana’yla kalman lazım. Bebekler uyandıklarında ne yapacağını bilemeyecek o. Şişele-

rin, yemeğin yerini ve yapılması gerekenleri ona göstermen lazım. Onları daha önce hiç beslemedi.”

“Her şeyi dolapta bıraktın,” dedi Owen. “Gidip şimdi anlatırım ona hepsini. Ne kadar zor olabilir ki? Ben de gelmek zorundayım seninle.”

Owen’ın sesinde Ed’in daha önce yalnız birkaç defa duyduğu bir ısrar vardı. Öfkeli bir ısrardı bu... biraz da korkuyla karışık. Owen’ı uzaklaştırmayı son bir kez daha denedi. “Zaten muhtemelen yirmi dakika içinde döneceğim. Yolda karşılaşırız herhalde...”

“İyi,” dedi Owen, ayaklarını botlarına geçirerek, “o zaman ikimiz de zamanında geri gelip Lana’ya bebekler için yardım edebiliriz.”

İç çekerek, Ed pes etmek zorunda olduğunu fark etti. “Peki, peki. Su geçirmez montunu giy, fenerini de hatta sırt çantana at. Hava kararıyor, bataryalarımın ne kadar dayanabileceğini bilmiyorum.”

Buna cevap veren Owen çok daha neşeliydi. “Sorun değil.”

Eve tekrar girip gözden kayboldu. Ed’in ondan istediklerini de getirdi, üstelik Lana’nın odasına girip sabırsızlandığı mesajı verdi ona.

Kafasını ablasının odasından içeri soktu ve şöyle dedi: “Biz Ed’le birlikte annemi aramaya gidiyoruz. Bebekler yakında uyanır. Uyandıklarında şişelerini ısıtıp onlara yemek vermek lazım.” Rahat bir tavırla bir de şunu ekledi: “Bezlerinin de değişmesi lazım sanırım.”

“NE?!” diye haykırdı Lana. Owen’ın kulübe kapısını sırtı pislik olsun diye fazla sert kapadığından da emindi. Çünkü Ed ile birlikte dışarı çıkmalarıyla birlikte, çıkan gümbürtü tüm binada yayıldı ve Lana büyük yatak odasından gelen rahatsızlık yakarışlarını duydu.

Bir süre bu sesleri duymazdan gelmeye çalıştı, sesin sahibi olan bebeğin bir süre sonra sakinleşip uykuya dalacağını düşündü.

Lana bebekler hakkında *hiçbir şey bilmiyordu*. İki bebekle aynı evde kaldığı zaman boyunca onları yok saymak için elinden geleni yapmıştı. O, bebekleri hiç istememişti. Kimse ona bir şey sormamıştı. Annesi ve Ed'in o çocuklarla geçirdiği her saniyeye içerliyordu. Gerçekten, annesi hayatı olacak o karışına iki bebek eklemeden önce de yeterince meşgul değil miydi?

İkizler artık evin merkezi mıknaatısı gibiydiler. Herkes, her şey onların etrafına kuruluyordu. Owen ve Lana, ikizlerin yürüncesindeydiler ve Owen onlara kesinlikle daha yakındı.

Lana kendini başka bir galaksiye doğru yollanabilecek uzak bir yıldız gibi hissediyordu.

Tercihen Andrei'nin yaşadığı bir galaksiye.

Kafasını iki yana sallayıp bu düşüncüyü uzaklaştırdı ve yataktan kalktı. Her tarafı tutulmuş gibiydi. Erkeklerin aksine, bugün dışarı bile çıkmamıştı. Oracıkta yatmış, nemli manzaraya bakmış ve on sekizinci yüzyılda yazılmış sıkıcı kitapları okumaya çalışmıştı. Tanrı aşkına. Sınav biter bitmez, bir daha hayatının sonuna kadar edebiyat çalışmayacaktı.

Koridoru geçti ve büyük yatak odasına girdi. Artık hem Minnie hem Micky uyanıktı ve Lana korkuyla fark etti ki onun eline kalmışlardı. Bebekler yolculuk karyolalarında doğrulmuşlardı, kapıya beklenti içinde gözlerle dönmüşlerdi.

Ablalarının yüzünü görür görmez, bebekler gülümseyip kıkırdamaya başladılar.

Lana onlara gergin gergin baktı. Minnie ellerini başının üstüne götürdü, kucağa alınmak istiyordu.

“Merhaba,” dedi Lana, eğilip minik kızı alarak.

Micky hemen itiraz etmeye başladı, o da kollarını kaldırdı, unutulmayı hiç istemiyordu.

“Hadi Micky,” dedi Lana ve ikinci karyolaya doğru eğildi. Minnie sağ kolunda olduğu için Micky'yi sol koluyla kaldırmaya çalışıyordu.

Bu bebekler çok çok ağırdı!

Ancak onları sıkı sıkı tuttuğundan emin olduğunda Lana yavaşça odadan dışarı çıktı ve merdivenlerden inip mutfağa ilerledi.

Yemek?

Owen ona bir sonraki işin bu olduğunu söylemişti, değil mi?

Minnie, Lana'nın saçını tuttu ve yumruğunun etrafına sardı. Lana'ya güzelce gülümsedi, "Dada" dedi çok sevimli bir şekilde ve saçlara var gücüyle asıldı.

"Aaah!" diye bağırdı Lana kendini tutamayıp.

Şoka giren Micky gözyaşlarına boğuldu. Minnie de ona katıldı.

Çok gürültücülerdi!

"Geçti," dedi Lana onlara. "Geçti, gerçekten. Sorun yok."

Merdivenlerin yarısında aklına birden alt bezleri geldi. Bezleri yemekten önce mi değiştirmesi gerekiyordu? Yoksa sonra mı?

Minnie'nin arkasına bir göz atmaya çalıştı. Bebeklerin ikisinden de dayanılmayacak bir koku gelmiyordu ama popoları çok büyük görünüyordu, bezler çişle dolmuş gibi.

Evet. Önce bezleri değiştirecekti, sonra da bir ihtimal, bu işi bitirdiğinde, herkes geri dönmüş olup Lana'yı bu ikizlere yemek yedirmeyi denemenin dehşetinden kurtarabilirdi.

Yatak odasına dönen Lana, bezleri değiştirme planını önce kafasında yerleştirdi. Evet, Minnie'yi karyolasına geri koyup önce Micky'yi değiştirecekti.

Hayır, iki bebeği de karyolaya koyup değiştirme matını, mendilleri ve kremi zemine yerleştirip sonra ilk bebeği alacaktı.

Bebeği karyolalarına koyar koymaz ikisi de ağlamaya başladı. Artık panik dolu ve stres içinde çalışıyordu, her şeyin mümkün olduğunca yoluna girmesini ve bu işten paçayı bir an önce sıyırmak istiyordu.

Değişim matı yerde, mendiller, bezler, krem... Tamamdır. O âna kadar hiç kendi başına bez değiştirmemişti ama Owen'ın yapabildiği bir şey ne kadar zor olabilirdi ki?

Lana önce Micky'yi çıkardı, çünkü o daha fena ağlıyor gibiydi ama bunu yapar yapmaz Minnie öfke içinde, kulak yırtacak gürültüde itiraz etti ve Lana fikrini değiştirmenin eşiğine geldi.

"Hadi ama, geçecek," diye sakinleştirmeye çalıştı iki bebeği de. "Önce Micky'ninkini değiştireyim, sonra da sana geleceğim, Minnie."

Micky'yi sırt üstü yatırdı. Bebek hemen yüz üstü döndü. Lana onu tekrar çevirmeye çalıştı ama bebek şaşırtıcı bir kuvvetle direndi ona.

"Hadi Micky, neredeymiş senin bezin?" dedi Lana, temiz bezi ona verip Micky'nin uyku tulumunun çıtçıtlarıyla boğuşurken.

Çocuğun kocaman ıslak bezi sonunda çıkmıştı. Lana onu iyice temizledi, kremini sürdürdü, sonra da temiz bezi Micky'nin elinden almaya çalıştı. Çocuk bırakmadı bezi.

"Lana'ya lazım o bez," dedi ona. "Evet, lazım." Yüzünü birazcık yaklaştırdı ve sıcak bir ıslaklığın yüzüne fışkırdığını hissetti.

Hayır!

Bebek kardeşi az önce suratına *işememişti*. HAYIR!

Ama o küçük pipi etrafa minyatür bir hortum gibi savrulmaya devam ediyordu, yalnızca Lana'yı değil değişim matını, yeni bezi ve kendi kıyafetini de ıslatıyordu.

"Micky! Ah Micky," diye yakındı Lana.

Onu havaya kaldırdı ve yatağın ucunda asılı olan havluyu aldı.

"Ağlama ama Minnie, lütfen," diye yakardı karyolaya hapsoğan ikiz kardeşe.

Lana havluyla yüzünü, matı ve Micky'nin menziline gelen her şeyi kuruladı.

Sonra Micky'nin uyku tulumunu çıkardı ve üstüne giydirebilecek yeni bir şey için etrafa göz gezdirdi. Min'in küçük pembe tulumlarından biri etraftaydı. Eh, pek de fark etmez, ha? diye geçirdi Lana aklından ve bezi beceriksizce Micky'ye geçirip onun itirazlarına rağmen kollarını ve bacaklarını teker teker pembe tulumla soktu.

İşte.

Karyolaya girer girmez, Micky ağlamaya başladı ve Lana, Minnie'yi oradan çıkardı.

Bez değişim işi Minnie'yle biraz daha pürüzsüz geçti. Yani, krem tüpünü eline geçiren Minnie, Lana bunu fark edemedi parmaklarını, saçını, matı ve Lana'nın tepesini kreme buladı ama onun dışında...

Bebekleri tekrar kollarına alır almaz, Lana hayretle saatin altı buçuk olduğunu fark etti. Dışarıda hava neredeyse karar-mıştı ve kimse gelip ona yardım etme zahmetine girmediği için, bebekleri kendi başına doyurmaya kalkışacaktı.

★

Ed, Annie'nin kullandığını tahmin ettiği rotanın başında mavi Land Rover'ı gördüğünde rahatlasa mı, endişelense mi, bilemedi.

"Bu, rehberin arabası değil mi?" diye sordu Owen. "Hâlâ tepedeler demek ki."

"Evet, öyle galiba," diye başladı Ed dikkatle, "ama emin olamayız. Başka biri de onları almış olabilir. Aklıma annenin sürekli bir yerlerde bir barda olduğu geliyor, su toplayan yerlerinin acısını dindirmek için ikinci kadeh şarabını yudumluyor olabilir gibi."

Owen buna karşılık olarak gergin gergin gülümsedi.

Aracın penceresine bakmaya gittiler. Ed arka koltukta birkaç eşya görebiliyordu: kordonlar, turuncu bir yünlü giysi ve bir çift ayakkabı. Tahminen, bunlar Everest'in verdiği kıyafetleri giyen rehberin çıkardıklarıydı. Yani, muhtemelen, hâlâ yürüyüşterdi... belki.

Owen ve Ed, önlerindeki bitmek bilmeyen, dev gibi tepeye baktılar. Kasvetli gri ışık hızla sönüp gidiyordu, serin bir rüzgâr esiyordu ve yağmur durmuş olmasına rağmen soğuk ve nemli bir hava vardı hâlâ. Annie'nin üstünde yağmurluk, elbise ve ince çorap vardı. Hâlâ dışarıdaysalar sıırıslıklam ve donuyor olmalıydı.

Ed yanına aldığı haritaya baktı. Bu tepenin etrafında işaretlelenmiş, 10 millik bir yürüyüş vardı net şekilde. Orta kısım da iyice dikti görünüşe göre.

Bu kadar süredir yukarıdaysalar orta kısmı geçmiş ve artık geri dönüyor olmalıydılar herhalde. Ama tam turu atıp kuzey sırtından mı döneceklerdi, yoksa bu dik kısmı pas geçip geldikleri gibi güneyden mi döneceklerdi?

Oldukları yerden 3-4 mil uzakta, o dik kısımda başlarına bir şey gelmiş olabileceği düşüncesine takılmak istemiyordu Ed. Ama aklının bir kısmına gelip duruyordu bu ihtimal.

“Ya bir kaza geçirdilerse?” diye sordu Owen. Bu düşünce oğlanın aklından gidecek gibi değildi hiç.

“Owen, fenerlerimizi açacağız, haritamızı alacağız ve gidip onlara bakacağız. Tamam mı? Endişelenmemeye çalış,” dedi Ed, Owen'ın omzunu sıkıp ona güven vererek. “Annenen bahsediyoruz. Bu gezegenin en zorlu kadını. İnan bana.”

Owen sadece o gergin gülümsemesini tekrar etmekle yetindi.

“Kuzey yüzü,” diye karar verdi Ed, bunun en büyük sebebi de Owen'la ikisi o zorlu kısma en kısa böyle ulaşacaklardı. Eğer bir şey olduysa, orada olduğundan neredeyse emindi Ed.

Yaklaşık üç mil uzaklıktaydılar. Ed saatine baktı. Gerçekten hızlı adımlarla yürürlerse yaklaşık kırk dakikada oraya varabilirlerdi.

“Hızlı yürüyeceğiz. Marş marş,” dedi Owen'a.

“Emredersin,” diye yanıt verdi Owen da.

Yaklaşık on beş dakika boyunca hızla yürüdüler, çok az konuştu. Yani, Owen çok az konuştu; Ed neşeli, içten bir konuşma yapmaya çalıştı.

Ayaklarının altındaki zemin ıslak ve kaygandı. Ed, Annie'nin topuklularıyla bu araziye nasıl kat ettiğini merak etti. Her adım başka bir ızdırıp olmalıydı.

"Bebekler doğduğundan beri ne bir kamp ne de yürüyüş, şimdi günde iki yürüyüş," dedi Ed, Owen'a şakayla.

"Hmm," diyebildi Owen ancak.

Owen onun aklına ancak günün ilk yürüyüşünün gelmesinden hoşlanmıyordu. Orası yumuşak ve dolaşmaya uygun bir tepeydi, büyük manzaraları olan kocaman, yeşil bir tepelik alandı, tıpkı o an üstünde yürüdükleri yer gibi. Birlikte yaptıkları o ilk yürüyüşte, Owen'ın gerçek babasının düştüğü yeri aramışlardı.

Ölmüş babasının.

"Acaba Lana neler yapıyor," dedi Ed sonra. "Etraf düzelmeyecek hale gelmemiştir umarım, bir tek bunu istiyorum. Düşünsene, geri döndüğümüzde bir de bakıyoruz ki ikisini de beslemiş..." Ed lafını orada bıraktı. Aklına komik bir şey gelmiyordu. Artık yalnızca Annie değil bebekler konusunda da endişeyle boğazı düğümleniyordu. Lana'nın yanlış yapabileceği bir sürü şey vardı. Nasıl bırakabilmişti ikizleri ona? Lana bebeklere bakabilmek şöyle dursun, onları güvende tutabilecek bir insan bile değildi.

Ed gözlerini bir-iki adım arkasında yürüyen Owen'a çevirdi. Fenerinin soluk ışığında gördüğü manzara onu çok üzdü: Owen ağlamamaya çalışıyordu... ama başaramıyordu.

Bir gözyaşı damlası oğlanın bembeyaz olmuş yanağından aşağı süzüldü.

"Owen!" Ed hemen durdu ve kolunu onun etrafına dolandı. "Owen, yapma, endişelenmemeye çalış."

Ama endişelenmemek imkânsızdı. Ayrıca Owen'ın babasının ölüm şeklini akıllarından çıkarmaları da imkânsızdı.

“En azından evlenmeliydiniz!” diye patladı Owen bir anda. “Ya annem de öldüyse? Sen benim resmen üvey babam bile değilsin! Seninle ve ikizlerle kalmama izin veremeyebilirler! Okulda bir çocuk vardı, annesi öldüğünde gidip daha önce hiç tanışmadığı bir teyzesiyle yaşamak zorunda kalmıştı!”

“Aa, yapma böyle,” diye yatıştırmaya çalıştı Ed onu, kolunu Owen’ın omzunda sıkıca tutmaya devam ederek. Boğazının sıkıştığını hissetti. Korkulacak bir durumdaydılar, evet, kesinlikle. Annie ne halt etmişti böyle? Ama bir de ortaya çıkan sevgi vardı. Ed, Owen’ı çok fazla seviyordu, tıpkı kendi çocuklarını sevdiği gibi. “Ben senin yasal vasinim,” diye hatırlattı Owen’a, “ama anneni ikimiz birazdan bulur bulmaz ona hatırlatmayı unutma: Benimle *kesinlikle* evlenmesi gerekiyor, söyle ona, tamam mı?”

Kırkinci Bölüm

Svetlana tepedeyken:

Çok ıslak mor elbise (Mükemmel Elbise'den)

Sırılsıklam bej yağmurluk (Yves Saint Laurent'dan)

Timsah derisi terlikler (El yapımı, Zagliani'den)

Elmas yüzükler (Kocası Harry'den)

Tahmini toplam tutar: 25800 sterlin

"Berbat bir şarkı bu."

"Morven, uyan bakalım. Bize hangi yöne gitmemiz gerektiğini söylemen lazım!" Annie neşeli bir ses çıkarmaya çalıştı ama Morven tekrar kusmuştu ve artık Annie'nin hoşuna gitmeyecek kadar uyuştu.

Annie yürütiş botlarının içinde tökezleyerek ilerliyordu. Kırmızı stiletto'ları, Svetlana'nın Louboutin'leriyle birlikte yukarıda bir yerde terk edilmişti. Botlar fazla küçüktü ve ayak parmaklarını neredeyse topuklular kadar haşat ediyordu ama ayakkabının sonsuz kavrama gücü de Annie'nin takdirini kazanmıştı.

Zavallı Morven, Prada işi bandajı haricinde yalınayaktı,

Çünkü Svetlana onun yürüyüş çoraplarını kendi ayaklarında-ki timsah derisi terliği sabit tutmak için kullanmak zorunda kalmıştı.

Timsah derisi kesilmesinin çok, çok zor olduğunu gösterek kalitesini ispatlamıştı. Svetlana yanında iğne iplik getirmiş olsa bile, derinin dikilmesi imkânsız olurdu. Svetlana da bu yüzden ayaklarını timsah derisi tabana emanet etmişti ve tabanı yerinde tutmak için üstüne çorap geçirmişti.

Morven artık daha zor sığırıyordu ve Annie ile Svetlana onu yokuş aşığı sürüklüyorlardı. Aralarında taşıdıkları bu yük iyice ağır gelmeye başlamıştı.

“Hadi Morven,” diye cesaretlendirmeye çalıştı Annie onu. “Bu mu patika? Aşığı doğru iniyoruz. Aşığı iyi. Yakında otoparka geleceğimize eminim.”

Annie küçük bir endişe duyuyordu ve bunu dillendirmiyordu: otoparkı kaçırmak ve tüm gece bu lanet tepede dolanmak zorunda kalmak.

Kendine sürekli güçlü bir insan olduğunu, başlarına ne gelirse gelsin bununla başa çıkabileceğini söylüyordu ama iliklerine kadar sıırıslıklam olmuştu ve hem yürümekten hem de Morven’in omuzlarına bindirdiği yükten dolayı bitkin düşmüştü. Islak saçlarının üstünde esen soğuk rüzgâr, başına muazzam bir ağrı saplamıştı ve en kötüsü de Morven’in hali onu çok korkutuyordu. Kızın artık bir doktora veya iyi eğitimli bir grup uzmana görünmesinin vakti gelmişti, testlerden geçirilip bir şeyinin olmadığına karar verilmeliydi.

Roddy’nin yaşam destek ünitesindeki halinden birkaç görüntü Annie’nin aklında canlanıp duruyordu. O kadar korkutuyordu ki bu anıları onu, tek yapmak istediği oturup ağılamaktı.

“İimde bir his var, çok yakında biri bizi fark edecek ve gelip bize yardım edecek,” dedi Svetlana kararlılıkla.

Svetlana’nın ıslak saçı kafasına yapışmıştı ama makyajı yerli yerinde duruyordu. Belli ki su geçirmez malzemeler

kullanmıştı, birkaç katman. Annie her göz attığında kararlı çenesini dik tuttuğunu, mega-elmaslarla dolu elinin sıkılı halde olduğunu görüyor ve cesaret buluyordu.

Ed tepelerden ve yürüyüşten anlıyor, dedi Annie kendi kendine, bizim saatler önce geri dönmemiz gerektiğini düşünmüştür. Bir şeyler yapar kesin, ha?

Ama tabii aklına cep telefonlarının çekmediği de geldi, yani Ed onun bir barda oturup kutlama yaptığını da düşünüyor olabilirdi. Bunun düşüncesi bile Annie'nin üzüntü göz yaşlarını hissetmesine neden oldu.

Tanrı aşkına!

Kendine üzölmek istemiyordu, kendini toplamak istiyordu. "Bence şarkı söylemeliyiz," diye önerdi dışından.

"Evet. Hangi şarkıları biliyorsun?" diye sordu Svetlana.

Bir anlığına, Annie zihninin bomboş olduğunu hissetti. Sonra, tüm gün boyunca zihninde bir melodinin gezdiğini ve bunu mırıldandığını fark etti, unutmak için gösterdiği tüm çabalara rağmen.

Derin bir nefes aldı ve söylemeye başladı: " 'Hepimiz yaz tatiline gidiyoruz, bir-iki hafta iş yok...'"

Şarkının ilk bölümünü bitirdiğinde, Svetlana'dan sert bir eleştiri geldi.

"Berbat bir şarkı bu," dedi kadın açıkça. "Sana şimdi Ukrayna şarkısı söyleyeceğim. Çok daha iyi."

Onun çok rekabetçi biri olduğunu fark etti Annie. Hangi konuda olursa olsun (kıyafet, bel ölçüsü, zengin koca, zeki çocuk) Svetlana her zaman en iyisine sahip olmak istiyordu. O an bir dağda, karanlıkta, o berbat durumdalarken bile en iyi şarkıyı o söylemek istiyordu.

Svetlana anadilinde bir marş söylemeye başladı. Kulağa harika geliyordu; Svetlana'nın sesi çok güzeldi (yeteneklerinin bir sonu var mıydı bu kadının?) ve en güzel tarafı da bunun Morven'i biraz canlandırabilmiş olmasıydı.

"Yaklaşıyor olmalıyız," diye cesaretlendirdi Annie rehberlerini. "Nasılsın?"

“Ayağım öldürüyor beni.”

“Bilirim o hissi,” diye hislerine ortak olmadan edemedi Annie.

Svetlana şarkıyı bitirdi. Annie onu biraz alkışladı, sonra kendi şarkısını bir kez daha denemeye çalıştı, Morven’i biraz neşelendirmek için.

Nakarati bitirmek üzereydi ki gözüne bir şey çarptığını düşündü. Yalnızca bir parıltıydı ama yine de – işte, yine oradaydı.

Şarkı söylemeye devam ediyordu ama zihni bu küçük ışıktaydı.

Oraya odaklanabilmek için gözlerini kısıtı. Kaybetmek istemiyordu.

Belki uzaklardaki bir arabanın farıydı; belki otoparktaki biri onları arıyordu?

Eğer araba parkındaki bir farsa, fazla yolları kalmamış demekti.

Ama belki de bir kulübe penceresiydi?

Bu düşünceyi pek sevmeydi Annie. Eğer o minik nokta bir kulübe penceresiyse, oraya hâlâ bir-iki milleri vardı. Attığı her adımda acıyla irkiliyordu ve uzun bir süredir ne kadar yolları kaldığını merak ediyordu.

Uzun bir süre boyunca, Annie bu ışıktan bahsedip bahsetmeme konusunda emin olamadı, kimseye aşırı erken bir umut vermek istemiyordu ama sonra Svetlana birden atıldı: “Işık var.”

“Evet,” diye hemfikir oldu Annie. “Sanırım ben de görüyorum. Hâlâ çok küçük ve uzakta ama ışık sonuçta, değil mi?”

“Dikkatli olmalıyız,” dedi Morven cılız bir sesle. “Tepe-nin bazı yerleri aşağıdaki vadiye çok dik şekilde iniyor bu tarafta. Çok dikkatli ilerlemeliyiz.”

“Ev mi orası?” dedi Svetlana.

Morven kafasını iki yana salladı. “Buralarda kimse yaşamıyor,” dedi.

“Araba olabilir mi peki?” dedi Annie. Ama bunun artık küçük ve titrek bir ışık olduğunu görebiliyordu. Araba farı falan değildi.

Yine de güzel bir şeydi. Işık demek, orada biri var demekti... değil mi?

★

“Bir şey duydum galiba!” dedi Owen birden. “Şşşş!” dedi Ed’e. “Bir şey duydum, eminim.”

İkisi de sabit durdu ve kulak kesildi.

Rüzgârın sesi dışında, ya da Ed’in deyimiyle dağın nefesi dışında, hiçbir şey duyamadılar.

“Naisl bir sestî?” diye sordu Ed.

“Eee...” Owen düşündü. “Sanki böyle... ee...”

“Ne?” diye sordu Ed bıkkınlıkla.

“Tamam, biri sanki bir tatil şarkısı söylüyormuş gibime geldi işte. Muhtemelen kafamın içinde duymuşumdur sadece. Arabada ben söylüyordum o şarkıyı,” diye açıklamaya çalıştı Owen. Kendini aptal gibi hissediyordu. Bulundukları durum her yönüyle sinir ediyordu onu, özellikle de gözyaşlarını tutamamış olması. Ed bu konuda ona çok iyi davranmış olsa da, Owen çok utanıyordu.

“Annie!” Ed bunu etrafa seslenmek için ya da Owen’a fikir vermek için değil, daha çok kendi kendine söyledi. “Belki de Annie’dir, belki o da bu lanet şarkıyı kafasından çıkaramıyordur! ANNIE!” diye bağırdı birden tüm sesiyle. “ANNIE!”

★

“Orada biri var!” diye haykırdı Annie, artık ışığın geldiği yönden bir ses duyduğundan emin olarak.

“Evet!” dedi Morven. “Ben de bir şey duydum.”

“Selam!” diye bağırdı Annie ve onu yokuş aşağı, ışığa doğru götürecek yeni bir enerji dalgası hissetti içinde.

“Buradayız!” diye bağırdı Svetlana, o da timsah derisi terlikleriyle hızlanmayı başardı.

“Bu bir fener galiba!” diye haykırdı Annie, titreşen ışık

onlara doğru döner gibi olunca. “Galiba orada elinde fener olan birileri var! BURADAYIZ!” diye seslendi ve kafası bu eforla birlikte sertçe zonkladı.

Bu, dağ rehberlerinden biri olmalıydı. Sonunda biri Morven’in kayıp olduğunu fark etmişti!

Ama o an, Annie kalbinin neşeyle gümbürdemesine neden olan bir şey duydu.

Önce çok iyi tanıdığı o sesin adını söylediğini duydu. *Ed oradaydı! Onlara bakmak için gelmişti! Morven’in tepeden indirilmesine yardım edecekti.*

Sonra ikinci ses geldi, sorgulayan ve biraz da gergin bir ses: “Annee?” dedi bu ses.

Owen! diye geçirdi aklından Annie çok aptalca ve mutlu bir gülümsemeyle. *Owen da bizi almaya gelmiş.*

“Buradayız!” diye seslendi Annie, onları hızlandırmayı umarak, bir an önce onları görmeyi çaresizce isteyerek.

Artık fenerin ışığı giderek yaklaşıyordu; artık Annie fenerin arkasındaki iki silueti seçebiliyordu: biri uzun, hemen arkasındaki öteki biraz daha küçük.

“Ed!” diye seslendi onlara. “Owen! İnanamıyorum, bizi almaya gelmişsiniz! İnanamıyorum burada olduğunuza.”

“Dikkat!” diye uyardı Morven, aşağı doğru biraz fazla hevesle taşındığını hissedince. “Dikkat, burada sarp kayalık alanlar var. Tekrar düşmek istemiyorum.”

Hemen geçen birkaç dakika içinde, Annie kendini bir şekilde, Morven’i bırakmadan, karşısındakilere sımsıkı sarılırken buldu. İki çift kol onun etrafına dolanmıştı ve bu kollar canını çıkarabilirmiş gibi bir his duymaya başladı.

“Canlarım,” diyebildi çatallaşan sesiyle, rahatladığı için gözlerinin ucundan yaşların aktığını hissederek. “Çok sevindim sizi gördüğüme.”

Sonunda Owen’ın daha küçük, daha ince kollarının onu bıraktığını hissedebildi ama Ed hâlâ sımsıkı tutuyordu onu. Sanki elinden kaçırmak istemezmiş gibiydi.

“Tüm fikirlerin arasında,” diyordu Annie’nin kulağına, “tüm uçarı ve çılgın fikirlerin arasında, bu en uçarısı, en çılgınıydı. Seni bırakmayacağım...”

Ed, “bir daha tepelere tırmanmaya kalkarsan” ya da “başka bir uçarı maceraya atılmaya kalkarsan” diyebileceğini düşünmüştü ama cümlesini orada kesti.

“Seni asla bırakmayacağım...” diye tekrar etti ve bu kulağına çok doğru geldi.

O an Owen, Ed’in ona söylediği şeyi hatırladı ve bunu kendine göre tekrar uyarladı: “Ed bana dedi ki, Anne, seni bulduğumuzda seninle evlenecekmiş. Gretna Green diye bir yer var yakınlarda,” diye ekledi. “Londra’dan buraya gelirken oranın yanından geçtiğimizi fark ettim. Las Vegas gibi bir yer. Doğrudan gidip evlenebiliyorsun. Tıpkı Las Vegas gibi.”

Svetlana buna neşe dolu bir haykırıyla onay verdi. “Ben de nedime olacağım,” dedi hemen. “Belki Morven de olur... Morven’e güzel bir elbise buluruz. Ayağı kötü oldu tabii ama fotoğraflarda keseriz.”

Kırk Birinci Bölüm

Owen tepede:
Su geçirmez anorak (Trespass'ten)
Su geçirmez pantolon (aynı yerden)
Yürüyüş botları (Timberland'den)
El feneri (Tiso's'tan)
Çok amaçlı çakı (aynı yerden)
Tahmini toplam tutar: 120 Sterlin

“Görüştürüz, anne.”

Bebekler sebze lapasını ve yoğurt lapasını yemişlerdi. Bebekler birer şişe süt içmişlerdi. Bebeklerle gayet güzel, bitkin düşülene kadar oynanmıştı, ta ki Lana hayatı boyunca bir daha asla “bahçenin etrafında koş koş koş” yapmak istemediğini düşünene dek.

Gerçi eğlenceli de olmuştu. Onları güldürmek çok harika bir şeydi aslında. Ama Lana çok yorulmuştu. Kanepeye uzanıp karşısında sızana kadar televizyon izlemek istiyordu. Bu bebek bakıcılığı işi neredeyse *Romantik Şairler* kitabını baştan sona okumak kadar zor bir iş gibi gelmişti ona.

Lana artık annesiyle Ed'in ikizlerle neden bu kadar meşgul oldukları konusunda hafif hafif fikir sahibi olmaya başlıyordu.

Yakınlarda birileri kulübeye geri döner herhalde, *değil mi?* diye geçirdi aklından Lana. Bebeklere banyo yaptırma ve onları yatırma işini de ona bırakacak değillerdi herhalde? Bunu becerebileceğinden emin değildi. Kaygan, sabunlanmış bebekler küvette kayarken havlu, uyku kıyafeti ve ihtiyaç duyabilecekleri başka şeyler arandığını düşündü Lana.

Halihazırda yemek sonrası bezlerini değiştirmenin dehşetini yaşamıştı. Bu kadar küçük insanlar nasıl böyle muazzam miktarlarda atık üretebiliyorlardı ki? Üstelik aynı anda? Dayanılmaz, kâbus gibi bir deneyim olmuştu. Bazı noktalarda, mendiller durumu örtmek için yeterli olmadığında, tırnağının altına *bir şeyler kaçtığını* hissettiğinde, işi bitirebileceğinden emin olamamıştı. Ama bir şekilde odaklanmış ve iç gücünü bulmuştu, sonrasında bebeklerin o kadar temiz, taze ve yenilenmiş görünmeleri inanılmazdı.

Sanki ona minnetle bakıyorlardı. Eh, kocaman ve sıcak, dumanı tüten, nemli bir pisliğin poponuza yapışmış olması herhangi bir bakımdan hoş olamazdı.

“Lütfen biri eve gelsin artık,” dedi Lana dışından. Artık kanepenin üstüne dümdüz uzanmıştı, bebekler üstündeydi, aguluyorlar, onun saçını çekiyorlardı, hatta biri bir defa salyasını onun gözüne akıtmıştı.

Birkaç dakika boyunca, Lana endişelenmesi gerektiğini düşündü ama endişesini çabucak kafasından attı. Hayır, ailesi muhtemelen sıcak bir yere sığınmıştı, Lana'nın ikizlerle başa çıkmak zorunda kalışına gülüyorlardı.

“Nana,” dedi Minnie, kendini Lana'nın göğsüne fırlattı ve oraya gizlendi.

“Evet, ben iyi bir ablayım, evet.” Lana, Minnie'nin başındaki ipeksi saçları okşadı. “İkinize bakarak çok zaman geçireceğim.”

Lana gözlerini indirdi ve Minnie'nin kendini göğsünün üstüne bıraktığını gördü. Göğsü inip kalkarken Minnie'nin vücudu da inip kalkıyordu. Micky oturmuştu, Lana'nın bacaklarının arasındaydı, kendi kendine komik sesler çıkarıyordu ve salyalı ağzında parmaklarını çiğniyordu.

Lana tekrar Minnie'ye baktı ve kızın gözkapaklarının ağır-laştığını gördü, kız onun kollarında uyumak üzereydi.

Lana kendini tamamen büyülenmiş hissetti.

★

Feneri elinde tutan Owen annesinin yanında yürüyordu; güçsüz ışık yollarını aydınlatma konusunda pek de faydalı olmuyordu.

Ed'in yardımıyla, Svetlana, Morven'in ağırlığına dayanıp ilerlemeye devam ediyordu. Annie yardıma devam etmeyi teklif etmişti ama Svetlana ısrarcıydı.

"Otoparka ne kadar kaldı?" diye sormaya karar verdi Annie.

"Yaklaşık iki mil," dedi Ed. "Belki daha az," diye ekledi hemen, verdiği haber Annie tarafından moralsiz bir iç çekişle karşılanınca.

"Yalnızca iki mil gittik! Timsah derisi ayakkabılara falan rağmen!" Annie dehşet içindeydi. "Sadece iki mil!" diye tekrar etti.

"Ama geri döndüğümüzde on mil yürümüş olacaksın," dedi Ed ona gururla.

Annie bunun ne kadar para biriktirdikleri anlamına geleceğini kendine hatırlatamadan, botlarının altındaki zeminin cıtırdadığını hissetti.

"Gevşek çakıl," diyerek uyardı ötekileri; Svetlana'nın ev yapımı mokasenleriyle başının derde girmesini istemiyordu.

Annie birdenbire sertçe yana savruldu. Elleriyle havayı tutmaya çalıştı ve sonlara doğru şırıltıya dönüşürmüş gibi duran bir sesle feryadı bastı.

Karanlıkta, Annie olan bitene hiç anlam veremiyordu ama

midesindeki yükselme hissi ona düştüğünü anlatıyordu.

Düştüğü yer (ya da “neden, ne kadar derin bir yere?” gibi tüm sorular) zihninde oluşamadan, Annie sertçe zeminle buluştu.

Büklüm büklüm olmuş halde, zihin yanıltıcı karanlıkta, Annie’nin başta hissettiği tek şey acı oldu: midesinden geçip akciğerlerine ilerleyen keskin, delici bir acı; dizlerinde, dirseklerinde, ellerinde düşük, titrek bir acı ve kalçalarını fena halde yakan bir acı.

Şaşkınlıkla geçen birkaç saniye boyunca Annie hiç hareket etmedi. Buna cesareti yoktu. Bekledi, düşüncelerini toplamaya ve ağrıların nasıl gelişeceğini anlamaya çalıştı.

Hiçbir şey beter hale gelmiyor gibiydi. Durum kötüydü... ama daha da kötüleşen bir şey yok gibiydi ki bu da kesinlikle iyi bir şeydi.

Annie kalçasının üstüne düşmüştü. Bu yüzden orası bu kadar acıyordu. Son zamanlarda giderek büyüyen arka kısmı onu muhtemelen çok kötü bir sakatlıktan kurtarmıştı.

Biraz doğruldu, dikkatlice nefes aldı ve midesindeki acının nedeninin daha çok nefesinin kesilmesi ve video kucağında duran kamera olduğunu fark etti.

Artan rahatlama dalgalarıyla, el ve ayak parmaklarını oynattı, sonra dizlerini, ayak bileklerini ve dirseklerini hareket ettirdi. Bir yeri kırılmış gibi değildi. Yanan dirseklerinde ve ellerinde kocaman sıyrıklar olmalıydı, kalçası da mosmor olacaktı. Ama kırılan bir yeri yoktu.

Annie şimdi sadece sıradaki şey hakkında endişelenmeliydi: Hangi cehenneme düşmüştü? Ve nasıl kurtulacaktı buradan?

Etraf fazla karanlık olduğu için yanını yöresini göremiyordu. Gözlerini kaldırdığındaysa, yukarısının kendi bulunduğu yerden biraz daha aydınlık olduğunu görebiliyordu sadece.

Derin bir nefes aldı ve seslendi: “Heeeeeeeey. Burada-yım!”

Uzun ve endişe verici bir süre boyunca, Annie karşılık olarak hiçbir şey duymadı. Sonra, sonunda, yukarıdan da biri seslendi.

“Annie!”

“Ed!” diye karşılık verdi Annie.

Gözlerini yukarı kaldırdı ve bir kafa silueti gördüğünü sandı. Sonra fenerden çıkan ışık huzmesini gördü.

“İyi misin?” diye seslendi Ed aşağıya. “Yaralı mısın?”

Annie, Ed’in sesindeki endişeyi duyabiliyordu.

“Sanmıyorum, koca popomun üstüne düştüm,” diye seslendi ona.

“Sen ne halt etmeye...?” diye başladı Ed ama sonra sorunun neden geçersiz olduğunu anladı.

“Neredeyim?” diye seslendi Annie.

“Sanırım bir akıntı yatağındasın. İslandın mı?”

O an düşününce, Annie gerçekten ıslandığını fark etti.

“Güvende misin? Daha aşağı düşme ihtimalin var mı?”

“Sanmıyorum,” diye yanıt verdi Annie.

Gözlerini tekrar kaldırdığında, artık ne Ed’in kafasının siluetini ne de fener ışığını görebiliyordu.

Sonra, birkaç saniye sonra, tekrar ikisi de belirdi. “Plan şu,” diye seslendi Ed aşağıya. “Morven’i aşağı indireceğiz ve yardım alacağız. Onun hastaneye gitmesi lazım ve... seni oradan çıkarmak için yardıma ihtiyacım var.”

Annie bunu düşündü. Ed bunu yapmak zorundaydı. Morven’i indirip sonra yardımla birlikte dönerek Annie’yi alacaktı. Belki bir saatini alacaktı bu... belki daha fazla. Zifiri karanlıkta, berelenmiş poposu bir akıntının içinde bir saat veya daha uzun süre oturacaktı.

Bu düşünce onu pek de heyecanlandırmıyordu.

“Annie?” diye seslendi Ed aşağıya, sesini duyurabildiğinden emin olamayarak.

“Feneri alabilir miyim?” diye sordu Annie, utanç verici derecede zayıf bir sesle.

“Annie, üzgünüm ama fener bize lazım.”

“Owen burada kalıp benimle konuşabilir mi peki?” diye yöneltti sonraki isteğini.

“Owen’ın bizim için feneri taşınması lazım, üstelik onun da aşağı düşmesini istemiyorum,” dedi Ed, yani mükemmel mantıklı bir yanıt verdi. “Sana bir şey olmayacak. Hemencecik geleceğim yanına. Görüşürüz.”

“Görüşürüz, anne,” diye seslendi Owen biraz fazla neşeli bir sesle. Oğlan belli ki bu maceranın her saniyesinden zevk alıyordu.

“Sizi seviyorum,” diye seslendi Annie de.

“Hemen döneceğim,” diye söz verdi Ed.

İşte böylece gitmişlerdi.

Bir süre, Annie zifiri karanlıkta oturdu ve kendisinden uzaklaşan gruba kulak kabarttı.

Sonunda çıkardıkları sesleri duyamaz oldu. İşte o zaman, yalnız karanlıkta aklına bin türlü şey geldi. Owen ve küçük kuzeni Billie’nin İtalya’da susuz bir kuyunun içine düşüşlerini hatırladı. Orada saatlerce kalmışlar, sohbet etmişler, bir kertenkeleyi kuytusundan çıkarmaya çalışmışlar, yanlarındaki armutları yemişler ve bulunamayacaklarından bir an bile endişe etmemişlerdi... o sırada Annie, Dinah ve tatilcilerin diğerleri, onları ararken tepelerin altını üstüne getirmişlerdi.

Annie o an keşke İskoçya’daki soğuk bir akıntı yerine İtalya’daki sıcak bir kuyuda olsaydım diye geçirdi içinden.

Sonunda, aklına kucağındaki video kamera geldi. Düğmeleri parmaklarıyla yokladıktan sonra kamerayı açtı. Işıklar yandı ve dijital ekranı görememesine rağmen kendi vücuduyla kameranın düşüşünü kestiğini ve her şeyin sorunsuzca çalıştığını umdu.

Kamerayı yüzüne tuttu.

“Merhaba, benim, Annie. Sizlere dağdaki patikadan düşüğümü bildirmek istedim, üstelik ayağымda *yürüyüş botları*yla. İşte böyle! Dağa topluklularla çıkarsanız, kötü şeyler ola-

biliyor. Yürüyüş botlarıyla çıkarsanız da olabiliyor. Yani bana sorarsanız en iyisi kaldırımdan şaşmamak.”

Duraksadı, sonra konuyu değışti.

“Ne olduğu, nerede olduğu meçhul bir yere düştüm, üstelik sevdiğim adam bana evlenme teklif ederken... bir kez daha. Bu kez kesinlikle evet demeliydim. Bu kez, sanırım beni neredeyse hazırken yakaladı.

“Şimdi hazırım ama berbat bir çukurun dibinde mahsur kalmış durumdayım, bir akıntının ortasında ıslak kocaman arkamla oturuyorum, gelip beni kurtarmalarını bekliyorum.

“Belki de Tamsin’in planı buydu zaten,” diye ekledi Annie biraz acı bir sesle. “Tamsin benim patronum olur bu arada. Beni topuklularımla dağa gönderdi, bir yerlerde düşmemi umdu ve muhtemelen beni sezon sonu burada bırakacak. Eğer sizlerden yeteri kadar oy gelirse, onlar da gelip beni kurtaracaklar; eğer kimse beni umursamazsa... o zaman burada bırakılacağım ve benim yerime Myleene Klass’ı izleyeceksiniz.”

Kırk İkinci Bölüm

Annie dinlenirken:

Pembe atlet (Topshop'tan)

Kesilmiş pembe pijama altı (M&S'ten)

Güvercin ağacı özü (İlk yardım kutusundan)

Bandajlar (aynı yerden)

Toplam Tahmini Tutar: 32 Sterlin

"Tam bir kâbustu, bebeğim."

Annie kulübede Ed'le paylaştıkları küçük çifte yatağa sırt üstü uzandı. Ayaklarına bakıyordu. Lana'ya dağda yaşanan tüm maceraları anlattıktan, ikizleri yataklarına yatırdıktan, Owen'ı yıkayıp sıcak çikolatayla içini ısıtıttıktan sonra, Annie de duş alıp üstünü değiştirmişti ve sonunda diğer tüm çürük ve sıyrıklarıyla birlikte, zavallı, yara bere içindeki ayaklarıyla ilgilenebiliyordu.

Evet, Ed ve onun ilk yardım konusunda bildikleri, elbette bir de çantası, hayli yardımcı olmuştu. Su toplayıp patlayan derilere, derin ve sızlayan kesiklere güvercin ağacı özü sürmüştü. Üstlerini yumuşak, steril bezlerle kapamış, sonra iki ayağı da dikkatle bandajlamıştı.

Annie de yatağın ucundaki ayaklarına bakıyordu.

“Yazık oldu kırmızı ayakkabılara,” dedi Ed’e üzgünce.

“Yürüyüşünün birini bir sürpriz bekliyor, oralarda karşısına mahvolmuş bir çift kırmızı topuklu ayakkabı çıkacak.” Ed yatağın öteki ucunda oturuyordu, üstünde pijama niyeti-ne tişört ve boxer vardı.

“Evet, Svetlana’nınkiler de orada!” diye hatırlattı Annie ona. “Kömür rengi bir timsah derisi sanat eserinin kalıntılarından bahsetmek istemiyorum bile.”

“Hepiniz delirmiştiniz,” dedi Ed.

“Ne yapabiliydik ki? Morven’i orada bırakamazdık. Yardım almamızın bir yolu yoktu ve ayakkabılarımızla tek bir adım bile atamayacaktık artık, boyunlarımıza Morven asılırken mümkün değildi. Tam bir kâbustu, bebeğim,” dedi Annie, gerçekten bir yatakta, sıcak ve kuru halde, ayakları yerden kesilmiş olmanın rahatlığıyla iç çekti. “Sence ben beş metrelik bir çukura kasten mi düştüm?”

Komodinin üstündeki telefon bipledi.

“Yok artık,” diye bağırdı Annie, “sinyal aldı! Bulutlar geçti herhalde, belki de vericinin yanındaki büyük geyik yerinden kımıldadı!”

“Sen pek köy kızı değilsin, değil mi?” diye sataşmadan edemedi Ed.

“Sayılmam,” dedi Annie net bir tonla. “Buralarda insanların neler giymek zorunda kaldıklarını görüyorsun. Ona rağmen bacaklarını kırıyorlar.”

Telefonu eline aldı. Mesaj gelmişti. Açtı, sesli okudu. “Başım ii, bilek krk. Yardım için tşkler. TV prog için sbrrszlanıorm. Morven. xx”

“Sezonun son bölümü.” Ed gülümsedi. “Çok eğlenceli olacak. Ne kadar çekim yapabildin?”

“Aa, önemli tüm anları çektim, merak etme,” diye güvence verdi Annie. “Morven’in düşüşünü bile yakaladım galiba, çantanın parçalanışı kayıta kesin var. O çok klastı. Svetlana

tırnağını kırdı... draması çok yüksek bir andı. Çantayı avcı bıçağıyla kesti! Berbat bir sahneydi, ülkenin her tarafından kadınlar gözlerini ekrandan kaçırarak. Bakamayacaklar. Bıçağı cart diye geçirdi ve kırırrrrrrrrrt diye yarıverdi, işte o kadar, yedi bin sterlinlik işçilik tek darbeyle gidiverdi.”

Ed onun elini tuttu ve kendi elinin arasında tuttu. “Peki eve dönerken Gretna Green’de duruyor muyuz şimdi?” diye sordu yumuşak bir sesle.

Odada anlık bir sessizlik oldu; sonra Annie ona döndü. “Ed Leon!” diye bağırdı. “Senin teklif anlayışın bu mu gerçekten?”

“Annie Valentine!” diye bağırarak karşılık verdi Ed de. “Senin cevap anlayışın bu mu gerçekten?”

Annie arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. “Bir kere, sen bana doğru düzgün sormadan önce, seninle evlilik konusunda konuşmayacağım.”

Ed bir an duraksadı ve kızarmaya başladı. Bir şey demeden yataktan kalktı ve Annie bir an fazla ileri gittiğini düşündü. Belki de bu reddi artık bardağı taşırmıştı. Eddie’nin yatağın yanından dolaşıp yanına ve kapıya doğru gelişini izlerken ise artık fikrini değiştirdiğini biliyordu.

O güne kadar, Annie evlenmenin fazla karmaşık ve oldukça gereksiz olduğunu düşünmüştü. Ayrıca kalbinin derinliklerinde, evlenmenin ikisine kötü şans getireceğine dair bir düşünce vardı. Eski kocasını kaybetmişti.

Bunun mantıksız olduğunu biliyordu ama Ed’le evlenmezse ona kötü bir şey olmayacağı düşüncesinden kendini alamıyordu. Ed eğer kocası olmazsa, Annie de onun dulu olamazdı asla.

“Ed?” dedi tıkalı gibi gelen boğazından.

Ed kapıya yönelmedi, döndü, tıpkı kendi başına da niyetlendiği gibi ve Annie’nin önünde diz çöktü.

“Annie,” diye başladı, Annie’nin ellerini kavrayıp kendi elleri içinde tutarak, “biz sizinle evlenelim... ve sadece

Owen'ı mutlu etmek için de değil. Evlenelim çünkü istiyoruz ve çok önemli bir şey değil. Zaten birbirimize bağlıyız; Lana var, Owen var, bebeklerimiz var, evimiz var.”

Lana'yla Owen'dan en önce bahsetmesi, Annie'nin çok hoşuna gitti. Bu onun için çok önemliydi.

“Gretna Green gayet iyi olur,” diye güven verdi Ed ona. “Hemen öyle pat diye gidilebiliyor mu, hiçbir fikrim yok ama yapabiliyorsak gidelim, kâğıtları imzalayalım ve bitirelim şu işi.”

Ed bu işin önemini düşürüyordu. Fazla romantik, fazla abartılı ya da fazla hale getirmemeye çalışıyordu, çünkü Annie'nin ürküp geri adım atmasından korkuyordu.

“Ed?” dedi Annie tekrar. Dirseği üzerinde doğruldu ve elini karşısındaki tatlı yüze götürdü.

“Şşşş!” dedi Ed ısrarla, belki de Annie tarafından tekrar reddedilmenin önüne geçmek için. “Sorun yok, lütfen, endişelenme.” Elini Annie'ninkinin üstüne koydu. “Endişeli olduğumu biliyorum ama söz sana, her şey yoluna gidecek. Ben çok uzun yıllar yaşayacağım, çok. Herhalde senden sonra da bayağı yaşarım,” diye takıldı, Annie'nin en derin korkusunu anlayıp ona hitap ederek. “Çok güzel genç kız arkadaşlarım etrafımda süzülecekler ben yaşlandığımda, senin gardırobundakiler de üstlerinde olacak.”

“Kes be!” dedi Annie ona sırtarak. “Ben gidince istediğin kadar kız arkadaşın olabilir ama gardırop Lana'yla Minnie'ye gidecek.”

Minnie'nin büyüyüp Annie'nin Versace'lerini giyeceği günleri düşünmek ikisini de kahkahalara boğdu.

“Hadi,” dedi Ed, “bir uğrarsız, kâğıtları imzalarınız ve biter işte.”

“Hayır,” dedi Annie nazikçe.

Ed'in yüzü anında düştü.

“Yo, hayır değil,” diye lafını geri aldı Annie, Ed'in kafasını karıştırarak. “Gretna Green olmaz sadece, bebeğim. Eğer seninle evleneceksem... ki sanırım evleneceğim...”

Burada bir duraksama oldu.

Annie doğrudan Ed'in gözlerinin içine baktı ve cevabının hazmedilmesini bekledi. Ed'in sert nefes alışını duydu.

"Eğer seninle evleneceksem, o zaman Dinah, Billie, Nic, annem, Connor, kız kardeşin, Hannah, Sid... The Store'daki tüm kızlar... Herkes orada olmalı. Svetlana ve oğulları, Elena... Onlar olmadan evlenemem. Yapamam. Beni asla affetmezler. Bir de benim kızlarım ne olacak? Müdavimler. Şovu her hafta açıp izleyenler, bana e-posta atıp doğruları söyleyenler. Bana kendimi rezil edip etmediğimi söyleyenler. Onların da evleneceğimden en azından haberleri olması gerekiyor.

"Orada olmaları gerekiyor demiyorum, *izlesinler* demiyorum," diye ekledi Annie hemen ve Ed'i rahatlattı. "Ama bilmeleri gerekiyor. Bana elbisemi seçme konusunda yardım etmeliler..."

"Bebeğim," dedi sonunda, "eğer ben tekrar evleneceksem, o zaman bunu inanılmaz bir elbiseyle yapmalıyım. Ayrıca şu ayaklarıma bak! Yarın hemen Gretna Green'e gidip yürüyüş botlarıyla ya da o trajik yürüyüş sandaletleriyle evlenecek halim yok! Hiç hoş olmaz! Olur mu?"

Ed kafasını iki yana salladı. "Hayır," dedi o da. "olmaz."

"Artık Annie Valentine olmayacağım!" dedi Annie, bir anda fark ederek.

"Yoo, olacaksın tabii ki," dedi Ed.

"Hayır," dedi Annie kafasını iki yana sallayıp, "o soyadı Roddy'nindi. Artık kullanamam."

"Eh, Annie Mitchell da olabilirsin."

"Tanrı korusun," diye tepki verdi Annie, "o da Mick'in soyadı." Elini yavaşça, şefkatle Ed'in yanağında gezdirerek kafasında canlandırdı: "Annie Leon. O güzel olur. Hepimiz alışabiliriz buna. Senin adını almak istiyorum. Havalı olmayacak, hatta doğrudan eski moda. Ama senin benim için ne kadar değerli olduğunu herkesin bilmesini istiyorum."

“Teşekkür ederim,” dedi Ed ve Annie’nin elini dudaklarına götürüp öptü. “Owen’a sen söyleyebilirsin ama,” diye uyardı onu.

“Nasıl yani?”

“Ona Gretna Green’de evlenmeyeceğimizi söyleyebilirsin. Çok üzülecek.”

Komodindeki telefon tekrar biplemeye başladı ama Annie uzanıp ekrana bakmadan önce Ed’in sorgulayıcı bakışında kaldı gözleri.

“Sen şimdi...” diye başladı Ed.

“Evet mi dedim?” Annie anlamıştı. “Evet,” dedi ama söyleklemeden de duramadı: “Ama bunu bir seks garantisi olarak da görme. Akıl almaz derecede yorgunum.”

Telefon tekrar bipledi.

“Peki.” Ed ona gülümsedi. “Bak bakalım kimmiş. Biliyorsun, teklif meselesiyle uğraşıyoruz burada, acil bir şey değil, her zaman yapabiliriz.”

“Kusura bakma,” dedi Annie ama yine de telefonuna uzandı.

“Tamsin’den,” dedi ve mesajı önce kendi kendine, gide-rek yayılan bir gülümsemeyle okudu. Sonra Ed’e okudu.

“ ‘Byk ptrna Parisi gösterdm. Bayldı. 3. Sznun yldzı sensn bnce. T xx.’ Görüyor musun şunu?” diye sordu Ed’e.

“Seninle gurur duyuyorum,” diye yanıt verdi Ed, “üçüncü sezonu hak ettin.”

“Evet, çok şanslıyım. Her zaman istediğim her şeye sahip olmak üzereyim,” dedi Annie, bu fikirle biraz şoke olarak. “Hatta her zaman istediklerimden *fazlası*, bebeğim. İkizleri ne kadar istediğimi onları doğurmadan önce bilmiyordum. Başka bir... *kocayı* da.” Kelimeyi dikkatle çıkardı ağzından. Hâlâ onun için çok yüklü bir kelimeydi. Roddy yerine Ed’i kocası olarak görmeye alışması için hâlâ uzun bir zaman geçmesi gerekiyordu.

“Annie Valentine her zaman istediği her şeye sahip olu-

yor,” dedi Ed kaşlarını kaldırarak. “Mümkün değil!” Burnunu nazikçe onunkine değdirdi. “Yirmi dört saat içinde, yakında Annie Leon olacak kişi, başka şeyler de isteyecek. İnan bana, ikinci bir kubbe ya da kendine ait bir ayakkabı markası.”

“Hayır!” dedi Annie ısrarla. “İstediklerimden çok daha fazlasına sahibim zaten. Bunlar bana yeter. Kesinlikle.”

Ed’i dudaklarından öptü, kollarını onun boynuna doladı ve dağlık alanda saatlerce süren travmatik gezinin belki de tüm enerjisini alıp götürmemiş olabileceğini düşündü birden.

Kırk Üçüncü Bölüm

*Connor para biriktiriyor:
Mavi tişört (Topman'den)
Mavi V yaka kaşmir süveter (Uniglo'dan)
Siyah düz kot pantolon, paçaları katlanmış (Lee'den)
Siyah beysbol ayakkabısı (Converse'ten)
Tahmini toplam tutar: 140 sterlin*

"Ahmaklık ettim."

Annie sandalyesini biraz geri çekti ve gözlerini kapadı. Arabada geçirdikleri dört saat onu şimdiden bitkin düşürmüştü. Bebekler ağlamışlardı, bebekler bezlerini doldurmuşlardı, bebekler araba teybinde *The Teletubbies* şarkısını Lana'nın ve son derece hoşgörülü Owen'ın bile kaldıramayacağı kadar fazla kere dinlemek istemişlerdi.

Bebekler artık uyuyorlardı, Owen ve Lana kulaklıklarını takmışlardı, Ed arabayı sürmeye odaklanmıştı, yani Annie bir süreliğine gözlerini dinlendirebilirdi.

Lana ve Owen'ın evlilik haberine verdikleri tepki hoşuna gitmişti. Gretna Green fikri çok ilgisini çekmiş olsa da Owen

bir süre daha beklemenin sorun olmayacağına karar vermişti, özellikle de Ed onu kenara çekip sağdıç olmasını istedikten sonra.

Owen kocaman gülümseyerek evet demişti ama küstahça bir ekleme yapmadan da duramamıştı: “Hiç arkadaşın olmadığı için mi bana teklif ediyorsun?”

Lana’nın çift için duyduğu mutluluk, çok geçmeden önemli bir endişeyle gölgelenmişti: “Ben nedime olacak mıyım?” diye sordu hemen.

“Evet ama istiyorsan,” demişti Annie.

“Ne giydireceksin bana?” şeklinde geldi sonraki karanlık soru.

“İşte benim kızım,” demişti Annie de bunun üstüne, gururla.

Annie tam düşüncelerin eriyip iç içe geçtiği uykulu hissi duyduğunda, el çantasındaki telefon çalmaya başladı.

“Tanrı aşkına!” dedi aksi aksi, araba koltuğunda doğruldu ve uykulu halinden hemen çıktı.

Çantasındaki şeyleri hemen bir karıştırdıktan sonra Annie telefonu çıkardı ve cevap verdi, ekrandaki ismi görünce şaşırarak.

“Merhaba!” dedi sıcak bir dille. “Ne zamandır konuşamadık.”

“Biliyorum,” dedi Connor ona. “Ahmaklık ettim.”

“Aman, ben de. Televizyon ünlüsü olunca böyle oluyor, değil mi?”

“Evet,” dedi Connor hemen. “Sanırım senin şovuna konuk olmam lazım, böylece en azından birlikte ahmaklık ederiz.”

“İyi fikir,” dedi Annie. “Tamsin’e senden çokça bahsettim; seni programa dahil etmeye çalışıyor.”

“Yaa... Tabii bunun ne anlama geldiğini de biliyorum, bebeğim, işin içinde bulundum yeterince.”

“Nasıl?”

“Bunun anlamı şu: Bu hıyarı başımızdan nasıl atacağız?”

“Hayır!” diye itiraz etti Annie.

“Sorun değil, sana ilginç bir haberim var. Sevimli Connor, seksi polis memurluğundan Fil Adam’a dönüşüyor.”

“Hayır!” dedi Annie şok içinde. “Kilo mu aldın? Birlikte veririz. Gerçekten, benim spor salonuna gitmem lazım, sen de önden buyurabilirsin.”

“Hayır.” Gülüyordu Connor. “Fil Adam rolünü aldım. Ya kabul edecektim ya dairemi satacaktım. Hem sana söylüyorum ya, kişisel bir çalıştırıcıya kendini emanet etmeye hazır olduğunda, ben o adamı tanıyorum. Ama egzersizlerini düzenli yapmalısın, adam zayıf kişilerle çalışmıyor.”

“Sen Fil Adam’ı mı oynayacaksın?” diye sordu Annie hayretler içinde, kişisel çalıştırıcı hakkındaki konuşmayı duymazdan gelerek. Bu iş onu çok şaşırtmıştı.

“Evet, evet,” dedi Connor, “harika bir rol. BBC Four’da yayınlanacak, harika bir yönetmen çekiyor, ayrıca bittiğinde müzikal haline getirilme olasılığı da var.”

“Vay be! Başını işten kaldıramayacaksın!” dedi Annie hevesle.

“Ben ev kredimi ödeyip kariyerimin sonraki düşüşü için kenara bir şeyler atabilirsem mutlu olacağım. Ya sen? Yeni sezonda da devam ediyor musun?”

“Henüz bilmiyorum ama şansım yüksek gibi duruyor. Başka haberlerim var, bebeğim. Eee... Ed’le evleniyoruz,” diye bildirdi gururla ama kelimeleri söyler söylemez boğazında hafif bir boğulma hissetti. Bunu yalnızca en eski arkadaşlarından birine değil, Roddy’nin, ölen kocasının en yakın arkadaşına söylüyordu o an. Sonunda, Annie “Valentine”ı ve bu ismin getirdiklerini ardında bırakmaya, gerçekten yeni bir bölüme geçmeye hazırды.

“Gerçekten mi? Sonunda takıyorsunuz yani yüzükleri?”

“Evet,” diye yanıt verdi Annie. Ed’e, sürücü koltuğundan ona göz kırpan adama baktı.

“Harika bir haber bu! Mükemmel! Koridorda seni ben kolumda getirebilir miyim? Çünkü böylece seninle birlikte *Heat*’in fotoğraf galerisine kesinlikle girerim. ‘İşte burada da Annie Valentine’ın en yakın arkadaşı Connor McCabe, ona kilisede zarıfçe eşlik ediyor ve onu rüyalarının adamına doğru götürüyor,” dedi çıkarabildiği en iyi Kraliyet Evliliği yorumcusu sesiyle.

Annie bunu duyunca güldü. “Evlendirme dairelerinde koridor yok,” diye uyardı onu.

“Bizim için, güzelim, yapacaklar bir koridor. Sen bana bırak,” dedi Connor ısrarla.

“Connor?” Annie’nin sesi şimdi ciddi geliyordu. “Arkadaş mıyız?”

“Tabii ki arkadaşız.” Soruyu geçiştirmeye çalıştı Connor. “Biz hep arkadaş olacağız, sen beni Londra’daki en kalabalık ve en ünlü restoranlarda öğle yemeği için eksen bile.”

“Özür dilerim, o sadece bir ajanda hatasıydı. Bu kadar üstüne alınmana gerek yoktu.”

“Ama tatlım, ben bir aktörüm!” dedi Connor yapmacık bir sesle. “Benim çok, çok düşük bir hassasiyet eşiğim var.”

“Eyvah eyvah,” diye başladı Annie.

“Ne?”

“Eyvah, çünkü bir çağrı daha var telefonda. Bekleyebilir misin? Bu konuşmayı başka birine tercih edeceğim diye bana trip atmayacaksın, değil mi?”

“Bunu atlatmam haftalar alacak,” dedi Connor ona. “Görüşürüz, gelincik... ama koridorda yanında ben yürüyebilirim, değil mi?” dedi yalvararak.

“Evet, tamam. Ee, bakacağız...” Annie onu oyalamaya çalıştı ama hattı kaparken öteki uçtan hafif bir alkış sesi geldiğini duydu.

Sonra kulağında Svetlana’nın nefesini duydu.

“Selam,” dedi Annie, “eve sağ salım vardın mı, sorun var mı?”

“Evet, çantayla ayakkabılar için de para istedim. Sigortacı yüzüme güldü. Güldü ama parayı verdi.”

Yüz yüze görüşülen bir sigortacı. Kalan herkes sigortasını internet üzerinden yaptırıp arama merkezleriyle karşı tarafın sonlandıramadığı görüşmeler yaparak hakkını savunurken, Svetlana’nın yüz yüze gülüşüp şakalaşabileceği özel bir sigortacısı vardı.

“Sana birkaç haberim daha var-” diye başladı Svetlana.

“Benim de!” diye karşılık verdi Annie hemen. “Ama önce sen.”

“Evet! Elena, New York’ta mucizeler yaratmış!” diye başladı Svetlana, sesi heyecanla incelirken. “Şu an orada, toplantıları var, çok satış yapacak ve harika bir sonuç... Annah!” Svetlana önce duraksadı, sonra en büyük haberi verdi: “New York’ta ofis açacağız, Mükemmel Elbise orada kocaman bir marka olacak. Belki Amerika’da Avrupa’dan daha büyük olacak! Ben Londra’da kalacağım, Elena New York’a gidecek, orada işini büyütmesine yardımcı olacak bir ortak lazım ona ve ikimizin de aklına sen geldin!”

Svetlana lafı burada kesti.

Bir an, Annie kulaklarının çınladığını duyduğunu sandı. Bir çeşit radyo sessizliği. Sanki kafası daha fazla ses alamayacakmış gibi.

Ed’in teklifi... muhtemel üçüncü sezon... şimdi de bu.

Nefesini tuttu ve telefonu elinde sıkıca kavradı.

New York’a taşınmak. Harika bir yeni moda markasına ortak olmak. Çok büyük, ciddi paralar kazanmak. Bir koda-man olmak. Her şeyi potansiyel başarı ve zenginlik için riske atmak.

New York’a taşınmak.

İş kurmak.

Bu harika, müthiş, büyüleyici bir fırsattı ve ona sunuluyordu. Altın tepside.

Elena’yla çalışmak olağanüstü olurdu. Onunla tanıştığı-

nızda bile gerçekten büyük işler başaracağını anlıyordunuz. Svetlana'nın gelişmiş versiyonu. Svetlana'nın kendi geleceğinin, kendi işinin, kendi servetinin ve kendi kaderinin kontrolünde olan versiyonu.

Annie bunu görmeyi çok isterdi.

Bu işin içinde olmayı çok isterdi. Belki kendi çocuklarının da dahil olmasını isterdi.

İş kurmak.

Bunların verdiği heyecanla dilinin ucunu dudaklarında gezdirdi.

“Ne diyorsun?” diye soruyordu Svetlana. “Annah, bu olağanüstü bir teklif, olağanüstü. Bunu sadece bizim için yaptığın onca şey için teklif ediyoruz. Sen beni düğünlerim için giydirdin, bana harika bir boşanma avukatı ve koca buldun. Kızımı evden kovmak istedim, sen bana onun harika bir kız olduğunu gösterdin. Annah... sen benim dünyadaki en iyi arkadaşısın.”

Şimdi Annie'nin gözleri buğulanmaya başlamıştı. “Teşekkür ederim,” diyebilirdi zor da olsa.

Ama gözleri ona kısa süre önce onunla evlenmek ve hayatının geri kalanını onunla geçirmek istediğini söyleyen adama döndü. Arkadaki koltuklara ve bu adamla birlikte yaptıkları uyuyan bebeklere bir göz attı. Sonra da onlardan büyük iki harika çocuğa baktı, ikisi de okullarında çok mutlulardı, Londra'daki hayatlarına gayet alışkındı. Babalarını ve birkaç aile evini kaybetmişlerdi. Ama şimdi çok mutlulardı. Güvende ve memnundlardı.

Ed işine dönecekti. Okula, yani çok sevdiği öğretmenliğine.

Daha önceki gece Annie ona istediği, isteyebileceğini hayal ettiği her şeye ve fazlasına sahip olduğunu söylememiş miydi?

Ed de ona yirmi dört saat içinde başka bir şey isteyeceğini emin bir dille söylememiş miydi?

Aklına bu gelince gülümsemeden edemedi.

Ed onu çok iyi tanıyordu. Fazla iyi. Onun içini dışını biliyordu ama *yine de* onu seviyor, onunla birlikte olmak istiyordu.

“Annah?” dedi Svetlana. “Evet de işte. Hallederiz her şeyi. Kendi evini kiralayabilirsin; sana harika bir daire buluruz. Sen evet de, biz kalanını hallederiz. Televizyondan iyi maaş gelir ama o bir iş değildir, marka değildi, sonsuza kadar sürececek bir kariyer değildir. Televizyon seni bir-iki yıl içinde bırakır, çünkü yeni biri gelmiştir. Böyledir televizyon işi. Hep. Biliyorsun sen de.”

“Harika bir teklif,” dedi Annie arkadaşına.

Onun arkadaşısı. Artık müşterisi değildi, artık hayran hayran baktığı ve emir aldığı biri değildi: Svetlana, arkadaşısı.

“Bu gerçekten, gerçekten inanılmaz bir teklif ve belki gelecekte bir gün...”

“Aa, hayır, Annah, şimdi kabul etmezsen başka birini seçmek zorunda kalacağız. Fırsat bu fırsat.”

“Belki gelecekte bir gün seninle ve Elena’yla çalışabilirim,” diye devam etti Annie aynı şekilde, Svetlana ve onun harika teklifinin sireni tarafından susturulmamaya çalışarak. “Çok hoşuma gider. Sizinle çalışmak gerçekten aşırı hoşuma gider. Ama şimdilik Londra’da olmam lazım, ailemle, evimizde... harika işimle birlikte.”

★

“O neydi öyle?” diye sordu Ed merakla, Annie sonunda telefonunu kapadığında.

“Connor bana koridorda eşlik etmeyi teklif etti,” diye başladı Annie.

Ed buna güldü.

“Svetlana da bana yeni moda şirketinde ortalık teklif etti. New York’ta.”

Ed dönüp Annie’ye baktı.

“Gözler yolda kalsın,” dedi Annie ona sertçe, özellikle

Ed'in sürüş şekli onu rahatsız ettiği için ama aynı zamanda yüzündeki herhangi bir üzüntü, şüphe ya da pişmanlık belirtisini çaktırmamak için.

"Svetlana'ya teklifinin çok güzel olduğunu söyledim ama tabii kabul edemeyeceğimi de," dedi Annie çabucak, "çünkü Londra'da çok mutluyum. Ayrıca," dedi ve elini uzatıp Ed'in kolunu sıktı, "sana demedim mi ben istediği her şeye ve fazlasına sahibim diye?"

Annie'nin herkes için ne kadar büyük bir karar aldığını hemen anlayan Ed, nazıkçe konuştu: "Teşekkür ederim. Londra'da bizimle kaldığın için bir saniye bile pişman olmayacaksın. Mükemmel olacak. Hem sen sadece yılın yirmi beş haftası çekim yapıyorsun; New York'ta gezinmek için, Elena'ya gösterilerini ayarlamada, reklam kampanyalarını planlamada, elbise kumaşlarını incelemede yardım etmek için çok vaktin olacak... Onlar için gezici bir danışman olabilirsin. Onlarla iç içe olursun. Bunun çok hoşuna gideceğini biliyorum."

"Gerçekten mi?" dedi, bu olasılığın şaşkınlığıyla nefesi kesilirken. "New York'a gitmeme izin verir misin? Onlara yardım etmeme, orada vakit geçirmeme?"

"Evet," dedi Ed. "New York'ta gidilecek gerçekten muhteşem konserler var. Kendimi ve ailenin geri kalanını hayli meşgul tutabilirim. Her sefer de gelmeyiz," diye ekledi göz kırparak, "ara ara geliriz işte, sen yalnız kalma diye... ya da bizi fazla özleme diye. Yalnızca okul tatillerinde tabii..."

Annie önlerinde bir benzin istasyonu görünce Ed'in durmasını istedi. Aniden bir mola ihtiyacı duydu; olup biten, üzerinde düşünmesi gereken çok fazla şey vardı.

Bir paket mendile ve ekstra naneli bir paket sakıza ihtiyacı vardı. Bunları almak zorundaydı. Elinde bunlar olursa düzgün düşünüp her şeyle başa çıkabilirdi.

"Bir şey isteyen var mı?" diye sordu Annie arabadaki diğer yolculara.

Lana kafasın iki yana salladı.

“Ben de gelebilir miyim?” diye sordu Owen.

“Dr. Who’nun son ıvır zıvırlarına bakabilesin diye, değil mi?” dedi Annie içten bir bezginlikle.

Owen ona omuz silkti ve yalvarırcasına baktı.

“Aman, peki,” dedi Annie, “ama sessizce, ikizleri uyandırma, yoksa seni bizzat öldürürüm. Elimde olsa onları Londra’ya kadar uyusunlar diye ilaçla uyutacağım.”

Owen yolcu kapısını kaydırarak açtı ve dışarı çıktı.

Annesinin önünde büyük adımlarla ilerlemeye başladı. Annie onun geliştirdiği havalı uzun adımları izledi. Owen bir zamanlar çok utangaçtı; aileden olmayan biriyle konuşamazdı bile. Şimdiyse arabaların arasında havalı havalı ilerliyordu, muhtemelen birazdan sinsice cüzdanına sırnaşacak ve saçma sapan bir plastik parçası için tomarlarca para saçmasını isteyecekti.

Ama hayır, Owen’ın eli kot cebine gitti ve oradan küçük bir siyah cüzdan çıkardı.

Hazırlıklı gelmişti, harçlığıyla silahlandırmıştı kendini.

Annie’nin kasası güvendeydi.

Tuvaletten döndüğünde, Owen’ı tuhaf benzinlik aksesuarlarıyla dolu rafların önünde ilgiyle gezinirken buldu.

Eğer Annie’nin bir zamanlar ikinci katında Şef Alışveriş Asistanı olarak çalıştığı ışıltılı moda merkezi The Store bir perakende satış cennetiye, bu benzinlik de perakende cehennemiydi.

Kim alıyordu buranın depolama kararlarını? Daha önce başka bir dükkâna girmemiş biri mi? Annie gözlerini naneli keklerin yanında duran, üstünde berbat espriler olan kupalara,, iğrenç oyuncak kedilere, Abba DVD’lerine ve İngiltere futbol takımı formalarına dikti. Kim alışveriş yapıyordu ki burada? Bunların satılacak kadar iyi şeyler olduğuna kim karar veriyordu?

Raflarda sahte çiçekler bile vardı. Kim alıyordu yahu bun-

ları? Kim diyordu ki ben bunları karıma/kız arkadaşşıma/halam/büyükanneme/anneme vereyim de onları sevindireyim?

“Bence burada paranı çarçur edebileceğin bir şey bulamazsın, bebeğim,” dedi Annie oğluna.

İlk gören Owen oldu; yani, etiketi gördü. Etiketın neye bağılı olduğunu anlamadı ama annesinin fotoğrafının raflardan birinde gördü ve içgüdüsel olarak daha yakından bakmak için ilerledi.

Onun hemen arkasında, Annie de fotoğrafı gördü. Ama o, resmin tamamını gördü ve anında ne olduğunu anladı.

“Yo, hayır!” dedi nefesi kesilerek. “Olamaz... aa HAYIR!”

Owen’ın eli çoktan fotoğraflı etiketteydi; daha iyi anlamak için etiketi çekti.

Ellerine iğrenç, parlak, ışıltılı bir pembe el çantası düştü. O kadar sert bir plastikti ki Owen’ın dokunuşuyla şekli hiç bozulmuyordu. Yeni kutusundaki yeni bir Barbie gibi kokuyordu. Aslında bir çeşit Barbie taşıma çantasına da benziyordu.

Annie bunu Owen’ın ellerinden almaya çalışıyordu ama kendini objeye dokunmaya ikna edemiyordu.

Owen etiketı parmaklarının arasında tuttu ve üstünde yazanı seslice okudu:

“ ‘Annie Çantası. Televizyonun Annie Valentine’ı diyor ki: Pembe düşün, şeker kız. Taiwan Malı. %100 polipropilen. 7 sterlin.”

“Aman Tanrım,” diye fısıldayarak verdi Annie tepkisini. “Buna inanamıyorum. Nasıl oldu bu? Yani bir resim görmüştüm ama... resimde iyi görünüyordu.”

Annie rafa baktı. Dört tane Annie Çantası vardı... *Annie Çantası mı? Daha iğrenç olabilir miydi acaba?* Hepsini alsa mıydı? En azından burada başka kalmazdı... ama ya depolarında daha da varsa? Otoyoldaki benzinliklerde dahası da olmalıydı, ülkenin zırvalarla dolu tüm hediyelik eşya dükkânlarında da. Tiksindiriciydi bu! Berbat! Durdurulması lazımdı.

Amy ağızına buz gibi bir naneli sakız attı ve gözyaşlarını tutmaya çalıştı. Tamsin ona küçük bağlantıların peşinde koşmamasını söylememiş miydi? İşte bu en kötüsüydü. Bu, kusursuz bir utanç kaynağıydı.

Kırk Dördüncü Bölüm

Billie'nin yatak kıyafeti:
Peri resmi baskılı pijama (The White Company'den)
Örgüler için pembe ponpon tokalar (Boots'tan)
Gül suyu spreyi (Neal's Yard'dan)
Tavşanlı terlik (hediye)
Tahmini toplam tutar: 45 Sterlin

"YaaAAaa!"

Dinah, Annie'yi küçük dairesine buyur etti, kız kardeşine bir kadeh şarap doldurdu ve onu kanepesine oturttu.

Dinah'nın kızı Billie kanepede teyzesinin yanına oturdu ve onun kolunun altına girdi.

"Merhaba, bebeğim," dedi Annie, Billie'yi burnundan öperek, "şimdiden geceliğini giymişsin."

"Evet, yatma zamanımı on dakika geçtim, biliyorum," diye bilgilendirdi onu Billie, halihazırda yarı boya ulaşmış ön dişlerini göstererek.

Billie artık tonton suratlı bir küçük kıza benzemiyordu,

birden daha büyük görünmeye başlamıştı; Annie zamanın ne kadar çabuk geçtiğini ve çocukların nasıl hızlı büyüdüklerini düşününce içinde bir panik hissetti. Sanki kafanı birkaç saniye çevirip tekrar dönersen biraz daha serpiliyorlardı. Bunu Billie’de daha açıkça fark ediyordu, kızı birkaç haftada bir görüyordu çünkü, kendi çocuklarının aksine.

“Beni de araya sıkıştırabilmen güzel tabii onca saatlik çekimin üstüne. Kaç saatlik sahi?” diye sordu Dinah.

“On buçuk,” diye yanıt verdi Annie ve döşemenin üstüne serildi. “Haşatım çıktı ama bundan bir-iki yudum alırsam kendimi çok daha iyi hissedeceğim. Ee, göster bakalım elbiseyi!”

“Daha bitmedi,” diye itiraz etti Dinah.

“Biliyorum ama görmem lazım işte, hadi. Sen çok mu sevdin?” diye sordu Annie, Billie’ye.

Billie güldü ve kafasını salladı.

“Annie Teyze’nin düğününde yoksa inanılmaz şık, inanılmaz büyüleyici mi görüneceksin?”

“Evet,” diye onayladı Billie.

“Annie Teyze’nin düğünü,” diye tekrar etti Dinah. “İnanamıyorum! Hâlâ inanamıyorum. Müthiş bir şey. Elbiseni seçebildin mi?”

“Hayır. Ama ajandamda biraz boşluk var, denemem için... Biraz da araştırma yaptım.”

“Yapmışsındır tabii.” Dinah dönüp odadan çıktı, üstünde çalıştığı nedime kıyafetini getirmeye gitti.

Annie düğünde ona yardımcı olacak kadınları basitçe bilgilendirmişti: İstedikleri her neyse giyebilirlerdi, pembe renkli olduğu sürece. Herhangi bir tarzda kıyafet olurdu; pembenin her tonu uygundu. Herkesi tek tip giysilerle sıraya sokup mağazalardaki çirkin manken orduları gibi görünmelerine neden olmayacaktı.

Dinah odaya ellerinde açık pembe bir şifon kumaşla girdi, çan şeklindeki zarif kolları, özenle yerleştirilmiş boncukları

ve kıymetli küçük kızı için büyük emek vererek hazırladığı tüm küçük ve harika ayrıntıları Annie'nin görebilmesi için şifonu havada şöyle bir salladı.

"Aman Tanrım, bu muhteşem bir şey olmuş, inanılmaz bir iş yapıyorsun. Annen çok zeki değil mi?" dedi Annie yeğenine.

Billie kafa salladı ve gülümsedi. "Malzemeyi ve boncukları ben seçtim," dedi kız.

"Biliyorum, sen moda konusunda çok, çok iyisin, Billie. Bir gün gelip Annie Teyze için çalışacaksın, değil mi?"

Billie gururla kafa salladı.

"Lana'ya bir elbise yapacak mısın?" diye sordu Annie sonraki sorusunu. "Telaştan kendini kaybetti kız, ne istediğini bilmiyor. Kesinlikle pembe giymek istemiyor, herhangi bir tonunu... Ben de bu konuda sorun çıkarmamaya çalışıyorum. Siyah giymek istiyormuş. *Siyah!* Düğünü onaylamadığını düşünecek herkes, söyledim ona."

"Eyvah ya," dedi Dinah anlayışla, "durum zormuş."

"Ed'e bunun sorun olup olmayacağını sordu, Ed de oraya geldiği sürece üstünde ekoseli pijamalar bile olabileceğini söyledi."

"Eh, iyi demiş..."

"Ama pek yardımcı olmadı."

"Belki de onu bir kumaşçıya götürsem," diye önerdi Dinah, "ona fazla ağır gelmeyen bir şey beğenebilir."

"Çelik grisi ya da mavi bile olur," diye önerdi Annie. "Mavi ona her zaman çok yakışır."

"Roddy'nin gözleri," dedi Dinah hemen.

"Penny de gelecek. Söylemiş miydin?" dedi Annie bu yoruma karşılık olarak.

"Öyle mi?" Dinah, kardeşinin hissettiği karmaşık duyguları hemen anladı.

Penny, Roddy'nin annesiydi. Roddy hayattayken Annie'ye ve çocuklara çok yakındı. Ama oğlunun ölümünden

sonra Fransa'ya taşınmaya karar vermişti; bu yüzden onu artık yılda ancak bir-iki kez görebiliyorlardı. Her ziyaret çok duygusal oluyordu.

“Konuştun mu onunla?” diye sordu Dinah.

“Evet... telefonda,” dedi Annie. “Sesi iyi geliyor. Davet edildiği için, bir rol sahibi olacağı için çok mutlu. Torunlarını özlemiş.”

“Düğünün büyük olay olacak,” dedi Dinah. “Hadi, Billie, yatma zamanı.”

“YaaAAaa!” diye şikayet etti küçük kız.

“Otur!” dedi Annie yanındaki mindere vurarak, Dinah kızını yatırdıktan sonra odaya geldiğinde. “Bryan mesaiye kaldı galiba?”

Dinah kafasını iki yana salladı. “Perşembe gecesi artık squash gecesi. Bir arkadaşıyla oynuyorlar, sonra da birer bira içiyorlar. Orta yaşa hoş geldin.”

Annie suratını hafifçe buruşturdu. “Spor salonu ve kişisel antrenör işin nasıl gidiyor?” diye sordu Dinah, Annie’yi spor salonunda düşününce aklına gelen düşüncelerle gülümsemek için kendini tutarken.

“Kes be,” diye terslendi Annie. “İzleyicilerim beni olduğum gibi seviyorlar. Başka bir jimnastikçi taş bebeğin onlara ekrandan vaaz vermesine ihtiyaçları yok. Tamsin de aynı fi-kirde.”

Dinah arkasına yaslandı. “Çok doğru.”

“Ama gelinlik sıkıntısı yüzünden biraz çalıştım ve karnım küçülüyor.”

“Güzel,” dedi Dinah cesaret verici şekilde.

Aralarında kısa süreli, rahatsız edici bir sessizlik oldu; sonra ikisi de aynı anda konuştu.

“Peki-” diye başladı Annie.

“Şu-” diye başladı Dinah. “Önce sen,” diye de ısrar etti.

“Ya, merak ettim, nedime elbisesi yapmayı düşündün mü hiç diye... yani, meslek olarak,” dedi Annie. “Çok başarılısın

ve kuzey Londra'da onlara özel çalışacak, şık bir hizmet isteyen çok fazla gelin var.”

“Yok, olmaz.” Dinah fikri reddetti. “İşe gitmeyi, başka bir yerde olmayı ve etrafımda insanlar olmasını seviyorum.”

“Ama ısmarlama nedime elbiseleriyle ünlenince bir yer kiralayıp insanları işe alırsın, bu sorunlar da çözülür böylece,” dedi Annie hemen.

“Plancı Annie,” dedi Dinah gülererek. “Nic’le hep böyle diyoruz senin hakkında, biliyor musun? Hep bir planın oluyor.”

“Eh, herkesin hayatın tadını çıkarmasını, hayatını yaşamasını, hayata dört elle sarılmasını istiyorum. Evde üzgün üzgün oturmanı, parasız kalmanı istemiyorum. Hem, bebek yapma işi ne oldu?” diye sordu Annie nazıkçe. “Bir süredir hiçbir şey demiyorsun. Ara sıra bana gelip içini dökmen lazım, biliyorsun bunu. Her şeyini anlat bana.”

Dinah onun elini tuttu ve sıktı. “Evet,” dedi, “yani çok meşgul olduğun için beni bekletmen, kesmen, sonra da dönüş yapmak için günlerce vakit bulamaman haricinde herhalde.”

“Üzgünüm,” dedi Annie.

“Aslında bir planım var,” diye başladı Dinah. “Tüp bebekle uğraşmayacağım artık. Dayanamıyorum. Ne fiziksel ne duygusal olarak...”

Annie onun elini sertçe sıktı.

“Ama,” diye devam etti Dinah, sesinin biraz boğulduğunu hissederek, “işle ilgili bir planım var, hayatımdaki bebek şeklindeki boşluğu kapatacak bir plan... ve seninle ilgili.”

Annie ona anlamaz bir yüzle baktı.

“Hani Ed işe dönüyor ya...?” dedi Dinah, kardeşinin kalını kapacağını umarak.

“Evet?” Annie hâlâ anlamamıştı.

“Çocuklara bakacak birine ihtiyacın olacak ve bence beni işe almalısın.”

Annie'nin kaşları saçlarına kadar kalktı. "İster misin bunu yapmayı?" diye sordu, fikirle bir anda heyecanlanarak.

"Evet, kesinlikle çok isterim. Bana rayiç bedeli ödemek zorunda olacaksın tabii."

"E tabii," dedi Annie de.

"Ama bence harika iş çıkarırım."

"Bence de. Sen benden çok daha iyi bir annesin."

"Deme öyle!" diye itiraz etti Dinah. "Senin çocuklarının hepsi harika, seni de aşırı seviyorlar."

"Billie de muhteşem," diye ekledi Annie hemen.

Çocuklarınızın ne kadar harika olduklarını, sizin ne kadar güzel bir iş çıkardığınızı duymak her zaman çok güzeldi. Kız kardeşler de bunun için varlardı. Yani bu ve benzeri birçok şey için.

Dadılık planını heyecanla tartışmalarından sonra, Dinah kendini konuyu değiştirmek için hazırladı.

"Mick'le konuştun mu düşün için?" diye sordu kardeşine cesurca, bunun Annie için zor bir konu olduğunu çok iyi bilerek.

Annie'nin olduğu yerden bir çeşit homurtu geldi.

"Belki de annemle konuşmalısın bu konuyu," diye ekledi Dinah. "O eğer onu orada isterse..."

Homurtular devam etti. "Ben bizi gerçekten tekrar tanımak istediğini düşünüyorum," dedi Dinah nazikçe.

"Bizimle tanışmak istediğini demek istedin galiba," diye düzeltti onu Annie. "Daha önce tanıyor muydu ki bizi? Onun hakkındaki her şeyi *Pssst!*'ta okudum."

"Neyse ki onlara fazla bir şey anlatmamış. Olanlar hakkında çok üzgün gibi de duruyor gerçi. Bak hem bu hafta sonu annemdesin," diye ekledi Dinah. "O da gelir bence kesin, ikide bir gidip kontrol ediyor sanki onu. Kabul etmen lazım ki bu da güzel bir şey."

"Annemin yanında Stefano var," dedi Annie. "Komşuları da var, hafta sonları da bizden biri gidiyor. Mick'e ihtiyacı falan yok mesela."

“Bence Mick’in etrafında dolanması hoşuna gidiyor. Adam anneme bahçede yardım ediyor; demlik demlik çay içiyorlar, birlikte seyahat ettikleri zamanları yâd ediyorlar ara sıra. Sanırım bu onların en mutlu geçirdikleri zamanmış. Hiçbirimiz ortada yokken.”

“Evet. Adam işe yaramaz bir babaydı.”

“Öyleydi,” dedi Dinah. “Belki bir gün bunun nedeni hakkında daha fazla şey duyarız.”

“Sence bir yerlerde Taylandlı bir karısı var mıdır? Aklıma sürekli ufak tefek bir doğulu kadının birdenbire ortaya çıkma ihtimali geliyor. Tam o tarz bir adama benziyor: Kaptan Mick. Yani anneme o kadar büyük bir sadakatsizlik göstermişti ki... Genç kız olduğumuzda öğrendiğimiz onca şeyi hatırlıyorsun. Hayatımızda öyle bir baba olduktan sonra böyle erkeklerle evlenebilmiş olmamız büyük şans,” dedi Annie.

“Eh, annem hiç başka birini bulamadı ve Nic de ilk seferinde pis bir tercih yapmıştı,” diye karşılık verdi Dinah. “Ayrıca, tam olarak anlayamadığım bir sebeple, sen Bryan’o hâlâ sevmiyorsun.”

“Aa...” Annie kendini yakalanmış gibi hissetti, far görmüş bir tavşan gibi. “Eskiden sevmezdim. Ama... artık yumuşuyorum, aslında onu artık bayağı seviyorum.” Dinah’nın bunun gerçek olduğunu bilmesini istedi. “Onun birçok iyi tarafını görüyorum. Aşağı yukarı on beş yıl içinde ona bayılıyorum herhalde. Kıskançlık sadece,” diye ekledi. “Sen benim en iyi arkadaşısın ve paylaşmayı sevmiyorum.”

“Güzel,” dedi Dinah ona.

“Sen ne diyecektin?” diye sordu Annie.

Dinah şaşırmış görününce Annie onun hafızasını temizlemeye çalıştı: “İkimiz de aynı anda konuşmuştuk ya. Ne diyecektin?”

“Hı...hı!” Dinah’nın yüzünde birden çok yaramaz bir ifade belirdi. “Çanta!” dedi birden. “Annie Çantası’nı gördüm!”

Kırk Beşinci Bölüm

*Kişisel alışveriş danışmanı Paula:
Karışık baskılı ipek bluz (DVF'den, indirimli)
Mavi geniş paça pantolon (Chloé'den, indirimli)
Mavi rugan babet (French Sole'dan)
Elmas ışıltılı hardal sarısı tırnaklar (Blaxx Salon'dan)
Tahmini toplam tutar: 390 sterlin*

"Kendine zaman tanı."

Annie, Paula'yı kollarında uzun bir süre sıktı, her ne kadar ona sarıldığında kendini kocaman bir pelüş hayvan gibi hissetse de. Paula çok uzun boylu, çok ince ve çok esnekti. Üstüne üstlük sürekli brovnilerle, kremalı sıcak çikolatalarla beslenir, egzersiz yapmak için de o manikürlü parmaklarından tekini bile kımlıdatmazdı. Merdiven bile çıkmazdı! Hep asansöre binerdi! Bu aşırı adaletsizce bir şeydi.

"Genlerin böyle," derdi Paula rahatça.

Annie gerçekten vahşileşip cinayet işleyebilirdi böyle genler için. Ama onunkiler, gövdesini her gün biraz daha kalınlaştıran genlerdi, spor salonundaki mekikler ve diğer tüm utandırıcı hareketlere rağmen.

İki yıldan uzun süre önceki ayrılış partisinden sonra, bu, Annie'nin The Store'a beşinci ya da altıncı geliyordu. Kendini hem tuhaf hem de çok tanıdık bir yerdeymiş gibi hissediyordu. Belki de tuhaf olan, tanıdıklık hissiydi.

Güzellik bölümüne girmişti, tezgâhların ardındaki yüzlerin büyük kısmı tanıdık gelince şaşırmıştı.

"Aa Annie! Şovunu her hafta izliyorum. Harikasın!" diye seslenmişti el çantası bölümündeki Sandra.

Annie kendini hemen oraya gidip, Bobbi Brown'daki Nina onlara enerjik bir tarz katmaya heveslenmeden önce, o sezonun Celine'lerinin ne kadar güzel görüldüğü hakkında konuşmak zorunda hissetmişti.

"Üst kata çıkmalıyım," diye ısrar etmişti Annie, Nina'yı haşlayışı bittikten sonra. "Paula'yla bir görüşmem var da... Kendisi benim için gelinlik bakıyor çünkü!"

Bunu söylediğinde, en alt kat heyecanlı bir mırıltıyla dolmuştu.

"Düğün ne zaman?"

"Nerede?"

"Televizyonda yayınlanacak mı?"

"Ne giyeceksin?"

Annie bunlara şöyle yanıt vermişti: "Altı hafta içinde. Evlendirme dairesinde. Hayır, tabii ki yayınlanmayacak, delirdin mi? Ve henüz bilmiyorum, bu yüzden şimdi yukarı çıkıp Paula'yı görmem lazım."

Selamlaşmalarından sonra, Annie, Paula'ya şöyle sormuştu: "Benim aklımdan geçen parçayı getirttin mi?"

"Getirtmez miyim, kızım, hem de kırk beden."

Annie karnını içine çekti. "Sence ben kırk bedene sığabilir miyim gerçekten?"

"Sıgmak zorundasın, daha büyüğünü yapmıyorlar," diye uyardı Paula, "ama başka seçenekler de var, ayrıca gidip askı-lıkları da karıştırabilirsin, bakarsın beğendiğin bir şey var mı diye."

“Evet,” dedi Annie, bir zamanlar patronu olduğu ikinci kattaki askılıklara bakmak için neredeyse parmakları titreşirken, “ama önce gitsek de,” -burada sesi saygı dolu bir fısıltıya dönüştü neredeyse- “Williamson’a mı bir göz atsak acaba?”

Annie’nin bir zamanlar hüküm sürdüğü kişisel alışveriş bölümünden geçtiler. Zemindeki halı değişmişti, zengin, koyu mor bir parçaydı ama yine de uzun havlıydı ve lezizdi, şımartıcıydı. Değişme odalarının önündeki fuşya rengi kadife perdeler hâlâ aynıydı gerçi, mekânın ortasındaki pembe kadife kanepesi gibi.

Annie’nin yıllarca müşterilerini ne kadar değiştirdiğini hayran hayran izlemek için önünde durduğu, beyaz çerçeveli devasa ayna da hâlâ oradaydı.

Ama şimdi aynanın önünde duran müşteri o olacaktı. Bu çok ama çok tuhaf bir yenilikti.

“Çok heyecan verici,” diye başladı Paula, “hem TV şovu, şimdi de düğün... Peki bebekler nasıl?”

“Bebekler müthişler,” dedi Annie ona. “Hii... aman Tanrım... aman Tanrım...” dedi nefesi kesilerek. İşte oradaydı, elbise, ortadaki değişim odasının askılığında duruyordu, onu bekliyordu.

Kesinlikle nefes kesici bir modeldi. İnanılmaz güzeldi. Gerçekte, internette görüldüğünden çok daha güzeldi.

Çok derin, muhteşem bir fuşya saten, göğsün hemen altından ayak bileklerine kadar dalgalanarak iniyordu. Eh, gerçi Annie bu kadar uzun bir etek giymek istemiyordu, çünkü o zaman muhteşem ayakkabılarını nasıl sergileyecekti?

Rengârenk bir boncuk dizisi, kırmızılar, turuncular, yeşiller ve altın rengi olanlar, göğsün altını çevreliyordu, sonra da derin pembe, harikulade boncuklardan oluşan başka bir kolyeyle boyna bağlanıyordu.

“Ah, o kadar güzel ki...” dedi nefesi kesilen Annie.

“Üstünde bununla göz kamaştıracaksın, çok iyi biliyorum,” dedi Paula ona.

Paula'nın seçenekleri dizdiği askılıkta Annie'nin hoşuna giden başka bir parça yoktu. Diğerleri beyaz ya da pastel pembe, şeftali rengi veya nane yeşiliydi, hiçbiri Williamson'ın ağızları açık bırakan sanat eseriyle boy ölçüşemezdi.

"Ben bunu istiyorum!" diye bağırdı Annie, elbiseyi göstererek. "Deneyelim hadi. Şimdi bu kesinlikle en büyük beden, değil mi?" diye sordu, elbisenin dar beline biraz endişeli gözlerle bakarak. "Sence içine girebilecek miyim?"

"Ancak tek bir şekilde öğrenebiliriz," dedi Paula ona. "Ben de geleyim mi, bekleyeyim mi?"

"Gel," dedi Annie, "gel de karnımdaki felaket manzaraya birlikte gülelim. Bu arada birkaç ay sonra New York'a gidiyorum," diye ekledi, ayakkabısını çıkarıp bluzunun düğmelerini açarken. "Svetlana'nın yeni markasını duydun mu, Mükemmel Elbise? Tabii duydun, çok yakında sen de o elbiseleri satmaya başlayacaksın."

"Aa evet, Mükemmel Elbise hoşuma gidiyor," diye yanıt verdi Paula. "Sanırım turuncu bir parçalarını alacağım."

"Al," dedi Annie. "Ben şimdi... ııı... satılan her Mükemmel Elbise'den binde üçlük pay alıyorum, erken yatırım yaptığım için."

"E peki New York'ta ne yapıyorsun?" diye sordu Paula, elbiseyi askıdan alıp fermuarını açmakla, Annie'nin giymesi için hazır hale getirmekle kendini meşgul ederek.

"Mükemmel Elbise'nin gezici danışmanı olacağım," dedi Annie, neşeli bir gülümsemeyle, rahat bir sesle konuşmaya çalışsa da. "İşte çekimlerin arasında New York'a uçacağım, Elena'yla bir kumaş fuarını gezeceğiz. Yeni katalog için materyal bakıyoruz. Hale bak!" diye bağırdı, rahatlığı bir anda kenara fırlatarak. "Hayatım aniden o kadar ihtişamlı bir hal aldı ki inanılmaz... ama hâlâ böyle görünüyorum!"

Hem kendisi hem de Paula, Annie'nin aynadaki yansımasını incelediler. Artık üstünde yalnızca sutyeni ve destek küloduyla duruyordu.

“Hoş değil,” diye ekledi Annie.

Kollar ve bacaklar iyiydi, göğüsler Annie’nin hayatı boyunca olmadıkları kadar büyümüştü, hamilelikler hariç. Ama karın...

“Bence mekiklerini artırsan iyi edersin, canım,” dedi Paula ciddi bir edayla.

“Evet,” dedi Annie, aklından şöyle geçerken: *Tanrım, bu umutsuz bir hal aldı. Böyle bir marşmelov dağı eritmek için kaç mekik çekmek lazım? Günde on bin falan herhalde.*

“Yapma ama,” dedi Paula onu rahatlatmak için, “kendine biraz zaman tanı. Başarırısın. Sürekli karşıma çıkıyor. Sen de benim işimi yaptın, biliyorsun annelerin kendilerini toplamalarının bir yılı aştığını.”

“Bazıları hiç toparlanamıyor,” dedi Annie.

“Ama biz onları aynı şekilde giydiriyoruz,” diye hatırlattı Paula ona. “Hadi bakalım, geçir şu bebeği kafanın üstünden.”

Annie kollarını kaldırdı, Paula da giysiye onun başının üstünden geçirdi. Elbiseyi vücuda tam oturtular ve Annie nefesini tutarken fermuar yukarı çekildi.

Sonra ikisi de sonucu incelemek için aynaya baktı. Çok güzeldi. Annie’nin en olmayacak hayallerinde olduğu kadar güzeldi.

“İşte gelinimiz karşınızda,” dedi Paula.

“Aman Tanrım,” dedi Annie iç çekerek, “baş döndürücü bir elbise bu. Baş döndürücü.”

Soluna döndü, sonra sağına döndü, giyinme odasının akıllı aynalarını her açıdan kullandı.

Elbise sorunlu karnın etrafını sarıyordu, baldırlarından hemen önce duruyordu ve Annie’nin bacaklarını mümkün olduğunca ince, şekilli gösteriyordu. Üst kısım, göğsünü çok zekice vurguluyordu ve boynundaki boncuklar da tek kelimeyle enfesti.

Aklına tüm ayakkabı seçenekleri geldi. Kırmızı? Hayır, altın rengi? Hatta turuncu? Ya da yeşil?

Ama bir sorun her an belirmeyi bekliyor gibiydi... her şeyi mahvetmek için bekleyen bir şeydi bu.

“Mükemmel oldu,” dedi Paula ona.

“Annie! Orada mısın?”

Annie bu erkek sesini hemen tanıdı: Erkek Giyim sorumlusu Dale.

“Selam!” diye seslendi ona. “Aç perdeyi, Paula, ikinci bir fikir alalım.”

Dale onu gördüğünde dizlerinin üstüne çöktü ve ağlıyor numarası yaptı. “Tanrım, aman Tanrım,” dedi hıçkırarak, “bu çok fazla. Karşımdaki gerçekten o, göklerden inmiş gibi!”

Sonra Sandra ve ikinci kattan başka iki yardımcı daha odaya girdi. Sanki Annie’nin yeni elbisesine bakma şansını kimse kaçırmak istemiyor gibiydi.

“Ah, Annie,” dedi Sandra dayanamayıp, “büyüleyici görünüyorsun! Gerçekten çok güzelsin. Alt katta tam bu elbiselik bir çantam var. Kesinlikle bunun için yapılmış... Yves Saint Laurent marka,” diye ekledi.

Birdenbire, Annie tüm bunların çok fazla olduğunu fark etti. Çok fazla onay, çok fazla baskı, çok büyük bir karar ve muhtemelen (gözü de sallanan etikete takıldı) çok uçuk bir fiyat.

“Peki arkadaşlar, şimdi perdeyi kapıyorum, bu konuda yalnız düşünmem lazım,” dedi onlara.

Perdeyi kapadı ve Paula’yı bile dışarıda bıraktı.

Giyinme odasında yalnız kaldığında, onu bu kadar rahatsız eden şeyin ne olduğunu bulmaya çalıştı.

Giysinin çok pahalı olduğunu giymeden önce de biliyordu. Ama satın aldığı en pahalı elbise de olmayacaktı. Etiket elinde tuttu ve göz yaşartıcı dört basamaklı fiyata baktı. Gerçi şimdi çok para kazanıyordu, satın alabilirdi bunu.

Ama... ama... “Ama”sı şuydu: Düğün günü, ikinci düğün günü, üstünde üç bin sterlinlik bir elbiseyle salınmak

istediğinden emin değildi. İnsanlara sarılabilmek, gültüp ağlayabilmek, üstüne şampanya dökülabilmek, bebekleri tutabilmek, Ed'e canı acıyana kadar sarılabilmek ve tasarımcı işi elbiseye bir şey olacağından korkmamak istiyordu. Günün elbiseler hakkında olmasını istemiyordu.

Artı, sadık televizyon izleyicilerine muhteşem görünmek için binlerce sterlin harcamak zorunda olmadıklarını söyleyip durmuyor muydu?

E o zaman bu elbiseyi alırsa kocaman bir dolandırıcı olmaz mıydı?

Ve bir şekilde, hayranlarının da elbise seçiminde bir söz sahibi olmalarını istiyordu... Lana'nın da... ve hatta Dinah'nın, hatta Billie'nin bile.

"Paula," diye seslendi dışarı, "senin kâbus müşterin olmak üzereyim."

"O ne demek?" diye sordu Paula, normalin üstünde endişeli bir sesle.

Annie kafasını perdeden dışarı çıkardı ve hemen derdini anlattı. "Bebeğim, bunu benim için bekletmeni isteyeceğim senden."

"HAYIIIIIR!" diye bağırdı Paula. "Yapamazsın. İzin vermem."

"Ama Sandra," diye ekledi Annie, "şu altın rengi el çantası için seninle konuşmaya kesinlikle geliyorum."

Kırk Altıncı Bölüm

Ziyaretçi Nic:

Pastel yeşil keten elbise (Phase Eight'ten)

Beyaz tayt (Tesco'dan)

Beyaz terlik (Birkenstock'tan)

Güneş gözlüğü (Zara'dan)

Tahmini toplam tutar: 140 sterlin

"Kollarımı boynuna dolamadım..."

Sıcak güneş ışığının altında, Annie tabağındaki son kırıntıları sıyırdı ve *iki* dilimcik çikolatalı pastanın düğününe iki hafta kalmış bir gelin için kabul edilebilir bir beslenme şekli olup olmadığını düşündü.

"Bu harikaydı, yetenekli Nic'im benim." Bahçe masasının karşı tarafında oturan ablasına göz kırptı. "Annen ne kadar yetenekli değil mi, şu pastanın güzelliğine bak," dedi Nic'in kucığında oturan sevimli yeğeni Tara'ya.

Kahverengi kıvrıkcık saçlı küçük çocuk buna karşılık olarak kıkırdadı ve ellerini çıırttı. O an Fern'ün bahçesindeki tek çocuk oydu, çünkü Ed ve Owen bebekleri yürüyüşe çıkarmışlardı, mümkünse uyutmak da istiyorlardı.

Ed'in bahçeden uzaklaşmak için başka bir nedeni de vardı: Mick akşamüstü 3'te küçük bir ziyaret yapacaktı ve Nic ile Annie'nin bu buluşmayı onsuz gerçekleştirmek istediklerini hissediyordu.

Annie ikinci dilim pastayı sırf gerginlikten yemişti.

"Dün nasıl gitti, onunla ilk tanışman?" diye sordu Annie ablasına.

Soru birden gelmiş olmasına rağmen, Nic'in Annie'den soruda bahsedilen kişiyi açıklamasını istemesine gerek yoktu.

"Eh..." Nic omuz silkti. "Nasıl desem... Kollarımı boyuna dolamadım, 'Babacığım, geri dönmüşsün!' diye bağırmadım."

"Yani." Annie huzursuzca bacağına sallıyordu ve üçüncü dilim konusunda ciddi düşünüyordu. "Keşke geldiği gibi gitse... her şey daha kolay olur," dedi. "Bilirsin yani, adam benim kafamdaki bir kutunun içine konulup kaldırılmıştı, oradan bir daha çıkmasını da istemiyordum, buralara gelip onunla uğraşmak istemiyordum ama annem..."

"Annem onu gördüğüne çok memnun gibi görünüyor," diye bitirdi Nic onun cümlesini.

"Sanırım ona kızgın olması gerektiğini unutuyor, onun yaptığı onca korkunç şeyi unuttu ve eski güzel günleri hatırlamak istiyor sadece sanki."

Nic buna karşılık olarak ne demek istiyorduyorsa, bahçe kapısının açılma sesiyle sustu.

Kardeşler birbirlerine bir bakış attılar ve sonra gözleri bahçenin uzak tarafına kaydı. Mick kapıda onlara el sallıyordu.

Nic de el salladı.

"Selam," dedi Mick, yeni biçilmiş çimlerin üstünde onlara doğru ilerlerken. "Hava çok güzel."

Güneşten korunmak için gözlerinin üstüne beyaz bir beysbol şapkası çekmişti ve adamın yüzünden çok bu şapka, Annie'nin zihninde bir kez daha rahatsızlık verici bir anı dizisini canlandırdı.

Mick hep bir çeşit şapka takardı. Tarzı buydu, onun özel görünümü, diye düşündü Annie içi biraz acıyarak.

“Tekrar merhaba, Tara... ve Annie, nasılsın?”

“İyiyim, teşekkürler,” diye sert bir cevap geldi Annie’den. “Annem uyuyordu ama şimdiye uyanmıştır herhalde. Şimdi gidip kontrol edecektim.”

“Tabii.” Mick elini sandalyelerden birinin arkasına koydu ama tereddüt etti, belli ki davet edilmeden önce oturmak istemiyordu.

“Bir fincan kahve ister misin?” Nic masanın ortasındaki demliğı işaret etti. “Pasta da koyabilirim. Otursana,” dedi misafirperver şekilde.

Annie adamın sandalye çekip oturuşunu izledi.

Nic kendini kahve dökmekle meşgul ederken, Annie söyleyecek bir şeyler bulmak için kendini zorladı. Aynı zamanda babanız olan, yabancı bir adamla havadan sudan sohbet etmek pek kolay olmuyordu.

“Evleniyormuşsun duyduğuma göre,” diye başladı Mick. “Tebrikler.”

“Teşekkür ederim,” demeyi başardı Annie.

Mick eğildi ve yanında getirdiğı küçük kanvas çantayı açtı. “Sana küçük bir düğün hediyesi getirdim, Nic için de bir şey aldım,” dedi çantayı dizlerine koyarken.

“Aa!” dedi Nic itiraz eder gibi. “Ne gerek vardı...”

Duyduğu utançtan, Annie’nin ayak parmakları ayakkabılarının içinde kıvrıldı. Hem Mick’in yerine utanmıştı hem kendi adına. Ona iyi bir hediye olarak ne almış olabilirdi ki? Annie veya ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Annie onun yanına oturmak istemiyordu. Sanki hiçbir şey olmamış gibi onunla tatlı tatlı konuşamazdı. Sanki ondan tek kelime haber almadığı yirmi küsur yıl hemen silinebilirmiş de adamın kaybolduğunu kimse fark etmeyebilirmiş, kimse onu merak etmeyebilirmiş gibi kaldıkları yerden devam edebilirlermişçesine.

Hissettiği tuhaflik yüzünden boynundan yanaklarına doğru kızarmaya başladığini hissetti Annie.

Ama Mick çantasını karıştırmakla meşguldü ve çantadan kabaca ambalajlanmış iki kutu çıkardı; birini Nic'e verdi, sonra Annie'ninkini ona uzattı.

Hediye, sanki çok uzun süredir bu şekilde duruyormuş gibi görünen düz kâğıt katmanlarının içindeki küçük bir paketti. Annie kâğıdın katlarını yavaşça açmaya başladı, kendini bu hediyein olabileceği şeyler ve kendisinin verebileceği muhtemel tepkiler için hazırladı.

"Aa!"

Nic'in şaşkın tepkisini duydu.

"Çok güzel," diye ekledi Nic çıkarabildiği en nazik sesle.

Annie son kâğıt parçasını soydu ve eline küçük, sert bir kabartmalı broş düştü. Antika bir parça olduğunu fark etti, oyulmuş kabuk parçasının etrafındaki lekeli gümüşe bakınca. Annie'nin kabartmalı bir broşu yoktu, bu parçaları hep eski moda ve sıkıcı şeyler olarak görürdü, posta pullarının şıklığına eşdeğer bir mücevher yani. Ama bu, tatlı bir parçaydı. Broşun içinde zarif bir yüz vardı, yıpranmış gümüş çerçeve de çok hoştu.

"Çok şık bir parça," dedi Mick'e.

Annie kız kardeşine baktı. Nic de elinde minyatür bir asma kilit şeklinde bir tokası olan, küçük, eskimiş bir gümüş bilezik tutuyordu.

"Dinah'ya da bir şey getirdim," dedi Mick. "Bunların hepsi büyükannenizindi. Onunla tanışmadığınızı biliyorum; genç yaşta öldü o. Ben de denizde olduğum için, babam da tabii, onun eşyalarından fazla bir şey kalmadı elimize. Ama siz onun torunlarısınız, böyle küçük mücevher parçalarının torunlarına gitmesini isterdi."

Annie boğazında bir sıkışma belirtisi hissetti. Mick'in ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Fern'ün ailesi çok küçüktü ve yaşayan tek akrabaları yaşlı Hilda Teyze'ydi.

Ama şimdi ona hiç tanımadığı büyükannesi ve büyükbabasından söz ediliyordu, Mick'in kardeşleri de var mıydı? Zihninin derinliklerinde bir amca figürü canlandı.

"Bir erkek kardeşin var, değil mi?" diye sordu Annie sertçe.

"Evet. Adı Pat," diye yanıt verdi Mick.

"Pat Amca," dedi Annie onu hatırlayarak ve hatırladığı için utandığını hissetti. "Eh, o da bizimle iletişime geçmek için hiçbir teşebbüste bulunmadı. Çocukları var mı?" diye sordu. "Hiç tanımadığımız kuzenlerimiz, akrabalarımız var mı?" dedi Mick'i suçlarcasına.

"Eee, iki çocuğu var, evet," diye cevap verdi Mick. Kahve fincanını kaldırdı, kendini savunur gibi önünde tuttu. "Sana Fern hiçbirimizden haber almak istemedi, ben gittikten... şey, sonra bana-"

"Anladık kalanını," diye terslendi Annie.

"Bu çok güzel bir bilezikmiş." Nick ortama hafif bir sakinlik getirmeye çalıştı.

Annie tekrar elindeki broşa baktı. Acaba uzun süre önce ölen büyükannesi, oğlu hakkında neler düşünürdü? Belki Mick'in babası da tıpkı onun gibiydi... denizlerde olduğu için. Evcimen tiplere pek de uygun bir meslek değildi sonuçta bu.

Belki de denizciler içlerinde hareket edip gezmek olduğunu, babalık edemeyeceklerini bildikleri için denizci oluyorlardı.

"Bizden ne istiyorsun?" diye sordu Annie babasına. "Seni affetmeyeceğiz. Bu ailenin tekrar bir parçası olmak için umutlanma sakın. Hatta bu ailede istemiyoruz seni," dedi Annie bir anda, nabzının hızlandığını, yanaklarının yandığını ve bunu söylerken boğazının yırtıldığını hissederek.

"Annie," diye uyardı onu Nic nazikçe.

"Yok, sorun değil," dedi Mick. "Üzülmeni anlıyorum. Hepimiz üzülüyoruz. Size geri dönmek zordu. Hepinizi yok

saymak daha kolay olurdu ama ben artık emekli oldum. Günü'nün birinde öleceğim ve artık sizin nasıl olduğunuzu öğrenmemek, kendimi biraz anlatmamak yanlış geldi bana. Karşılık olarak fazla bir şey beklemiyordum.”

“Ya...” diyebilirdi Annie sadece.

Bunu takiben, o güzel bahçedeki harika öğleden sonrayı mahveden birkaç tuhaf sessizlik daha oldu. Bir karatavuk çitin üstünde ötüyordu ve Fern'ün inatçı pembe gülleri ancak çiçek açıyordu. Ama bunlar, bahçe masasının üstündeki duygu karmaşasını rahatlatmaya hiç yaramıyordu.

“Sana pasta dilimlemedim,” dedi Nic birden. Nezaket-sizlik etmişti. Başka hiçbir şey işe yaramadığında, nezakete başvurmak Nic'e mantıklı geldi.

“Yok, almayayım,” dedi Mick elini havada sallayıp. “Artık eve döneyim ben. Fern'e başka zaman uğrarım.”

Annie onun tuhaf vedalaşmasını izlemek bile istemiyordu, bu yüzden masadan fırladı ve şöyle dedi: “Ben gidip anneme bir bakayım. Ee... görüşürüz,” dedi Mick'e gönülsüzce.

“Evet,” dedi Mick de.

Bahçedeki gün ışığından sonra, annesinin evinin içi Annie'ye serin ve loş geldi. Sessizce oturma odasına ilerledi, Fern'ün uyukladığını gördü.

Bir süre kapı ağzında duran Annie, çok sevdiği annesini izledi. Hâlâ yaslanan koltuğunda uyuyordu, başı hafifçe eğikti, ayakları havadaydı.

Parmaklarının uçlarında ilerleyip başında durdu ve dayanamayıp saçlarını düzeltti. Teller eline sıcak ve canlı geldi, çocuk saçları gibi düz ve kaygan değillerdi. Yaşlı saçlardı bunlar, röflelerin ve kurutulmaların sonucunda sertleşip dayanıklılık kazanmışlardı.

Annesi. Babasından çok ama çok daha değerliydi Annie için. Fern iyi değilken o adam nasıl çıkıp gelmeye cesaret eder ve onun bakımında rol üstlenebileceğini düşünürdü? Annie emindi ki Fern bu kadar kırılgan olmasaydı Mick'e

kaybolmasını ve bir daha gölge etmemesini söylerdi. Bu günlerde ne kadar nazik ve cömert olduğunu sanırsa sansın, o adam bir aileyi hak etmiyordu.

Fern kızlarını, onların ve torunlarının tüm sevgisini ve yakınlığını hak ediyordu. Bunu emekleriyle kazanmıştı. Onları hayatının her günü önemsemişti. Onları düşünmediği, aralarından en azından biriyle konuşmadığı tek bir gün geçirmemişti.

Mick öylece çıkıp gelerek hasbelkader onunla kan bağı olan yabancılardan herhangi bir saygı, yakınlık bekleyemezdi.

Gözleri açılan Fer, elini kaldırıp saçındaki parmaklara dokundu.

“Annie’m mi bu benim?” diye sordu hâlâ uykulu ve dalgın çıkan sesiyle.

“Evet,” diye fısıldadı Annie. “Tekrar bizimlesin yani?”

“Evet, döndüm,” dedi Fern uykulu sesiyle. “İyi bir şey kaçırmadım umarım? Ölmenin açık ara en kötü tarafı bu olacak. Bir sürü güzel şey kaçıracağım.”

Annie kendininkiyle iç içe geçen parmakları sertçe sıktı: “Şşşş!” dedi bu düşünceyi hem kendisinin hem annesinin aklından silmeye çalışarak.

Kırk Yedinci Bölüm

Nedime Billie:

Açık pembe şifon elbise (Dinah'dan)

Açık pembe külotlu çorap (Ballet Supplies'dan)

Parlak pembe sandalet (Lelli Kelly'den)

İnci boncuklu bilezik (Claire's Accessories'ten)

Pembe incili taç (aynı yerden)

Tahmini toplam tutar: 80 sterlin

"Aşırı pembe!"

Annie giyinme odasında oyalanıyordu. Üçüncü durağındaydı ve buradaki dördüncü elbiseyi giymek üzereydi.

Güzel bir şey bulamamış değildi. Yalnızca hiçbir şey ona VAY BE dedirtmiyordu, hiçbir parça ona Matthew Williamson'ın pembe sanat eserinin etkisini hatırlatmıyordu. Ona yardım eden alışverişçilerin sabrı takdire şayandı ama bu dükkândaki herhangi bir şeyi de beğenemezse yemek yiyip stratejilerini tekrar düşünmek zorunda kalacaklarını hissediyordu.

Ona... öff... biraz şu yönden, biraz bu yönden uymayan

üçüncü elbiseyi üstünden çıkardı. Dikkatini dördüncü ve son elbiseye çevirdi dikkatini. Gizliden gizliye, bunun işe yarayacağını umuyordu. Bu yüzden bunu sona saklamıştı. Diğer seçenekleri bu elbiseyi en iyi olasılık olarak göstermeleri için elemek istemişti.

Boyundan bağlamalı, pembe bir ipek elbiseydi bu. Dürmüzdü. Boncuk yoktu, saten yoktu, kaygan verevine kesim yoktu; pembe diye bağıran, derin ve canlı bir tondtu.

Şekil ve renk olarak Williamson'dan yıllarca uzaklıkta değildi.

Kendine aynada şöyle bir baktı. Pembe dantelli sutyeni, bej destek külotu ve bantlı pembe topuklularıyla çok hoş duruyordu. Saray'a gidip Kraliçe'yle tanışmak üzere olan bir Vivienne Westwood gibi, mesela.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu Dinah perdenin öteki tarafından.

"Yo, hayır, sorun yok," dedi Annie ona. "Sonuncuyu giyiyorum şimdi. Birazdan çıkarım."

Elbiseyi askısından indirdi ve kafasının üstünden geçirdi. Boyun bağlarını kurdele şeklinde ensesinde bağladı, elbisenin korseli kenarlarını düzeltti ve kendine ancak o zaman aynaya bakmak için izin verdi.

Manzara hafifçe gülümsetti onu. Bu kötü değildi. Hiç kötü değildi. Belki önüne büyük, kabarık, pembe bir çiçek konulabilirdi, dekoltenin biraz fazla indiği yerin önüne? İnciler, diye düşündü Annie. Kocaman inci taneleri. Ayakkabılar harika görünüyordu. Elbise bacakları vurgulamak için harika bir parçaydı ve vücuda güzelce oturuyordu.

Etikete bir kez daha baktı: £75! Sadece yetmiş beş sterlin! Bu paraya gerçekten harika bir elbiseydi. Yetmiş beş sterlinlik bir elbiseyle insanları bütün gün kucaklayabilirdi. Gerçekten, kırmızı şarap veya bebek kusmuğuyla lekelense bile, Annie bunu fazla umursamazdı. Belki de iki tane almalıyım, diye düşündü coşup. Kırmızı şarap veya bebek kusmuğu ihtimallerine karşın yedek bir tane?

“Çık artık!” dedi Dinah. “Güzel bir tane buldun, değil mi? Parmak pembe olan mı?”

Bu kız Annie’nin zihnini okuyabiliyordu. Gerçekten.

Annie perdeyi zarıfçe çekti ve ayakkabılarıyla dışarı çıktı.

“Alışveriş her zaman ama her zaman kıyafetinizle birlikte giymek istediğiniz ayakkabılarınızla gelin,” dedi sesli şekilde, çekim yapan kameraya. Bu sadece ailece çıkılmış sessiz bir alışveriş gezisi değildi, kameraman Bob da buradaydı. Annie’nin şovu *Nasıl Alışveriş Yapılmaz*’ın İskoçya’da geçen sezon finalinde Annie’nin evlilik planlarından bahsedilmişti ve bu, izleyicilerde büyük bir heyecana yol açmıştı. Tamsin, Annie’ye gelinliğini onlara danışmada hayatta seçemeyeceğini söylemişti, bu yüzden üçüncü sezonun ilk bölümü için bu çekimler yapılıyordu.

Kameralar düğün günü de Annie’nin yanında olacaklardı ama yalnızca düğün kısmında ve kısa bir çekim yapacaklardı.

“Ayy, anne!” dedi Lana. “Çok güzel duruyor gerçekten.”

“Gerçekten mi?” Annie aynalı duvarın ve izleyicilerinin önünde giysiyi çeşitli açılardan kontrol etti. “Biraz şey mi...?”

“Hayır,” dedi Dinah net şekilde, “Biraz fazla güzel, o kadar. Şu harika omuzlarına ve çekici bacaklarına bak,” diye ekledi cesaret verici şekilde.

“Aşırı pembe!” diye ekledi Billie onaylar şekilde. Küçük kızın üstünde nedime elbisesi vardı, tıpkı Annie Teyze’sinin onunla uyumlu olması için istediği gibi.

Annie küçük bir nedime olduğunuzda, kıyafetinizi giymek için önünüze fazla fırsat çıkmadığını ve bu yüzden bazı şansların yaratılması gerektiğini düşünmüştü.

“Gelip yanımda durur musun?” diye rica etti Billie’den ve elini ona uzattı.

“Ayyyy...” diye şefkat dolu bir tepki verdi Dinah, açık pembe şifon ve yaldızlar içindeki küçük kızını Annie’nin yanında görünce, “ne kadar güzel bir görüntü.”

“Ve Lana,” dedi Annie kızını cesaretlendirip elini ona doğru uzatarak.

“Elbisem üstümde değil!” diye itiraz etti Lana ama yine de onun yanına gitti.

“Fark etmiştim,” dedi Annie, “ama siyah giyiyorsun, yani hep birlikteyken nasıl görüneceğimiz konusunda bir fikrim olacak.”

“Kim demiş siyah giyiyorum diye?” dedi Lana.

“Yeni mottomu biliyorsun, bebeğim: ‘En iyisini um, en kötüsüne hazırlan.’”

Bu laf Dinah ve Lana’yı güldürdü. Aralarında anlamlı şekilde bakıştılar.

“Yoksa siyah konusundaki fikrini değiştirdin mi?” diye sordu Annie kız kardeşine. “Gerçekten mi?”

“Şşşş!” dedi Lana ısrarcı şekilde.

“İpucu verseniz?” dedi Annie yalvarırcasına. “Küçük, minicik bir ipucu? Çok şey mi istemiş olurum acaba?”

“Evet,” dedi Lana.

“Peki üstümdekini mi seçmeliyim sizce?” diye sordu Annie üçüne de, sonra da kameraya döndü.

Karşısında ciddi ifadelerle kafa sallayan üç kişiye Bob da katıldı.

“Emin misiniz?” Annie kendine aynada bir kez daha eleştirel gözle baktı, kendini tepeden tırnağa süzdü. “İnci takmayı düşündüm üstüne, dekolte kısmına da bir çiçek. Belki yardımcılarından biri benim için öyle bir şey bulabilir... Erken bir prova yaparız, ha?”

Çiçekle birlikte birkaç sıra inciden oluşan kocaman kolye getirilip boynuna takılınca, Annie aynaya iyice alıcı gözle baktı ve gördüğü şeyi gerçekten çok sevdi.

Bu gerçekten oydu. Ev aksesuarlarıyla.

Bu, Williamson’ın kendinden boncuklu boyun tasarımlı ve ürkütücü derecede pahalı kıyafetinden çok daha fazla Annie’ydi. Bu kıyafetin içinde rahat rahat yeminlerini edecek,

rahat rahat herkese sarılabilecek, günün terlerinin ve gözyaşlarının tadını çıkarabilecekti.

Kolyeyi, çiçeği ve ayakkabıları da ekledikten sonra, karşındaki görüntü tam olarak istediği gibiydi.

“Harika,” dedi kameraya göz kırparak, “mükemmel. Ama büyük gün gelene kadar Ed’in görmesine izin vermeyin.”

“Peki çanta, anne?” diye hatırlattı Lana ona ve giyinme odasına girip Annie’nin büyük çantasının içindeki Yves Saint Laurent marka, altın rengi, muhteşem çantayı çıkardı.

El çantasını alır almaz, Annie neredeyse hazırdı. “Sadece pembe gül buketim kaldı,” dedi yardımcısına.

Dinah el çantasını işaret etti: “Tabii bu pek de orta halli bir dükkândan değildi herhalde?”

“Şey, hayır.” Annie kafasını tekrar Bob’un objektifine doğru eğdi. “Farkındayım, tamam, biraz pahalı bir yerden almış olabilirim... ama herkesin düğün gününde biraz lükse kaçmaya ihtiyacı vardır ve bu da benimki işte canlarım. Yves Saint Laurent,” diye ekledi fısıldayarak.

Kırk Sekizinci Bölüm

Nikâh memuru:

Açık gri döpiyes (MaxMara'dan)

Tozpembe ipek bluz (Mango'dan)

Siyah ince çorap (M&S'ten)

Siyah açık topuklu ayakkabı (Salvatore Ferragamo'dan)

“Herkes hazır mı?”

Micky ve Minnie, Ed'in kollarında kıpırdanıyorlardı.

“Dinah gelmedi mi daha?” diye sordu Ed, çok çaresiz bir tonla konuşmamaya özen göstererek.

“Görmedim ama her an gelebilir.” Annie de sakın bir sesle konuşabilmek için büyük bir çaba harcıyordu. “Ver birini bana,” dedi.

Dinah oraya erkenden geleceğine ve bütün gün bebeklerin birinci bakıcısı olacağına söz vermişti.

Ed, boyun kısmında gül şeklinde minik süsler olan, firfırlı pembe bir elbise içindeki Minnie'yi, yaklaşık yirmi dakika içinde karısı olacak kadına uzattı.

“Şunun altında ne olduğunu görmek için ölüp bitiyorum,” dedi Ed, müstakbel karısının kemeri iyice sıkılmış yağmurluğuna bakarak.

“Eh, unutma o zaman,” dedi Annie ona, gergin bir gülümseme denemesiyle.

Annie, Ed ve bebekler ilk taksiyle gelmişlerdi. Şık bir gri döpiyes içindeki nikâh memuru onları bekleme odasından kendi ofisine davet etti, orada onlarla selamlaştı, tokalaştı.

“Evet, şimdi birkaç detayın üstünden geçeceğiz, sonra da işe koyulacağız,” dedi onlara mutlu mutlu.

Annie de gülümsedi ve rahat, neşeli bir gelin gibi görünmeye çalıştı, içten içe çok büyük bir gerginlik hissetse de.

“Yeminlere göz atmadım,” dedi fısıldadı Ed’e hemen.

“Attın,” diye hatırlattı Ed ona, “buraya son gelişimizde baktın ya. Sana bir çıktı da vermiştim.”

Annie kafasını iki yana salladı. “Hatırlayamıyorum,” dedi ona.

O an bilmek için yanıp tutuştuğu şey, şunu söylemek zorunda kalıp kalmayacağıydı: “Ölüm bizi ayırana kadar.” Bunu birden kafasına takmıştı: Bu sözcükleri Ed’e söylemek zorunda kalırsa, başına bunun daha önce geldiğini bildiği için, söyleyemeyecekti. Dizleri çözülecekti ve yere yığılacaktı, inleyecekti. Biliyordu. Bu his onda panik yaratıyordu.

“Yeminleri buyurun, Bayan Valentine.” Memur hanım içinde yazılı birkaç beyaz kâğıt olan bir naylon dosya verdi ona sakince.

Kollarında kıpırdanan Minnie’nin inci küpesini çıkarmaya çalışmasına rağmen, Annie kelimeleri taramayı başardı.

Sorun yok gibi duruyordu. O korku dolu söz öbeğine dair herhangi bir iz göremiyordu. Sorun çıkmayacaktı.

Ed elini onun beline götürdü. “Sorun yok,” dedi ona, “gardırobunu ya da internetteki indirimli satış günlerini benimle paylaşmaya söz vermek zorunda değilsin, ayrıca senin bir tasarruf hesabı sahibi olmak zorunda kalacağına dair bir madde de yok.”

“Yani.” Annie gülümsemeye çalıştı. Normalde kahkahayı basardı ama bunu yapamayacak kadar endişeliydi.

Nikâh memurunun onlardan istediği tüm resmi işlemleri yaptılar ve zaman geldi çatı.

“Küçük bir bekleme alanı var gelin tarafı için, eğer kullanmak isterseniz,” dedi memur hanım. “Sola döndüğünüzde ikinci kapı. Anladığım kadarıyla siz salona gidiyorsunuz, Bay Leon, konukları karşılayıp selamlamak için.”

“Evet... Annie, Minnie’yi bana ver, sonra...” Duraksadı. “Sonra görüşürüz.” Eğildi ve alnını nazıkçe öptü. “Sabırsızlanıyorum,” diye fısıldadı.

Annie onun lacivert ceket içindeki geniş sırtına, bebeklerin üstünde durduğu omuzlarına son bir kez baktı ve Ed odadan çıktı.

Koridora çıkan Annie, küçük bekleme odasına yöneldi. Kapıyı açar açmaz, halihazırda orada olan Dinah, Billie ve Lana heyecanla ayağa fırladılar.

“Owen nerede?” diye sordu Annie hemen. “Konukları karşılıyor,” diye bilgilendirdi Lana onu. “Görevlerini çok ciddiye alıyor.”

“Selam, Annie,” dedi Dinah ve kız kardeşini sımsıkı kucakladı.

“Çok güzel görünüyorsun,” dedi Annie de, onun biçimli vücudunu saran koyu pembe-beyaz, çay partisi modeli elbiseyi iyice inceleyerek.

“Güzel.” Dinah gülümsedi. “Sonuçta bu senin düğünün. Bu on yılın en büyük moda etkinliği!”

“Billie,” dedi Annie ciddiyetle, “gel buraya da yiyeyim senin o güzelliğini.”

Üstündeki pembe şifon bulut, beyaz ceket ve pembe yaldızlı ayakkabılarıyla ıslıl ıslıl olan Billie, ondan isteneni yaptı.

Annie en son Lana’ya döndü: “Evet, bebeğim, parkanın fermuarını aç da altına ne giymişsin göster bana artık.”

“Sen yağmurluğunu aç, ben de parkamı açayım,” dedi

Lana gülümseyerek.

Annie üstünde hâlâ yağmurluk olduğunu neredeyse unuttu. Lana'dan öteye döndü, düğmelerini açtı ve yağmurluğunu bir sandalyeye koydu.

Elbisenin kumaşını ve dekolte kısmındaki birazcık ezilmiş çiçeği düzeltti, sonra dönüp kızının o âna kadar ondan gizlenen elbisesine baktı.

Gözleri Lana'ya döndüğü an, Annie küçük bir zevk nidası attı ve kızına sımsıkı sarıldı.

Daracık ve koyu bir giysi yerine, Lana mor-pembe-menekşe renklerinde, parıltılı bir elbise giymişti, zarif askıları olan korsesi de şaşırtıcı derecede dolgun ve fırfırlı eteğinin üstüne oturtulmuştu. Lana'nın koyu ve kırpılmış saçları arkada toplanmıştı, güzel beyaz omuzları sergileniyordu.

"Ah, ne güzel olmuşsun sen!" diye ciyakladı Annie. "İnanamıyorum sana! Lily Allen'ın küçük kardeşi gibi olmuşsun. Dinah! Çok yeteneklisin."

Lana kırısan eteğini utanarak düzeltti. "Malzemeyi sen kendi elbiseni seçtikten sonra aldık ki uyumlu olsun."

"Fotoğraf!" diye emretti Dinah.

Annie bir kolunun altında bebek pembesi Billie, ötekinde leylak rengi Lana'yla ortada durdu.

"Gülümseyin!" dedi Dinah.

Flaş patlar patlamaz, Dinah arkasındaki sandalyeye yerleştirilen çiçeklerin poza girmediğini fark etti.

"Çiçekler!" dedi hemen ve hepsinin eline birer buket verdi. "Benim gitmem lazım, Ed şu an tırım tırım arıyordur bebek bakıcısını! İyi şanslar, millet."

Annie kendini birden Lana'nın gözlerine bakarken buldu.

"Harika görünüyorsun," dedi Annie ona.

"Sen de öyle," dedi Lana. "Senin için çok mutluyum."

"Ben de senin için, Owen için, bebekler için çok mutluyum," dedi Annie ve Lana'nın yanağını okşadı parmağıyla. "Biz zaten bir aileyiz, bu sadece... damgası. Bunu kutlamak için de harika bir etkinlik kurguladık."

“Çok güzel bir şey.”

“Üstelik hepsi Owen’ın fikriydi!” diye ekledi Annie.

“Güzel fikirdi.”

“Umarım...” diye başladı Annie, titrek bir sesle, “umarım senin düğün günün de, eğer düğün yapmayı seçersen, benimki...ler kadar muhteşem olur. Çok şanslıyım.” Boğazında sert bir yumru hissetti.

Kapı bir kez daha açıldı ve üstünde çok güzel bir pembe-bej karışımı döpiyes, yakasında da devasa bir pembe gül olan Fern girdi. Annie artık ağlayacağını biliyordu. Parmaklarını hemen göz uçlarına götürdü ve yaşların akmasına izin vermedi.

“Canım,” diye başladı Fern ve kızına kocaman sarıldı. “İşler başlamadan önce selam vermek istedim.”

“Teşekkürler,” dedi Annie çatalı sesiyle, annesinin kollarından ayrılmadan. “Sersem gibiyim. Aklıma sürekli ilk düğünüm geliyor... ve iki muhteşem adam...” Konuşmakta zorlanıyordu. “Sadece kabullenmek zor işte, Ed’le tanışmazdım ben, eğer Roddy...” Devam edemedi.

Fern kızına daha sıkı sarıldı ve onun sırtını sıvazladı, bebek sakinleştirir gibi.

“Roddy’yle çok mutluydun,” dedi Fern nazıkçe, “bu yüzden bunu biriyle tekrar yakalamayı istemen çok doğal. Bunu hak ediyorsun, Annie, hak ediyorsun. Şimdi hadi bakalım, burnunu temizle, çeneni kaldır, topla kendini. Büyüleyici görünme zamanı, canım kızım.”

Fern’ün eli Annie’nin çenesinin altındaydı. El çantasını açtı ve orada tuttuğu sınırsız ikmal deposundan küçük bir cep mendili çıkardı.

“Benim evliliğim ne kadar zor geçti,” diye ekledi Fern, Annie’nin gözünün altındaki hafif lekeyi silerek. “Sen sakın Mick’in bana onun hakkındaki fikrimi değiştirecek bir şey söylediğini falan düşünme bak. Daha o kadar üşütmedim. Günahlarını affetmek için onu önümüzdeki yirmi yıl otlarla

uğraştıracığım, ona bahçeyi sulatacağım, çöpümü çıkartacağım.”

Bunu duymak Annie’yi biraz güldürdü.

Annesinin gözlerinin içine baktı: “Seni seviyorum, anne,” dedi. “En azından önümüzdeki yirmi yıl boyunca bizimle ol.”

“Deneyeceğim, tatlım,” dedi Fern ve artık başka gözyaşı dökmeye zaman kalmadığında kızının gözünü bir kez daha hafifçe sildi.

Kapı tıklatıldı: “Herkes hazır mı?” diye sordu nikâh memuru.

“Koltuğuma geçmem lazım,” dedi Fern ve kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

★

“Hazırız,” diye tekrar etti Annie ama gözlerinin altına son bir rötuş daha yaptı. Buketini tek elle havaya kaldırdı ve ötekiyle de Billie’nin sıcacık küçük elini tuttu.

Lana’nın serin eli, buketi taşıyan tarafındaki dirseğinin içinden geçti.

Annie, Lana ve Billie, nikâh memurunun arkasında ona ayak uydurdular.

Yine de gerginlik ve heyecan hisleri devam ediyordu: Annie’nin kafasında ve kalbinde büyük bir duygu karmaşası varken, nikâh memuru salonun yarı ahşap yarı cam kapısını açtı.

Annie’nin aklına Paris’teki kilisede, uzun yıllar boyunca gelinlerin hayatlarının kalan kısmının başlamasını bekledikleri küçük kilise lobisi geldi.

Müzik çalınıyordu; Annie tüm müzik tercihlerini Ed’e bırakmıştı, çünkü Ed ona sürpriz yapmak istiyordu. Bu parçayı uzun süredir duymamış olmasına rağmen hemen tanıdı; Ed ve Owen’ın kemanlarıyla yaptıkları ilk kayıtlardan biriydi bu. Uzun yıllar önce, birlikte çalmayı öğrendikleri ilk düetti bu... Annie’nin Ed’le henüz tanıştığı zamanlar.

Annie ve nedimleri odaya girdiğinde, insanlar onaylar

şekilde mırıldanmaya ve ayağa kalkmaya başlarlarken bir uğultu oldu.

Annie başka yalnızca suratlardan oluşan bir deniz gördü; sonra kalabalıktaki arkadaşlarına, akrabalarına odaklandı. Salondaki en uzun boylu kadınlar Svetlana, Elena ve Paula oradaldı, gerçekten büyüleyici şapkalarla yan yana duruyorlardı. Annie onlara içtenlikle gülümsedi. Gözünün ucuna gelen flaşın kaynağı Sye olmalıydı, yani resmi olmayan fotoğrafcıları.

Güzel Amelia, üstüne mercan rengi bir elbise giymişti... ve üç çocuğu da yanında olan Tamsin ışıltılı bir anne gibi görünüyordu.

Gözleri az sonra Penny'ye, Roddy'nin annesine dönünce, Annie bir çeşit şok geçirdi. Penny biraz daha büyük görünüyordu ve biraz daha inceydi ama saçlarına çok zarif bir küt model verilmişti. Üstüne mavi bir keten ceket giymişti, yakasında da dikkat çekici bir geometrik broş vardı: Annie ve Roddy'nin uzun yıllar önceki bir Noel'de onun için seçtikleri bir broş. Penny ona içtenlikle, sıcacık gülümsedi. Annie sertçe yutkunma ihtiyacı hissetti. Çenenin kaldır, dedi kendine içinden. Sorun yok. Gerçekten yok.

Tam bir İskoç gibi, kiltiyle gelen Connor riske girip el salladı. Baş gösterişçi! Evet, onu odaya onun getirmemesi konusunda Connor'ı ikna etmek çok güzel bir tercih olmuştu. O fırsat eline geçse, muhtemelen dans ederek veya bir monologla girerdi içeri. Onun yanındaki yakışıklı adam? Andrei'ydi bu, Annie bunu fark etti... oğlanın Lana'ya gülümseyişini de.

Ed'in kız kardeşi Hannah ve küçük oğlu Sid; Annie'nin güzel kız kardeşleri Nic ve Dinah, kucaklarında birer ikiz bebek ve yanlarında erkekleriyle, aralarında da anneleriyle en ön sıradaydılar. Ona bu kadar sevgiyle baktıklarını görünce Annie ağlayabileceğini düşündü ve dudaklarını sertçe bastırdı. Dinah bunu anladı ve aşağıyı işaret etti. Ayaklarının

dibinde o rezalet Annie Çantası'ndan üç tane (üç tane!) vardı. O dehşet çantalarından tam üç tane! Dinah onları oraya özellikle koymuştu, kız kardeşini güldürebilmek için, çünkü Annie'nin oraya geldiğinde fazla duygulanabileceğinden, ağlayabileceğinden kuşkulandı.

Şimdi Annie gerçekten ağlamak istiyordu, çünkü Dinah'yı çok seviyordu.

Bunun yerine, nikâh masasının önünde dimdik ve gururlu sağdıçı Owen'la birlikte duran Ed'e döndü.

İkisi de çok ciddi lacivert takımlar, pembe gömlekler giymişler, mavi kravatlar takmışlardı. Owen çok yakışıklı görünüyordu. Annie'nin onu daha önce hiç görmediği kadar uzun boylu, yakışıklı ve olgun görünüyordu. Bir anlığına Owen'ın henüz parlak gözlü, mutlu bir bebek olduğu, hep güldüğü zamanlar geldi Annie'nin aklına... sonra bir de dönüşmekte olduğu yakışıklı, harika adamı düşündü. İçinde annelik gururunun yükseldiğini hissetti. Bir şekilde Owen'a göz kırpmayı başardı, Owen da ona göz kırptı.

Annie'nin gözleri artık Ed'in üstündeydi ve sonunda, başka bir yere kaymamalarına izin verdi. Hayır. Çünkü bebeklerden biri ciyakladı ve hem Ed hem Annie endişeyle arkalarına döndü.

Dinah ikizlere birer tane acil durum bisküvisi yedirdi. Kısa süreli huzur sağlandı.

Ed ve Annie tekrar birbirlerine döndüler.

Çok büyük olay, diye düşündü Annie, Ed'in sakın mavi gözlerine bakarak. Evet, o an minik ve kafa bulandırıcı bir düşünce geldi aklına, o kravat o gözler için gerçekten mükemmeldi.

Devasa bir olay, diye hatırlattı kendine, aşırı önemli ve muazzam.

Ed elini uzattı, Annie uzatılan eli tuttu. O berrak mavi gözlerde öyle bir sakinlik, öyle bir aşk vardı ki Annie ne olursa olsun her şeyin yoluna gireceğini biliyordu.

Ed orada, yanı başında olduğu sürece, Annie gayet iyi olacağını biliyordu.

“Hanımlar beyler, küçükhanımlar ve küçükbeyler,” diye başladı nikâh memuru, “Annie ve Ed’in evlilik törenine hoş geldiniz.”

Gözlerini Annie’nin yüzünden bir an olsun ayırmayan Ed, memurun sözcüklerini dikkatle tekrar etti ve Annie’ye yeminini etti.

Annie her kelimeyi dinledi. Bu yeni ve farklı yemini ilk kez duyuyordu. Farklı sözcükler bunu ikinci bir evlilik olmaktan çıkarmış, yeni ve çok farklı bir evlilik haline getirmişti. Bir anda, Annie içinin tamamen sevgiyle dolduğunu hissetti. Ed için, kendi çocukları için, Ed’le ortak çocukları için, ailesi için, arkadaşları için, Roddy için, tanıştığı ve tanışacağı herkes için.

Asla bitmeyecek, sonsuz bir sevgi kapasitesi varmış gibi hissediyordu. *Ah, bebeğim*, dedi kendine, *gizemli bir an yaşıyorsun*. O an çantasına uzanıp ağzına bir naneli sakız atarak kendine gelebilmeyi diledi.

“*Bu yüzük sana olan aşkımın bir sembolü...*” dedi Ed.

Annie “bu” sözcüğündeki hafif vurguyu fark etti.

Owen öne çıktı, annesine sırtıttı ve Ed’e bir yüzük uzattı.

Ed, Annie’nin elini kendi elinin içinde özenle döndürdü, sonra da yüzük parmağına Annie’nin daha önce hiç görmediği, kalp kıracak kadar mükemmel bir tek taş elmas yüzük taktı.

Altın rengi-beyaz alyansları birlikte denemişlerdi ve Annie, Ed’in bunu takacağını düşünmüştü.

Yüzük kocaman değildi, Svetlana’nın taşıyacağı türden bir kaya yoktu üstünde ama yine de kesinlikle mükemmeldi.

Annie daha önce hiç elmas yüzük sahibi olmamıştı ve bundan daha güzel bir yüzük gördüğünü sanmıyordu.

“Aa!” diye bağırdı. O kadar uzun yıllardır fantezi elmas yüzükler satın alıyordu ki tüm terimleri ve özellikleri bili-

yordu ama öyle bir şaşırmıştı ki kafasında hepsi birbirine girmişti: *saf altın, D rengi, ışıltılı... aman, her neyse, kesinlikle çok güzel bir yüzük!*

Ed'e baktı ve biraz daha nefesi kesildi: "Aa!" dedi ona tekrar.

Ed ona sadece göz kırptı ve yüzüne yayılmak üzere olan gülümsemeyi dizginlemeye çalıştı.

Nikâh memuru, Annie'ye hazır olup olmadığını sordu.

"Evet," dedi Annie.

Eli hafifçe titriyordu ıslıl ıslıl göz kırpan yeni süsüyle, hâlâ Ed tarafından sıkıca tutulmasına rağmen.

"Ben, Annie Louise..." diye başladı nikâh memuru.

"Ben, Annie Louise," diye fısıldadı Annie.

Owen ve Lana bu ânın büyüklüğünü hissettiler ve içgüdüsel olarak annelerine yaklaştılar. Onların kendisine yandaşlıklarını gördüğünde, Annie hem yüksek sesine hem de bu harika yemini etmek için ihtiyaç duyduğu gücüne kavuştu.

Kelime kelime tekrar etti, ta ki memur son cümlenin son kısmına gelene dek: "...birlikte yaşayacağımız hayatımızın sonuna kadar seveceğim ve değer vereceğim."

Bu sözcükleri söyleyemeden önce, Annie yutkundu, ayak parmaklarını kastı ve hep birlikte uzun, çok uzun ve çok mutlu hayatlar sürmelerini diledi.

Sonra Ed'e baktı ve ona tüm kalbiyle yemin etti: "...birlikte yaşayacağımız hayatımızın sonuna kadar seveceğim ve değer vereceğim."

İskoçya kırsalının
derinliklerinde doğan
Carmen Reid, hayatı
boyunca büyükbaş
hayvanlardan korkmuş
ve şehir hayatına, büyük
mağazalara, kitap ve
gazetelere ilgi duymuştur.
Üniversitede İngiliz
Edebiyatı eğitimi almaya
başlasa da yarım bırakıp
yirmili yaşlarının çoğunu
gazetecilikle geçirmiştir. Asıl
istediğinin yazarlık olduğunu
bilerek, hamileliğinde
işini bırakıp ilk romanına
odaklanan Reid, Londra
hep kalbinin bir köşesinde
olsa da halen Glasgow'da
kocas ve iki çocuğuyla
yaşamakta, hem sekizinci
yetişkin romanı hem de
üçüncü genç yetişkin romanı
üstünde çalışmaktadır.

Alışveriş uzmanı Annie Valentine, televizyonda kendi ünlü moda programını sunar. Ancak başarı yanında baskı getirir.

Annie ünüyle barışırken, ikiz bebeklerin bakımı erkek arkadaşı Ed'e kalır. Annie'nin çocukları Lana ile Owen ve onların giderek bunayan büyükannelerinin yüküne, eve tadilat için gelip ortalığı savaş alanına çeviren inşaatçılar da eklenince, Ed'i toplamak Annie'ye düşer.

Bunların üstüne, Annie'nin hiç beklemediği bir anda hayatına tekrar giren eski bir tanıdığı, onu hayattaki tüm arzuları hakkında tekrar düşünmeye iter.

Annie'nin ışıltılı bir hayat için nelerle uğraştığını merak ediyor musunuz?

ISBN 978-605-173-287-9

9 786051 732879

₺25

/epsilonyayinevi

www.epsilonyayinevi.com